Justin Scott

IUBIRE TRĂDATĂ

PROLOG

CORSARUL

Martorul aflat dinaintea Comisiei Prezidențiale pentru Combaterea Crimei Organizate purta o glugă peste noul său chip, creat de chirurgia plastică. Spectatorii care pătrunseseră în rotonda cu coloane a Federal Hall din Manhattan fuseseră verificați cu detectoare de metal, iar poliția federală ridicase paravane pentru a-l feri de indiscreția camerelor video. Omul depunea mărturia prin intermediul unui dispozitiv electronic care-i modifica vocea, făcând-o să semene cu aceea a unui țânc vesel aflat într-o cameră învecinată.

Membrii comisiei – oameni de afaceri, profesori de drept penal, congresmeni de ambe sexe şi experți ai forțelor de ordine – şedeau în fața martorului la mese aranjate în şiruri, acoperite cu fețe de masă liliachii ca levănțica. În mijlocul primei mese se afla consilierul juridic care dirija tirul întrebărilor. Un judecător cărunt, bătrân prezida şedința.

Christopher Taggart, de departe cel mai tânăr membru al comisiei, şedea în primul rând. Emblema comisiei, aflată la vedere, avea drept moto o frază latinească al cărei înțeles era, după cum îi

Justin Scott

IUBIRE TRĂDATĂ

PROLOG

CORSARUL

Martorul aflat dinaintea Comisiei Prezidenţiale pentru Combaterea Crimei Organizate purta o glugă peste noul său chip, creat de chirurgia plastică. Spectatorii care pătrunseseră în rotonda cu coloane a Federal Hall din Manhattan fuseseră verificaţi cu detectoare de metal, iar poliţia federală ridicase paravane pentru a-l feri de indiscreţia camerelor video. Omul depunea mărturia prin intermediul unui dispozitiv electronic care-i modifica vocea, făcând-o să semene cu aceea a unui ţânc vesel aflat într-o cameră învecinată.

Membrii comisiei – oameni de afaceri, profesori de drept penal, congresmeni de ambe sexe şi experţi ai forţelor de ordine – şedeau în faţa martorului la mese aranjate în şiruri, acoperite cu feţe de masă liliachii ca levănţica. În mijlocul primei mese se afla consilierul juridic care dirija tirul întrebărilor. Un judecător cărunt, bătrân prezida şedinţa.

Christopher Taggart, de departe cel mai tânăr membru al comisiei, şedea în primul rând. Emblema comisiei, aflată la vedere, avea drept moto o frază latinească al cărei înţeles era, după cum îi spuseseră avocaţii, „Smulge răul din rădăcini“. Pentru a-şi duce la bun sfârşit însărcinarea, se înarmase cu un carnet în care-şi făcea însemnări cu scrisul său citeţ. La un moment dat începu să bată nerăbdător în masă cu stiloul său de aur, apoi înhăţă microfonul, brusc exasperat:

— Domnule consilier? Martorul n-a prezentat nicio informaţie despre mafie pe care Jimmy Breslin să n-o fi publicat deja în *Daily News.*

Reprezentanţii presei izbucniră în râs, iar consilierul, un fost procuror federal cu maniere rafinate, care urcase câte două treptele ierarhice în cariera guvernamentală, arboră un zâmbet ce exprima respect şi superioritate exact în proporţiile cuvenite. Christopher Taggart părea să fi uitat din nou că el era cel care punea întrebările, în vreme ce martorii răspundeau sub ameninţarea acuzaţiei de sfidare, iar membrii comisiei ascultau politicoşi.

— Vă asigur, domnule Taggart, că acest martor este cel mai în măsură să evalueze efectele acţiunilor întreprinse de Organizaţia Federală a Strikeforce împotriva crimei organizate în rândul mafiei.

Martorul, un bărbat îndrăzneţ aflat pe lista neagră înainte de a fi intrat în programul federal de protecţie a martorilor, se grăbi să se declare de acord cu consilierul şef. Taggart presupuse că nu-i displăceau aceste ieşiri ocazionale şi aştepta invitaţia de a continua. Pânza care-i acoperea faţa flutură în dreptul gurii; tonul vocii de copil vesel părea forţat:

— Acum doi ani eram *capo* al familiei Cirillo de aici, din New York.

— Dar anul trecut, când Strikeforce i-a condamnat pe toţi şefii din conducerea mafiei, te aflai deja după gratii, replică Taggart. Se pune întrebarea: cine le ia locul? Eu unul nu-i

prea văd pe mafioţii din New York înghesuindu-se la birourile de plasare a forţei de muncă.

— Nici nu vă imaginaţi câţi indivizi ar fi dispuşi să depună mărturie în schimbul imunităţii, promise mafiotul. Strikeforce e pe urmele unor „grei“. Tipii sunt aşa de speriaţi că şi-au umplut nădragii – pardon de expresie, fiindcă nu ştiu cine furnizează informaţii din interior. Chiar şi familia Cirillo a băgat-o pe mânecă. Orice încearcă să facă, FBI sau Biroul de Narcotice îi aşteaptă cu o armată întreagă, pentru că au reuşit să se infiltreze în echipele de stradă. Suntem în plin *război,* şi mafia pierde.

Taggart îl întrerupse din nou:

— Agenţii fac o treabă grozavă. Dar mafia încă mai controlează traficul de heroină, cocaină, sindicatele, şantajul, jafurile şi jocurile de noroc. Dacă Strikeforce bagă la răcoare un şef, alţi cinci îi iau locul. Cine preia controlul, domnule martor?

— Hei, nu poţi să-i termini într-un an-doi, nici chiar în zece. Dar să nu credeţi că şefilor le convine situaţia. Nu prea seamănă cu schimbarea primarului. Trebuie să se lupte unii cu alţii ca să preia conducerea.

— Ca om de afaceri, mi-ar plăcea să constat că taxele pe care le plătesc pentru forţele de ordine nu servesc doar la agitarea spiritelor în rândul mafioţilor din *Cosa Nostra.*

— Precizez că n-am auzit cuvintele *Cosa Nostra* decât la televizor. Îi spuneam „organizaţie“ pe vremea când eram direct implicat.

— Iar eu propun să ne oprim aici pentru azi, îl întrerupse judecătorul Katzoff. Rog şerifii să elibereze încăperea.

Doisprezece şerifi însoţiră bărbatul cu glugă neagră de la masa martorilor, acoperindu-l cu trupurile lor. Un suport pe care se afla un grafic reprezentând conducerea crimei organizate din New York se prăbuşi cu zgomot pe pardoseala de marmură. Agenţii federali duseră imediat mâna spre armele de sub haine şi din genţi.

Taggart zâmbi. Era îmbrăcat ca un om bogat şi ocupat, care acorda aceeaşi atenţie aspectului său exterior ca o femeie cu mult bun-gust; clasicul costum bleumarin, cumpărat de la Paul Stuart, era înviorat de cămaşa elegantă care-i punea în valoare albastrul ochilor şi de o cravată italiană de mătase, asortată cu batista de la buzunarul hainei. Îşi purta părul blond tuns scurt, modern, în stilul pe care-l numea „tunsoarea agentului de bursă“. Lumina puternică a reflectoarelor de televiziune dezvăluia o cicatrice abia vizibilă care-i însemna ambele buze, şi o alta pe frunte.

— Domnule Taggart, spuse preşedintele comisiei după ce reporterii, tehnicienii şi spectatorii ieşiră din sală, am un program foarte încărcat.

— Eu am patru zgârie-nori în Manhattan pe care trebuie să-i supraveghez îndeaproape, domnule judecător. Ar fi putut chiar să se prăbuşească în timpul ăsta, că tot n-aş fi avut habar. N-am mai fost acolo de luni, de când a început distracţia asta vânătorească. Nu m-am oferit să particip din dorinţa de a-mi face publicitate; m-am alăturat acestei comisii ca să dau în vileag crima organizată şi să găsesc modalităţi de a-i veni de hac. Dar nu facem decât să repetăm lucruri deja ştiute, în beneficiul televiziunii. Îi cerem caraghiosului ăstuia să ne spună lucruri unanim cunoscute cu privire la nişte babalâci care-au fost deja arestaţi.

Bătrânul judecător, care-şi câştigase renumele arestând manifestanţi ce protestau împotriva războiului din Vietnam pe vremea când Taggart era încă în şcoala primară, roşi.

— Şi cu generaţia nouă ce facem? întrebă Taggart. Ştiţi cât de deştepţi devin de la o zi la alta? Noaptea trecută, băieţii din Strikeforce a statului New York au arestat o gardă de corp a familiei Cirillo, care avea asupra sa mai multe echipamente de depistare şi bruiere a dispozitivelor de supraveghere decât un agent KGB. Tipii sunt dotaţi cu aceleaşi receptoare sofisticate pentru supraveghere,

detectoare de microfoane şi aparate de analizare a convorbirilor telefonice ca şi guvernul. Se naşte o nouă generaţie, la fel de periculoasă ca şi cea veche, dar mai bine echipată şi tot mai greu de prins. Pe ăştia nu-i poţi dibui punând un microfon în chiloţii prietenei lor.

— O să dau instrucţiuni consilierului juridic ca să convoace un martor specialist în probleme tehnice.

— Aş vrea să aflu câte ceva despre scurgerea de informaţii în afacerea aceea siciliană.

— *Ce scurgere de informaţii?!*

Katzoff se uită la membrii echipei, care se adunaseră în jurul lui, la mijlocul ultimei mese. Aceştia se priveau perplecşi unii pe alţii.

— De la cine a aflat presa că Strikeforce a cerut Pazei de Coastă să supravegheze un cargou grecesc? Întâmplător, că vasul transporta heroină din Sicilia, pe care traficanţii au transferat-o pe o altă navă în momentul publicării articolului.

— Pot să vă explic, domnule judecător, spuse anchetatorul şef al comisiei, un newyorkez isteţ de origine irlandeză, trecut de treizeci de ani, care fusese detaşat temporar de la Biroul de Narcotice.

Ocoli paravanul după care stătuse martorul, clătinând din cap şi privindu-l pe Taggart.

— Domnule judecător, cineva de la Departamentul de Finanţe a vrut să se asigure că agenţiei sale nu-i vor fi contestate meritele în această problemă. A fost o încurcătură birocratică stupidă, dar se mai întâmplă. Eu vreau însă să ştiu cum naiba a aflat domnul Taggart? Partea cu drogurile n-a apărut în ziare.

— Sunt un elev conştiincios, replică Taggart. Se întoarse şi-i privi pe colegii săi din comisie. Am să vă fac o mărturisire. Când i-am cerut prietenului meu, guvernatorul Costanza – sau ar trebui să spun „prietenul tatălui meu“?… se corectă el după o scurtă ezitare, şi în acel moment, persoanele care-l cunoşteau mai bine să uitară în altă parte

– când l-am rugat pe guvernatorul Costanza: „Fă în aşa fel încât să intru în această comisie, convinge-l pe preşedinte să mă numească“, am acţionat din convingerea că mafia, sau organizaţia, sau cum naiba vreţi să-i spuneţi, ameninţă pe fiecare cetăţean al acestei ţări. Eu construiesc imobile şi văd în fiecare zi lucrătura mafiei. Va ajunge să bage în groapă construcţiile, aşa cum a nenorocit portul New York. Investigaţia aceasta care s-a soldat cu un eşec ar fi reprezentat cea mai puternică lovitură dată familiei Cirillo de la arestarea ultimului lor adjunct. Ce recomandări poate face comisia noastră pentru a împiedica repetarea unor asemenea porcării? Aţi remarcat, sper, că, spre deosebire de martorul nostru domesticit, nu-mi cer scuze pentru maniera de exprimare.

— Ajunge, spuse judecătorul. E ora pauzei de prânz.

Taggart băgă în servietă comunicatele de presă din acea dimineaţă şi-l strigă pe anchetatorul şef.

— Hei, Barney, ce zici, mergem la masă?

— Faci cinste?

— Sigur. E rândul meu. Ce părere ai despre Windows on the World?

— Ultima oară am fost la Blarney Stone.

— Şi ce dacă? Bucură-te de viaţă.

— Serios, Chris. De unde naiba ai ştiut despre scurgerea de informaţii? Ţi-a spus fratele tău?

Zâmbetul din ochii lui Taggart se stinse; răspunse pe un ton glacial:

— Ştii al dracului de bine că Tony nu vinde niciodată informaţii de serviciu. Mai ales mie.

— N-am vrut să spun asta, se grăbi Barney să se scuze.

Taggart îl cuprinse pe după umeri, îi zâmbi insolent şi făcu un gest obscen, dar prietenesc.

— Hei, nu-s decât un om de afaceri.

— Ştiu, ştiu. Şi auzi tot felul de lucruri.

— De la tipi ca tine care vorbesc prea mult. Mardeiaşi, poliţişti – totuna: sunteţi incapabili să vă ţineţi pliscul.

În restaurantul de la ultimul etaj al World Trade Center, Taggart alese o masă cu vedere spre centrul oraşului. Era o zi de mai înnorată, umedă, iar orizontul părea neclar şi depărtat. Cu toate acestea, privirea lui Taggart se aţintise într-acolo, iar în lumina puternică Barney observă manichiura impecabilă cu unghiile lustruite.

— Ce simţi când te uiţi pe fereastră şi-ţi vezi propriile clădiri?

Ochii sclipitori ai lui Taggart, nasul puternic de italian şi gura senzuală compuseră împreună unul din zâmbetele sale contagioase, amintindu-i lui Barney că abia dacă împlinise treizeci de ani.

— Mi se pare la fel de distractiv să fii poliţist.

La al doilea rând de martini, Taggart întrebă pe un ton neutru:

— Şi chiar au aflat de unde s-au scurs informaţiile?

— Nu numai atât. Au găsit drogurile.

— Bună treabă. Cum?

— Informaţii din interior.

Taggart râse.

— Cu alte cuvinte, caraghioşilor, cineva v-a vândut un pont.

— Ia te uită. Cine-i ăsta?

Jack Warner, un poliţist masiv detaşat la Strikeforce deschise un ochi auzind şoapta în întuneric. Apoi se auzi declicul aparatului de fotografiat, aşa că deschise şi celălalt ochi şi se ridică de pe scaunul unde moţăise când şi când pe parcursul nopţii lungi. O altă maşină se apropia de garajul abandonat pe care îl supraveghea, împreună cu trei agenţi federali, dintr-un fost atelier de fierărie aflat de cealaltă parte a străzii Forty-fifth. Cele douăsprezece kilograme de heroină siciliană cărora Strikeforce le pierduse urma ceva mai devreme reapăruseră în acel garaj – cel puţin aşa susţinea cel care le vânduse pontul.

Agentul FBI care conducea operaţiunea mai făcu câteva fotografii, apoi se dădu la o parte cedându-i locul partenerului său de la Biroul de Narcotice. Telescopul era îndreptat spre o gaură pe care o făcuseră în metalul uşii. Lumina unui bec de pe stradă pătrundea printre scândurile ce acopereau fereastra şi împrăştia întrucâtva umbrele din încăpere.

— Nu-l ştiu, spuse agentul de la Narcotice.

Warner aşteptă să-i vină rândul; un anchetator de la Fisc se aplecă spre telescop şi reglă focalizarea. Clătină şi el din cap.

— Nu l-am mai văzut până acum.

— Mai mult ca sigur că Jack îl cunoaşte, spuse omul de la FBI. Warner, mişcă-ţi fundul încoace. Cine-i ăsta?

Bineînţeles că Jack ştie. La treizeci şi opt de ani, după optsprezece ani de activitate în cadrul poliţiei din New York, dintre care paisprezece în Departamentul de control al crimei organizate, Jack Warner ştie despre mafie mai mult ca oricine. Îi cunoaşte pe „băieţii duri“ mai bine decât mamele lor. Dar, mai mult decât atât, ştie cât de fierbinte e pontul din seara asta pentru că el însuşi l-a strecurat, telefonic.

Warner reglă telescopul ca să compenseze miopia celui de la Fisc. Se contură imaginea unei maşini – un Chevrolet Caprice negru, an de fabricaţie 1986, cu număr de înmatriculare newyorkez, 801-BD. Şoferul, văzut din profil, cu nas mare şi părul pieptănat peste cap, scruta împrejurimile. Uşa mare a clădirii presupus abandonate se ridică şi maşina se cufundă în beznă. La ora patru dimineaţa, strada era atât de liniştită încât se auzi clănţănitul metalic al uşii glisante.

— Îl ştii? întrebă agentul FBI.

Warner căscă.

— E un cuţitar al familiei Cirillo care se ocupă de securitatea tranzacţiilor de narcotice. În ultima vreme a avansat. A început să se învârtă prin cluburile lor.

„Colegii“ săi din Strikeforce, cum îi plăcea lui Warner să-i numească, schimbară priviri iritate.

— Există vreun gangster în New York pe care să *nu-l* cunoşti?

— Pentru asta există poliţia locală.

Se mândrea că îl recunoscuse pe cuţitar din primul moment, fără să recurgă la vreun pont, slavă Domnului. Avea avantajul de a şti mai multe despre mafie decât agenţii FBI. El trăia practic cu „băieţii duri“, mereu cu un pas înaintea mafiei şi cu doi paşi înaintea poliţiei. La fel ca fratele său, un preot care se plângea că slujeşte doi stăpâni, pe Dumnezeu şi pe episcop, detectivul Warner avea şi el doi şefi: poliţia oraşului New York şi un altul, care plătea mai bine.

— Să ştii că arăţi ca unul dintre ei, bombăni tipul de la Fisc. Cum plăteşti pentru afurisitele alea de haine pe care le porţi?

Bună întrebare, îşi spuse Warner, şi, dacă hainele mele ţi-au atras atenţia, contul meu din Elveţia te-ar scoate din minţi. Era o noapte fierbinte şi umedă, şi Warner îşi scosese haina de la costum, lăsând să se vadă, pe lângă pistolul de la centură, o cămaşă din bumbac fin, croită pe măsurile lui, o pereche de butoni de aur şi un ceas nou-nouţ marca Baum&Mercier. Pantofii, lucraţi manual în Italia, îl costaseră trei sute de dolari bucata.

— Sunt de optsprezece ani poliţist, aşa că am un salariu decent. Cu excepţia unei camere închiriate la un preţ scăzut, n-am pe ce să-mi cheltuiesc banii. Dar nu-ţi face griji, Internele mă iau la puricat de câte ori invit o fată să cinăm în oraş, aşa că dacă am să calc strâmb vreodată, ei vor fi primii care or să te anunţe.

Bun răspuns, îşi zise.

— Întotdeauna hainele astea par suspecte pe un poliţist care se învârte în preajma drogurilor.

— Dar cel puţin nu arăt a poliţist, răspunse calm Warner. Jumătate din băieţii duri din oraş îşi închipuie că-s de

partea lor. Lor le place să vorbească, iar eu ascult.

— Nici eu nu par poliţist.

Warner cuprinse cu o privire rapidă părul crescut prea mult deasupra urechilor, cravata demodată şi pantofii cu pielea crăpată.

— Nu; ai mutra unui individ care plăteşte facturi pentru o nevastă şi trei copii, în suburbia oraşului. Bună acoperire. Ţi se potriveşte de minune. Aruncă o privire ferită prin crăpătura din uşa metalică, dar strada era pustie. Ce tâmpenie, să scoţi din sărite pe cineva care, într-o zi, ar putea să fie în posesia unei informaţii utile. Hei, continuă el, de parcă ar fi vrut să se scuze, când îţi iubeşti oraşul, vrei să-l stăpâneşti, să-l *deţii!* Să-l ţii în palmă. Oamenii încearcă asta pe căi diferite. Politicienii candidează pentru postul de primar. Actriţele vor să-şi vadă numele pe Broadway. Marii antreprenori din construcţii, ca Trump şi Taggart, modifică înfăţişarea cerului. Dar pentru un poliţist, singura cale de a stăpâni oraşul e să-l *cunoască.* Având atât de multe informaţii despre oameni am ajuns să simt că New York-ul îmi aparţine.

Telefonul sună. Cei doi tresăriră. Agentul FBI ridică receptorul, apoi îl acoperi şi-l privi pe Warner:

— Vrei să vii puţin, Jack?

Un procuror adjunct federal, unul din membrii Strikeforce, completa mandatele pentru descindere. Warner îi dictă puştiului datele generale, numele de stradă şi adresele de acasă ale traficanţilor de heroină pe care îi văzuseră intrând în garaj.

— Porţi un computer cu tine? întrebă avocatul.

— Mda. L-am căpătat de la FBI. Începe în tocul de la pantof.

Potrivit uneia din axiomele comerţului cu narcotice, schimbul şi traficanţii întârzie întotdeauna. Dar sosirea unei gărzi implicate în securitatea tranzacţiilor îi sugera lui Warner apropierea deznodământului, aşa că se oferi să-l înlocuiască pe omul care supraveghea telescopul. Ştia,

fireşte, în linii mari, ce se petrece, dar ar fi fost imposibil să cunoască toate detaliile, pentru că în ultima vreme se petreceau lucruri ciudate în lumea crimei organizate, şi o mulţime de oameni din ambele tabere păreau să-şi ia tălpăşiţa.

Telefonul sună din nou. Era şeful agentului FBI, care-şi pistona omul să formuleze o previziune. Warner îi făcu semn agentului să acopere receptorul.

— Îl îngrijorează perspectiva de a ţine aici o grămadă de agenţi în week-end, nu-i aşa?

— Pentru un pont nesigur.

— Mda; păi, cred că şi mafia o să vrea să-şi ia liber la sfârşit de săptămână. Spune-i că treaba se poate urni în orice clipă.

— Eşti *sigur?*

— Am arestat aşa de mulţi furnizori încât chiţăie după marfa. N-au să aştepte prea mult.

Agentul îi promise superiorului său o arestare iminentă şi puse cu grijă receptorul în furcă.

— Iisuse, sper să ai dreptate.

— Ia te uită! Începe dansul.

O dubă urcă pe trotuar; claxonă şi uşa mare se deschise. Warner se dădu la o parte pentru ca agenţii FBI să poată privi prin telescop.

— Ăsta-i laboratorul despre care v-am vorbit.

Strikeforce parcase o camionetă pentru transportul recuzitei pe aleea dinspre Forty-fourth Street aparţinând garajului, unde nu făcea notă discordantă, deşi fusese parcată neglijent, aflându-se chiar peste drum de New Dramatists Guild şi The Actors Studio.

Pe Forty-fifth, agenţii blocară una din uşile garajului cu o camionetă purtând însemnele unei companii de lucrări publice, iar pe cea de-a doua cu baricade în spatele cărora începură să spargă asfaltul străzii. În dube şedeau ghemuiţi patruzeci de agenţi echipaţi cu veste antiglonţ şi ustensile pentru pătrunderea forţată în clădire: unelte pentru tăiat şi

răngi. După ce poliţia acoperi în întregime laturile dinspre Ninth şi Tenth Avenue ale ambelor clădiri, agentul FBI din atelierul de fierărie începu să dea ordine; Jack Warner privea peste umărul lui.

Ambele dube raportară că se află pe poziţie, la fel şi echipele de poliţie.

— Bine, hai să… începu agentul FBI.

Dar Jack Warner înşfacă receptorul. Un Buick albastru se îndrepta spre garaj.

— Staţi aşa! Îl vrem pe tipul ăsta.

— Cine-i?

— E maşina lui Nino Vetere, dar nu poate fi el înăuntru. Una din gorilele lui, asta în cazul când cineva trebuie s-o încaseze.

Buick-ul claxona în faţa baricadelor. Şoferul strigă să nu blocheze intrarea, iar agenţii echipaţi cu cizme de lucru şi căşti galbene de protecţie pe care scria Con Ed mutară, îndatoritori, baricadele.

— Lăsaţi-l câteva minute, atât cât să verifice marfa, îi preveni Warner. Poate-i prindem pe ticăloşi asupra faptului.

Apoi, spre stupoarea lui Warner, o agentă de la Narcotice cu constituţie atletică a fost coborâtă de pe acoperiş, cinci etaje mai jos. În momentul în care ajunse la elevatorul pentru maşini prinse între coapsele sale puternice capul gangsterului care păzea intrarea, îi puse pistolul la ureche şi-i ceru să apese butonul care ridica uşa. Douăzeci de agenţi intrară în clădire în vreme ce distribuitorii de droguri erau ocupaţi cu testele chimice, în duba lor.

Părea o operaţiune lină.

Pe neaşteptate, Buick-ul albastru apăru în viteză, din beznă, împrăştie agenţii din uşă şi o lovi pe agenta cea tânără, care se rostogoli peste capotă. Maşina derapă în scrâşnet de cauciucuri la intrarea pe Forty-fifth Street şi porni în goană spre Tenth Avenue. Warner, care de obicei nu participa direct la operaţiuni ca să nu se deconspire, porni în urmărire. Cine se afla în maşina aceea era ori prea

prost, ori prea disperat, şi voia să afle cum stăteau lucrurile.

Buick-ul urcă pe trotuar când ajunse la autobuzul Departamentului corecţional, care bloca intersecţia. Un poliţist de la circulaţie cu prezenţă de spirit blocă spaţiul rămas cu maşina sa de patrulare, iar Buick-ul se izbi de ea, apoi de un zid şi pe urmă se opri.

În clipa următoare, poliţişti cu bastoane de cauciuc înconjurară maşina avariată din care scoaseră o siluetă însângerată cu cătuşe la mâini. Warner constată uluit că era însuşi Nino Vetere. În calitatea sa de şef aflat în subordinea familiei Cirillo, poate chiar în postul cel mai important, Vetere îi dădea raportul directorului adjunct Nicholas, fiul cel mai mare şi moştenitorul lui Don Richard, capul clanului.

Uluiţi, agenţii se holbau la el cu gura căscată. Nu prea găseai mafioţi importanţi pe străzi. Aşa se explica şi tentativa lui disperată de a fugi. Vetere se afla deja în faţa unui proces federal cu acuzaţii de implicare în activităţi ilegale. Acum, arestat în toiul unei tranzacţii cu heroină, risca să-şi petreacă tot restul vieţii în puşcărie, iar procurorii aveau să-l strângă cu uşa ca să-i smulgă declaraţii compromiţătoare.

Warner ştia că depoziţia lui Vetere va fi o adevărată mană cerească, întrucât cunoştea situaţia eşalonului de conducere al familiei Cirillo. Dacă reuşeau să-l condamne pe Nicholas pe baza depoziţiei lui Vetere, bătrânului Don Richard, care avea de gând să se pensioneze, nu-i mai rămânea decât să lase controlul clanului pe mâinile lui Mikey Nebunul, fiul său cel mic, care-şi căpătase porecla pe bună dreptate.

Warner se adresă unui agent FBI pe care-l cunoştea bine:

— Dacă n-o să asiguraţi protecţia familiei lui, n-o să coopereze.

— Ţi-am luat-o demult înainte, Jack. Şerifii se îndreaptă într-acolo.

— Grozav. Şi amanta?

— Ce?!

— Amanta. Nu ajunge să-i protejezi nevasta şi copiii. N-o să depună mărturie dacă viaţa amantei lui va fi pusă în pericol.

— Nu ştiam că are amantă.

Warner scrise pe o bucată de hârtie numele şi adresa femeii.

Dar era consternat: ce naiba căuta Vetere la o tranzacţie cu heroină? Mafioţii cu poziţia lui păstrau de obicei distanţa. În mâna lor ajungeau bani care fuseseră deja de două ori spălaţi – şi nici pe aceia nu-i *atingeau* efectiv.

Cineva i-a întins o cursă; şi Warner avea senzaţia că ştie despre cine e vorba.

Umbrele albăstrui ale înserării învăluiau oraşul. La baza uriaşului Taggart Spire, un bec ardea deja în ghereta de la intrare, ca şi în clădirile din preajmă, dar imensul zgârie-nori parţial construit era atât de înalt încât partea superioară încă mai reflecta lumina roşie-aurie a soarelui.

În absenţa muncitorilor, la sfârşitul zilei de muncă, în şantier domnea liniştea. Împrejmuirea înaltă din placaj înăbuşea zgomotele traficului şi clinchetul plăcut al tocurilor înalte pe trotuar. Locul ar fi fost complet pustiu dacă n-ar fi existat paznicul de noapte şi câinele său lup, care închise ochii liniştit după ce-l recunoscu pe Jack Warner ce se năpustise, transpirat, pe uşă.

— Ce zici de vremea asta?

— La radio au anunţat că la noapte se mai răcoreşte.

— Zău? Ar fi şi cazul; e Ziua Eroilor, abia suntem în luna mai. Dă-mi o cască de protecţie.

Warner ştia că paznicul e un şofer de betonieră pensionat. Bătrânul îl credea probabil vreun superintendent de la Taggart Constructions sau şef de sindicat, sau poate chiar unul din pistolarii mafioţi care treceau când şi când pe-acolo ca să-şi încaseze mita.

Liftul se ridică zgomotos prin cochilia imensă a holului principal, zece etaje de spaţiu pustiu – un „du-te naibii“ apăsat spus de Taggart la adresa preţului pe metrul pătrat de construcţie în centrul Manhattanului şi a principalilor săi competitori, clădirile mai mici, Trump şi Olympia, de pe Fifth Avenue, clădirile IBM şi AT&T de pe Madison şi complexul Citicorp spre est. Zidurile interioare ale Turnului prindeau contur la primele etaje destinate birourilor. Mai sus, etajele nu aveau decât învelişul exterior de sticlă. Între etajul cincizeci şi etajul şaptezeci nu fuseseră încă aplicate panourile de sticlă, în vreme ce ultimele etaje, destinate a adăposti apartamente, nu erau decât o dantelărie de oţel deschisă din toate părţile, prin care vântul bătea în voie; de acolo se profilau pe cer trei macarale ca nişte V-uri imense.

Pe traversa cea mai de sus aştepta o siluetă, la trei sute de metri deasupra Manhattanului. Bârna de oţel îngustă, prinsă la un capăt de coloanele care o susţineau, se avânta nouă metri în gol. El se legăna la capăt, chiar pe margine, aplecându-se în vânt.

Christopher Taggart îşi întoarse faţa dinspre apusul soarelui, cu chipul luminat doar pe jumătate.

— Vino lângă mine.

Warner se cutremură. Se uită în jos şi-n aceeaşi clipă regretă că o făcuse. Acea parte a clădirii se afla exact deasupra trotuarului, şi din cauza înălţimii nu se puteau distinge siluetele oamenilor în lumina amurgului. Taxiurile semănau cu nişte licurici care vânează raze de lumină.

— Ce-ar fi să ne întâlnim la jumătate, domnule Taggart?

— Fricos ca un pui de găină?

— Dac-aş fi pui de găină, măcar aş avea aripi.

Taggart râse amuzat şi porni spre el. Pasul lui uşor, sprinten, umerii largi şi mijlocul îngust îi dădeau alura unui boxer. Warner se îndreptă spre un stâlp, şi când ajunse să se prindă, recunoscător, cu degetele de bârna verticală, descoperi că Taggart se sprijină nepăsător de partea cealaltă.

— Nu te mişca!

Taggart trecu de cealaltă parte a stâlpului şi pipăi cu gesturi de expert pieptul, spatele şi picioarele lui Warner, apoi în jurul mijlocului, să se asigure că nu are un minicasetofon ascuns sub centură. Warner, care folosea aceleaşi mijloace de precauţie cu contactele sale, se supuse fără să protesteze.

— Cum dracu’ rezişti aici, sus?

— Odată, când fratele meu şi cu mine am început să ne dăm mari şi tari, tata ne-a angajat ca muncitori, la punerea armăturilor. Făceam pe noi de frică, dar mai abitir ne înspăimânta bătaia pe care am fi încasat-o dacă n-am fi avut bărbăţia să ducem treaba asta la bun sfârşit.

— Şi taică-meu mă bătea de vedeam stele verzi, spuse Warner. Cred că abia pe la şaptesprezece ani am îndrăznit să-i dau şi eu una ticălosului… Aş fi preferat, totuşi, să ne întâlnim în altă parte.

— În altă parte? Ce zici de una din mesele alea de la braserie la care Strikeforce pune microfoane?

— Ştii la ce mă refer.

Taggart se întoarse şi-l privi pe Warner în ochi.

— Eu ştiu că ăsta e cel mai sigur loc din New York, detectiv Warner. Vorbeşte!

— Am stat toată ziua cu procurorii descosându-l pe Nino Vetere. Nino spunea că a vrut să dea marea lovitură ca să le asigure copiilor viitorul înainte să fie condamnat pe baza acuzaţiilor RICO.

Se referea la Raketeer Influenced Corrupt Organization Act, o lege care reglementa tot ce ţinea de crima organizată şi activităţile ilegale desfăşurate de membrii acesteia; o acuzaţie RICO însemna cel puţin douăzeci de ani la închisoare, iar avocaţii care lucrau pentru Strikeforce recitau legea în fiecare dimineaţă în timp ce se bărbiereau.

— Pe Nino îl păştea condamnarea pe viaţă sau ceva foarte asemănător, aşa că s-a pus pe cântat şi şi-a turnat echipele. „Nu merge, găinarule, nu e de-ajuns. Dă-ne mai

mult. Dă-ni-l pe tipul care conduce clanul Cirillo. Dă-ni-l pe Nicholas Cirillo.“ În cele din urmă, a spus „În regulă, scoate-ţi-mă din rahatul ăsta şi-o să vă spun cum conduce bătrânul Don Cirillo familia şi acum, prin intermediul lui Nicholas.“

Warner se uită la Taggart ca să vadă cum reacţionează; Taggart privea prin el.

— Ştiu aproape toate astea de la radio. Restul pot să ghicesc.

Ia ghiceşte şi asta, îşi spuse Warner, urmărindu-i în continuare reacţiile.

— Nimeni nu ştie de unde-au venit drogurile. Marfa siciliană originală a fost trimisă în sud atunci când tipii de la FBI s-au trezit vorbind. Pe străzi se spune că s-ar fi vândut în Florida. Ceea ce ar însemna că cineva a adus altă marfa şi a dat-o familiei Cirillo, pretinzând că e marfa pentru care au plătit ei. Cine naiba renunţă la heroină în valoare de cinci milioane de dolari?

— Cui îi pasă? se răsti Taggart nerăbdător. Vetere şi Nicky Cirillo sunt deja un banc răsuflat. Ce-ai aflat despre familia Rizzolo?

— Membrii familiei Rizzolo sunt la fel de ciudaţi ca de obicei.

Taggart manifesta un interes deosebit pentru familia Rizzolo, pe care Warner nu reuşise încă să-l înţeleagă. Aceasta era o familie mică din Brooklyn, oarecum izolată, cea mai mică dintre grupările crimei organizate din New York – poate o sută de membri „plini“ şi patru sute de „soldaţi“ – şi, de asemenea, cea mai unită, şi foarte independentă. Se desprinseseră de clanul Cirillo, iar când aceştia i-au atacat, a izbucnit aşa-numitul Război Rizzolo, care a ajuns atât de sângeros încât familia Cirillo a renunţat până la urmă şi i-a lăsat în pace. Reacţiile lor faţă de Strikeforce fuseseră la fel de imprevizibile.

— Strikeforce a făcut descinderi la agenţiile lor de pariuri, dar n-a găsit pe nimeni. Pur şi simplu trăseseră

obloanele – vitrine goale, nici măcar un petic de hârtie. Au scos până şi prizele telefonice. La fel s-a întâmplat şi cu jocurile de noroc. Aşa că Strikeforce s-a ocupat de operaţiunea aia importantă cu cocaină despre care ţi-am spus că Eddie Rizzolo le-o suflase columbienilor. *Nada.* Ca şi cum executanţii lor de pe stradă n-ar fi decât şoferi de autobuz şi chelneri, punct. Sigur, nu pot să-şi lichideze afacerile.

Privind soarele care apunea, Taggart întrebă:

— Ai aflat cine conduce clanul Rizzolo?

Warner ridică din umeri, jenat de idee şi-n acelaşi timp impresionat de consistenţa dovezilor.

— Cred că ai presupus corect. S-ar putea ca sora să fie adevăratul şef. Eddie „Poliţistul“ şi Frank nu sunt decât nişte tăntălăi de duzină. Aşa cum spuneai, de când Strikeforce l-a băgat la răcoare pe bătrânul Don Eddie, cineva conduce clanul Rizzolo cât se poate de bine.

— Pare a fi o femeie interesantă.

— Să-ţi spun ceva, domnule Taggart.

Jack începea să se obişnuiască cu înălţimea, aşa cum se întâmpla de fiecare dată. Atâta timp cât putea să se ţină de un obiect solid. Taggart întoarse capul, sesizând inflexiunea nouă din vocea lui Warner.

— Ce?

Warner trase adânc aer în piept.

— Lucrurile merg bine în ceea ce mă priveşte.

— Şi-atunci care-i problema?

— Lucrurile stau cam aşa, domnule Taggart: cred că am fost alături de dumneata de la început, nu?

— De la bun început.

— Şi cred că eşti de acord că am făcut tot ce mi s-a cerut, şi încă ceva pe deasupra. Tot ce ştii despre mafie, ai aflat de la mine. Am jucat rolul de expert. Am fost omul din teren, contactul dumitale. Am…

— Vrei o medalie, Jack?

Warner inspiră adânc.

— Ştiu ce pui la cale.

Taggart aşteptă.

— Descinderea de azi-dimineaţă a fost o înscenare, spuse Warner.

— Şi ce-i cu asta?

— Ce-ar fi să lăsăm mascarada la o parte? Ştiu ce se petrece. Foloseşti informaţiile mele ca să-i dai pe capi pe mâna poliţiei.

— Informaţiile *tale?* Eşti poliţist. Dacă ai surse aşa de bune, de ce nu-i arestezi chiar tu?

— Primeşti informaţii şi de la alţi oameni. Comisia pentru combaterea crimei organizate, alţi poliţişti cu care eşti prieten, agenţi federali, tipi din mafie cu care întreţii relaţii strânse – mda, ştiu despre asta – şi tipi din construcţii cu care faci afaceri. Poate chiar şi de la fratele dumitale.

— Nu fratele meu! spuse Taggart tăios. Tony e sută la sută cinstit. A fost şi va fi întotdeauna cinstit.

— Dar de la ceilalţi, da.

— Ce vrei?

Warner era uimit; întrebarea lui Taggart echivala cu o mărturisire.

— Vreau să intru în joc.

— În joc?

— Partener. Să primesc o parte din beneficii.

Răspunsul lui Taggart veni cu o blândeţe înşelătoare, dar Warner nu se lăsă păcălit. Tot corpul constructorului părea rigid din cauza încordării; aproape că-i simţea contractarea musculară prin stâlp.

— Şi dacă ţi-aş spune că n-o fac pentru bani?

Warner ridică din umeri.

— Eşti aşa de bogat ca să nu mai vrei bani? În cazul acesta nu te-ar deranja să împărţi profiturile.

— Şi dacă nu există profituri?

— Pe cine vrei să păcăleşti? Crima organizată aduce bani, omule. Mulţi bani. Cred că jumătate ar fi corect. Hm, ce zici?

Taggart privi spre râul Hudson vreme de un minut. Soarele intră într-o pătură de nori, iar cerul se aprinse dincolo de dealurile din New Jersey. Warner privea în jur neliniştit. Aerul se limpezea pe măsură ce căldura umedă se potolea. Spre răsărit, stelele apăreau peste Long Island. Spre sud-est, luminile unui cargou izolat se reflectau pe întinderea întunecată a Oceanului Atlantic. Vântul se înteţea, uscat şi răcoros. Simţi brusc răceala cămăşii umezite de transpiraţie.

— Jack, mai ai agrafa aceea pentru bancnote pe care ţi-am dat-o?

— Ce? Agrafa pentru bancnote? Mda.

— S-o văd.

Warner scoase din buzunarul pantalonilor o agrafă din aur de la Tiffany. Iniţialele sale, incrustate cu diamante, demonstrau cât de bine câştigase de-a lungul anilor vânzându-i informaţii lui Christopher Taggart. Taggart scoase la rândul său din buzunar agrafa sa pentru bancnote şi transferă în cea a lui Warner cinci bancnote de o sută.

— Bani de taxi, spuse cu un zâmbet încifrat. Să-ţi văd portofelul.

Warner îi întinse şi portofelul din piele de porc şi profită de ocazie ca să-l deschidă o clipă şi să dea la iveală insigna – un avertisment direct să nu încerce să-l subestimeze. După optsprezece ani de activitate în poliţie, încă mai simţea aceeaşi emoţie: o insignă a poliţiei din New York constituia o întrebare convingătoare – chiar vrei să te pui rău cu unul care are douăzeci de mii de parteneri?

Taggart băgă în buzunar portofelul, cu tot cu insignă.

— De ce…?

— Ca să nu le scapi.

Un braţ lung răsări ca din cer când Taggart înconjură stâlpul, iar mâna lui căzu ca un ciocan. Lovitura îl prinse pe Warner în plină faţă, iar cele nouăzeci de kilograme ale posesorului acelui pumn îl făcu să zboare prin aer.

Warner simţi cum stâlpul de care se ţinea îi scapă din strânsoare. Apoi n-a mai fost decât căderea. Cerul nopţii se transformă într-un vârtej de lumini ale străzilor, vârfuri de clădiri, ferestre luminate. Strada părea o panglică întunecată, iar între ea şi trupul său aflat în cădere nu exista nimic. Urlă.

Se opri brusc, atârnat cu capul în jos, şi îşi simţi piciorul prins ca într-o menghină. Warner privi în sus şi văzu mâna imensă a lui Taggart încleştată pe propria-i gleznă. Ochii albaştri ai acestuia deveniseră aproape negri din cauza furiei.

— *Niciodată să nu mai îndrăzneşti să-mi ceri bani în felul ăsta!*

— Te rog.

— Ai înţeles?

— Te rog, domnule Taggart.

— Spune „da“.

— Da. Da, da, da.

— Să ştii că într-adevăr faci o treabă bună, Jack. Dar nu suficient de bună ca să mă şantajezi.

Îl trase în sus spre grindă. Warner se întinse şi-n cele din urmă atinse cu vârful degetelor oţelul încălzit de soare. Dar Taggart îl smuci, fără să-l lase să se prindă cu mâna.

— Jack, poate ar trebui să-ţi dau drumul.

— Nu!

— Uite-aşa.

Deşi nu-i venea să creadă, Warner simţi cum Taggart îi dă drumul. Căzu, urlând. Căderea păru că durează o veşnicie. Dar Taggart îl prinse din nou şi începu să-l legene, un pendul uman. Warner simţea că-i plesneşte capul din cauza afluxului de sânge; inima îi bubuia de groază. Ştia că, într-un fel sau altul, Taggart a aflat de dosarele lui. Dacă nu recunoştea că le are, Taggart îl va lăsa să cadă.

— Am nişte hârtii, ţipă el.

— Şantaj?

— Nu, nu. Nu le-aş folosi în niciun caz. Nu-s decât informaţiile mele.

— Unde?

— În camera mea.

— Unde anume în camera ta?

— În zid, în spatele frigiderului. N-aveam de gând să le folosesc. Pe cuvânt.

Văzută de jos în sus, în lumina roşiatică a asfinţitului, faţa lui Taggart cu trăsături parcă dăltuite în piatră păru să se înmoaie, exprimând compasiune. Legănatul încetini, iar arcul cumplit descris de trupul lui Warner se micşoră.

— Ştiu, Jack, ştiu. Voiai doar mai mulţi bani. Nu-ţi face griji, voi cumpăra o mulţime de informaţii. Îmi dai hârtiile?

— Dumnezeule, sigur că da.

Simţi că este ridicat prin aer şi apoi aterizã, moale ca o cârpă, pe grinda de oţel. Îşi încolăci amândouă braţele în jurul grinzii şi gemu de uşurare. Taggart îngenunche lângă el, clătinând din cap.

— Nătărăule, spuse el cu oarecare bunăvoinţă, te-ai scăpat în pantaloni.

Când se convinse că se poate ţine pe picioare, Taggart îl ajută să coboare de pe grindă şi-l conduse grijuliu spre lift. Warner nu se putea opri din tremurat. Îşi simţea creierul clocotind din cauza afluxului de sânge şi a fricii.

— Am crezut că-s mort, şopti el.

Taggart râse.

— Jack, cum aş fi putut să arunc un poliţist newyorkez de pe acoperişul propriei clădiri?

Îl bătu pe Warner pe umăr şi-i restitui portofelul, insigna şi agrafa pentru bancnote.

— Du-te acasă şi adu-mi însemnările alea. Şi, Jack… să ştii că nu acord o a doua şansă.

Warner consideră afirmaţia drept un avertisment corect care-l făcu să renunţe să mai dea glas întrebării ce-l chinuia în continuare: Dacă Christopher Taggart nu era interesat să câştige bani, ce mama dracului avea cu mafia?

CARTEA I

SFINŢI UCIŞI (1976-1984)

1

Trecutul… Christopher Taglione va asocia totdeauna ziua aceea cu aerul proaspăt, începutul de arşiţă şi promisiunile pe care părea să le aducă cu sine. Avea impresia că nimic n-o să-i meargă prost vreodată când sări agil din groapa enormă pe care o excavau între două clădiri din centrul Manhattanului, ajunse pe trotuar şi o luă la fugă, făcând semne următoarei betoniere. Pe pieptul său gol sclipeau broboane de transpiraţie care se prelingeau apoi printre stropii de ciment care-l pătau, făcându-l să semene cu un leopard cenuşiu. Purta părul lung pe atunci şi de sub casca de protecţie ieşeau şuviţe aurii. O femeie frumoasă zâmbi văzându-i exuberanţa, iar el îi răspunse tot cu un zâmbet – era o adevărată stea în ascensiune, avea douăzeci şi unu de ani şi perspectiva de a deveni partener al firmei *Taglione Concrete and Construction.*

Camioanele tatălui său umpleau Fifty-sixth Street – betoniere imense care dominau cu statura lor taxiurile ce se târâiau pe stradă şi bubuiau în urechile pietonilor trecând în grabă printre roţile lor impunătoare, de o parte, şi împrejmuirea din placaj care mărginea locul construcţiei, de cealaltă parte. Era vara bicentenarului Statelor Unite şi, ca un adevărat patriot, Mike Taglione îşi vopsise vehiculele în cinstea aniversării. Dungi roşii şi albe îmbrăcau caroseriile, iar stelele albe smălţuiau betonierele albastre, un adevărat văzduh rotitor când uriaşele cuve începeau să descrie semirotaţii ca să facă betonul să curgă.

Tony Taglione, fratele brun şi suplu al lui Chris, care avea cu doi ani mai mult şi douăzeci şi cinci de kilograme mai

puţin, apăru în goană pe rampă, pe urmele lui Chris. Tony avea părul negru-tăciune, lung ca al lui Chris şi ca al celorlalţi bărbaţi tineri de pe şantier, şi purta pe frunte o banderolă improvizată dintr-un tricou, ca să împiedice şuviţele rebele să-i vină în ochi; dimineaţă, banderola fusese albă, dar acum era la fel de cenuşie ca şi jeanşii, cizmele solide de lucru, mănuşile uzate şi pieptul slăbuţ. Munceau umăr la umăr şi, ca de obicei, se luau la întrecere.

— Ăsta-i camionul meu.

— Îl iei pe următorul.

Femeia care admirase mai înainte exuberanţa tinerească a lui Chris se opri şi-l privi îndelung pe Tony cel cu ochi negri, cu un interes vădit. Tony îşi încetini goana ca să-i răspundă cu un zâmbet îndelung exersat, iar Chris ieşi în stradă, agitând pumnul şi reafirmându-şi pretenţia la betoniera din fruntea şirului. Şoferul tocmai se apleca pe geam ca să urmărească cu o privire admirativă o altă tânără doamnă înveşmântată într-o rochie vaporoasă de vară.

— *Frankie! Mişcă maşina aia încoace!*

Gigantul coti cu băgare de seamă, urcă pe trotuar, frângând câteva din scândurile care formau împrejmuirea terenului la curbă şi porni gemând în jos, pe rampa înclinată de pământ, cu frânele scrâşnind din pricina greutăţii. Chris îl mână în groapă, strigând îndemnuri şoferului şi lovind nerăbdător bara de protecţie masivă.

Pe poarta rampei erau lipite afişe cu clădirea verde ca smaraldul, care urma să adăpostească birouri, prinzând viaţă: Taglione Tower, Treizeci de etaje; Proprietar şi constructor – Michael Taglione. În josul rampei, oameni şi maşini adânceau groapa şi ridicau cofraje de lemn pentru fundaţia din beton. Un ferăstrău electric ţiuia zgomotos, sunetul fiind mai potrivit într-o pădure, mai puţin între zidurile oraşului, care trimiteau înapoi ecouri ascuţite.

— Du-te, du-te! Aşa, e bine. Hai, dă-i drumul!

Tatăl lui experimenta o nouă modalitate de construcţie, mai rapidă, în care etapele construcţiei erau suprapuse pentru a economisi timp. Astfel, Chris şi Tony turnau fundaţiile de beton în mijlocul gropii, în vreme ce pe margini continuau excavaţiile. Alături de rampă, un picamer ciocănea cu limba sa lungă de oţel o lespede de granit, spărgând piatra în bucăţi cu un *bang-bang* rapid. Cupele excavatoarelor culegeau bucăţile de granit, resturi de ziduri vechi de pivniţă şi ţevi ruginite din fosta clădire care ocupase acel loc, şi le încărcau în camioane ce părăseau groapa clătinându-se sub povara încărcăturii. La distanţă de jumătate de cvartal se auzi sirena de avertizare a echipei de demolări; pământul se zgudui în urma exploziei şi structurile de oţel tresăriră ca nişte câini speriaţi.

Chris îndrumă mastodontul spre locul unde era nevoie de el şi sări să potrivească jgheabul, în vreme ce şoferul se dădu jos din cabină şi porni betoniera, care prinse să se învârtească. Maşina imensă mugi; betonul şuieră, învârtit înăuntrul cuvei, iar stelele pictate pe rezervor deveniră o ceaţă rotitoare. Chris îndreptă jgheabul spre pântecele întunecat al gropii săpate pentru un pilon al fundaţiei. Cofrajele care mărgineau groapa aveau să rămână acolo până când betonul, acum ud, se va întări, formând astfel baza pe care urmau să fie ridicaţi pilonii din oţel ai clădirii.

La zece metri mai încolo, Tony îmboldea furios o altă betonieră spre următorul pilon.

— Înapoi, Rocco. Dă cu spatele. Înapoi, înapoi. Hai odată!

Chris zâmbi larg, amuzat de expresia întipărită pe chipul fratelui său, în timp ce Tony se uita cum Rocco, un ins cu gâtul ca de taur şi ţeasta rasă, cobora cu băgare de seamă din cabină, urmele vizibile ale unei mahmureli zdravene dându-i un aer ameninţător. Rocco miji ochii ca să se apere de soarele puternic, îşi masă tâmplele, râgâi şi se îndreptă spre spatele vehiculului, unde se aflau comenzile pentru amestecarea betonului şi maneta care înclina cuva, permiţând curgerea betonului. Tony aşteptă, exasperat, iar

când Rocco se opri din nou ca să-şi reaprindă ţigara ieftină, trecu pe lângă el şi reglă singur supapa de admisie.

— Vezi să nu te doboare atâta muncă, Rocco.

— Ai grijă cum vorbeşti, puştiule.

— Mişcă-ţi fundul leneş de-aici dacă nu vrei să mă auzi. Avem nişte termene de respectat.

— Frankie, continuă tu, zise Chris repede şi o rupse la fugă.

Rocco se înroşi până la scalpul acoperit de un început ţepos de păr; se îndreptă spre Tony, care se întorsese cu spatele ca să se ocupe de maşină. Chiar în clipa când ajunse la el, simţi o mână căzându-i pe umăr şi trăgându-l cu fermitate. Christopher Taglione îl îndepărtă de betonieră, întrebându-l prietenos:

— Ia spune, Rocco, te însori ori ba?

Rocco se uită la tânărul solid, dar suplu, care-l cuprinsese pe după umeri cu un braţ cât un cablu de macara. Chris, care ajunsese la înălţimea unui adult încă de la paisprezece ani, părea să mai fi crescut câţiva centimetri buni în ultimul an petrecut la colegiu.

— Să ştii că, într-o bună zi, Tony o să se trezească cu dinţii în batistă.

— Nu, replică Chris, păstrând strânsoarea fermă pe umărul lui Rocco, îndepărtându-l în continuare de fratele lui şi cu zâmbetul neclintit pe chip. Mă are *pe mine* ca să-i port de grijă. Pentru asta există fraţii. Nu eşti de aceeaşi părere?

— Mda, da’ poate că o să se ia la râcă cu cine nu trebuie când tu n-ai să fii în preajmă, şi-o s-o încaseze.

Nimic nu se schimbă în atitudinea lui Chris, observă Rocco. Strânsoarea mâinii lui era hotărâtă, zâmbetul prietenos. Se părea că ochii lui căpătaseră o nuanţă cenuşie, dar ar fi putut să fie efectul luminii puternice a soarelui. Chris îl privi cu hotărâre:

— Dacă se va întâmpla vreodată să dai peste acel „cine nu trebuie“, Rocco, spune-i din partea mea că o să aibă nişte belele pe care n-o să le uite niciodată.

Rocco fu surprins să constate că-i dă crezare lui Chris. Îşi dorea să fi putut evita acea situaţie. Se părea că a făcut ceva mai mult decât să-l ameninţe pe fratele lui Chris: pătrunsese pe un teritoriu extrem de periculos.

— Hai s-o lăsăm baltă. Mă doare îngrozitor capul.

Ochii lui Chris, redeveniţi albaştri, străluciră în lumina soarelui.

— Un motiv în plus ca să te însori: termini cu mahmurelile. Îţi scot eu camionul imediat. Fă o pauză.

Rocco se aşează pe un cofraj, mormăind că, dacă tatăl lui ar fi fost proprietarul firmei de construcţii, el personal ar fi stat la plajă la ora aceea. Chris alergă să-l ajute pe Tony cu jgheabul.

— Pot să mă descurc şi singur când intru în conflict cu cineva, frăţioare.

— Ştiu că poţi. Mă îngrijorează însă cine învinge.

— Sunt în stare să-i vin de hac.

— Serios, Godzilla? Şi după-aia, cine mai conduce betoniera? Dă-i drumul!

Tony fugi la maneta care înclina cuva; Chris îi adresă un zâmbet triumfător în vreme ce doisprezece metri cubi de ciment, pietriş, nisip şi apă porniră din cuvă. Tony îi aruncă o lopată cu care să împingă compoziţia mai repede. Betonul alunecă pe jgheab şi căzu în cascadă cincisprezece metri spre inima Manhattanului.

— Nu-i prea rău, pentru nişte studenţi.

— Tată! Hei, ce bine arăţi! Tony, ia uită-te ce ţoale şi-apus!

Tony privi peste jgheab.

— Se potrivesc de minune cu casca aia.

Mike Taglione ocoli o baltă de beton ud care-i stropise fiii, puse mâinile în şold şi privi radios scena. Era gătit cu costumul lui albastru „de şedinţă“, un costum vechi, dar de calitate, din gabardină, ale cărui revere late redeveniseră la modă prin 1970 şi care, de obicei, era dezgropat din dulap doar pentru momente importante precum semnări de

contracte şi obţinerea autorizaţiilor de construcţie. Chris observă o cravată nouă de mătase, modernă, cumpărată probabil de secretara tatălui său, care îl iubea în taină, o batistă albă elegantă în buzunarul de la piept, din aceeaşi sursă, şi un iz din loţiunea după bărbierit întrebuinţată la frizeria de la Waldorf. Ba mai mult, avea la mână şi ceasul de aur; ultima oară, Chris şi Tony îl văzuseră purtând acel ceas la înmormântarea mamei lor.

— Unde naiba te duci?

Mike Taglione scoase o batistă roşie, veche, din ascunzătoarea buzunarului de la spate şi se prefăcu a-şi şterge de praf pantofii.

— În vreme ce voi, studenţi geniali, turnaţi betoane, babacu' vostru, care-a cărat la viaţa lui cărămizi cu spatele, a fost invitat să depună mărturie în faţa unui comitet de construcţii al Congresului.

— Ai fost acuzat? întrebă Chris, ferindu-se fără succes de mâna tatălui său, iute ca fulgerul, care-l pocni zdravăn în casca de protecţie.

— O să te acuz pe tine, isteţule. M-a sunat domnul Costanza, membru al Congresului. „Puteţi, vă rog, să luaţi primul avion spre Washington, să ne daţi mai multe amănunte despre betonul acela nou?"

— S-ar părea că toate acele „contribuţii" şi-au făcut efectul, remarcă Tony calm.

Mândru şi emoţionat pentru tatăl lui, Chris se întinse să-l îmbrăţişeze.

— Felicitări.

— Jos labele de pe costumul meu curat, macaronar îngălat ce eşti! Doamne, dacă Irish ar putea să mă vadă acum… Irish fusese numele de alint al mamei lor, Kathleen Taggart. Mă întorc mâine. Arnie supraveghează şantierul, aşa că voi, băieţi, fiţi cu ochii pe Arnie.

— S-a făcut, tată. Secretara ştie la ce hotel o să stai?

— Mda, păi, ăă… Sylvia vine cu mine, ca să…

Chris râse.

— Să ia notiţe? Era şi timpul, tată. Trei ani.

— Mda, ei, nu-i aşa mare scofală.

Chipul lui Tony se întunecă; Chris îl avertiză cu o privire intensă. Când fratele lui devenea critic vizavi de un subiect sau altul, aşa cum se întâmpla şi în acea clipă, ochii lui negri, inteligenţi ardeau sub fruntea înaltă şi palidă, cu hotărârea şi severitatea unui preot iezuit.

— Distracţie plăcută!

Chris îi aruncă o a doua privire de avertizare lui Tony, care îl imită, spunând printre dinţi:

— Sigur, tată, distrează-te.

Mike rânji vesel şi privi satisfăcut şantierul fremătând de viaţă. Apoi, brusc, expresia de pe chipul lui se schimbă.

— Uite-l pe jegosul de Rendini.

Chris îl văzu pe Joey Rendini, un bărbat solid îmbrăcat într-un costum sobru, stând chiar lângă poartă. Privi în jur, îi zări şi porni pe rampă în jos cu un aer arogant. Chris ştia că Joey Rendini e implicat în crima organizată. Controla un local al şoferilor de camion şi avea legături cu familia Cirillo, cea mai mare dintre familiile mafiote din New York. Era, după cum Chris îl auzise adeseori pe tatăl lui strigând, un porc când venea vorba de şantaj, căci abuza cu neruşinare de puterea pe care i-o conferea relaţia sa cu familia Cirillo.

— Jegosul umblă de parcă şantierul meu i-ar aparţine.

În vocabularul adaptat la Brooklyn al lui Mike Taglione, „macaronari“ erau conaţionalii săi, italieni sau sicilieni respectabili, în vreme ce tagma „jegoşilor“ se compunea din indivizi lacomi şi duri, indiferent de naţionalitate, care încercau să se infiltreze în activitatea oamenilor de afaceri oneşti.

— Dacă nu spui „nu“, ai să-l plăteşti o veşnicie.

Molipsit de mânia tatălui său şi frustrat fiindcă nu putea să facă nimic, Chris se descărcă pe frate-său:

— Când o să te maturizezi! Puţină şpagă e o investiţie de bun-simţ. Îi impulsionează pe oameni să muncească bine.

Tony, care părea să fi moştenit morala catolică – şi irlandeză – strictă de la mama lor, spuse sec:

— E ilegal.

— Există şi o cale de mijloc, interveni Mike Taglione. Din nefericire, Rendini e aşa de lacom încât transformă şpaga în şantaj.

— Nu, tată. E ca în cazul Watergate. Ori eşti curat, ori eşti corupt. Nu există cale de mijloc.

În momentul în care tatăl lor se întoarse cu spatele şi plecă de lângă ei, Chris îi luă apărarea.

— Vorbeşti foarte bine pentru un viitor om al legii. Dar tata şi cu mine trebuie să ţinem seama de faptul că Rendini poate să ne lase fără oameni pentru oricare proiect pe care l-am contracta.

Alarmat de roşeaţa care întuneca chipul furibund al tatălui său, renunţă să se mai contrazică cu Tony şi i se adresă acestuia:

— Nu te enerva, tată.

Rendini înainta pe pământul bătucit uitându-se cu atenţie unde calcă şi strâmbându-se din cauza prafului şi a stropilor de ciment. Era un bărbat chipeş, cu ten măsliniu, trecut de treizeci de ani, supraponderal, ceea ce-l făcea să transpire din abundenţă. Îşi şterse faţa dolofană cu mâneca şi strigă:

— Hei, Mike, aveam programată o întâlnire.

— A intervenit ceva neprevăzut. Ce vrei?

— Trebuie să vorbim.

Mafiotul privi spre Chris şi Tony. Chris înclină capul într-un salut rece, dar Tony se mulţumi să-l privească mânios. Mike Taglione se uită spre Rocco, care spăla cu un furtun jgheabul betonierei.

— Scoate maşina asta de-aici.

Aşteptă în tăcere până când Rocco strânse în grabă furtunul şi plecă cu betoniera.

— Aşa. Dă-i drumul. Băieţii mei şi cu mine n-avem secrete unii faţă de alţii. Chris o să lucreze cu mine după ce termină

colegiul, iar Tony o să fie avocatul meu.

— Păi, se pare că greva asta spontană ia amploare.

— În traducere liberă, e momentul pentru o nouă şpagă?

— Poţi să traduci cum îţi place, Mike. Ştii care-s regulile.

Mike Taglione clătină din cap.

— Regulile se mai schimbă. De data asta e clădirea mea. Treizeci de ani am turnat fundaţii şi-am contractat construcţii. Dar acum eu sunt proiectantul, iar clădirea asta o să fie toată Taglione, începând de la clanţele din WC-uri şi până la ţiglele de pe acoperiş.

— Mike, de ce eşti aşa de agresiv? E mai bine că avansezi în carieră. Felicitări.

— Ştii unde mă duc chiar acuma? Sunt convocat la Camera Reprezentanţilor din Parlamentul american, la Washington, D.C.

— Şi?

— Şi cred că am câştigat dreptul să-ţi spun „du-te-n mă-ta“.

— Nu fi prost, Mike. Nu ştiu dacă-mi pot controla şoferii.

— Rendini, dacă le spui nenorociţilor ălora să facă-n izmene, singurul lucru pe care pot să-l întrebe e „de câte ori?“.

— Şoferii mei…

— Stai aşa! Sunt membrii *sindicatului tău,* pentru că n-au de ales, dar sunt şoferii *mei.*

Rendini ridică din umeri.

— Nu-mi pasă dacă te duci la Washington. N-ai decât să iei cina şi cu preşedintele Gerald T. Ford în carne şi oase. Ştii care-s regulile. Vrei să joci, plăteşti.

Chris aruncă o privire spre Tony, care se uita la Rendini cu o ură nedisimulată, părând să nu observe că tatăl lor se ridică pe vârful picioarelor, gest care preceda o izbucnire violentă. Vocea lui rămase totuşi calmă şi atât de detaşată încât Chris se întrebă dacă nu cumva reuşise să se convingă singur că, în sfârşit, s-a ridicat deasupra laturii murdare a muncii sale.

— Dacă retragi un singur şofer de pe şantierul meu, mă duc direct la procurorul federal.

— Te-ai ţicnit? izbucni Rendini.

Chris îl privea perplex. Industria cimentului în New York era una a înţelegerilor tainice, licitaţiile fiind adesea controlate de cele câteva firme puternice care-o conduceau. Materialele de calitate se livrau la termen, dar procurorul federal exprimase în repetate rânduri dorinţa guvernului de a afla cum se stabileau preţurile; oricine i-ar fi intrat în birou, avea şansa să plece de-acolo cu cătuşe la mâini.

— Te-ai ţicnit? repetă Rendini cu gura căscată.

Chris se întreba ce naiba are taică-său de gând. Mike Taglione râse, dintr-o dată bine dispus, şi-i adresă un zâmbet larg lui Tony.

— Poate c-am să urmez sfatul fiului numărul unu, aici de faţă, şi-am să cer imunitate. Poate c-am să răspund la toate întrebările pe care o să le scornească procurorul.

Tony îl bătu amical pe spate, lăsându-i pe haină amprenta cenuşie a mâinii sale.

— Bine spus, tată.

Speriat, Chris încercă să-l avertizeze:

— Tată…

Rendini îl întrerupse pe un ton calm, dar ameninţător:

— Dacă tot eşti la capitolul ăsta, Mike, ai face bine să ceri şi protecţie. S-ar putea să aveţi nevoie de aşa ceva, tu şi copiii tăi.

Pumnul drept al lui Mike descrise un croşeu fulgerător, atât de rapid încât Chris abia zări mişcarea înainte să audă impactul. Rendini zbură prin aer şi ateriză în noroi pe spate, cu nasul însângerat. Mike Taglione înaintă spre el, cu pumnii încă strânşi.

— *Dispari de pe şantierul meu.*

Mai mulţi oameni sosiră în fugă. Chris şi Tony înaintară umăr la umăr, Chris în poziţia de box învăţată de la tatăl său, iar Tony înarmat cu o vergea de armătură. Dar disputa se încheiase. Un şofer, unul din oamenii lui Rendini, îl ajută

pe şeful de sindicat să se ridice; acesta se depărtă clătinându-se, cu o mână pe faţă. Taglione îi urmări cu privirea, frecându-și mâna cu care lovise, până dispărură dincolo de împrejmuirea de la stradă, la capătul rampei.

— N-a fost o idee prea strălucită, spuse Chris.

Tony interveni:

— Tată, n-am vrut să te împing să…

— Nimeni nu m-a împins. Rendini a primit ce merita. Ar fi trebuit s-o fac cu ani în urmă. Se uită la oamenii adunaţi în preajmă. Gata, flăcăi, spectacolul s-a încheiat.

Chipul lui Tony exprima un amestec de admiraţie şi uimire.

— Tată, unde-ai învăţat să loveşti aşa?

Mike Taglione îi făcu cu ochiul lui Chris, gest care avea să-i încălzească sufletul în anii grei ce-aveau să vină, şi explică blând:

— Nimeni nu mi-a *dăruit* afacerea cu beton, Tony.

Apoi râse, şi râsul lui îl însoţi pe Chris vreme îndelungată, ca un ecou într-o încăpere goală.

— Cred că îmbătrânesc, mă doare mâna. Fir-ar să fie, doare ca naiba. Hei, ce-i cu voi?

— Ce-ar fi să venim cu tine până la aeroport? întrebă Chris.

— Gardă de corp? Asta-mi lipsea. De data asta îi făcu cu ochiul lui Tony. Dacă pocneşti vreo gorilă cu pumnul *ăla,* Tony are să-şi consacre întreaga carieră de avocat apărării tale pentru acuzaţia de omor. Nu. Pe voi vă plătesc ca să turnaţi betoane. La muncă.

— Tată, te rog.

— Mă descurc. Voi doi, fiţi atenţi. Mergeţi acasă împreună. Luaţi cu voi câţiva prieteni. Încet-încet, treaba o să fie dată uitării. Am să-i cer congresmanului Costanza să vorbească cu cine trebuie. Nu vă faceţi griji, bine?

Îşi aranjă ceasul şi se pregăti să traverseze groapa fundaţiei cu capul sus şi umerii drepţi, ca un matador în arenă.

— Uită-te la el, spuse Chris. Ai zice că tocmai a avut parte de-o strălucită partidă de sex.

Ajuns la capătul rampei, Mike Taglione se întoarse spre ei şi le făcu semn. Apoi duse mâinile la gură şi strigă cât putu de tare, ca să se facă auzit peste clănţănitul picamerului:

— Fiţi cu ochii pe Arnie. Îi trebuie doar o zi ca să dea totul peste cap pentru o săptămână întreagă.

O betonieră apăru la curbă şi prinse viteză în josul rampei.

— Unde naiba se duce? Tat*ă, pleacă de-acolo!* strigă Chris.

Fără control, cu motorul oprit, fără frâne, betoniera prinse iute în josul rampei, împinsă de încărcătura imensă, patruzeci de kilometri pe oră în spaţiul mic dintre stradă şi picamerul de la baza gropii.

— Tată!

Chris ţâşni spre el, urlând şi fluturând braţele. Mike Taglione se răsuci; văzu primejdia. Avea reflexe splendide: îşi făcu vânt, se răsuci pe loc şi sări într-o parte, într-o singură mişcare fluidă, uluitoare. Chris îşi spuse că tatăl său a reuşit să scape cu bine, şi într-adevăr, dacă acesta ar fi purtat cizmele de lucru obişnuite în locul pantofilor „de orăşean“, cum îi numea, ar fi fost salvat. Dar tocurile netede alunecară pe rampa de pământ şi el se împiedică. Bara de protecţie a maşinii uriaşe îl izbi în piept, capul îi fu smucit înapoi violent, casca de protecţie îi zbură şi dispăru sub roţi cu o trosnitură puternică.

Căzu în noroi, se rostogoli puţin, întinse mâna să-l avertizeze pe Chris, care fugea mâncând pământul. Acesta înhăţă mâna întinsă şi degetele celor doi se încleştară strâns. Chris făcu un efort să-şi oprească plonjeul, se înţepeni pe călcâie şi trase. Simţi şocurile transmiţându-se prin braţele lor încordate când maşina zdrobi trupul tatălui său sub roţi.

2

Pe parcursul îndelungatei slujbe de îngropăciune, Christopher Taglione îşi fixă privirea asupra unui vitraliu pe care mama sa îl dăruise bisericii. Era o reproducere a picturii lui Giotto „Jelirea lui Hristos“; discipolii înlăcrămaţi şi îngerii ce pluteau într-un văzduh cenuşiu se jeluiau lângă trupul gol, însângerat al Mântuitorului. Înainte ca tatăl lui să fie omorât, Chris fusese de părere că vitraliul, cu stigmatele supliciului puţin prea evidente, era cam naiv. Acum i se părea fals. Niciunul din chipurile înconjurate de aureolă ale celor care jeleau nu exprima mânie. Unde era furia lor? Propria sa furie îl sufoca.

În vreme ce preotul continua slujba pe un ton monoton, soarele ieşi dintre nori, străbătu sticla colorată şi învălui ca într-un giulgiu albastru sicriul tatălui său. Cele două jumătăţi ale familiei şedeau separat, ca la o nuntă: constructorii italieni de o parte, poliţiştii irlandezi de cealaltă. Toţi cei din neamul Taglione se aflau pe partea stângă. Pe dreapta erau cei din familia Taggart, avându-l în frunte pe unchiul Eamon în uniforma de gală a căpitanilor de poliţie.

Chris respira anevoie. Mânia îl ardea ca un foc devorator, scăpărând fulgere care-i secau aerul din plămâni, dar continua să caute cu ferocitate combustibilul necesar. Simţea că urăşte biserica aceea. Furia sa explodă în timpul predicii. Preotul irlandez pronunţă greşit numele lor, Taglion*i* şi nu Taglione, iar Chris îl simţi pe Tony foindu-se lângă el. Apoi parohul amplifică insulta adăugind că Mike Taglioni a murit prematur, în floarea vârstei.

— Mike Taglione n-a murit, replică Chris din prima stranǎ. N-a *murit.* A fost ucis.

O femeie începu să ţipe: era mătuşa Marie, care dădu frâu liber durerii. Strigătul ei declanşă un torent de jale: surorile lui Mike prinseră toate să ţipe strident, bocind faptul că familia fusese jefuită, căci în ochii acestor femei moartea era un hoţ. Bărbaţii lor şedeau tăcuţi, aşa cum făcuseră de secole întregi, cu feţele întunecate, împietrite şi inimile întărite în faţa toanelor unei sorţi capricioase.

Un bărbat în vârstă privea din când în când spre Chris şi Tony cu curiozitate, căci în fosta lui lume dispărută fiii îşi răzbunau taţii. Nu se aştepta la o *vendetta* în America anului 1976 şi, cu siguranţă, nu din partea unor studenţi, dar ideile vechi continuau să dăinuiască în memoria sa, aşa cum parfumul străvechi al pământului arid sub soarele fierbinte al Siciliei îi stăruia în nări.

Chris se uită la Eamon Taggart, fratele mamei sale, aflat în celălalt rând de strane: un irlandez chipeş, cu umeri largi, grizonat, cu ochi de un albastru-deschis şi privirea calmă a unuia care ştie cum să-şi croiască drum în viaţă. Unchiul Eamon înclină scurt capul, şi Chris interpretă gestul ca o promisiune din partea prietenilor lui Mike Taglione din rândurile poliţiei, care nu vor privi cu nepăsare uciderea acestuia.

Apoi Chris, Tony, unchiul Eamon, unchiul Vinnie, Arnie Markowitz şi cei trei fraţi ai lui Mike, Pete, Johhny şi Tom duseră în cimitir sicriul lui Mike, la un mormânt aflat alături de cel al soţiei lui. Deşi se afla doar la un cvartal distanţă de Queens Boulevard, cimitirul era adăpostit de biserică, de casa parohială şi de un zid înalt din piatră roşiatică – un loc paşnic care părea să n-aibă nimic comun cu oraşul. Chris îi luă mâna lui Tony şi-l simţi tremurând. Cu excepţia unei declaraţii limpezi făcute poliţiei, fratele său nu mai scosese un cuvânt după asasinat. Totuşi, în timp ce coborâră sicriul lui Mike în groapă, vocea lui Tony se ridică, puternică, alături de vocile celorlalţi pentru a rosti rugăciunile.

Unchiul Vinnie, cumnatul favorit al lui Mike, plecă spre casă împreună cu Chris şi Tony, în prima maşină. Uneori rivalul lui Mike, adesea partenerul lui, Vinnie era un bărbat gras, prosper şi cel mai „italian-italian“ din toată familia. El a plecat ultimul din cartierul italian unde ocupase un apartament relativ modest, la câţiva ani după ce toţi ceilalţi au abandonat Brooklyn-ul şi Manhattan-ul în favoarea locuinţelor confortabile din cartiere mai aerisite din Queens şi Long Island. Chris căutase întotdeauna la unchiul Vinnie o legătură cât de slabă cu trecutul etnic, care părea a fi mai viu în filme decât în casa părinţilor săi. Chipul lui cu fălci pronunţate semăna cu aluatul de gogoşi.

În faţa casei, strada începu să se umple cu maşini, ultimele modele de Lincoln şi Cadillac pentru oamenii de afaceri, vechituri de Chevrolet şi Plymouth pentru slujitorii legii. La praznic avea să participe o mulţime de oameni şi, pe moment, Chris nu credea să poată face faţă situaţiei.

— Tony, fă în aşa fel încât să nu mi se observe absenţa.

— Unde te duci?

— Pe şantier.

Unchiul Vinnie interveni:

— Chris, n-ar trebui să pleci. Vor veni foarte mulţi oameni.

— Nu-ţi face griji, unchiule Vinnie, interveni Tony. De oameni o să ne ocupăm noi.

Credea că picamerele, buldozerele şi excavatoarele în acţiune, şirul nesfârşit de betoniere duduind ar putea conferi un caracter mai puţin definitiv „plecării“ tatălui său, cum se exprimase eufemistic părintele Frye. Dar când ajunse la şantier înţelese de ce încercase unchiul Vinnie să-l oprească. Groapa fundaţiei era pustie.

Chris ţâşni din limuzină şi-o luă la fugă. Dincolo de poarta rampei zări un paznic şi pe Arnie Markowitz, care era de foarte mult timp şeful de şantier al tatălui său; acesta venise direct de la înmormântare şi acum stătea pe rampă, privind abătut pământul reavăn pe care tatăl lui Chris îşi

dăduse ultima suflare. Pe şantier domnea o tăcere încremenită, mormântală pe care nici măcar zumzetul marelui oraş n-o putea străpunge.

— Ce s-a întâmplat?

— Banca s-a retras.

— De ce naiba?

— Tatăl tău voia să facă totul de unul singur. Ce mai reprezintă *Taglione Concrete and Construction* fară Mike Taglione?

— Dar eu sunt aici. Eu şi cu Tony.

— Tony se întoarce la şcoală. La fel ar trebui să faci şi tu. Hei! Unde te duci?

Chris se răsuci pe călcâie; furia sa abia controlată se îndrepta acum spre o ţintă anume.

— La nenorocita aia de bancă. Am să termin clădirea tatălui meu.

— Las-o baltă. Cei de la bancă nu te cunosc. Au să te pună să completezi formulare. Arnie îl prinse de braţ. Ce-ar fi să vorbeşti cu prietenii tatălui tău? Le-a făcut o mulţime de servicii. Hai să mergem la tine acasă să mâncăm ceva.

Chris stătea ţeapăn pe rampă.

— Vino, Chris.

— Urcă-te în maşină. Vin şi eu imediat. Vreau să fiu singur câteva clipe. Arnie se îndreptă spre maşină, iar Chris privi utilajele tăcute. Un bărbat îmbrăcat într-un costum sobru se apropie dinspre trotuar.

— Chris, îmi pare foarte rău pentru tatăl tău. Am discutat cu el pe vremea când se străduia să înceapă construcţia asta. Dacă ai vreo problemă, dă-mi un telefon. Mi-ar face plăcere să-ţi pot fi de folos.

Îi oferi cartea sa de vizită.

— Ca, de pildă?

— Am auzit ce s-a întâmplat cu banca. Pot să-ţi ofer un împrumut pe termen scurt până când îţi rezolvi finanţarea obişnuită.

— Ce procent?

— Pe termen scurt, cam douăzeci şi patru la sută. Dar ar trebui ca un flăcău de-al meu să stea pe lângă tine şi să vadă cum merg lucrurile.

— *Du-te dracului!*

Chris se întoarse cu spatele – în caz contrar l-ar fi pocnit pe individ – şi trânti uşa limuzinei cu senzaţia stranie că retrăieşte începutul lansării în afaceri a tatălui său, când Mike Taglione stabilise regulile sale de fier pentru supravieţuire. Fără cămătari. Fără parteneri din umbră.

— Ce tupeu poate să aibă individul ăsta! i se adresă el lui Arnie. Cămătarul dracului, se dă la mine chiar în ziua înmormântării.

— E un ticălos. Te aşteptai la maniere elegante din partea lui?

Capetele de miel încheiară praznicul. În dimineaţa aceea, unchiul Vinnie le cumpărase de la piaţă, iar acum, fierbinţi şi apetisante, abureau pe masa de servit alături de castroanele cu burtă de vită şi paste. Masa din sufragerie fusese lungită la maximum pentru a face loc tuturor îndoliaţilor, unul din capete ajungând până în salon, unde un al doilea grup stătea cu farfuriile pe genunchi. Casa pulsa însufleţită de voci numeroase, aşa cum îi plăcea tatălui său.

Unchiul Pete, de meserie profesor, îl întâmpină înlăcrimat pe Chris.

— Există unii oameni care te fac să te simţi părtaş la ceva important. Când ei dispar, ajungi să te întrebi ce mai rămâne.

Chris se întreba care din bărbaţii aplecaţi deasupra farfuriilor l-ar putea ajuta să obţină un credit pentru construcţie. Legăturile unora cu Mike erau puternice. Alţi unchi îl zăriră, îl sărutară pe obraji şi-l conduseră spre capul mesei. Tony, ignorând o farfurie plină şi surd la linguşirile mătuşilor, era adâncit în conversaţie cu unchiul

Eamon. Căpitanul de poliţie sări de pe scaun, parcă uşurat de întrerupere:

— Poftim, băiete. Ia scaunul meu.

Femeile îi aduseră lui Chris o farfurie. Unchiul Eamon făcu o grimasă la vederea mâncărurilor şi se retrase spre barul improvizat în salon, lăsându-i pe Chris şi Tony în grija unchiului Vinnie, care îşi umplu din nou paharul şi se strecură între cei doi fraţi.

— Mănâncă!

Chris luă o îmbucătură, se chinui să înghită şi împinse farfuria deoparte.

— Nenorocita de bancă ne-a oprit finanţarea.

— Era de aşteptat.

— Ce să fac?

— Grea întrebare, Chris.

— Poţi să mă ajuţi să găsesc bani?

— Bani murdari.

— Deviza tatei era „fără cămătari“. Deja i-am spus unuia să facă paşi. Îi arătă lui Vinnie cartea de vizită. Îl cunoşti?

— Da, fir-ar să fie. Lucrează pentru familia Cirillo.

— Zicea că l-a cunoscut pe tata.

— L-a cunoscut pe *tata?* întrebă Tony.

— Ştii cum se întâmplă, răspunse unchiul Vinnie. Mafioţii se dau bine pe lângă oamenii de afaceri cinstiţi. Se uită împrejur şi coborî vocea. Ăştia ştiu că nu fac doi bani; de aceea speră ca oamenii importanţi să le spună contrariul. Dar să nu uitaţi că, în plus, mai vor şi o bucăţică din afacerea voastră. Acum vreo doi ani, pe când tatăl vostru se pregătea să înceapă construcţia clădirii din Manhattan, oriunde se ducea, tipul ăsta se arăta şi el, tot numai lapte şi miere.

— Şi cum a reacţionat tata? întrebă Tony.

— Ce putea să facă? L-a ignorat, cât mai politicos cu putinţă. Nimeni nu-şi doreşte să ofenseze un asemenea individ. Probabil că l-a invitat pe tatăl vostru la un pahar de

băutură, şi-acum pretinde că au fost prieteni la cataramă. Ai avut dreptate să nu te încurci cu el.

— Aşa s-ar părea, dar tot trebuie să fac rost de bani.

— Eşti sigur că vrei să te implici? De ce nu te asociezi cu mine?

Chris surprinse sclipirea din ochii lui Tony. Fratele lui nu ştia nimic despre afaceri, dar era destul de isteţ ca să-l avertizeze că oferta unchiului Vinnie, din partea aşa-numitei *famiglia* – apărarea intereselor familiei – era, de asemenea, genul de acţiune brutală, rece, practicată de supravieţuitorii din industria cimentului din New York.

— Dacă nu termin clădirea tatei, o să le dau satisfacţie ticăloşilor, spuse Chris.

— De cei de teapa lor ai să te împiedici întotdeauna, ripostă unchiul Vinnie.

— Nu la nesfârşit, remarcă Tony.

— Mafia se află printre noi de multă vreme, replică unchiul Vinnie cu asprime. Mestecă o îmbucătură şi-l întrebă pe Chris: N-ai de gând să termini colegiul?

— Dă-l dracului de colegiu. Crezi că am să studiez ca să pot obţine o slujbă şi să muncesc pentru altul? Avem deja o afacere. Sunt norocos: tatăl meu a construit o afacere.

Îi dădură lacrimile; unchiul Vinnie se uită în altă parte.

— O să încerc să vorbesc cu câţiva oameni.

Ceva mai târziu, îl conduse pe Chris în sufragerie, unde un bancher încărunţit, cu aer patrician, aştepta lângă Arnie. Atât bancherul, cât şi şeful şantierului Taglione păreau stânjeniţi.

— Chris, el este Pete Stock. Răspunde de proiectele imobiliare la bancă.

— Ne cunoaştem. Vă mulţumesc că aţi venit, domnule Stock.

— Cum era să nu vin? Am lucrat cu tatăl tău ani de zile, pentru proiectele lui din Queens. Îmi pare rău că banca a fost nevoită să retragă creditul pentru imobilul cel mare.

— Am de gând să termin clădirea tatălui meu.

Stock clătină din cap.

— Chris, te arunci cu capul înainte pe o piaţă frământată de tulburări profunde. În Manhattan a început să se construiască prea mult.

— Avem precontracte de închiriere. Iar Aetna s-a angajat să cumpere clădirea în decurs de doi ani.

— Ceea ce-i foarte bine pentru Aetna. Ei nu riscă niciun sfanţ înainte ca voi să terminaţi clădirea şi s-o umpleţi cu locatari.

— Dar avem precontracte de închiriere. Locatari există.

— Aveţi *semnăturile* posibililor locatari, şi în felul ăsta tatăl tău i-a convins pe cei de la Aetna. Dar mai rămâne să-i aduceţi în clădire. Prin urmare, banca ar trebui să-şi asume riscuri în privinţa capacităţii *tale* – acum că tatăl tău s-a prăpădit – de a respecta planificarea şi de aţine în frâu costurile şi muncitorii. E o sarcină serioasă pentru un student.

— Pot s-o duc la bun sfârşit. Lucrez cu tatăl meu de la paisprezece ani. Aveam planuri mari, voiam să implicăm Taglione Construction în proiectele de urbanistică din Manhattan.

Stock învârti cuburile de gheaţă din pahar.

— Chris, pe piaţa imobiliară din Manhattan concurenţa e încă şi mai acerbă decât în industria cimentului. De zeci de ani e controlată de câţiva antreprenori; oameni care pot să se plimbe pe Fifth Avenue, sau Second Avenue, sau Eight Avenue şi să-ţi spună povestea fiecărei clădiri de pe stradă, începând din ziua când s-au făcut măsurătorile terenului – cine a construit-o, cine a finanţat-o, cine a cumpărat-o şi cine a vândut-o, cine a închiriat-o, cine a renovat-o şi cine a dărâmat-o ca să construiască o alta… Sper că înţelegi încercarea mea disperată de a te descuraja.

— Şi noi putem fi ca ei. Aveţi posibilitatea să-mi acordaţi creditul?

— Vom aduce pe cineva care să controleze şantierul.

— *Nu.* În cazul ăsta n-ar mai fi şantierul nostru. În niciun caz. Pot s-o fac singur. Presupun că tata v-a împărtăşit intenţia lui de a mă face partener.

— Mi-a spus asta de cel puţin cincizeci de ori. Stock părea îndurerat. Uite ce, prietenii tatălui tău fac mari presiuni asupra mea. Dar dacă insişti să conduci afacerea singur…

— Insist.

— Atunci, tot ce pot face e să conving banca să extindă o finanţare temporară pentru două luni. Dacă până atunci nu demonstrezi că poţi duce lucrurile la bun sfârşit, s-a terminat.

— De acord.

— Dar trebuie să accepţi ipoteca pe utilaje.

— Pe utilaje? repetă Chris amărât. Deja ne-am ipotecat tot ce avem.

Stock oftă, evident stânjenit de condiţiile pe care le punea.

— Asta vor cere şefii mei. Îmi pare rău. Dacă nu te răzgândeşti până luni, vino la birou să facem actele. Dar aş vrea să asculţi părerea şefului de şantier al tatălui tău.

— N-o face, spuse Arnie. Fără maşini nu mai ai nimic.

— Da, ştiu, dar…

— Maşinile tatălui tău. Asta e tot ce ai.

Chris le văzu cu ochii minţii, parcate în şiruri, la fabrica lor din East River, într-un număr uluitor de mare. La vârsta când învăţase să numere, erau deja suficiente pentru a constitui un parc de maşini.

— Trebuie să mă gândesc, domnule Stock.

— Chiar asta şi vreau să faci. La revedere. Noroc. Şi, încă o dată, îmi pare rău pentru tatăl tău.

— Te conduc eu, spuse Arnie.

Chris rămase pe loc, năpădit de un milion de gânduri. Un bătrân mititel îl trase de mânecă. El se uită în jos şi-l văzu pe Alphonse Castellone, care-i adresă un zâmbet ştirb.

— Închiriază utilajele.

Alphonse Castellone era foarte bătrân, lipsit de orice educaţie şi la fel de primitiv ca un văcar sicilian. Dar el fusese iniţiatorul închirierii de utilaje grele în New York, câştigând o avere uriaşă în felul acesta, ceea ce Chris şi toţi ceilalţi din încăpere respectau profund. Mătușile şi unchii lui urmăreau deja cu uşurare şi bucurie conversaţia dintre fiul îndoliat şi bătrânul înţelept.

— Sunt maşinile tatălui meu, Alphonse.

Acesta răspunse cu francheţea pe care i-o permitea vârsta:

— Taică-tău era ultimul prostovan din oraş care mai deţinea utilaje grele. Ce dacă pierzi camioanele? Eu le cumpăr de la bancă şi ţi le închiriez înapoi. Îţi închiriez orice. Excavatoare, pluguri, ditamai afurisitele de macarale. Dar nu pot să-ţi închiriez *relaţii.* Nu pot să-ţi închiriez informaţii. Ca să vinzi ciment trebuie să ştii multe lucruri despre oameni şi despre afaceri. Asta ai aflat deja de la taică-tău. Se uită împrejur, dădu din cap spre oamenii care priveau cu respect şi încheie: Dă dracului maşinile.

Lui Chris îi înflori pe buze primul zâmbet din ultimele trei zile. Bătrânul avea dreptate. Arnie nu-şi dădea seama că relaţiile tatălui său constituiau adevărata valoare a firmei Taglione. Alphonse îl bătu uşurel pe braţ.

— Ai făcut o înmormântare frumoasă. Lui taică-tău i-ar fi plăcut. Acuma s-a terminat. Apucă-te de afaceri.

Chris ţâşni ca din puşcă pe urmele lui Stock şi-l prinse în hol. Discutară detaliile câteva minute, iar bancherul îşi onoră, şovăitor, oferta. Apoi Stock plecă, în mijlocul unui exod general al partenerilor de afaceri şi al prietenilor. La scurt timp după aceea îşi luară rămas-bun şi rudele, mai întâi cei câţiva irlandezi, apoi verii italieni şi în cele din urmă mătuşile înlăcrimate şi unchii cu chipuri triste. Femeile îi lăsară instrucţiuni lui Chris cum să încălzească mâncarea rămasă în frigider, iar bărbaţii îi îmbrăţişară pe cei doi fraţi.

Unchiul Vinnie plecă ultimul. O trimise pe mătuşa Marie înainte la maşina parcată la curbă, pe aleea scurtă.

— Dacă aveţi nevoie de ceva, absolut orice, sunaţi-ne. Am să trec pe la şantier luni, Chris.

— Luni am treabă la bancă.

— Atunci te duc eu cu maşina. Ne vedem dimineaţă devreme. La revedere, Tony. Sună-mă dacă ai nevoie de mine, da?

— Mulţumesc, unchiule Vinnie.

Chris rămase alături de Tony în faţa uşii de la intrare. Unchiul Vinnie se prinse cu mâna de balustrada din fier şi coborî scările. Îi auzi pantofii bocănind pe alee. Tăcerea de pe stradă era tulburată doar de bâzâitul câtorva insecte nocturne de prin copaci; becurile de pe stradă iluminau blând trotuarul şi răspândeau pete mari de lumină filtrată printre frunze. În depărtare se auzea zgomotul unei autostrăzi, ca un râu învolburat.

Cadillac-ul unchiului Vinnie se lăsă pe arcuri când acesta urcă pe locul şoferului. Portiera se trânti cu zgomot şi se închise, o dată cu ea stingându-se şi plafonierele slabe de interior care luminaseră preţ de câteva clipe chipul nefericit al mătuşii Marie. Unchiul ambală motorul şi aprinse farurile. Maşina porni încet şi coti; luminile de poziţie clipiră printre arbuştii ce formau gardul viu al vecinului. Tony intră în casă, iar Chris îl urmă, ţinând uşa deschisă o clipă în plus înainte s-o încuie.

Rămăseseră singuri.

*

— Ia te uită ce curăţenie au făcut! Nici n-ai zice că a fost atâta lume.

— Mătuşa Marie a dat cu aspiratorul.

Rămaseră în picioare, privind în jurul lor în salonul pustiu, apoi unul la altul.

— Vrei să bei ceva?

— Mda.

Tony se îndreptă spre barul improvizat şi puse în două pahare whisky Johnny Walker Black. Vasul cu gheaţă, un recipient din plastic auriu, având forma unei cuve de betonieră, era gol. Se duseră în bucătărie. La prima vedere, nici acolo nu mai rămăsese pic de gheaţă. În cele din urmă, Chris găsi o tavă veche cu gheaţă în congelator. Răsturnă cuburile în chiuvetă, apoi puse câteva în fiecare pahar şi se îndreptă spre salon.

— Nu vrei să mergem jos?

La parter era un salon lambrisat, intim, doar al familiei, unde, de la moartea mamei lor, obişnuiau să ia cina împreună cu tatăl lor, uitându-se la televizor cu tăvile în braţe. Tony se întinse să stingă luminile în urma lor.

— Lasă-le aprinse.

Chris se aşeză pe o canapea cu perne moi, bej ca şi covorul, tapiţată cu material lucios. Aceasta fusese camera preferată a mamei lor. Încăperea era mobilată cu o măsuţă de cafea acoperită cu sticlă, canapele şi fotolii flancate de lămpi enorme cu picior. Cu puţin timp înainte să moară, agăţase un tablou al Papei deasupra şemineului.

Până să se îmbolnăvească fusese mare amatoare de petreceri, iar tatăl lor dărâmase un perete, aşa încât salonul se continua cu sufrageria, ca în casele elegante din suburbii. Pianul ei cel mare ocupa celălalt capăt al încăperii; instrumentul rămăsese neatins de ani întregi, deşi Tony luase cândva lecţii de pian. Capacul maroniu lustruit era închis, iar pe el se afla o machetă reuşită a clădirii de pe Fifty-sixth Street aşa cum avea să arate în faza finală – cu etajele inferioare îmbrăcate în sticlă de un verde cald, iar scheletul de oţel în mare parte ridicat. Deasupra se afla o macara mică susţinând o bară de oţel de la un camion în miniatură, pe care scria „Taglione“.

— Ţii minte când a primit macheta?

— Ăla a fost un arhitect deştept. Jucăria asta l-a făcut părtaş la afacerea tatei pentru toată viaţa…

Tăcură; privirile lor rătăceau prin cameră.

— Pentru toată viaţa… repetă Tony cu amărăciune. Şi la moartea mamei am spus lucruri la fel de tâmpite.

— Ştii ce n-am înţeles nici până acum? întrebă Chris. El ne-a protejat la moartea ei; dar *el* când a plâns?

— Întreab-o pe Sylvia.

— *Termină cu prostiile.* Relaţia lor abia acum s-a înfiripat.

— Chris, eşti aşa de naiv! Tata i-o trăgea de ani de zile.

— Nicidecum, replică Chris cu tărie. Ea a avut pe cineva până după moartea mamei. Mi-a spus o dată. Eram amândoi singuri.

Tony se înmuie brusc.

— Pe cinstea mea, e o femeie frumoasă. Tata a avut mare noroc s-o întâlnească.

— Fiindcă veni vorba de frumuseţe, ce zici de verişoara noastră Mary Jane?

Tony rânji.

— Îmi venea să sar pe ea în biserică. Ţii minte când am cunoscut-o la unchiul Eamon acasă? Câţi ani să fi avut, şase? Eu aveam opt. Tu împliniseşi şase. Ne-am bătut de ne-au mers fulgii în maşină, în drum spre casă.

— Tata ne-a zis că suntem nişte măgari în călduri. Am crezut atunci că mama o să crape… La naiba, acum am făcut-o eu de oaie!

— Ţii minte când ne-a prins tata la unchiul Vinnie acasă?

— Toată lumea era la masă în bucătărie, mâncând spaghetti.

— Numai noi eram într-o cameră cu… Cum o chema?

— Nu mai ştiu. Cred că nu i-a spus mamei niciodată.

Chris se duse lângă pian şi luă de după machetă o fotografie într-o ramă veche de argint.

— Când l-a cunoscut mama pe tata. Nu-i aşa că Mary Jane seamănă cu ea?

Tony luă fotografia şi-o studie.

— Partea lui Mick e dinamită curată.

— Nici cu partea Taglione nu mi-e ruşine. Ai observat-o pe Lucille?

— *Elefantul?!*

— Nu, nu Luciile a unchiului Vinnie. *Micuţa* Lucille Taglione.

Fiecare ramură a familiei Taglione avea o Lucille, botezată cu numele străbunicii lor, un personaj mitic din ţara lor de baştină, care murise cu un an în urmă, la vârsta de o sută de ani. Micuţa Lucille era fata unchiului Pete.

— Ce faci, te interesează copiii de la grădiniţă? Abia are cincisprezece ani.

— Nu spun să *sari* pe ea, dar peste vreo doi ani o să facă o mulţime de victime.

— Are fundul niţel cam mare.

— Grăsime de copil. O să dispară după ce va începe viaţa sexuală.

— Serios? întrebă Tony uitându-se lung la el. Pe naiba, vorbeşti tâmpenii. Şi te-am mai şi crezut.

— Ţii minte când l-ai întrebat pe tata dacă-i adevărat că libelulele se regulează în zbor?

— Mi-a tras o bătaie zdravănă pentru c-am spus „se regulează“…

— Pentru un frate mai mare, erai cam naiv.

— Nu ştiam ce cuvânt să folosesc. Şi după aia ne-a dus la iaz. Ţii minte?

Iazul era în nordul statului, în Catskills, unde îşi petreceau verile împreună cu mama lor. Mike venea şi el la sfârşit de săptămână: Chris şi Tony îl duceau, desculţ ca şi ei, prin iarba înaltă şi udă din jurul iazului, sâmbăta dimineaţa, ca să-i arate ouăle de broască, şerpii şi peştii mici pe care-i descoperiseră pe parcursul săptămânii.

Chris îşi amintea cum plescăia apa printre degetele de la picioarele tatălui său, felul în care îşi sufleca pantalonii şi cât de albe erau picioarele lui, în vreme ce ale lor deveniseră ciocolatii după zile întregi de joacă în bătaia soarelui.

Tony îşi lăsă capul pe spate şi fixă plafonul cu privirea, ca şi cum ar fi văzut cerul înalt de la munte.

— Libelulele dansau împreună în aer, câte două şi câte trei, unele chiar treceau serios la treabă, apoi depuneau ouă în apă, şi-n general se distrau de minune. Tata le-a privit vreo zece minute, fără să scoată o vorbă. În cele din urmă s-a uitat la tine – foarte serios, cu sprâncenele împreunate; după ce mi-a aruncat şi mie o privire, a spus: „Libelulele dansează“.

— Ne-am întors în casă şi am auzit-o pe mama râzând. Doamne, cum aş vrea…

— Ce-a spus unchiul Vinnie despre construcţie?

— Mi-a făcut trampa cu un tip de la bancă. Vor să garantăm cu utilajele.

Tony ridică din umeri.

— Şi ai s-o faci?

— Vrei să fii asociatul meu?

— Eu am de gând să urmez Facultatea de Drept.

Chris se duse înapoi lângă pian şi privi îndelung macheta clădirii tatălui său. Îşi împleti degetele printre firele care reprezentau cablurile de ancoraj. Arhitectul care realizase macheta era un maniac al amănuntelor; redase până şi suportul în cruce din vârful macaralei, unde se adunau cablurile de ancoraj.

Întâmplările de peste zi începură să-i năvălească în memorie: vitraliul, preotul care-i displăcea, cămătarul şi utilajele încremenite. Degetele i se încleştară şi un cablu se rupse. Puse paharul jos şi încercă să-l lege, dar din cauza băuturii îşi pierduse îndemânarea, iar epuizarea îl făcea să tremure, astfel că mai rupse un cablu. Macaraua începu să se încline; nu reuşi să evite ruperea încă unui fir, din pricina greutăţii.

— Ce faci cu macheta tatei?

— Nimic. Chris renunţă; desfăcu al patrulea şi al cincilea cablu, puse macaraua cu grijă culcată pe o parte şi se

hotărî s-o repare când va fi cu mintea limpede. Ce-a zis unchiul Eamon?

— Se fac cercetări.

— Asta spune poliţia unor oameni străini.

— El va avea grijă ca ancheta să meargă mai departe.

— Îmi pare rău că nu l-am oprit pe tata… Am văzut că s-a înfuriat. Ar fi trebuit să-l temperez. Aş fi putut să mă bag între ei.

— Era prea târziu. Totul s-a petrecut într-o clipă.

— Nu m-am gândit.

Tony traversă camera şi desfăcu mâna lui Chris de pe machetă.

— Tata era prea rapid. Nici măcar n-am văzut pumnul acela. Tu l-ai observat?

— L-am văzut ridicându-se pe vârfuri. În acel moment ar fi trebuit să ştiu ce urmează. Era al naibii de rapid.

— Mi-ar fi plăcut să mă înveţe să boxez, spuse Tony cu tristeţe. Spunea mereu că sunt prea slăbuţ, că trebuie să aştept până mă mai întremez. Se temea să nu mă rănească. Nu m-a învăţat. Tu erai mai mic ca vârstă, şi totuşi pe tine te-a învăţat.

— Aveam greutatea necesară, spuse Chris încet. Ştia că, dacă îi scapă mâna, risc să încasez un pumn.

— A aşteptat prea mult.

— Ce facem cu Rendini?

— Ce vrei să spui?

— L-a ucis pe tata.

— Ţi-am zis, unchiul Eamon…

— Nu e normal ca fiii să-şi răzbune taţii?

— Să-i răzbune? Tony se uită la el de parcă ar fi fost sărit de pe fix. Poate fiii care dorm cu oile în staul, în Sicilia. Nu americanii.

Fratele său îi dădu drumul la mână şi brusc Chris se simţi atât de singur că începu să plângă.

— Ar fi trebuit să-l opresc.

— N-aveai cum.

— Dacă m-aş fi mişcat cu o clipă mai devreme, l-aş fi tras din calea maşinii.

— Ai ajuns acolo înaintea mea.

Chris se cutremură; încă mai simţea cum degetele tatălui său îşi slăbesc strânsoarea şi devin inerte în mâna lui.

Tony spuse:

— Mă duc la culcare.

— Te rog, mai rămâi.

— Nu pot. Simt că mă prăbuşesc.

Chris privi cum fratele lui urcă scările; Tony era o fire autonomă, un pachet mic, compact, ca un motor electric sigilat, mereu bine uns, mereu în funcţiune. Râse; Tony se întoarse.

— Ce-i?

— Ultimul lucru pe care mi l-a spus tata a fost să am grijă de tine.

— Ştii ceva, frăţioare? Şi mie mi-a spus acelaşi lucru: să am grijă de tine. Noapte bună.

— Când trebuie să te întorci la şcoală?

— De mâine nu mai vin la şantier.

— *Cum?* Credeam că mai ai două luni.

— Costanza, congresmanul, a trecut pe aici înainte să te întorci tu.

— Da? Un gest într-adevăr frumos.

— Şi-a exprimat regretul că n-a ajuns la înmormântare, a întrebat de tine, ne-a transmis condoleanţe. I-am cerut o slujbă.

— Ce fel de slujbă? Am nevoie de tine măcar pentru vara asta.

— O să mă recomande ca angajat temporar la secţia penală a procuraturii federale. Mâine mă duc la interviu.

— Mâine e sâmbătă.

— La ei, ziua săptămânii nu contează. Îmi pare rău că am ales un moment atât de prost, Chris, dar e o mare şansă. Dacă ajung în procuratură încă de-acum, la absolvirea şcolii o să am un mare avantaj.

— Dar era vorba să devii avocatul tatei. Nu să lucrezi pentru stat.

— Asta a fost ideea tatei, nu a mea. Noapte bună.

— Iisuse, Tony. Noi am crezut întotdeauna…

— *Tu* şi cu *el* aţi crezut totdeauna. Pe mine nu m-aţi întrebat.

— E firma noastră. Tata a făcut-o să fie importantă.

— Nu mă interesează să fac bani. Eu vreau să fiu de folos.

— De folos? Cui dracu'? Fii de folos firmei noastre.

— Am de gând să servesc legea. Vreau să fac parte din justiţie. Nu doar să găsesc modalităţi deştepte s-o evit.

— Nu-mi vine să-mi cred urechilor. Parc-ai fi un afurisit de popă.

— Îmi pare rău, Chris. Asta e o dispută pe care ar fi trebuit s-o am cu tata peste doi ani. Noapte bună.

Uluit, Chris se ridică şi trase o duşcă de scotch direct din sticlă. Lichidul îl arse pe gât. Deşurubă capacul sticlei încă o dată, dar renunţă să mai bea. Ştia că nu se poate îmbăta mai tare în seara aceea, în schimb se va alege cu o durere de cap a doua zi dimineaţa. Stinse luminile şi urcă la etaj. Uşa lui Tony era închisă. Chris îşi lăsase patul nefăcut, dar o mătuşă se îngrijise şi de asta. Se aruncă pe pat şi rămase cu ochii în tavan o vreme. Se ridică şi se duse la capătul coridorului, în camera părinţilor lui, unde privi îndelung patul ce le aparţinuse. Apoi făcu un duş şi se băgă în aşternut.

Rămase multă vreme treaz în întuneric. Gândurile îi zburară la Greenpoint – contactul pe care el şi Tony îl avuseseră cu lumea străzii la sfârşitul primului său an de liceu, câteva luni după moartea mamei lor. Frecventau un grup ce deţinea un apartament în Greenpoint – un „cuibuşor de nebunii“ în lexicul de atunci al lumii americanilor consumatori de droguri din clasa de mijloc, care ajunsese în cele din urmă să-i molipsească pe italienii şi irlandezii din Queens, chiar în momentul când iniţiatorii începuseră să se tundă şi să se întoarcă la şcoală.

Marijuana, LSD şi tot felul de halucinogene alimentau acea lume, plus cocaină sau preparate cu procaine care treceau drept cocaină, ba chiar şi ceva heroină când şi când. Cuplurile se uneau, se despărţeau şi se reuneau, ca libelulele. Încercând să nege realitatea morţii mamei lor, Chris şi Tony se cufundaseră în această lume libertină unde timpul nu mai avea importanţă şi unde drogurile făceau totul posibil.

Nu i-a trebuit prea mult timp tatălui lor îndoliat să-şi dea seama că ceva e în neregulă. Reacţia lui a fost una tipică pentru Mike Taglione. S-a dus în Greenpoint într-o dimineaţă devreme şi şi-a înşfăcat de guler fiii care se prăbuşiseră pe o saltea cu o fată din Bronx între ei.

— Vreţi să plutiţi? Vă dau eu „plutit“.

Ţinându-i pe amândoi de ceafă cu mâinile sale imense, i-a târât pe scări în jos, i-a azvârlit în maşină şi i-a dus pe Wall Street, unde un prieten de-al lui era şef de proiect pentru o clădire cu şaizeci de etaje. A scos din portbagaj unelte şi echipament, obiecte strălucitoare, noi, atunci cumpărate.

— Astea-s căştile voastre de protecţie, chei fixe, geanta pentru bolţuri, mănuşi şi cizme. Puneţi-le pe voi. Apoi îi înmână prietenului său actele de la Sindicatul muncitorilor constructori. Astea-s permisele lor. Băieţi, el e şeful vostru. Vin să vă iau la sfârşitul programului.

— Dar, tată… protestă Tony.

— Dacă vreţi să mergeţi la facultate, o să vă câştigaţi banii pentru studii. Puteţi să vă întâlniţi cu prietenii la sfârşit de săptămână. Până una-alta, o mulţime de oameni mi-au făcut favoruri pentru slujbele voastre, aşa că să nu mă faceţi de râsul lumii.

Chris vru şi el să se împotrivească, dar fu surprins să descopere teama întipărită pe chipul tatălui lor, în ochi şi-n muşchii încordaţi ai obrazului. Legătura specială care existase întotdeauna între ei îl ajută să înţeleagă că Mike Taglione era singur şi neajutorat, şi încerca, cu disperare,

singurul lucru pe care ştia să-l facă. Aşa că-i şopti fratelui său să-şi ţină gura.

Şeful de şantier arătă spre un loc sus, pe cer, la o sută cincizeci de metri înălţime.

— Maistrul vostru se numeşte Dougherty. E şeful echipei care ridică armăturile. Luaţi cu voi un butoiaş cu bolţuri.

„Butoiaşul“ cântărea optzeci de kilograme. Îl duseră până sus, în vârful clădirii, unde Dougherty, un veteran încărunţit, cu vreo cincisprezece centimetri mai înalt decât Chris, îi puse să care bârne mici pentru o echipă de muncitori. Acesta fusese un moment de răscruce, când oile rătăcite pe care „Irish“ Kathleen Taggart Taglione le lăsase singure s-au unit şi au alcătuit o nouă familie. Munca dură, bărbătească a ajuns să-i captiveze, iar spre sfârşitul verii se mândreau cu musculatura lor proeminentă şi cu faptul că fuseseră promovaţi în munca de instalare definitivă a bolţurilor, acolo unde grinzile metalice orizontale şi verticale se uneau deasupra oraşului. Vara următoare au trecut la fixarea armăturilor. Numai în anul acela reveniseră la betoane şi la turnat fundaţii, pentru că aceea era clădirea specială a tatălui lor.

Iar în Greenpoint, se gândi Chris înainte să adoarmă, majoritatea tinerilor din acel grup încă se mai întâlneau, ca înainte. Câţiva muriseră de pe urma supradozelor, iar unul fusese împuşcat în Harlem pe când cumpăra droguri.

Dormea când a sunat telefonul. Se ridică buimac, pipăi duşumeaua în căutarea aparatului, pe care-l găsi sub o pernă. Ceasul fosforescent arăta ora trei.

— Chris?

— Da.

— Unchiul Eamon. Te-ai trezit?

— Ce s-a întâmplat?

— A trebuit să te sun înainte să citeşti în ziar.

Chris se ridică în capul oaselor.

— Despre ce e vorba?

— Am găsit şoferul într-o ladă de gunoi.

— Mort?

— Tu cam ce crezi?

— Şi Rendini? El e cel care i-a spus şoferului ce să facă.

— N-au fost martori care să confirme lucrul acesta. Aşa că, şoferul fiind mort, jigodia a scăpat basma curată.

Eamon Taggart şi Mike Taglione s-au cunoscut în Coreea. După război, Eamon i l-a prezentat pe Mike surorii sale. În ignoranţa absolută a bigotismului său, nu şi-a închipuit niciodată că blonda Kathleen s-ar putea simţi atrasă de italianul brun, cu piept lat, camaradul lui de arme, şi a fost uimit, ba chiar s-a simţit trădat când Mike şi „Irish“ s-au căsătorit. Dar au rămas într-un fel prieteni, iar la moartea ei, Eamon a fost cel care a venit la Mike cu o sticlă de tărie şi a stat cu el toată noaptea.

Acum, aşezat în fotoliul tatălui lor, cu cascheta de căpitan pe genunchi, încerca să le explice de ce poliţia nu poate să-l aresteze pe ucigaşul lui Mike Taglione. Tony asculta în tăcere. Chris îl bombarda cu întrebări la care nu putea să răspundă.

— Cum e posibil ca şoferul să fi rămas fără frâna de motor?

— El susţinea că aşa s-a întâmplat. Când ai noştri au verificat vehiculul, frânele nu funcţionau.

— În jurul maşinii ăleia se învârteau vreo cincizeci de oameni! Tipii lui Rendini au avut timp suficient ca să taie legăturile.

— *Tu* ştii asta. Şi *eu* ştiu. Dar nu putem *dovedi.*

— Dar şoferul era unul din oamenii lui Rendini. N-ai spus că are cazier?

— E *mort.* Nu putem oferi imunitate unui mort. Mi-ar plăcea să-l aducem pe Rendini în faţa instanţei. Dar lucrul acesta e imposibil, oricât de mult am vrea. Va trece însă mult timp până să se întoarcă pentru o altă şpagă, asta îţi garantez.

— Dar Rendini avea motiv să-l ucidă pe tata.

Unchiul Eamon oftă.

— Chris, Tony, între noi fie vorba, nu cred că Rendini a acţionat de capul lui. Probabil că un şef de bandă din clanul Cirillo îl aştepta în maşină. S-ar putea ca el să fi aprobat uciderea tatălui tău. Dar pariez că până şi el a sunat mai „sus“, la vreun locotenent al clanului, pe telefonul mobil.

— Clanul Cirillo a dat ordin să fie ucis tatăl meu, *pe o frecvenţă radio civilă?!*

— Tipii ăştia nu vorbesc chiar aşa, în termeni neechivoci.

— Nu pot să cred că au spus-o aşa, să poată auzi oricine, protestă Chris împotrivindu-se ideii că crima a pornit de deasupra lui Rendini.

Era prea complicat. Câte nume şi chipuri putea să urască?

— Chris, oamenii ăştia au grijă cum vorbesc.

Chris îi aruncă o privire încăpăţânată şi Eamon oftă din nou.

— Gândeşte-te, când tatăl tău şi unchiul Vinnie se întâlnesc – *se întâlneau* ca să vândă ciment, oare vorbeau pe şleau şi spuneau: „Eu cer preţul ăsta, şi tu ceri cu atât mai puţin“? Nu. Vorbeau pe ocolite.

Chris încercă să protesteze la auzul acelei comparaţii ofensatoare, dar Eamon îl ignoră.

— La fel şi în cazul ăsta, continuă el cu blândeţe. Înţelegi ce vreau să spun. Crede-mă pe cuvânt, Rendini e doar o mică verigă într-un lanţ foarte, foarte lung. Te-ai cruci dac-ai vedea graficele ierarhice pe care le-a făcut echipa specializată în crimă organizată. Arată exact ca acelea ale unei corporaţii.

— Arată-ni-le, ceru Tony.

— Poftim?!

— Vrem să le vedem.

Eamon îi duse la sediul principal al poliţiei. Graficele înfăţişând ierarhia din clanurile mafiote, realizate de Biroul de Control al Crimei Organizate erau aşezate pe trepiede, ca nişte planuri arhitecturale, ceea ce-i aminti lui Chris că

tatăl lui aproape că dansase de nerăbdare la prima prezentare a proiectelor clădirii sale din Manhattan. Un poliţist tânăr, solid îl aştepta pe Eamon.

— Flăcăul ăsta ştie mai mult ca oricine, nu-i aşa, Jack? Faceţi cunoştinţă: Jack Warner, nepoţii mei, Tony şi Chris Taglione. Arată-le cu ce te îndeletniceşti tu aici.

— Da, domnule căpitan.

Warner nu pomeni numele tatălui lor, dar, ţinând seama de graficul pe care-l alese să-l prezinte, era clar că ştie ce s-a petrecut.

— Ăsta e clanul Cirillo, cel mai mare dintre clanurile din New York. Familia din care face parte Joey Rendini. Rendini e aici, destul de sus în ierarhie pentru că localul acela al sindicatului e o adevărată fabrică de bani. Sunt aproape sigur că e un soldat, un membru „dinăuntru“, dar poate să fie un simplu asociat. Tipii ăştia poartă denumirea *de capo;* generaţia tânără le spune şefi de echipă. Deasupra lor sunt şefii adjuncţi. Ăsta, Salvatore Ponte, poreclit Sally Deşteptul, este *consigliere,* consilier al şefului cel mare, bătrânul Cirillo. El se prezintă „Don Richard“, dar înainte i se spunea „micul Richie“, pentru că era un simplu trepăduş.

Tony arătă spre două nume trecute în casete alături de acela al lui Don Richard.

— Ăştia doi cine-s?

— Michael, „Mikey Nebunul“, e fiul cel mic al lui Don Richard şi şeful tuturor „oamenilor de ordine“. E cuţitarul personal al tatălui său. Mikey Nebunul îşi iubeşte meseria. Poartă la gât o linguriţă pentru cocaină în formă de puşcă cu ţevile retezate – într-un fel, insigna lui. Nicholas e fratele lui mai mare, cel cu „creierul“. Cei doi sunt moştenitorii lui Don Richard. După retragerea lui, ei îl vor moşteni cu condiţia să-i poată ţine în frâu pe şefii adjuncţi. Dar vă atrag atenţia că graficul ăsta e doar pe jumătate corect.

— De ce?

— Voi sunteţi pe jumătate italieni, răspunse unchiul Eamon. Ştiţi cât de unite sunt familiile italiene. Cum să ne

infiltrăm? Chiar şi folosirea poliţiştilor italieni e dificilă. Toată lumea cunoaşte pe toată lumea. Şi asta datează de pe vremea vechilor cartiere italiene.

— Pari să insinuezi că toţi italienii sunt potenţiali infractori, Eamon, îl întrerupse Chris.

Nu era pentru prima dată când ramura irlandeză a familiei adopta o asemenea atitudine. În plus, voia să-i dea de înţeles lui Eamon că nu-i scăpase lovitura indirectă în privinţa aranjării licitaţiilor.

— Cei din neamul vostru sunt foarte uniţi, continuă Eamon cu blândeţe. Ştiu cu toţii cine a intrat la răcoare, cine s-a înrolat în armată, cine a mers la facultate, cine-a rămas acasă, cine a intrat în poliţie. Nu-i aşa, Jack?

Chris observă că Jack Warner evită cu tact întrebarea lui Eamon.

— În plus, balanţa puterii e în permanentă mişcare. Când ajungem să ne infiltrăm sau găsim un informator, constatăm adesea că am luat legătura cu oameni care au ieşit deja din sfera de putere. Clanul Cirillo devine tot mai puternic, prin alianţe şi preluări de ştafetă.

Sună telefonul; Warner răspunse, se scuză şi părăsi imediat încăperea.

— E un lanţ lung, spuse unchiul Eamon. Şi justiţiei îi e greu să-l rupă.

— Justiţia e o porcărie.

— De cele mai multe ori, fu de acord Eamon.

— Aş vrea să-i omor cu mâinile mele.

— E o reacţie firească.

— Vorbesc serios. Îmi vine să tai ţevile unei puşti…

— Controlează-ţi cuvintele, Chris.

Lui Chris îi zbură gândul la o armă veche, neînregistrată, pe care o cumpărase într-un târg de ţară. În atelierul de lucru al tatălui său de la cabana din Catskills exista o menghină puternică; putea să taie ţevile cu bomfaierul, apoi să arunce pânzele folosite, să cureţe resturile metalice cu un aspirator, să arunce sacul acestuia… Îşi privi unchiul

drept în ochi şi luă o hotărâre conştient de faptul că era cea mai atent cântărită din viaţa lui.

— Îmi pare rău, Eamon. Dar nu-mi pot reprima furia.

— Mi se pare firească dorinţa ta de răzbunare.

Tony studia cu atenţie graficul, urmărind numele cu degetul.

— Acelaşi lucru prostesc l-a făcut şi Rendini, interveni el. Ar fi putut pur şi simplu să-l dea pe tata în judecată pentru un pumn în nas.

— Poftim?!

Văzând că întâmpină o nouă rezistenţă – din partea propriului frate –, Chris simţi că-şi pierde stăpânirea de sine, o furie copleşitoare îi ardea gâtul.

— Răzbunarea e o prostie, răspunse Tony cu răceală. Pentru asta există tribunalele. Justiţia e singura cale civilizată să-ţi iei revanşa.

Chris îşi descărcă furia pe fratele său:

— N-ai auzit ce spunea unchiul Eamon, că justiţia nu se poate atinge de ei?

— E şi o cale practică, în acelaşi timp. Nu doar civilizată. Dacă te răzbuni pe un ucigaş, prietenii lui se răzbună apoi pe tine, şi tot aşa, la nesfârşit. Dar când *justiţia* prinde un criminal, întregul lanţ nenorocit se rupe.

— Parc-ai citi dintr-o carte de şcoală, Tony. Iisuse, vorbesc despre *tata!*

— Şi eu.

Unchiul Eamon interveni:

— Tony are dreptate. Trebuie să mergi mai departe. Să-ţi vezi de viaţa ta, să uiţi.

— *N-am să uit niciodată.*

Cei doi fraţi se priviră, ochii albaştri-cenuşii şi cei negri exprimând aceeaşi hotărâre sumbră. Vorbiseră amândoi într-un glas.

Chris ipotecă utilajele în vederea unui împrumut temporar pentru şaizeci de zile. Dar, chiar în timp ce semna

actele la biroul lui Pete Stock, văzu cu claritate viitorul într-o fracţiune de secundă: admiţând că va reuşi să termine clădirea tatălui său, furia nu-l va părăsi niciodată.

Banca îi dădu un avans de două milioane de dolari, urmând ca el să convingă muncitorii şi furnizorii să reia activitatea pe şantier. Costurile totale ale construcţiei se ridicau la peste douăzeci de milioane. Obţinuse doar un scurt răgaz, dar rechinii adulmecaseră deja sângele din apă. Un alt cămătar din clanul Cirillo îl sună cu aceeaşi ofertă de împrumut pe termen scurt cu douăzeci şi patru la sută dobândă.

Contabilul care se afla la cârma financiară a firmei Taglione, încercând să navigheze prin apele noroioase ale perioadei de probă hotărâtă de bancă, se ralie părerii lui Arnie şi-l sfătui să abandoneze proiectul.

— Vrei să-ţi spun ceva, Chris? Nici *tatăl tău* n-ar fi trebuit să se apuce de afurisita aia de clădire. Se anunţă o nouă recesiune, şi încă n-am ieşit bine din cea anterioară. Imobiliarele sunt o fundătură.

— Imobiliarele urcă şi coboară în cicluri.

— La distanţă de trei cvartale, porcăria aia de clădire de pe Fifty-seventh Street stă de şase luni pe jumătate construită. Peste tot în Manhattan se închid şantiere.

— Nu şi al nostru.

— Cum ai de gând să plăteşti?

— Încă nu ştiu.

Se simţea prea furios ca să-şi facă griji. Prin minte îi treceau gânduri mult mai sumbre. Afacerea şi visurile plăsmuite cu tatăl lui erau una, dar crima reprezenta cu totul altceva.

Chris convocă o şedinţă cu angajaţii. Arnie, Ed, contabilul şef, celălalt contabil care ţinea facturile şi registrele, maistrul de la fabrica de betoane şi Sylvia Marx intrară mohorâţi în biroul tatălui său. Chipurile lor şi tăcerea pe care-o păstrau reflectau îndoiala că firma Taglione mai

poate exista cu adevărat fără Mike la cârmă. Chris trebui să recunoască cum că se simte întrucâtva caraghios stând la biroul metalic zgâriat.

— Registrele noastre cam lasă de dorit, anunţă contabilul. Tatăl tău ţinea multe date în capul lui.

Chris ştia că tatăl său condusese firma de unul singur. Se simţea marcat de stilul secretos folosit în afaceri de Mike Taglione, însă din memorie începeau să-i apară la suprafaţă instincte a căror existenţă nici măcar n-o bănuise. În primul şi-n primul rând, tatăl lui avea întotdeauna un răspuns. Se ridică, băgă mâinile în buzunar, se aşeză cu fundul pe birou şi spuse contabilului cu o mină întristată:

— Deschideţi registre noi.

Ed schimbă o privire nedumerită cu celălalt contabil.

— Cumpăraţi un minicomputer. Aveam unul la şcoală, la cursul de management. Costă vreo treizeci de miare şi sunt grozave când e vorba de alcătuirea unor situaţii clare.

— Să *cumpărăm* un computer? Cu ce? Mulţi dintre clienţii tatălui tău îşi închipuie că acum, de vreme ce el a murit, nu mai trebuie să se grăbească să-şi plătească facturile. Aproape că nu mai dispunem de lichidităţi. Nici nu ştiu dacă avem destul ca să plătim salariile.

— Vindeți un utilaj.

— Le-ai ipotecat.

— Maşinile numărul treizeci şi patru, treizeci şi şapte, optzeci şi şase şi o sută paisprezece erau în revizie. Am uitat să le spun celor de la bancă, de fapt, că le deţinem şi pe astea.

Contabilul zâmbi.

— Vindeţi-l bătrânului Alphonse. *Închiriaţi* un computer. Introduceţi în el avizele de livrare din ultimele şase luni. Până la sfârşitul săptămânii să-mi aduceţi o listă cu cei care ne datorează bani şi sumele aferente.

Oamenii ieşiră din birou; Sylvia Marx rămase în urmă. Secretara tatălui său era o blondă în vârstă de cincizeci de ani, de o frumuseţe statuară, cu nişte picioare superbe ce

trădau fosta dansatoare profesionistă. La înmormântare stătuse deoparte, nefiind sigură care-i e locul. Durerea îi marcase chipul frumos cu nişte cute aspre.

— Ai să-mi spui ceva, Sylvia?

— Îi cunosc pe clienţii care ne datorează cele mai mari sume.

Chris se confruntă cu cea mai proastă situaţie posibilă pe un şantier din districtul financiar. Armăturile de oţel se ridicau deja spre cer până la jumătate din înălţimea finală a clădirii, ceea ce însemna că plata pentru turnarea fundaţiei era mult întârziată. Chris intră în rulota cu birourile principale şi-i spuse şefului de proiect cine este.

— Condoleanţele mele, fiule. Cu ce pot să-ţi fiu de folos?

— Am început deja să încasez facturile restante.

— Şi pariez că noi suntem în mare întârziere, aşa-i?

— Da.

— Şi ai mare nevoie de lichidităţi?

Chris răspunse afirmativ.

— Ei bine, îmi dau seama prin ce treci, pentru că şi eu sunt în aceeaşi situaţie… Vrei să rezolvăm lucrurile? Am putea încerca să strâng cam, să zicem, patruzeci de cenţi la dolar.

— Patruzeci de cenţi? Dar…

— Ajută-mă ca să te ajut.

— Îmi pare rău. Suma asta nu acoperă nici măcar costurile.

— E tot ce pot să-ţi ofer.

— Patruzeci de cenţi e ridicol. Îmi datorezi o plată cinstită pentru o muncă cinstită.

Şefului de proiect îi pieri zâmbetul de pe buze.

— În cazul acesta îţi propun treizeci şi cinci.

Înfrânt, Chris se întoarse la birou şi-i povesti Sylviei întâmplarea.

— Tunde-te.

— Părul lung nu mai e o problemă, Sylvia.

— Aşa-i. Toţi puştii constructorilor arată ca tine.

— Şi?

— Nu-ţi poţi permite să fii luat drept un puşti. Chestie de imagine. Trebuie să adopţi înfăţişarea potrivită rolului pe care-l ai.

— Dar tata nu şi-a datorat succesul aspectului său exterior.

— Tatăl tău s-a născut cu un rol al lui. Oricine se uita la Mike Taglione ştia că e un om dur, inteligent şi corect. Cine te priveşte vede un student simpatic cu plete. Eşti solid, dar pari prea copilăros ca să se creadă că eşti în stare să dai un pumn.

— În privinţa asta se pot înşela.

Sylvia îi aruncă o privire maliţioasă.

— Poate.

— Nici măcar nu cunosc vreun frizer. Pe mine mă tund colegele.

— Aici chiar te cred. Ce-ar fi să-ţi fac o programare la frizerul tatălui tău? Şi după aceea ne întâlnim la magazinul Paul Stuart.

Chris îşi privea înfăţişarea schimbându-se în oglinda frizeriei de la Waldorf-Astoria pe măsură ce părul lui aluneca pe cearşaful mătăsos de frizerie ca nişte paie aurii. Propriul chip îi părea puţin cam străin, dar semăna foarte mult cu tatăl său. Nasul era parcă mai mare, iar fruntea mai largă şi mai înaltă. Nemaifiind umbriţi de şuviţele lungi de păr, ochii albaştri, strălucitori deveniră cea mai pronunţată trăsătură a feţei sale.

Se duse la sticlele colorate din faţa oglinzi şi începu să le deschidă, una după alta, mirosind conţinutul.

— Asta.

— E cea care-i plăcea tatălui dumitale.

— Exact.

— Foarte frumos, spuse Sylvia când Chris intră în magazinul Paul Stuart, unde aveau întâlnire.

Îl luă de braţ şi-l conduse spre etajul al doilea.

— Oamenii se holbează la mine.

— Îşi închipuie că-mi eşti gigolo.

— Doamne sfinte, Sylvia!

— Îmi place să-mi însoţesc prietenii la târguieli, dar tatăl tău, Dumnezeu să-l odihnească, refuza cu străşnicie să-şi cumpere vreo haină.

Chris se opri asupra unui costum, iar Sylvia alese şase cămăşi cu cravate asortate.

— Ştiţi, doamnă, manşetele pentru butoni nu sunt potrivite în timpul zilei, remarcă vânzătorul.

Sylvia nu-l băgă în seamă, iar mai târziu îi dezvălui motivul pentru care insistase asupra acestui detaliu.

— I-am cumpărat ca să-i dăruiesc tatălui tău, de ziua lui. Aş vrea să ţi-i dau ţie.

Chris deschise cutia simplă. Doi butoni de cămaşă mari aruncau sclipiri incandescente pe catifeaua neagră.

— Sunt diamante?

— Nu-ţi face probleme, cunosc un tip care-mi face reducere. Sylvia potrivi butonii pe manşetele cămăşii. Cam ţipători, dar tatălui tău i-ar fi plăcut. Se dădu înapoi şi admiră efectul. Probabil că ai să-ţi schimbi gusturile şi ai să devii mai conservator când o să ajungi un mare om de afaceri. Acuma du-te şi pune-i cu botul pe labe!

Chris vizită următorul şantier de pe lista debitorilor, găsi biroul şefului de şantier într-o clădire de pe cealaltă parte a străzii şi-i prezentă factura.

— Ai mare nevoie de bani gheaţă, hm?

— Vreau doar să pun la punct nişte probleme nerezolvate înainte să încep o nouă construcţie.

— Ce construcţie?

Chris aranjă o manşetă, dând la iveală diamantul.

— Încă nu pot vorbi despre asta. Partenerii tatălui meu sunt foarte nervoşi, se tem că, dacă se află, riscăm ca alţii să ne sufle afacerea de sub nas. Acum v-aş ruga să-mi completaţi un cec.

— E aceeaşi clădire pe care a început-o tatăl dumitale?

— O alta, ţesu el minciuna mai departe. Aş vrea să închei conturile cu dumneata.

Tipul se scărpină în creştet.

— E o cifră cam mare…

Chris ridică din umeri.

— N-am de gând să te strâng cu uşa. Accept să-mi dai jumătate acum şi jumătate luna viitoare.

Cu sufletul la gură, se aşează comod pe scaunul cu spetează, cu aerul că n-are nimic altceva de făcut toată ziua, şi-l privi pe tip cum completează cecul. Cu un gest studiat, îşi aranjă şi cealaltă manşetă în loc să înşface peticul de hârtie.

— Te invit la cină, îi spuse Sylviei. Ca să sărbătorim şi să-ţi mulţumesc.

Alese Palm pentru că-şi amintea numele de la tatăl lui, dar era unul din restaurantele în care fusese cu Mike, aşa că seara deveni sumbră. Fiecare dintre ei îi simţea acut lipsa. Sylvia se îmbătă, dar nu lăsă să se vadă lucrul acesta decât în taxi, unde izbucni în plâns. Chris îi împărtăşi dorinţa sa de a-i ucide pe ticăloşi. La uşa casei ei, Sylvia îl sărută pe obraz şi-i spuse:

— Termină clădirea tatălui tău. E cea mai bună răzbunare.

— Ţi-a mai rămas doar o lună şi nu mai ai cum să strângi alţi bani, iar Arnie e deja în urmă cu lucrările.

Contabilul şef îi trase un ghiont celuilalt contabil, care încuviinţă cu o mină gravă.

— Dar te-ai descurcat de minune cu recuperarea plăţilor restante, iar acum facturile ne sunt onorate la timp. În condiţiile astea n-ai nevoie de bănci. N-ai mai avea niciun fel de probleme dacă ai renunţa la afurisita aia de clădire.

Două probleme, şi amândouă legate de Arnie. Vechiul şef de proiect al tatălui său nu mai făcea faţă. Şi, mai rău decât atât, cei de la bancă ştiau lucrul ăsta. Se duse din nou la

şantiere de unde avusese bani de recuperat, de data asta ca să stea de vorbă cu şefii de proiect, ce se ocupau de construcţie din birouri, şi cu supraveghetorii, care conduceau efectiv şantierul. Ben Riley a fost primul cu care s-a înţeles de la început. Acesta era un supraveghetor între două vârste, cu un stil direct, care-i amintea puţin de tatăl său. Încântat de abordarea impetuoasă a lui Chris, Riley a acceptat invitaţia la un bar, unde a comandat lapte pentru ulcerul său – o afecţiune obişnuită în rândul supraveghetorilor de şantier. După ce-şi aprinse o ţigară îi oferi şi lui Chris una. Din cauza nervozităţii, Chris o scăpă pe jos. Riley o zdrobi sub talpa cizmei şi-i mai oferi una.

— Construcţiile înseamnă licitaţii şi respectarea termenelor. Tu nu ştii nimic despre licitaţii, aprovizionarea cu materiale şi problema sindicatelor. Cum îţi închipui că banca o să împrumute bani cuiva care nu poate să garanteze respectarea termenelor?

— Ştiu o grămadă de lucruri despre construcţii. Sunt convins că sindicatele vor încerca să mă tragă-n piept, că furnizorii de materiale vor face orice ca să mă fure, închipuindu-şi că le stă în putinţă lucrul ăsta. Cred că am învăţat de la tatăl meu cum să-i controlez, dar banca nu mă crede, aşa că am nevoie de ajutor.

— Fără doar şi poate.

— Îţi dau cu zece la sută mai mult decât caraghioşii ăştia, plus o bonificaţie pe loc, echivalentul salariului pe două luni, în numerar.

— Glumeşti?

— Sunt prea tânăr ca să-mi permit aşa ceva. Mâine dimineaţă o să fiu pe şantier.

Continuă să umble pe la şantierele concurenţilor, până când angajă patru manageri dintre cei mai buni ca să ducă la bun sfârşit treaba pe care tatăl său şi cu Arnie o făcuseră singuri – doi oameni de primă mână pe şantier şi doi în birouri.

— Frumoasă vitrină pentru firmă, bombăni Arnie. Au ajuns să se împiedice directorii unii de alţii. Ai destui şefi pe statul de plată ca să te apuci de construit piramide.

— Praf în ochii băncii, îl asigură Chris. Văzându-mă înconjurat de toţi specialiştii ăştia, cei de la bancă nu vor mai obiecta că firma Taglione e condusă de un puştan. Acuma e rândul tău să-mi îmbunătăţeşti imaginea: apucă-te să pregăteşti betoanele.

— Hei, stai o clipă…

— Arnie, ai întârziat cu o săptămână faţă de termenul planificat.

Mută sediul firmei din Brooklyn în rulote, chiar pe şantier, ca să poată supraveghea personal proiectul. Când angajaţii începură să se plângă că tatăl lui nu i-a pus niciodată să muncească în condiţii atât de grele, Chris manifestă bunăvoinţa moştenită de la Mike:

— Cu cât terminăm mai repede clădirea, cu atât ne întoarcem mai repede în birourile noastre. În plus, cum pot învăţa din Brooklyn să construiesc zgârie-nori în Manhattan?

La expirarea termenului acordat de bancă, managerii săi reuşiseră să toarne fundaţia înainte de termen, iar armăturile de oţel se ridicau deja din groapă. Chris se îmbrăcă cu costumul cel nou şi se duse la bancă mândru de faptul că balanţa contabilă pe care-o avea în buzunar demonstra că a reuşit să aducă fabrica de betoane Taglione pe linia de plutire. Nu observă că secretara lui Pete Stock golea conţinutul sertarelor de la birou într-o geantă.

— Sunt Chris Taglione, aş vrea să vorbesc cu Pete Stock.

— Domnul Stock nu mai lucrează la bancă.

— *Poftim?!* Unde s-a dus?

Ea îi aruncă o privire îndurerată.

— Unde crezi? În şomaj.

— Concediat? Iisuse… Ăă, pot să-l văd pe şeful lui? Cine-i şeful lui? Sphunt?

— Şi Sphunt e concediat. *Toţi* suntem concediaţi.

Chris se uită în jur şi observă, cu întârziere, că pretutindeni domnea dezordinea: tablourile fuseseră date jos de pe pereţi, pe pardoseală se aflau cutii de carton.

— Cine e noul şef?

— Domnul Bunker.

Uşa era deschisă şi Chris văzu un bărbat aproximativ de vârsta lui scoţând nişte obiecte dintr-o cutie de carton. Purta cămaşă cu mâneci scurte, o cravată îngustă, lărgită la gât şi ochelari cu ramă subţire. Chris bătu în tocul uşii şi intră.

— Ai întârziat, spuse Bunker.

— N-am întârziat.

— Eşti de la Wharton.

— De la Taglione Construction.

— Îl aştept pe asistentul meu.

— Eu am venit pentru prelungirea unui credit. Taglione Constructions. Banca îmi susţine construcţia de pe Fifty-sixth Street.

— Era unul din contractele lui Stock?

— Desigur. Tatăl meu a lucrat cu domnul Stock vreme de cincisprezece ani.

— La revedere.

Bunker scoase din cutie o diplomă înrămată şi-o prinse într-unul din numeroasele cuie rămase în perete de la Stock. Diploma atesta faptul că Bunker a absolvit comerţul la Harvard cu trei luni în urmă.

— Eşti atât de amabil să-mi spui şi mie ce se întâmplă?

— Banca a acordat prea multe credite, răspunse Bunker îndreptând diploma. Mai precis, credite în valoare de două sute de milioane de dolari. Acum se face curăţenie. I-au concediat pe toţi angajaţii departamentului imobiliar şi m-au angajat pe mine să găsesc o soluţie.

Chris alunecă pe un scaun şi îl privi perplex.

— De ce trebuia să mi se întâmple asta tocmai acum?

— A, e evident că deţii o calitate absolut necesară unui constructor: egoismul absolut. Toate băncile sunt în aceeaşi

situaţie.

— Poftim?!

— Fiecare bancă din New York a concediat – adică astăzi – sau va concedia – adică mâine – întreg departamentul imobiliar. Se pare că între angajaţii de la imobiliar şi antreprenori s-au stabilit nişte relaţii foarte apropiate.

— Cum dracu’ crezi că se construiesc clădirile?

— Asta-i problema: aţi construit prea multe. Nimeni nu a zis „stop“. Aşa că acum aveţi optsprezece milioane de metri pătraţi de spaţiu nefolosit, neocupat şi nerentabil.

— Am încheiat precontracte de închiriere pentru clădirea mea.

— Se apropie o nouă recesiune. Eşti sigur că chiriaşii dumitale îşi vor putea permite să se mute în acele spaţii?

— Trebuie să mergem mai departe. Am promis să dăm în folosinţă aceste spaţii.

Bunker băgă mâna în cutie şi scoase o ceaşcă pentru cafea.

— Acum îmi dau seama de ce-a fost nevoie să urmez şcoala. Tipii ca tine şi Stock ajung aşa de apropiaţi că nimeni nu pune întrebările cu adevărat importante.

Chris se uită lung la el.

— Aşadar, ai de gând să conduci un departament fără să stabileşti relaţii apropiate cu beneficiarii?

— Exact. Nimeni n-o să mă păcălească să acord împrumuturi prosteşti în virtutea relaţiilor de prietenie dintre noi.

Bunker scoase ultimul articol din cutie, un computer Hewlett-Packard şi-l puse lângă ceaşcă.

— Pot să te întreb ceva?

— Întreabă-mă, că după aia va trebui să mă apuc de treabă.

— De unde ai să ştii cine e cinstit?

— Am să țin seama de recomandări.

— Şi cine e de cuvânt?

— Pentru asta există registrele.

— Toate acestea sunt de domeniul trecutului. Registrele şi recomandările pot să-ţi spună doar ce s-a întâmplat *deja.* Relaţiile apropiate te ajută să actualizezi toate aceste informaţii.

Frânturile de conversaţii auzite din întâmplare în copilărie şi adolescenţă, la cină, în familie, şi în rulotele-birouri de pe şantiere i se perindau cu repeziciune prin minte.

— De unde ştii cine e pe punctul să intre în conflict cu vreun inspector din construcţii? Şi pe cine îl pândeşte o executare silită pentru că nu şi-a plătit angajaţii? Cine a închiriat mai mult spaţiu decât există în realitate? Cine nu dispune de capital suficient? Cine are necazuri cu sindicatele? Cine nu mai poate ţine lucrurile în frâu? Cine e în pragul falimentului? Relaţiile apropiate asigură avantaje de ambele părţi. Trebuie să rămâi în contact cu piaţa. Altfel ajungi să pierzi afacerile bune, şi să menţii legătura doar cu oamenii pe care-i evită toţi ceilalţi. Eu îţi asigur o afacere bună. Am precontracte de închiriere, slavă Domnului, şi sunt în avans faţă de termenele stabilite. Încetinirea ritmului în construcţii îmi va asigura reduceri considerabile. Iar clădirea mea e suficient de mică încât, chiar dacă unii din chiriaşii mei se vor răzgândi, nu-mi vor cauza pierderi prea mari.

— Şi care-i problema?

— Am nevoie de bani. Tatăl meu a fost… a murit, şi toţi cred că sunt un puştan fără minte. Nu cer decât banii pe care banca acceptase să-i împrumute tatălui meu.

Bunker îl studie în tăcere vreme de jumătate de minut. Chris îi susţinu privirea. Oare nu se vedea cu ochiul liber că are dreptate?

— Precontracte de închiriere?

— Pentru tot spaţiul.

— Stai să-ţi găsesc dosarul.

Bunker se întoarse cu un dosar gros, al cărui conţinut îl întinse pe birou şi-l citi vreme de cinci minute. Apoi ridică

privirea.

— E al naibii de greu.

— Nu datorez chiar aşa mulţi bani, protestă Chris.

— Tocmai asta e problema. Nu ne datorezi destui bani ca să tragem vreun folos de pe urma dumitale.

— Poftim?!

— Azi-dimineaţă am anunţat un antreprenor că ne datorează patruzeci şi şase de milioane de dolari. Mi-a spus că ştie. L-am întrebat când are de gând să-i achite. „Imediat ce se redresează piaţa“, mi-a răspuns el. I-am zis că nu ne convine. „Atunci luaţi-mi clădirea, şi duceţi-vă dracului!“ a replicat tipul şi mi-a închis telefonul. Pentru că el ştie la fel de bine ca şi mine că banca n-are ce face cu o clădire pe jumătate construită şi fără viitori locatari.

— Dar îţi va plăti cu siguranţă, zise Chris. Dacă ai avea curajul, i-ai împrumuta bani să-şi termine clădirea.

— Dumneata spui „curaj“, iar eu mă gândesc la cele optsprezece milioane de metri pătraţi nefolosiţi.

— Tipul nu e în pragul falimentului, ci doar într-un impas de moment. Ca şi mine, de altfel.

— Din păcate pentru dumneata, domnule Taglione, nu ne datorezi nici pe departe patruzeci şi şase de milioane de dolari. Aşa că impasul dumitale nu este şi al băncii.

— Dar am contractele de închiriere, trebuie doar să termin construcţia.

Bunker bătu cu creionul în dosar şi reîncepu să calculeze.

— Adevărul e că tatăl dumitale pare într-adevăr să fi redus riscurile la minimum. Este un sistem financiar foarte creativ.

— Destul de bun pentru un zidar.

— Poftim?

— Era una din replicile lui obişnuite.

— Cred că îl interesa mai mult să construiască clădirea decât să obţină un profit mare.

— Voia să pătrundă pe piaţă.

— Da, se vede. E şi într-o zonă bună. Numai nenorocita asta de piaţă mă îngrijorează… Te deranjează dacă te întreb cum a murit tatăl dumitale?

Toate instinctele lui Chris îl avertizau că acest prezbiterian mieros n-ar împrumuta bani cuiva implicat într-un război cu mafia. Bunker îl privea, aşteptând.

— Un accident de muncă, murmură Chris, simţind cum minciuna îi arde buzele. Un camion. Nici măcar n-a ştiut ce i se întâmplă.

O altă minciună, menită să-l liniştească de tot pe Bunker. Poate că dac-ar fi fost aşa, nu s-ar fi simţit năpădit de o asemenea ură. Dar Mike Taglione ştiuse foarte bine ce i se întâmplă şi de ce.

Bunker îşi scoase ochelarii, îşi acoperi faţa cu palmele şi-l privi printre degete.

— Nu-mi vine să cred că fac aşa ceva, dar dacă tot ce ai spus se confirmă, îţi onorăm facturile vreme de încă şaizeci de zile şi-ţi extindem creditul.

— E chiar atât de simplu?

— De ce nu? Eu reprezint întreg departamentul imobiliar, cu excepţia asistentului meu de la Wharton, care, după toate aparenţele, nu reuşeşte să găsească clădirea.

Chris avu senzaţia că a deschis uşa unei încăperi inundate de soare. Întinse mâna peste birou:

— Mulţumesc. N-am să uit niciodată.

Bunker dădu mâna cu el în mod mecanic, ca şi cum la facultate i s-ar fi atras atenţia că trebuie să accepte obiceiurile aborigenilor.

3

Cei doi fraţi ieşiră în oraş pentru a lua o cină de rămas-bun într-o seară răcoroasă de septembrie, în ajunul întoarcerii lui Tony la Cambridge unde avea să înceapă primul an la Facultatea de drept Harvard. Chris sugeră să meargă undeva în centru, dar Tony optă pentru localul său preferat, La Abatelli, un restaurant italian aflat pe Woodhaven Boulevard. Tony conducea maşina Lincoln a tatălui lor, iar Chris se uita posomorât pe geam; pe trotuar, copiii ieşiţi din magazinele de cartier fugeau spre casă cu pâini rotunde, lapte şi ziarul de seară. Îl îngrozea gândul de a trăi singur în casa goală, fără fratele său. Ştia deja că cele mai multe nopţi şi le va petrece pe canapeaua din rulota ce-i servea drept birou.

— De ce crezi că a procedat tata aşa? De ce i-a spus lui Rendini să se ducă dracului, după ce l-a mituit ani în şir?

— Nu vreau să vorbesc despre tata.

— Bine, dar de ce? Trebuie să ştiu motivul.

Tony suspină.

— De ce a trecut dintr-o dată de la blocuri de locuinţe în Queens la o clădire administrativă în Manhattan?

— Cred că tata a greşit refuzând să plătească.

— Nu, n-a greşit. Vrei să termini cu asta?

— Vorbeşti serios? N-a făcut o greşeală?

— A procedat aşa cum trebuia. Singura lui greşeală e că a întârziat atât de mult.

Chris tăcu, meditând la spusele fratelui său. Tony zise încet.

— Ştii, în sfârşit schimbăm rolurile. Iată-mă: am douăzeci şi patru de ani, încep Facultatea de Drept şi devin în sfârşit fratele cel mare, în vreme ce tu eşti puştiul cel nătâng.

— Ţi-a trebuit cam mult, piciule.

Restaurantul era mai mult lung decât lat; avea trei şiruri lungi de mese aşternute cu feţe de masă albe, deasupra cărora se aflau lămpi în stilul celor de la Tiffany. Joe Abatelli îi primi ca pe nişte clienţi vechi, căci Tony insistase să ia masa acolo de cel puţin două-trei ori pe săptămână, dar în seara aceea expresia de pe faţa lui pătrată, cărnoasă era reţinută, iar urarea lui de bun venit avea ceva fals.

— Tony nu vrea să ia masa în altă parte, iar tata spunea întotdeauna că aici un macaronar simpatic poate să mănânce mai bine decât oriunde în oraş.

Joe îi aşează la o masă din fundul sălii, pe Tony cu faţa la uşă, iar pe Chris orientat spre bar. Chemă un chelner şi plecă grăbit.

— Ce-o fi cu el?

— Poate vreo bătaie cu cuţitele în bucătărie.

Băură repede câte un pahar de whisky, în vreme ce restaurantul începea să se umple, iar Chris se relaxă. Îl căuta din priviri pe chelnerul lor ca să le umple paharele când, din întâmplare, privi spre uşa de la intrare exact în clipa când o fată brunetă, senzuală, intră graţioasă, în fruntea unei familii numeroase.

Simţi un nod în gât şi gura i se uscă. Timp de o clipă, o singură clipă, uită de tatăl său, de şantier, de tot. Fata nu părea să aibă mai mult de şaisprezece ani; era suplă, cu picioare frumoase şi sâni mici, rotunzi. Avea buze pline şi ochi mari, cu o privire fixă. Pielea ei uşor măslinie parcă lumina totul în jur, iar părul lung părea o fâşie mătăsoasă din cerul nopţii.

Tony ridică privirea de pe meniu.

— Ia te uită!

— Eu am văzut-o primul, e a mea!

Tony, intrigat de tonul lui aspru, îşi privi fratele, apoi zâmbi.

— Mai vedem.

— Nu glumesc, frăţioare. De data asta ai să-ţi ţii labele acasă; dacă nu, îţi rup gâtul.

— Nu zău? replică Tony cu un alt zâmbet glumeţ. S-ar putea să fii nevoit să aştepţi la rând. Ia uită-te la frate-său mai mare. Arată ca o maimuţă bine bărbierită. Iisuse, are doi fraţi! Ce zici de babacu'!

Tatăl era mai scund decât cei doi băieţi, dar la fel de lat în umeri, şi Chris râse, în ciuda temerii că Tony ar putea să-i sufle cucerirea:

— Alphonse ar trebui să-i închirieze pe tipii ăştia ca să mestece pietriş între dinţi. Ei, maică-sa e drăguţă.

— Seamănă oarecum cu Sylvia.

Avea înfăţişarea îngrijită a Sylviei, dar era minionă, ca fiica sa.

— Ce gene trebuie să fi avut mama, ca să le ţină în frâu pe ale tatei! Cred că e cea mai frumoasă fată din Queens. Hai să facem schimb de locuri.

— Nu ţi-aş ceda locul nici pentru trei sute de dolari. Întoarce-te şi nu te mai holba aşa!

Joe Abatelli plasă familia la o masă în partea din faţă a restaurantului. Părinţii o încadrară de-o parte şi de cealaltă pe fiica lor, iar fraţii se aşezară cu spatele la Chris şi Tony.

Tony arboră zâmbetul său cel mai strălucitor.

— Pentru ce-ai făcut asta?

— Ea s-a uitat la mine.

Chris se uită peste umăr. Ochii ei imenşi aveau culoarea violetelor.

— Sunt îndrăgostit până peste cap.

— N-are mai mult de cincisprezece ani.

— O să dorm în garajul ei până face optsprezece.

Joe, proprietarul restaurantului, trecu pe lângă ei strigându-i ordine barmanului, şi Chris îl opri.

— Hei, Joe, ce ştii despre oamenii ăia?

— Care oameni?

— Fata aceea extraordinară cu tipii ăia uriaşi şi urâţi.

Joe se îndepărtă puţin.

— Am auzit că el e proprietarul unei firme de transport, Blue Bus Line, spuse el cu răceală.

— Ea e fiica lui?

— Nu-i cunosc. Sunt din Brooklyn.

— Dar ce fac aici?

— Ce, eşti detectiv? Au venit la restaurantul meu. Prezenţa lor mă onorează. Am auzit că şi ei au restaurante. În Canarsie.

Chris zâmbi cu gura până la urechi. Se simţea ca-n transă, dintr-o dată fericit, de parcă i s-ar fi ridicat o greutate de pe umeri. Ca şi cum în seara aceea ar fi fost un puştan de douăzeci şi unu de ani, şi nu afaceristul anului.

— Îţi dau opt sute de dolari pentru numărul ei de telefon.

— Sunt ocupat. Joe plecă grăbit.

— Ce naiba are?

Tony ridică din umeri.

— Ce zici de încă un pahar?

— Ea se uită încoace?

— La mine. Ce vrei să mănânci?

— Plăcintă cu brânză de pe sânii ei.

Tony făcu semn chelnerului.

— Salut. Antricot de viţel pentru Chris. Friptură pentru mine. Facem o salată Caesar pe din două?

— Una mare. Şi stridii. Vrei să mâncăm mai întâi stridii?

— Începem cu stridiile, spuse Tony. Şi încă un rând de scotch.

— Dublu.

Chelnerul notă şi plecă.

— Ea ce face?

— Au mai venit câţiva indivizi la masa lor.

— Cine?

Chris nu voia să se uite în direcţia lor, atunci când ea nu era atentă, mai ales că nu putea să se întoarcă prea des.

— Cine a venit? insistă el.

— Nu-s sigur.

Tony avea o expresie încordată, ca un câine de vânătoare care adulmecă vântul.

— Ce se petrece?

— Am spus că nu sunt sigur.

— O să aflu. Mă duc să iau nişte ţigări.

— Nu! Stai aici. Ia de la mine. Îţi povestesc eu ce se întâmplă.

— Cine a mai venit?

— O altă familie. O să-ţi spun eu când să te uiţi. Tatăl, mama şi un tip cam de vârsta noastră. Joe a pus mesele cap la cap. Dau mâna unii cu alţii. Acum!

Chris se prefăcu că face semn chelnerului. Nou-sosiţii erau şi ei italieni, dar păreau a nu fi din oraş. Tatăl purta un costum lejer şi mai multe bijuterii de aur; femeia, cu piele bronzată, de culoarea mahonului, avea o pereche de pantaloni roz şi o bluză înflorată, foarte strâmte. Fiul, un băiat liniştit cu ochi temători, salută timid fata cea frumoasă, care îi răspunse fără să zâmbească.

Chelnerul lor se întoarse cu băuturile.

— Cine sunt cei care au sosit acum? întrebă Tony.

— Nu-i cunosc.

— Joe ştia de sosirea lor. Ce scrie pe biletul lor de rezervare?

— Nu ştiu, omule, răspunse chelnerul şi plecă repede.

— Ce face Miss Univers? se interesă Chris.

— Citeşte meniul.

— Ce crezi, ne-ar vinde-o pe fiica lor?

— Mai bine ne-ar închiria-o.

— Am putea spune că suntem doi orfani care au nevoie de o soră pentru a-şi întemeia o nouă familie.

— Amuzant.

Chelnerul lor se întoarse cu stridii crude şi pâine caldă. Chris se pregătea să se întoarcă din nou, dar Tony îl opri:

— Mă uit eu la masa lor, tu spune-mi cum merge treaba la şantier.

Chris îl puse la curent în câteva cuvinte în privinţa împrumutului convenit cu Bunker şi a celor mai recente victorii în materie de respectarea termenelor, victorii obţinute de managerii pe care îi angajase pentru a obţine credibilitate. Ochii negri ai lui Tony se îndreptau mereu spre partea din faţă a restaurantului.

— S-ar zice că ştii ce faci.

— Nu sunt sigur. Dar nimeni altcineva nu pare să ştie. Aşa că o ţin drept înainte, iar ceilalţi mă urmează. Partea nostimă e că exact aşa proceda şi tata. Părea întotdeauna că ştie ce face, dar de fapt lucrul acesta nu era posibil. Ca şi cum ai urmări o ţintă mişcătoare. Eşti sigur că nu vrei să-mi fii partener?

— Ţi-am spus, am de gând să devin procuror.

Chris privi peste umăr. Fata se uita în jos, la mâinile mici pe care le ţinea cuminţi în poală; chipul îi era acoperit de pletele lungi, lucioase. A doua oară când îi aruncă o privire, o văzu ciugulind distrată dintr-o farfurie cu aperitive. Pe masă se aflau mai multe platouri mari cu aperitive calde, iar grupul părea grăbit să spargă gheaţa. A treia oară când se uită, tatăl fetei spuse ceva, iar fraţii ei se întoarseră şi-l priviră pe Chris încruntaţi. Chelnerul îl salvă din situaţia neplăcută punându-i în faţă antricotul zdravăn de viţel, care acoperea aproape toată suprafaţa farfuriei.

Mai târziu, după ce ajunse la jumătatea porţiei de friptură, Tony spuse:

— Nu pricep.

— Ce?

— E un fel de întrunire.

Chris se întoarse din nou. Ea ridică ochii şi-l privi ţintă; ochii violeţi străluceau sfidător. Apoi, spre surprinderea lui, îi zâmbi uşor, iar el îi răspunse la rândul său cu un surâs. Fratele ei observă, iar Chris se întoarse ca să nu-i provoace fetei necazuri.

— Ea e motivul întrunirii, spuse Chris. Ai ei pun la cale căsătoria celor doi tineri.

— Ce?!

— Şi ea se împotriveşte.

— Nimeni nu mai face tâmpenii dintr-astea. Comandă nişte vin. Eu trebuie să dau un telefon.

Tony lipsi multă vreme. Chris ronţăi crochete cu unt, ciuguli din salată şi din când în când mai trase cu ochiul la fată. La un moment dat, ea se ridică, lăsând impresia că vrea să meargă la toaletă. În aceeaşi direcţie dispăruse şi Tony, îşi spuse el cu invidie. Fata lipsi şi ea o vreme, iar când se întoarse, îi adresă lui Chris un zâmbet drogat, şi băiatul îşi dădu seama că pentru asta se dusese la toaletă: ca să fumeze o ţigară cu marijuana. Tony reveni şi el la masă. Chris îl întrebă:

— A trecut pe lângă telefon?

— Mda. O să-şi petreacă week-end-ul cu mine la cabană, iar după ce-o s-o învăţ ce trebuie să ştie, o să se mărite cu tine.

— Nici măcar nu v-aţi salutat.

— La drept vorbind, eram prea absorbit de discuţia cu băieţii de la birou.

Tony ciocni cu Chris şi-i spuse zâmbind pe sub mustaţă:

— Într-adevăr, la masa aceea are loc o întrunire. Cele două familii sunt legate una de alta.

— Prostii. Mafioţii nu-şi iau nevestele la întruniri.

— Mi s-a părut familiară chestia cu Blue Bus Line. Tatăl lui Miss Univers e Eddie Rizzolo. El controlează zona de sud din Brooklyn şi câteva părţi din Queens. În principal, jocuri de noroc, pariuri, loterie, şi pe lângă asta şi-a băgat coada în transportul de mărfuri de pe Kennedy şi La Guardia. Colateral, ceva jafuri. A încheiat un fel de parteneriat, nu foarte strict, cu clanul Cirillo. Am tot auzit că ăsta e un local al mafiei; acum am ajuns să-i vedem pe ticăloşi de aproape.

— La dracu’, răbufni Chris, tulburat de aceleaşi sentimente care-l chinuiseră toată vara. De ce ai ţinut să

mergem într-un local mafiot?

— Voiam să-i văd pe nenorociţi cu ochii mei. Hei, da’ ăsta cine o fi?

Un bărbat scund, trecut de şaizeci de ani, intră grăbit şi se îndreptă spre cele două mese alăturate, cerându-şi insistent scuze cu o voce răsunătoare încă de la intrare:

— Îmi pare extrem de rău. Chestiuni de afaceri. N-am reuşit să scap mai devreme.

Părul rar al bărbatului părea vopsit. Avea un costum prea larg, iar pielea pe faţă îi atârna de parcă ar fi slăbit de curând; însă mişcările sale erau rapide, nervoase, energice. Văzându-l, Chris îşi aminti de un şoricel pe care-l observase la ţară, în vreme ce se arunca asupra unor gândaci uriaşi, sfâşiindu-i cu dinţii şi ghearele.

Bărbaţii ţâşniră în picioare, susţinând că şi ei abia au sosit Femeile dădură energic din cap şi zâmbiră aprobator. Fata privea cu un aer grav, complet nemişcată. Joe apăru în fugă şi-l conduse pe nou-venit spre capul mesei, plin de solicitudine.

— Staţi jos, staţi jos.

Bărbatul cel micuţ le zâmbi, iar ei se prăvăliră pe scaune ca nişte bolovani.

— Vreun barosan, spuse Tony, deşi nu mai era nevoie. Apoi adăugă, mai la obiect: *Întoarce-te, Chris!*

Chris se întoarse, cu inima bătând nebuneşte. Îl văzu pe Joe, care se îndrepta în grabă spre bar, cerând încă o sticlă de Pinot Gris.

— Hei, Joe! Cine-i tipul care a sosit acum?

— Nu ştiu.

Joe trecu din nou pe lângă masa lor, cu sticla de vin în mână. În vreme ce el se chinuia cu tirbuşonul, chelnerul puse nota de plată pe masa celor doi fraţi.

— Ce-i asta? Încă n-am terminat masa. Voiam să comandăm desertul.

— Joe a zis să achitaţi consumaţia.

— Ce tot vorbeşti?

— I-aţi împuiat capul cu toate întrebările voastre. E o seară importantă, şi el n-are timp de voi. Băuturile sunt din partea casei.

— Ce-i tam-tam-ul ăsta? N-am făcut decât să mă interesez de o fată…

Chelnerul se aplecă spre ei.

— Trebuie să-ţi ţii gura, Chris. Ai idee cine a intrat adineauri în local? Ai auzit vreodată de Don Richard Cirillo?

— Aiurea, zise Tony. Bătrânul nu iese niciodată din bârlog.

— Ei bine, a făcut-o în seara asta. Uite-l, chiar acolo. Aşa că aţi face bine să vă ţineţi gura, amândoi.

Chris se întoarse de-a binelea spre masa cu pricina şi se uită îndelung la omul care controla cea mai mare parte a crimei organizate din New York: narcotice, jocuri de noroc, şantaj şi mai multe sindicate cu care tatăl lui, şi acum el însuşi, trebuia să aibă de-a face. Şi mai ales un sindicat anume, condus de Joey Rendini.

Tony îi prinse mâna cu fermitate:

— Nu.

— Îl omor pe ticălos.

Chelnerul făcu un pas înapoi:

— Iisuse, ce v-am spus?

Joe Abatelli apăru imediat la masa lor.

— Te rog, Chris. Nu-mi face necazuri.

Chris dădu să se ridice; Tony îl prinse de braţ cu ambele mâini şi-i spuse printre dinţi lui Joe:

— Ştii doar ce s-a întâmplat cu tatăl meu. De ce dracu’ nu ne-ai spus nimic când am sosit?

Proprietarul de restaurant părea înnebunit de spaimă.

— N-am ştiut. Mi se spusese doar că oamenii ăştia urmează să se întâlnească aici. Teritoriu neutru sau un rahat de genul ăsta. N-am ştiut că *el* a aranjat totul. Te rog, Chris, nu provoca un scandal.

— Plecăm, zise Tony. Nu vreau să stau sub acelaşi acoperiş cu ticăloşii aceia.

— Mulţumesc, Tony. Îţi mulţumesc din suflet. Îmi pare rău că s-a întâmplat aşa, Chris.

— Pentru ce s-au întâlnit? întrebă Chris.

— Ei, las-o baltă!

Tony se întoarse spre Abatelli şi-i spuse cu asprime:

— Joe, acum o clipă îmi mulţumeai. Îmi eşti dator. Răspunde-i lui Chris. Care-i scopul întâlnirii?

Acesta era principiul tatălui lor: nu primi nimic dacă nu oferi ceva în schimb. Să nu faci nicio ofertă dacă nu primeşti nimic în schimb. Joe răspunse în şoaptă:

— Cred că cele două familii au fost în război una împotriva celeilalte. Don Richard a reuşit să le împace. V-aş fi recunoscător dacă aţi pleca chiar acum.

— Vreau să mănânc desertul, spuse Chris.

— Chris, Tony, vă rog. Poftim, mă ocup eu de asta, spuse Joe înșfăcând nota de plată de pe masă şi mototolind-o. Voi aveţi grijă doar de bacşişul chelnerului.

Chris îşi repetă cererea cu tonul ferm, dar politicos pe care-l folosea pe şantier, şi dintr-o dată patronul îşi dădu seama că nu mai avea de-a face cu un puştan de douăzeci şi unu de ani care putea fi scos afară dintr-un restaurant.

— Vreau desertul. Tatăl meu lua masa aici. Tony şi cu mine venim aici de două-trei ori pe săptămână. E localul nostru. Nu ne poţi da afară pentru nişte mafioţi.

Joe se albi la faţă.

— Daţi-i ce vrea.

Chelnerul dădu fuga şi aduse căruciorul cu dulciuri la masa lor; tacâmurile de argint pentru servit zdrăngăneau pe farfurii. Chris se uită lung la feluritele prăjituri, cu cremă de ciocolată, de lămâie, cu frişcă, şi simţi că dacă ar muşca dintr-una, i-ar rămâne în gât.

— Nu-mi mai trebuie. Hai să plecăm de-aici.

— Prea târziu, murmură Tony.

Grupul lui Cirillo se uita lung în direcţia lor, în vreme ce Don Richard se ridică şi se îndreptă spre ei. Apucă un scaun în mâinile sale uscăţive, cu pete maronii, îl puse între Chris

şi Tony şi se aşează. Se uită ţintă la Chris cu ochi opaci ca doi cărbuni.

— Mi s-a spus că ai sâcâit fata.

— Niciunul din noi n-a sâcâit-o, spuse Tony.

Don Richard îl ignoră.

— Acum mă deranjezi pe mine, îi spuse el lui Chris.

— Ştii cine sunt? întrebă Chris, controlându-şi impulsul de a-l pocni doar fiindcă era atât de mic, şi suficient de bătrân ca să-i fie bunic.

— Nu ştiu. Vreau să te porţi cuviincios în acest restaurant, sau dacă nu eşti în stare, te rog să pleci.

— *Cuviincios? Dumneata* ne spui *nouă* să ne purtăm cuviincios? Oamenii dumitale…

— N-am venit să stăm la discuţii. Am venit să vă cer, cu frumosul, să numai deranjaţi o petrecere în familie.

— Oamenii dumitale…

Don Richard îl întrerupse cu un gest brutal:

— Afară!

Chris ţâşni în picioare.

— Să mergem!

— Vă ajung din urmă, spuse Tony şi se îndreptă repede spre toaletă.

Capul clanului Cirillo se opri la masa lui.

— Mă scuzaţi un minut.

Chris merse fără să se oprească; privirea neclintită a fetei pătrundea ca lumina dură a unui diamant prin ceaţa roşiatică a furiei care înghiţise tot ce-l înconjura. Trecu prin foaier, ieşi pe strada întunecoasă şi se întoarse ca să-l înfrunte pe Cirillo, care tocmai ieşea pe uşă.

— Oamenii dumitale…

— Puştiule, nu ştiu care-i problema ta, dar îţi cer cu frumosul să ne laşi în pace.

— Tu-mi spui să mă port *frumos?* Gangsterii tăi mi-au *ucis* tatăl.

— Poftim?!

Bătrânelul îşi puse mâinile pe şoldurile osoase şi se uită la Chris cu un aer nevinovat.

— Ce tot spui acolo? Cine-i tatăl tău?

— Mike Taglione.

— N-am auzit în viaţa mea de el.

— Joey Rendini l-a ucis.

— Cine?

— Lucrează pentru tine şi a acţionat la ordinele tale.

— Fiule, ultima oară când am omorât pe cineva, tu încă nu făcuseși ochi pe lumea asta. Nu mă mai ocup de aşa ceva.

— Nu, acum plăteşti pe alţii…

— Hei! Eu mă port frumos, iar tu mă ataci. Du-te dracului! Cirillo făcu un semn cu mâna; dintr-o maşină apărură imediat doi bărbaţi solizi.

— Tipul ăsta nu mai are voie să intre în restaurant.

Apoi Cirillo se răsuci pe călcâie şi intră în local.

— Pleacă de-aici, puştiule, spuse unul din cei doi indivizi.

Chris încetă să mai raţioneze. Nu-i trecu prin minte nicio clipă că i s-a urcat băutura la cap, că Tony a dispărut, nici măcar că lupta cu oricare dintre cele două gorile ar fi putut deveni crâncenă. Erau la fel de înalţi ca şi el, cu musculatură puternică şi cu opt-zece ani mai în vârstă; firma de neon a restaurantului arunca lumini roşii şi verzi, scoţând la iveală cicatricele care le crestau feţele de luptători de „categorie grea“.

— Duceţi-vă dracului!

Se întoarse spre restaurant. Cei doi se uitară în susul şi în josul bulevardului pustiu, calculară distanţa până la cei mai apropiaţi pietoni şi se puseră în mişcare, cu agilitate şi în sincronizare perfectă. Unul păşi uşor în spatele lui. Celălalt îl lovi scurt în faţă. Turbat de furie, Chris pară, simulă o lovitură cu dreapta şi lansă un croşeu puternic cu stânga, prima combinaţie învăţată de la Mike.

Bătăuşul lovi asfaltul cu un mormăit surprins, clătină din cap şi se ridică imediat ca un Hopa-Mitică.

— Zdravene mâini, puştiule.

Partenerul lui îl lovi pe Chris în ceafa, apoi îi aplică un pumn zdravăn în rinichi. Chris se împletici de durere. Îi suciră mâinile la spate şi-l duseră după colţ, unde copacii deşi opreau lumina becurilor de pe stradă. Un bărbat înalt, suplu ieşi din maşină închizând şi deschizând pumnii, şi se luă după ei.

— Ne descurcăm singuri, spuse unul din cei care-l ţineau pe Chris.

Partenerul lui adăugă respectuos:

— Situaţia e sub control, Mikey. Poate ar fi mai bine să te întorci în maşină.

— Ţine-ţi gura!

Bărbatul căruia-i spuneau Mikey se apropie mai mult, jucându-se cu o linguriţă pentru cocaină, din aur, având forma unei puşti miniaturale cu ţevile tăiate. Chris nu-i vedea chipul în întuneric, dar pieptănătura şi jacheta de piele moale ar fi putut să aparţină unui tânăr burlac italo-american care face noaptea turul discotecilor – unul din tinerii întreprinzători care a extins probabil magazinul de legume şi fructe sau restaurantul părinţilor, transformându-l într-un local *fast-food* cu profituri mari. Într-un târziu, zări linguriţa fin lucrată ce atârna de un lanţ din aur. Mikey. Mikey *Nebunul?* Fiul lui Don Richard Cirillo, ucigaşul.

Un pumn osos cu nenumărate inele ţâşni din noapte şi-i zdrobi gura. Chris se sprijini de cei care-l ţineau şi lovi cu piciorul. Mikey evită aproape toate loviturile şi atacă precum un vârtej, cu pumnii şi picioarele. Chris încercă să-şi apere vintrele şi-şi încordă muşchii abdominali întăriţi de muncă pentru ca să primească mai uşor loviturile. Apoi Mikey schimbă tactica, şi toată munca grea din lume nu mai însemna nimic în faţa torentului de pumni care-i sfâşiară lui Chris obrazul, îi învineţiră ochii şi buzele.

Ameţit de durere, simţi că Mikey se opreşte, se înţepeneşte pe picioare şi înţelese că adversarul îşi aduna toate puterile pentru o lovitură puternică, cu care să-i

fractureze nasul. Pumnul ţâşni din umbră ca un bolovan. Chris reuşi să se ferească puţin, dar recepţionă lovitura în obraz şi ureche. Apoi Mikey îl pocni în stomac. Aerul îi ieşi cu zgomot din plămâni şi rămase atârnând neputincios între cei doi care-l susţineau. Mikey luă din buzunar un set de inele cromate, le scoase pe cele de aur şi le înlocui cu celelalte, mai potrivite pentru ce avea de gând.

— Chris! răcni Tony din stradă.

— *Fugi de-aici!*

Tony apăru în goană de după colţ, sări şi-l lovi pe Mikey din aer, trăgându-l după el pe asfalt. Se ridicară amândoi, şi Tony se răsuci cu o viteză uluitoare. Mikey îi aplică un pumn în stomac care-l făcu să se chircească de durere, apoi se întoarse spre Chris, care izbea cu picioarele încercând inutil să se elibereze din strânsoarea celor doi. Brusc, se auzi ţipătul unei sirene a poliţiei, tot mai aproape. Lumina luci pe inelele cromate. Metalul rece îi sfâşie faţa. Cei trei îl trântiră pe caldarâm şi fugiră.

Chris se târî spre Tony. În clipa în care văzu lumina becurilor de pe stradă printre ramurile copacilor îşi dădu seama că Tony l-a întors pe spate. Apoi luminile roşietice se apropiară, şi vocea calmă a lui Tony anunţă:

— Sunt Tony Taglione. Eu l-am chemat pe căpitanul Taggart.

În maşină, întorcându-se de la spital, Eamon spuse:

— Eşti arogant, ăsta e defectul tău.

— Mi-a ucis tatăl, articulă Chris cu greutate.

Fuseseră necesare zece copci ca să-i închidă o tăietură care-i cresta buza, şi altele trei la ochi. Îl dureau toate, iar dinţii de pe partea stângă păreau să se clatine.

— Lasă justiţia să-şi facă datoria, fără niciun „dar“! replică Eamon furios. Nu-mi pasă cine-i tipul, sau cine crezi tu că e; are aceleaşi drepturi ca oricine altcineva. Singura persoană care avea voie să-l deranjeze de la cină era un poliţist cu mandat de arestare.

— Dar niciun poliţist nu face asta. Cirillo e liber.

— Vrei să faci pe eroul? îl întrerupse Tony dispreţuitor. Să fii „tipul care l-a trimis pe lumea ailaltă pe şeful mafiot“? Rahat. Mafia e un sistem întreg. Nu este reprezentată de un singur individ. Iar justiţia e sistemul care poate să-i vină de hac.

— Ăluia care m-a pocnit îi spuneau Mikey. Nu-i fiul lui Cirillo? Aşa-numitul Mikey Nebunul? Eamon, n-am văzut mare lucru din mutra lui, dar avea o linguriţă pentru cocaină în formă de puşcă. Ţii minte? Arată-mi fotografiile.

— Du-te la culcare, spuse Eamon. După un somn bun o să-ţi limpezeşti minţile.

— Nu sunt beat!

— În cazul ăsta, n-ai nicio scuză.

Chris îşi jură să nu se mai angajeze niciodată într-o luptă dacă n-are sorţi de izbândă.

Iar după alte zece săptămâni, îl testară.

Sindicalistul care îl reprezenta pe Joey Rendini îi ceru să se întâlnească între patru ochi. În ciuda asigurărilor date de unchiul Eamon, Chris ştia că clanul Cirillo era pe punctul de a pune capăt perioadei autoimpuse de respiro din respect pentru persoana celui mort. Aşezat la birou, încercă să-şi controleze expresia feţei când sindicalistul intră în subiect.

— Avem o problemă cu şoferii de betoniere, Chris.

— Cât de gravă?

— Se vorbeşte de grevă spontană.

Chris luă un pix şi încercui încet data din calendar. Trecuseră patru luni şi jumătate de la uciderea tatălui său. Aşteptase acest moment, întrebându-se când vor intra în scenă adversarii şi care-i va fi propria reacţie.

4

Alegerea datei la care adversarii urmau să atace nu avea nimic misterios. Clădirea lui atinsese exact şaisprezece etaje, înălţimea la care trebuia să înceapă turnarea planşeelor de beton pentru a întări structura de oţel. Fără această „diafragmă“ menită să fixeze structura, construcţia ar fi început să se clatine şi să se deformeze pe măsură ce se înălţa.

Betonul îl producea el însuşi, dar n-ar fi putut să-l transporte dacă mafia i-ar fi asmuţit pe şoferi împotriva lui. Îşi ascunse mâinile sub birou; învăţase să-şi controleze expresia feţei şi reuşea acest lucru aproape fără efort, dar nu se putea abţine să nu-şi strângă pumnii. Simţea dorinţa să rupă braţele sindicalistului, dar îşi auzi propria voce calmă, mărind lista de opţiuni şi refuzând să lupte atâta vreme cât ştia că nu poate să învingă.

Din seara de la Abatelli, pe măsura trecerii timpului, fu surprins să constate răceala reţinută a furiei sale. Încă mai simţea aceeaşi furie nebună cotropindu-i fiinţa, precum trăsnetele unei furtuni electrice, dar încet-încet, în mintea lui prinse contur un fel de transformator care-i canaliza furia, o modifica în energie folositoare şi-l proteja de consecinţele ei.

— Ce-ar fi să alcătuieşti o listă cu revendicările oamenilor tăi? întrebă calm, perpetuând şarada relaţiilor cu sindicatele. Apoi gândeşte-te care sunt nevoile tale (mituirea). Iar eu am să discut cu partenerii mei (avertismentul să nu devină prea lacom). Şi te mai caut eu

(al doilea avertisment, cu privire la eventualitatea de a nu plăti).

Apoi o sună pe Sylvia şi lansă o ameninţare fără acoperire:

— Sylvia, dă-i un telefon lui Riley. Spune-i să aducă aici camionul acela cu cabluri pe care-l avem în Long Island City.

Ideea era să-i dea de înţeles sindicalistului că, dacă situaţia devine critică, el va putea înainta cu lucrarea folosind cabluri pentru ancorarea scheletului de oţel, până când va obţine betonul necesar. Muncitorii lui urmau să ridice în continuare structura de oţel, şi chiar să pregătească turnarea planşeelor, până când greva avea să ia sfârşit. Asta nu însemna că ar fi vrut să procedeze astfel; ancorarea cu cabluri presupunea un imens consum de timp şi energie şi era doar o soluţie temporară. Dar astfel îi amintea sindicalistului că se află cu toţii în aceeaşi oală. Îl expediase scurt spunându-i să-l mai caute, după care se lăsase moale pe scaun, simţind un rău fizic.

Ca să joci, trebuie să plăteşti. Îşi spuse mohorât că acum înţelegea de ce-şi pierduse tatăl lui cumpătul în faţa lui Rendini: pur şi simplu nu mai suportase ideea de a mitui la nesfârşit. Termeni ca „investiţie cu cap“ şi „stimulare“ erau o tâmpenie menită să ascundă suferinţa celui silit să renunţe la munca sa fără a obţine aproape nimic în schimb.

Încă mai tremura de nervi în acea după-amiază, când îl conduse pe Tony la Aeroportul Kennedy; fratele lui se întorcea la facultate după vacanţa de Thanksgiving – o vacanţă nu prea reuşită.

— Jur că, dacă ar fi venit chiar Rendini, l-aş fi omorât.

— Expediază-i o dată pentru totdeauna.

— Chestia asta ar fi posibilă la Harvard, puştiule. Dar eu trebuie să mă descurc cu tipii ăştia.

— Faci aceeaşi greşeală ca şi tata.

— Trebuie să-mi urmez instinctul. Iar instinctul l-am moştenit de la tata.

— Nu faci decât să perpetuezi sistemul care l-a ucis, replică Tony cu răceală.

— Iar tu te dai mare şi tare pe un teritoriu pe care nu-l înţelegi şi unde n-ai lucrat niciodată. Problema nu se rezumă doar la cursele făcute în vârful unei clădiri cu o cheie fixă în mână. Eu vorbesc despre menţinerea şantierului în stare de funcţiune.

— Poate că de la distanţă lucrurile se văd mai limpede. Motivele şi scuzele nu sunt totdeauna vizibile de la distanţă mare. S-ar putea să fii prea implicat ca să înţelegi ce ne faci nouă, celorlalţi.

— Care ceilalţi?

— Întreg oraşul. Ţara. Democraţia e fragilă. Tu o subminezi plătind mită în dreapta şi-n stânga.

— Eu vorbeam despre afacerea noastră.

— Afacere? Uită-te la golf!

Maşina lor se afla pe Belt Parkway, o şosea care mărginea partea sudică a golfului. Un remorcher se îndrepta spre larg, iar câteva cargouri ruginite stăteau la ancoră. În rest, golful larg, albastru era la fel de pustiu ca oceanul.

— Ce-i cu golful?

— Unde au dispărut navele?

— Care nave?

— Ţii minte când eram mici şi tata ne ducea pe chei, să ne arate vapoarele? Era plin de vase. Ţii minte Portul Erie, Portul Atlantic, întreaga zonă de vest? Acum toate au dispărut. Sindicatele navale ale mafioţilor au distrus totul. Cel mai bun port din lume e pustiu. Ţi-ar plăcea să vezi acelaşi lucru întâmplându-se în construcţii?

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Spun că, dacă nu ţi se par întemeiate motivele morale pentru a fi cinstit şi responsabil, ar fi de-ajuns să priveşti latura practică a lucrurilor.

— Eu îmi *asum* responsabilitatea. Încerc să salvez firma tatei.

— Umblând ţanţoş într-un costum scump? Nu faci decât să reiei lucrurile de unde le-a lăsat tata. Un compromis.

— Îl învinuieşti pe tata pentru ce s-a întâmplat?

— Tata a hrănit mafia, aşa cum faci şi tu. Banii primiţi ca mită înseamnă putere. Oamenii ca tine şi ca tata consolidează forţa mafiei. Ea se dezvoltă pe seama celor ca tine şi ca tata.

— Am să-ţi sparg capul ăla nenorocit, dacă nu încetezi să mai vorbeşti aşa despre tata.

— Ce-ar fi să opreşti maşina şi să încerci, replică Tony. Dar asta n-ar schimba lucrurile. Dacă-i plăteşti pe ticăloşi, se cheamă că ai trecut peste un prag şi n-ai să te întorci niciodată. O să le aparţii pentru totdeauna. Iar noi doi o să ajungem în tabere opuse.

— Prin venele noastre curge acelaşi sânge.

— Nu-mi veni cu prostii dintr-astea. Scuza asta a folosit-o şi tata mereu! Şi până la urmă s-a trezit omorât, nu? Şi ne-a lăsat baltă…

Tony izbi portiera cu pumnul şi, pentru o clipă, Chris văzu, dincolo de propria furie, suferinţa căreia Tony îi permitea în sfârşit să iasă la suprafaţă.

— Nu înţelegi, continuă el cu buzele tremurând, că singurul lucru care ne dă siguranţa zilei de mâine în ţara asta e faptul că cetăţenii sunt mai importanţi decât rudele de sânge?

— Chiar şi decât fraţii?

— Mai ales decât fraţii. Oamenii care pot să aleagă, aşa cum suntem noi doi, au datoria să îndrepte lucrurile, nu să le strice şi mai tare.

— Ce-i cu tine? Nu judeci decât din punctul *tău* de vedere. Cine dracu’ te-a pus să discerni binele de rău?

— Nu trebuie să mă pună cineva, răspunse Tony cu răceală. E de-ajuns doar să vrei.

— Poate că ar trebui să existe nişte cerinţe mai stricte pentru o astfel de slujbă. Să manifeşti ceva mai multă înţelegere faţă de oamenii obişnuiţi.

— Oamenii obişnuiţi au aceleaşi responsabilităţi ca şi noi. Sinceritate, onestitate, verticalitate.

— Cum naiba de-ai ajuns aşa de căpos?

— Văzându-te cum îi pupi în fund pe cei care mi-au omorât tatăl.

Chris lovi cu putere – o lovitură cu dosul palmei în care se concentră toată mânia lui. Tony se feri cu repeziciune, dar totuşi inelul lui Chris reuşi să-i taie obrazul. Chris îi văzu sângele pe faţă şi îngheţă; încleştă mâinile pe volan şi simţi că se dispreţuieşte.

— Îmi pare rău, spuse el, arzând de dorinţa de a-l ucide pe Rendini, şi pe şefii lui Rendini, şi pe şefii şefilor, până la Don Richard – să-i facă să piardă ce pierduse şi el.

— Îţi curge sânge… doare?

— Du-mă la avion, şi să nu mai vorbim.

Tony găsi un şerveţel de hârtie în torpedo şi-l apăsă pe rană.

— Îmi pare rău că te-am lovit.

— Mda, ştiu.

— N-ar fi trebuit să rosteşti cuvintele alea.

— Te supără adevărul?

Chris conduse încet ultimii doi kilometri; trecu de parcare. Remarcă un Boeing 747 traversând pasajul pe sub care trecură ei, dar Tony nu spuse nimic. Chris trecu pe lângă ultima parcare şi se îndreptă direct spre intrarea sectorului „plecări“.

— Nu parchezi maşina?

— Dacă mai ai să-mi spui ceva, trimite-mi o scrisoare.

Pe chipul lui Tony se citea suferinţă, dar aceasta se transformă imediat în mânie:

— Hai să lămurim un lucru. Eu intru în slujba justiţiei. Dacă comiţi vreo ilegalitate, ai să-mi creezi probleme.

— Nu fac decât să calc pe urmele tatei.

Tony coborî din maşină şi trecu printre uşile automate ale terminalului. Chris îi privi silueta, tot mai estompată în mulţimea de umbre grăbite de dincolo de sticlă. Alergă în

clădire şi-l găsi pe Tony aşteptând la controlul paşapoartelor.

— Hei, nu ne avem decât unul pe altul… Vreau să te îmbrăţişez de rămas-bun.

Tony se sili să zâmbească.

— Jos labele, macaronarule! Vrei să creadă tovarăşele mele de călătorie că-s homosexual?

Chris îl cuprinse în braţe, surprins de fragilitatea fratelui său.

— Să iei note bune.

— Iar tu, să-ţi îndrepţi comportamentul.

— Poate că o să-mi schimb numele.

— Cu asta i-ai păcăli pe toţi, nu însă şi pe mine.

Chris se depărtă.

— Ne vedem de Crăciun?

Aştepta un semn care să-i arate că relaţia lor are mai multă importanţă decât o discuţie în contradictoriu despre mită, dar Tony se mulţumi să-l privească fix şi-i dădu un răspuns vag:

— Sigur, de Crăciun.

Rănit şi supărat, dar în acelaşi timp măcinat de remuşcări, Chris se duse la cimitir. Se aşează lângă peticul de iarbă rară care acoperea mormântul proaspăt şi mângâie iarba deasă de pe cel al mamei sale. Se întrebă dacă durerea pe care-o simţea pentru moartea tatălui se va stinge treptat, aşa cum se întâmplase după dispariţia mamei. Dar pe ea nu o omorâse nimeni; singurii pe care putea să dea vina erau Dumnezeu şi boala; mânia lui nu avea ţintă.

— Tată, ce să fac?

Ce întrebare prostească! Tata obişnuia să spună: „Plăteşte-i pe nemernici, dacă n-ai încotro“.

Când sindicalistul se întinse să ia teancul de bancnote uzate de douăzeci de dolari, Chris îl prinse de încheietura mâinii:

— Spune celor îndrituiţi să ştie: fără exagerări. O să respect regulile, dacă şi voi procedaţi la fel. Dar dacă cereţi prea mult, ori dacă mă ameninţaţi, pe mine sau pe fratele meu, o să vă treziţi că aţi omorât găina care făcea ouă de aur.

— Hei, Chris, cred că…

— Transmite şefilor tăi ce ţi-am zis. Deja mi-au omorât tatăl. N-am nimic de pierdut.

Aerul părea neclintit între zidurile cimitirului, răcoros şi având un iz uşor de lemn ars, ce venea dinspre casa parohială. Pe frunzele uscate lucea roua. Chris se oprise la cimitir în drum spre şantier, aşa cum făcea adesea dimineaţa. Îngenunche şi mătură cu palma frunzele de pe mormânt, încercând să simtă prezenţa tatălui său.

— Cum îţi mai merge, Chris?

Tresări. Părintele Frye, preotul mamei sale, se furişase afară din casa parohială şi stătea lângă el. Chris rămase cu capul plecat şi continuă să măture frunzele cu mâna.

— Tony şi-a reluat studiile, părinte. Eu am renunţat la şcoală, ca să mă ocup de firmă.

— Sunt sigur că tatăl tău ar fi mulţumit. Am auzit că clădirea voastră face progrese frumoase.

Aburii respiraţiei lui rămâneau plutind în aer, ca-n benzile desenate.

— Construcţia avansează conform planului.

— Probabil că eşti cel mai tânăr antreprenor din New York.

Fusese o toamnă uscată, şi iarba nouă creştea încet. Chris nu voia să angajeze un grădinar. Prefera să lase natura să-şi urmeze cursul firesc.

— Ce pot face pentru dumneavoastră, părinte? Aş prefera să rămân singur.

— Aveam de gând să te vizitez cât de curând. Ar trebui să stăm de vorbă.

— Despre ce?

— Poate nu ştii, dar mama ta a fost un stâlp de nădejde al bisericii noastre în anii de dinaintea morţii ei.

— Ştiu că, spre sfârşitul vieţii ei, a donat sume de bani pentru diverse cauze irlandeze.

— Sume enorme.

— Penitenţă, spuse Chris. Pentru că n-a reuşit să-l determine pe tatăl meu să ia biserica voastră în serios.

Mama sa îmbrăţişase religia catolică în maniera irlandezo-americană, nutrind credinţa că există o legătură directă de la preot la papă şi de la acesta la Dumnezeu; pe patul de moarte, această convingere devenise de nestrămutat. Tatăl lui Chris se plasase la polul opus: moştenise tradiţia ţăranilor din sudul Italiei, care consfinţea importanţa familiei mai presus de orice altă autoritate din afara ei, indiferent că era vorba de guvern sau de Biserica Catolică. El avusese prea puţină înţelegere şi o nedisimulată lipsă de respect faţă de preoţi şi episcopi.

Părintele Frye nu luă în seamă replica provocatoare.

— Mi s-a cerut să transmit condoleanţe din partea anumitor grupuri. Aceşti oameni înţeleg faptul că banii pe care-i dona mama ta aparţineau de fapt tatălui tău şi îşi exprimă recunoştinţa.

— Mama era pe moarte. Cum ar fi putut tata să se opună?

— Poate că i s-a părut mai uşor să fie de acord cu donaţiile făcute de ea decât să accepte biserica în sine. Preotul zâmbi. Până la urmă, tot răul e spre bine.

— Prin „anumite grupuri“ te referi la IRA, nu? Terorişti. Când mama era în spital, au vizitat-o nişte tipi cam ciudaţi. Cu banii mamei mele s-au cumpărat arme, nu-i aşa?

— Mama ta credea în… atingerea ţelului.

— Mama era înnebunită de durere şi frică. Ar fi putut la fel de bine să lase jumătate din averea ei unei pisici.

— Ştia foarte bine ce face.

— Nu-i adevărat. Dar probabil că aceşti oameni se întreabă acum dacă banii vor continua să susţină cauza, din

aceeaşi sursă.

— Îmi închipui că le-a trecut şi aşa ceva prin minte, recunoscu părintele Frye cu un alt zâmbet ironic. În definitiv, eşti executorul testamentar al părinţilor tăi.

Chris nu renunţase nicio clipă la ideea răzbunării; spera ca, într-un fel sau altul, să-l distrugă pe Rendini. Gândindu-se în taină la acest lucru, chiar repetând mental etapele acţiunii, făcea ca răzbunarea să pară reală.

Dar experienţa pe care o dobândea ocupându-se de afacerea familiei îi demonstra fără putinţă de tăgadă că *metoda* imaginată de el era stupidă. Dacă ar fi apăsat pe trăgaci el însuşi, ar fi ridicat întreg aparatul poliţiei împotriva sa: oameni răbdători cu zeci de ani de experienţă, ca unchiul Eamon. Sigur că ar fi putut să-şi pună mintea la contribuţie şi să prevadă fiecare amănunt, dar chiar şi în acest caz, şansele ar fi fost de partea poliţiei.

Se uită la preot şi dintr-o dată simţi că se mişcă pe un teren cunoscut. De ce să nu tocmească un ucigaş profesionist, exact aşa cum angaja şefi de şantier, manageri, avocaţi? Ba chiar şi specialiste în decoraţiuni interioare, îşi spuse cu un zâmbet subţire care-i provocă preotului o tresărire. Un profesionist din afara crimei organizate din America? Vocea lui Chris trăda cel mai insultător dispreţ atunci când îl întrebă pe preot:

— Şi de unde ştiu că banii mei chiar vor ajunge la IRA?

— Vrei să insinuezi că…

— Ai putea foarte bine să arborezi steagul Irlandei ca să-i storci de bani pe moştenitorii orfani ai celor care au făcut înainte donaţii.

Părintele Frye se simţi atins, dar îşi păstră controlul, ca un om dispus să treacă peste orice insultă când e vorba de cauza pe care o serveşte.

— Dacă o să vii la biserică, enoriaşii mei te vor lămuri în privinţa devotamentului meu faţă de Irlanda.

— Vreau o *dovadă.*

— Dovadă?

Chris trase aer în piept, conştient că se află într-un moment de răscruce.

— Adu-mi o dovadă.

— La ce te referi?

— Adu-mi pe cineva convingător.

Preotul se îmbăţoşă, sugerându-i lui Chris să se gândească la un băieţel răutăcios care se joacă de-a soldatul.

— Vrei să te convingi? Foarte bine, Chris. Nu-i nicio problemă.

John Ryan, un bărbat de vârstă mijlocie cu voce calmă şi înfăţişare absolut obişnuită, cu excepţia ochilor albaştri glaciali, intrase în ţară ilegal. Aşa cum promisese preotul, se întâlni cu Chris într-un bar irlandez de pe Second Avenue, unde sticlele de băutură de provenienţă engleză aveau o dungă roşie diagonală cu inscripţia „interzis“. Chris îl duse la un meci de baseball şi petrecu împreună cu el după-amiaza, urmată de o cină prelungită în încercarea de a-şi da seama ce fel de om este. Seara târziu, îl conduse înapoi la casa parohială, încă nesigur cum să evalueze un criminal.

— Cauţi ceva anume, spuse Ryan.

— Poate.

— Părintele Frye mi-a povestit ce ţi s-a întâmplat. Cred că pot ghici.

— Vino mâine să luăm prânzul la Charley O.

Pe urmă Chris se duse pe şantier, se căţără în cabina de comandă a unei macarale şi stătu acolo toată noaptea încercând să ghicească ce fel de om era John Ryan. În zori, când maşinile de la salubritate ieşiră la lucru, tot nu se hotărâse; în schimb îşi dădu seama că în ultima vreme aloca mai puţin timp şi problemelor legate de înălţarea clădirii tatălui său.

La prânz îi arătă lui John Ryan fotografia lui Joey Rendini.

— Locuieşte în Brooklyn. Când ziarele îi vor anunţa moartea, IRA va primi cinci mii de dolari.

Ucigaşul plătit îşi trecu degetele butucănoase peste chipul din fotografie. Trei zile mai târziu, pe prima pagină a *New York Post* apărea imaginea lui Rendini, împuşcat de două ori în genunchi şi o dată în ceafă.

Bând alene dintr-o cafea irlandeză în barul încălzit şi plin de fum de la Charley O, Christopher Taglione aştepta, cu o atitudine fermă şi privirea aţintită într-un punct imaginar. Părea gânditor şi mai în vârstă decât era în realitate, dar de fapt se simţea derutat.

O privire aruncată celor câţiva clienţi obişnuiţi care ocupau barul în intervalul dintre prânz şi cină îi stârni o îngrijorare trecătoare: ar fi trebuit să fie mai atent în privinţa locului ales pentru a-l plăti pe Ryan. Dar teama şi viclenia nu-şi găseau locul printre gândurile lui din acel moment; Chris se întreba de ce, oare, nu se simţea satisfăcut că a îndreptat o greşeală teribilă.

Se cutremură şi mai luă o înghiţitură din cafeaua fierbinte şi dulce. Trebuia să recunoască cum că era mai mult scârbit decât triumfător. Da, e adevărat că voise să-l şteargă pe Joey Rendini de pe suprafaţa pământului, dar împuşcăturile în genunchi însemnau tortură, iar în visurile lui de răzbunare, în care ţevile retezate ale puştii cădeau cu clinchet pe duşumeaua atelierului, iar faţa lui Rendini dispărea într-un torent de gloanţe, nu luase în calcul durerea. Îşi dădea seama prea târziu că, de fapt, nici nu voise ca Rendini să moară, ci să sufere de pe urma unei pierderi la fel de dureroase ca a lui.

În cele din urmă sosi şi Ryan, cu obrajii înroşiţi de ger. Suflând în pumnii mari de muncitor ca să se încălzească, dădu din cap în semn de salut în direcţia câtorva muşterii ai localului. Barmanul îi aduse imediat un pahar de scotch Murphy’s, fără gheaţă, ceea ce-l făcu pe Chris să se întrebe încă o dată dacă nu cumva această asociere putea risca să devină periculoasă. Totuşi, Ryan nu era un ageamiu. La

început se prefăcu a nu-l observa pe Chris, iar după aceea i se adresă pe ton obişnuit de conversaţie:

— Salut, tinere, ce mai faci?

Apoi îl ghidă, la fel de neutru, spre un colţ unde nu se afla nimeni. Chris scoase plicul cu cincizeci de bancnote de o sută de dolari din buzunarul de la piept şi i-l dădu pe sub masă. Oare ce să-i spun? se întrebă el. Felicitări?

Ryan se duse la toaletă, probabil ca să numere banii. Chris aşteptă, cuprins de acelaşi zbucium. Ucigaşul tatălui său era mort. Ce-i rău în asta? Ryan păru surprins să-l vadă tot acolo când se întoarse de la toaletă.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, ceru Chris.

— Tipul m-a implorat să-i cruţ viaţa. A jurat că n-a vrut decât să-l bată zdravăn pe tatăl tău. Susţinea că ordinul de a-l ucide venise chiar de sus.

— De sus, de la cine? întrebă Chris, şi îndoielile de dinainte cedară locul furiei. Cine a dat ordinul?

Se putea ca Ryan să înflorească lucrurile. Dar unchiul Eamon avansase exact aceeaşi posibilitate. O crimă comisă de mafie nu era un lanţ nesfârșit de fărădelegi?

— N-a vrut să spună, răspunse John Ryan, adăugind simplu: Cred că se temea.

Firma Taglione Construction arboră în vârful clădirii lui Mike Taglione drapelul american pe care acesta îl cumpărase cu un an înainte să fie ucis. Când Tony veni de la facultate pentru petrecerea dulce-amăruie care încununa ridicarea ultimului etaj, Chris îi arătă articolul din ziar despre moartea lui Rendini şi aşteptă încordat ca Tony să citească relatarea. Simţea dorinţa să-şi împărtăşească răzbunarea cu cineva.

— Da, am auzit. Păcat.

— Ce vrei să spui?

Tony oftă.

— Poate că o să ţi se pară ciudat, dar îmi plăcea să visez că, după terminarea facultăţii, o să-l aduc pe Rendini în faţa

instanţei. Cred că va trebui să mă mulţumesc cu şefii lui, adăugă cu un zâmbet ironic.

— Nu te bucuri de moartea lui?

— Aş fi preferat să fie în închisoare.

— Asta nu s-ar fi întâmplat niciodată.

— Acum nu mai avem cum să ştim.

Chris se agăţă de caracterul justiţiar al eforturilor lui, chiar dacă deocamdată erau insuficiente:

— Cel puţin tata poate să se odihnească în pace.

Chipul lui Tony era o mască de gheaţă, iar ochii săi aveau din nou acea privire sfredelitoare de la aeroport:

— Nu crezi că tata merită ceva mai mult decât o reglare de conturi între două canalii?

5

— Rand, se prezentă poliţistul englez.

Chris se aşează, îngrijorat, la biroul vechi al tatălui său. Potrivit datelor înscrise în legitimaţia pe care Chris începu s-o învârtă între degete, inspectorul Reginald Rand părea să fi trecut de patruzeci de ani. Părul lui negru începea să încărunţească pe la tâmple; purta mustaţă tunsă cu grijă, şi ea căruntă, şi un costum de comandă. Deşi suplu, avea o strângere de mână puternică. Ochii săi semănau cu adâncul unor fântâni, neclintiţi şi opaci.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Secţiunea Specială a Scotland Yard a omorât un terorist din IRA.

— Şi?

Rand scoase o cutie de chibrituri cu sigla restaurantului Charley O. Chris împinse spre el o scrumieră. Poliţistul zâmbi distant, deschise cutia de chibrituri şi-i arătă interiorul. Mai rămăseseră două beţe. Încă două ţigări aprinse, şi John Ryan ar fi aruncat cutia, împreună cu numărul de telefon al lui Chris notat la repezeală cu creionul.

Chris puse palmele pe birou, încercând să găsească acolo, în obiectul ce aparţinuse tatălui său, puterea de care avea nevoie. Simţea în degete pulsul clădirii, imprimat de macaraua care turna planşee de beton la etajele superioare.

— Poate că era în căutarea unui loc de muncă.

Rand privi cu îndoială telefonul cu şase butoane aşezat deasupra planului clădirii de douăzeci şi cinci de etaje.

— În mod normal, muncitorii dumneavoastră vă contactează direct, domnule Taglione?

— Taggart.

— Poftim?

— Intenţionez să-mi schimb numele în Taggart. E posibil ca fratele meu să intre în politică, iar construcţiile riscă să devină uneori o afacere mai puţin curată.

— Foarte bine, domnule… Taggart. Vă întreb încă o dată, muncitorii dumneavoastră vă contactează de obicei în mod direct?

— Nu ştiu dacă aţi muncit vreodată cu propriile mâini, inspectore, dar adevărul este că muncitorii se anunţă între ei dacă află de vreun post liber. Poate că numele meu a ajuns în gura celor care împrăştie zvonuri.

— A, sunt sigur că aşa s-a întâmplat, spuse Rand cu un zâmbet. Întrebarea e, *ce fel* de zvonuri.

Zâmbetul lui Rand se stinse ca un bec. Acesta era, categoric, semnalul că renunţă să se poarte cu mănuşi; Chris se simţi cuprins de un al doilea val de panică.

— Înţelegeţi, domnule *Taggart,* că interesul meu nu e de natură mondenă. *Trebuie* să ştiu ce făcea în această ţară. Şi voi afla înainte să plec de aici.

Chris încercă să protesteze, dar Rand i-o reteză:

— Domnule, tatăl dumneavoastră a fost omorât într-un „accident rutier“ – să-l numim dubios? După aceea, un şef de sindicat cu care s-a certat tatăl dumneavoastră a fost împuşcat în genunchi şi-apoi în ceafa. Acum găsesc numărul dumneavoastră de telefon asupra unui terorist irlandez.

Lui Chris îi treceau prin minte gânduri nebuneşti, inclusiv ideea să-l ucidă pe poliţist şi apoi să fugă, sau să nege totul. Redeveni un puşti speriat, teribil de prost şi, mai presus de toate, simţea fierbinţeala panicii străbătându-i trupul şi lăsând în urma ei totul răvăşit. Rand ridică mâna de parcă ar fi încercat să pareze o lovitură:

— Vă daţi seama că mă aflu aici în mod neoficial. Abia am coborât din avion, am luat un taxi şi am venit în Manhattan.

Dacă abordez problema oficial, va trebui să colaborez cu tot felul de agenţi americani de la Imigrări, de la FBI, din poliţie şi ce mai aveţi voi…

Oare am auzit bine? Christopher Taggart privi întrebător în ochii opaci ai englezului, încercând să găsească în ei răspunsul. Se ridică nesigur şi se duse la seiful de oţel în care ţinea banii pentru mită. Când se întoarse, aşeză pe biroul tatălui său cinci mii de dolari; cincizeci de bancnote de o sută de dolari folosite.

Rand se uită îndelung la bani. Ridică două degete. Chris dublă suma, cu un zâmbet uşurat. Rand se apropie de birou, îi atinse suprafaţa, desenă cu degetul pătrate în jurul teancului de bancnote. Dar nu-l atinse.

— Încă nu sunt sigur dacă asta mi-ar servi cel mai bine interesele. Vedeţi, ştiu că mama dumneavoastră a donat sume generoase de bani pentru IRA, dar *dumneavoastră* n-aţi făcut-o. Trag nădejde că mă veţi sprijini să-mi duc la bun sfârșit însărcinarea de a proteja populaţia engleză de terorismul irlandez. Dacă aşa stau lucrurile, putem da mâna ca să pecetluim această tranzacţie şi să ne despărţim ca doi gentlemeni.

Chris dădu din cap; se înţelegeau de minune. Rand îi dădea de înţeles: „Convinge-mă că nu eşti un susţinător al IRA; în cazul ăsta, pentru zece mii de dolari, voi uita că ai plătit un terorist să-l ucidă pe individul care ţi-a omorât tatăl“.

— Tipul a făcut o treabă pentru mine, recunoscu el. Ceva personal. Nimic politic. Nimic care să aibă de-a face cu Anglia sau Irlanda.

— O problemă absolut personală? Să ştiţi că voi cerceta în continuare.

— A fost exact aşa cum aţi presupus.

Rand îl studie cu o privire dură, pătrunzătoare, după care dădu aprobator din cap:

— Excelent. Fireşte, eram îngrijorat că IRA pregăteşte atentate politice în SUA. Oamenii au dorinţe, spuse zâmbind

în direcţia banilor, dar au şi obligaţii. Ei bine, cred că situaţia de faţă s-a rezolvat cât se poate de bine, nu-i aşa?

— A mai făcut şi altcineva legătura?

— Poliţia voastră, în niciun caz. Iar sursele mele indică faptul că nici mafia n-a mirosit nimic.

— Ce fel de surse are un poliţist englez în America?

— Acelaşi gen de tipi duri pe care-i cultiv în Europa, Africa şi Asia, răspunse Rand cu un zâmbet modest.

— Înseamnă că sunt curat?

Rand băgă banii în buzunarul trenciului.

— Pe deplin.

Dintr-un impuls, Chris întinse mâna.

— Mă cheamă Chris.

Rand ezită, dar în cele din urmă acceptă mâna întinsă.

— Reggie. Îmi dai voie să-ţi spun ceva, Chris?

— Sigur. Asta a fost cea mai elegantă „tranzacţie“ pe care am făcut-o vreodată.

— Mulţumesc. Totuşi, să ştii că ai făcut o mare prostie. Data viitoare când vei avea nevoie de un astfel de ajutor, fii mai circumspect. Fă aranjamente printr-o terţă persoană. Ai avut un noroc chior că l-am omorât pe pistolarul tău, să ştii. Dacă l-aş fi arestat, te-ar fi vândut într-o clipită ca să-şi salveze pielea.

— La asta nu mă gândisem.

Privirea lui Reggie îşi pierdu puţin din răceala distantă; părea sincer îngrijorat.

— Iar acum ai încredere în *mine!* Şi dacă aş avea un microfon? Pentru numele lui Dumnezeu, dac-aş fi un detectiv de la Omucideri cu accent englezesc prefăcut?

— Ce te face să crezi că în biroul meu nu există un microfon? De unde ştii că târgul nostru nu e deja înregistrat pe bandă?

Reggie scoase de sub centură un mic dispozitiv.

— Vezi chestia asta? Începe să pulseze dacă detectează vreun microfon.

Chris privi îndelung jucăria electronică, încântat în sinea lui de bărbatul mai în vârstă. Succesul său spectaculos în branşa construcţiilor îi pusese la respect pe prietenii tatălui său; chiar şi bancherii se înmuiaseră. Nimeni nu îndrăznea să ofere sfaturi unui om a cărui putere părea magică. Nu-şi dăduse seama până atunci cât de singur ajunsese, nici cât de tânăr se simţea uneori.

— Cred c-am fost un prost, recunoscu el.

Reggie îl privi îndelung, cu duritate, evaluându-l. Chris se înfioră, simţind că în lumea lui Reggie, magia lui nu înseamnă nimic.

— Nu eşti prost, ci foarte tânăr şi, te rog să mă ierţi, înfiorător de arogant. Dacă continui să te porţi de parcă ai putea să mergi pe apă, ai să sfârşeşti ori în puşcărie, ori mort.

— Vrei o slujbă? întrebă Chris.

— Nu, mulţumesc. Am deja una.

— Ce-ai zice să luăm cina împreună?

Rand clătină din cap.

— Ar trebui să mă întorc acasă înainte să mi se observe absenţa.

— Te duc cu maşina la aeroport. E un restaurant bun la ultimul etaj la International Building.

Reggie părea nehotărât, dar acceptă să fie dus la aeroport. Avea bilet la cursa de la ora opt a liniei British Airways, dar se anunţă o întârziere de două ore din cauza unor probleme cu lucrătorii de la bagaje de pe aeroportul Heathrow. În aceste condiţii acceptă invitaţia lui Chris de a lua masa împreună. În drum spre restaurant, Chris îl iscodi despre meseria sa, dar nu află mai nimic. La cină, Reggie îi puse întrebări despre construcţii şi se arătă intrigat. În cele din urmă, la cafea, Chris izbucni:

— Aş vrea să-i omor pe toţi.

— Imposibil.

Chris clipi nedumerit. În contrast cu predicile poliţiste ale unchiului Eamon, replica lui Reggie Rand era un simplu

comentariu practic.

— Aş vrea să le vin de hac tuturor, repetă Chris.

— Să-i împuşti nu e o soluţie. „Ei“, cum le spui tu, formează un sistem. O societate. Un guvern-fantomă.

— Şi cum ajungi să formezi o societate?

Reggie chemă chelnerul.

— Nu, nu, eşti invitatul meu, protestă Chris.

— Mulţumesc. M-am gândit să beau un pahar de porto. Preferi un coniac?

— Nu. Am să încerc porto. N-am mai băut niciodată.

Reggie îl întrebă pe chelner ce mărci de porto are la dispoziţie.

— Sandeman, Harvey’s…

— Croft?

— Posibil.

— Excelent; alb pentru mine, roşu pentru domnul. Pentru început, o să-ţi placă mai mult cel roşu.

Băuturile sosiră; Chris gustă şi remarcă:

— Seamănă cu Marsala.

— Da, seamănă destul de bine… Te-ai întrebat vreodată cum se face că porto şi sherry vin din Portugalia şi Spania, şi totuşi au nume englezeşti?

— Nu m-am gândit niciodată, spuse Chris, nerăbdător să revină la subiectul răzbunării.

— Rezultatul ciocnirii între două sisteme. În secolul al optsprezecelea, negustorii englezi de vinuri au început să cumpere produsele spaniole şi portugheze în cantităţi mari. Iniţial, un mic procent din producţia unei zone viticole; anul următor mai mult, pe măsură ce în Anglia creştea apetitul pentru produsele respective, şi pe urmă tot mai mult, plătind preţul cerut de producător. În cele din urmă au ajuns să cumpere întreaga cantitate produsă. Negoţul a continuat aşa timp de câţiva ani. Apoi, brusc, negustorii au refuzat să mai plătească preţul cerut de producători. Aceştia nu mai aveau cui să vândă, pentru că negustorii de vinuri acaparaseră întreaga piaţă.

— Şi de ce şi-au schimbat numele?

— Negustorii şi-au însurat feciorii cu frumoasele fiice ale spaniolilor. Pur şi simplu i-au asimilat pe aceştia din urmă. Reggie ridică paharul, se uită prin el spre pistele marcate de lumini albastre ale aeroportului şi-i zâmbi lui Chris. Desigur, nu au fost decât nişte afaceri absolut legale. Ambele părţi nu au avut decât de câştigat… Spre deosebire de ele, societatea pe care-ţi propui s-o ataci este malefică. Şi are puterea răului, acea putere izvorâtă din certitudinea că nu dă socoteală nimănui.

— Trebuie să existe o cale de a-i învinge.

— *Există* căi, spuse Reggie blând. Mussolini a făcut acelaşi lucru în Sicilia. Dar eşti dispus să faci rău ca să înfrângi răul?

— Sunt în stare de orice.

— În cazul ăsta ar trebui să te gândeşti foarte serios să nu faci nimic.

Furia lui creştea mereu, o furie rece şi intensă ca un laser. Încă se mai aştepta ca realizările profesionale să-i ofere pe deplin satisfacţie, dar asta nu se întâmpla niciodată. De flecare dată când dădea mită, plătea sistemul mafiot care-i ucisese tatăl. Căci centrul existenţei sale continua să fie tatăl lui, cel zdrobit sub roţile propriului camion; minutele petrecute ţinând mâna tatălui său în propria mână, simţind cum viaţa îl părăseşte încet-încet erau sursa furiei lui, iar lacrimile lui Mike Taglione reprezentau combustibilul care alimenta hotărârea de nestrămutat a lui Chris de a găsi o răzbunare cumplită.

Într-o seară, pe terasa clădirii tatălui său, îi trecu prin minte că mafia se aseamănă cu o macara ce continuă să lucreze noaptea, în taină, şterpelind materiale de pe stradă şi transformându-le într-o construcţie, clădită chiar în jurul ei, macaraua însăşi făcând parte din construcţie. Cablurile ancorau braţul macaralei, şi fiecare cablu semăna cu o familie a mafiei newyorkeze. Dacă tai sufícient de multe cabluri, macaraua ajunge să se năruie.

La şase luni după ce Reggie Rand i-a refuzat oferta, şi aproape un an de la moartea tatălui său, contabilul său veni în birou pe când el urmărea ştirile de seară la televizor. Contabilul avea o listă de motive pentru care Taggart Construction n-ar trebui să participe la licitaţia pentru contractarea construirii unei noi clădiri pe Madison Avenue, clădire destinată să adăpostească birouri pentru mai multe corporaţii; lucrarea urma să înceapă aproape imediat după ce ei aveau să termine clădirea lui Mike.

— Ştiu că tatăl tău, Dumnezeu să-l odihnească, ar fi fost foarte mândru de tine, Chris, dar de data asta totul s-ar putea duce naibii. Arhitectul a înnebunit cu totul şi clientul ştie asta, astfel că penalizările pentru întârziere sunt de-a dreptul usturătoare.

— E un proiect de mare clasă, replică Chris obosit. Dacă reuşesc, am să atrag clienţi de primă mână.

Adevărul era că imobilul tatălui său era aproape terminat, iar el nu mai ştia ce să facă în continuare. Deşi trecuse un an întreg de la asasinarea lui Mike, mintea lui încă mai relua acele secvenţe cu tot atâta acuitate, de parcă s-ar fi întâmplat chiar în acea dimineaţă.

— Dacă nu reuşeşti, o să ajungem să vindem cărţi poştale pe stradă.

Brusc, Chris îi făcu semn să tacă.

Între ştirile din acea seară, se dădea multă atenţie unui scandal din Belfast. Un inspector al Secţiunii Speciale era acuzat de uciderea unui prizonier irlandez, şi Chris îl recunoscu pe Reggie Rand păşind într-o tăcere solemnă printre nenumăraţii reporteri adunaţi în faţa sediului Scotland Yardului.

Chris cumpără ziare englezeşti şi urmări povestea. Reggie surprinsese doi membri IRA într-o cabană izolată din împrejurimile localităţii Londonderry şi, în lupta care a urmat, i-a împuşcat pe amândoi. Ulterior, un al treilea irlandez care se ascundea sub acoperiş a susţinut, după arestare, că l-a văzut pe Reggie împuşcând mortal un om

care se predase deja. Ziarul londonez *Times* era imparţial, ziarul de largă circulaţie *Sun* propunea să i se acorde o medalie ofiţerului în cauză, dar publicaţia moderată *Guardian* adoptase ceea ce constituia probabil atitudinea guvernului, lăudând „aptitudinile şi curajul ofiţerului, însuşiri care însă nu dau nimănui dreptul de a se substitui legii“.

Chris anunţă că-şi ia o vacanţă. Contabilul clipi nedumerit:

— Poftim?

— Sunt obosit. Trebuie să plec.

— Era şi timpul. A fost un an al dracu’ de greu.

Chris dădu din cap, absent.

— Mda. Vezi să nu faci vreo prostie în lipsa mea.

Îl sună pe Tony să-l întrebe dacă poate să supravegheze şantierul în locul lui, dar Tony fusese invitat şi în vara aceea să lucreze la procuratura generală.

— Unde pleci?

— La Londra.

Îl găsi pe Reggie Rand într-un local de pe Victoria Street, lângă sediul Scotland Yardului. La fel ca în cazul primei lor întâlniri, acţionară în perfectă concordanţă unul cu altul. Chris plecă din local după ce Reggie îl zări, se îndreptă spre malul Tamisei şi lăsă un bilet de tren către Cambridge în cabina unui telefon public.

În după-amiaza următoare se afla într-o berărie studenţească din Cambridge, aşezat în faţa unei halbe de bere la una din mesele zgâriate din lemn. Localul era plin de studenţi americani veniţi la cursurile de vară. Sala cu tavan scund răsuna de conversaţii amestecate, aerul era îmbibat de fum de ţigară, iar duşumeaua mirosea a bere. Studenţii îi păreau nişte stafii; avea impresia că a trecut mai mult de un an de când trăise şi el exact ca ei, vorbind, bând, fumând prea mult şi notând gânduri care acum nu mai prezentau nicio importanţă pentru el.

Reggie mergea agale prin mulţime cu o bere neagră Newcastle în mână. Se îmbrăcase conform rolului, cu pantaloni de catifea reiată şifonaţi şi o cravată croşetată, arătând ca unul ieşit să „agaţe“ o studentă cu care să împartă patul.

— Mulţumesc că ai venit.

— Pari la tine acasă aici.

Chris netezi tricoul decolorat cu inscripţia „Fordham“ pe care-l purta.

— Şcoala e şcoală. Am văzut la televizor că ai necazuri. Ia loc.

Reggie se aşeză şi turnă încet berea din sticlă în pahar.

— Frumos din partea ta că ţi-ai amintit de mine.

— Lucrurile se întorc împotriva ta. Ce-ai de gând să faci?

— Nu-ţi face griji. Cei din Scotland Yard ar fi încântaţi să-mi dea pensia cuvenită, dacă aş accepta să mă retrag. Nişte prieteni mi-au făcut oferta de a mă ocupa de nişte activităţi interesante legate de armament.

— Să vinzi arme?

— Cam aşa ceva.

— Tot mai ai sursele acelea „dure“?

— N-au nicio legătură cu guvernul Maiestăţii sale, dacă la asta te referi.

— Îţi ofer ceva mai mult decât ţi-au dat ceilalţi.

— Aşa?

— Sunt în căutarea „terţei persoane“.

— Tot mai vrei răzbunare?

— N-am încotro. Justiţia nu poate face nimic.

Reggie lăsă pe masă berea neatinsă. Cineva începu să zdrăngăne la o chitară şi el se aplecă spre Chris ca să se facă auzit.

— Ieri am făcut nişte cercetări. Afacerea ta e înfloritoare. Eşti pe cale să devii un om bogat şi influent. De ce să vrei să te implici în aceste „activităţi întunecate“? Duşmanii tăi sunt înnămoliţi în subterane. Cerul îţi aparţine. Faptul că ai

terminat clădirea tatălui tău nu e o răzbunare suficient de mare?

— Nu, pentru că tatăl meu nu poate s-o vadă.

Reggie clătină din cap şi spuse cu blândeţe:

— Mă tem că sunt întrucâtva supracalificat ca să fiu ucigaş plătit. Nu, Chris. Ai plănuit întâlnirea asta foarte bine. De fapt, îţi admir flerul pentru lucruri clandestine; ţi-ai făcut bine temele. Deşi eu unul aş fi ales o cămaşă mai puţin ţipătoare. Dar slujba pe care mi-o propui nu mă interesează.

— Crezi că e sub demnitatea ta?

— E ca şi cum eu aş angaja Taggart Construction ca să-mi construiască un chioşc în grădină.

— Nu, nu, nu. Eu nu caut doar un ucigaş plătit.

— Fii mai explicit!

Reggie privi alene prin fereastra deschisă, dincolo de care fluviul puţin adânc plescăia la baza terasei berăriei. Duse paharul la buze.

— Întemeiez o organizaţie.

— Ce fel de organizaţie?

— Una care să distrugă mafia.

— Nu mai spune?!

— N-am parcurs cinci mii de kilometri ca să spun bancuri, se răsti Chris furios. Îţi fac o propunere corectă.

Reggie încercă să domolească mânia lui Chris cu o scuză blândă.

— Îmi pare extrem de rău. Dar mafia are vreo treisprezece mii de oameni în America – majoritatea în cele cinci aşa-numite familii din New York iar puterea sa a crescut vreme de patru generaţii.

— Nouă mii de asociaţi în New York, spuse Chris, şi mai puţin de nouă sute de membri „aleşi“. Nu-s atât de puternici pe cât par, nici prea bine organizaţi. Au tot atâta bătaie de cap ca să se înţeleagă între ei cât au şi cu poliţia. Dar adevărata lor slăbiciune rezidă în faptul că sunt odraslele oraşului, luptători de stradă, şi nu soldaţi. Capii

lor sunt vulnerabili faţă de violenţa teroristă obişnuită în restul lumii – maşini-capcană, bombe, arme automate.

— Exercită controlul asupra străzilor din teritoriul lor.

— Ascultă, anul trecut m-am bătut cu gorilele lui Cirillo. Eram prea furios ca să mă sperie o luptă inegală cu doi adversari, dar am reuşit să-l dobor pe unul din ei chiar de la început. Ei au mai chemat unul, ca să fie trei contra unu, şi m-au bătut de mi-a sunat apa-n cap. Aşa îşi intimidează mafia victimele şi se apără de concurenţi, dar mai departe de atât nu merge. Mafioţii depind de protecţia oferită de o societate liberă. Comisarilor de poliţie nu li se permite să ia nişte tancuri şi să le facă locuinţele una cu pământul sau să-i spânzure de felinare, aşa cum a făcut Mussolini. El i-a învins pentru că nu erau soldaţi. Uite ce-am făcut cu ajutorul unui singur om din IRA.

— Hai să zicem că reuşeşti să-i identifici şi să-i omori pe conducătorii lor. Vor apărea alţii în loc. Şi asta nu înseamnă nici pe departe distrugerea mafiei.

— Ştiu! De asta am venit la tine.

— S-ar putea să-mi supraestimezi talentele.

— Am un plan, Reggie.

— Şi bănuiesc că vrei să mi-l spui.

— Dacă încerci să mă scoţi din pepeni, să ştii că te descurci foarte bine. Vrei să taci din gură şi să asculţi?

Adâncul ca de fântână al ochilor lui Reggie păru că se acoperă de o pojghiţă de gheaţă.

— Într-o singură propoziţie, tinere, care-i planul tău?

— Să sprijin o familie mafiotă într-un război de preluare a puterii împotriva celorlalte patru.

Reggie se uită la el; ochii începură să-i sclipească.

— Şi să le distrugi astfel pe toate cinci?

— Exact.

— Care-ţi sunt armele?

— Trei: mercenari din afară; droguri; justiţia.

— Ce vrei de la mine?

— În primul rând, mercenari. Vreau să angajezi soldaţi pe care să-i putem aduce în taină în New York şi apoi să-i scoatem tot în secret, nu mai mult de o dată pentru fiecare: soldaţi ai IRA, palestinieni specialişti în bombe, mercenari francezi, luptători profesionişti, terorişti.

— O mafie în umbră?

Lui Chris îi plăcu expresia.

— Exact. O mafie în umbră care s-o distrugă pe cea adevărată. Apoi, am nevoie de droguri. Drogurile sunt moneda de schimb a mafiei. Trebuie să am o sursă consistentă şi permanentă de heroină, ca să mă pot infiltra în reţelele lor. Au mare nevoie de heroină. Sunt la fel de dependenţi ca aceia care şi-o injectează. Vreau să devin singurul lor furnizor, şi apoi să le tai aprovizionarea.

— Precum negustorii de vinuri? Şi a treia armă?

— Justiţia. Tu te ocupi de partea externă. Interpol şi alte organizaţii. Eu o să controlez New York-ul. Am de gând să le fac înscenări şi să-i torn la poliţie. Şi o să folosesc sistemul juridic ca să obţin informaţii. Am să pun nişte poliţişti de la Controlul crimei organizate pe statul *meu* de plată şi-am să obţin informaţii.

— Să nu ai niciodată încredere într-un poliţist corupt, spuse Reggie şi zâmbi.

— În tine am încredere. Fiecare om are preţul lui cu care poate fi cumpărat.

— Să nu uiţi niciodată că are şi nişte limite. Există o cifră magică, o anumită sumă după obţinerea căreia va înceta să mai lucreze pentru tine. Ăsta e un alt lucru pe care nu trebuie să-l scapi din vedere când stabileşti legături riscante.

Taggart zâmbi şi el.

— Exact genul de cunoştinţe pe care le vreau de la tine. Alături de mercenari, droguri şi legături riscante.

— Recrutezi o familie mafiotă. Preiei controlul asupra mafiei. Distrugi mafia. Şi după aia?

— Las rămăşiţele în grija poliţiei.

— Rămăşiţele fiind familia pe care o stârneşti împotriva celorlalte?

— Ce mai rămâne din ea.

— Şi apoi închizi prăvălia şi pleci?

— Fireşte.

Reggie zâmbi, iar privirea-i redeveni opacă fiindcă ştia ceva în plus. Dădu să spună ceva, dar se opri şi-şi cântări bine cuvintele. Obsedat de răzbunare, Taggart părea puţin cam naiv în privinţa finalului. Reggie se abţinu să aducă acest aspect în discuţie, mărginindu-se să sublinieze un fapt evident.

— Va fi nevoie de mai mulţi ani.

— Am mulţi ani la dispoziţie, se răsti Taggart. Toţi îmi atrag atenţia asupra tinereţii mele. Aşa că am foarte mult timp.

— Şi bani.

— Am început să fac bani.

— Şi, desigur, medită Reggie, la un moment dat operaţiunea ta va începe să producă, la rândul ei, bani.

— Poate că da. Aşa cred.

Reggie se simţi încă o dată surprins de aparenta orbire a lui Taggart în această privinţă. Chiar nu lua în calcul profiturile ameţitoare, milioanele ce vor lua locul zecilor de mii investite, pe care le va aduce o contrabandă reuşită cu heroină în cantităţi mari? Părea să nu-şi dea seama, căci privea cu hotărâre drept înainte, ca un tanc care-şi stabileşte punctele de reper mai la înălţime şi nu la nivelul solului, pentru a găsi un drum cât mai direct spre ţintă.

— Dar am nevoie de „durii“ tăi din toată lumea, Reggie. Mă refer la luptătorii tăi, la contrabandişti, informatori, hoţi…

— Ucigaşi.

Chris îl privi pe Reggie în ochi. Păreau din nou opaci şi-şi simţea propria privire reflectată de ei.

— Oamenii pe care-i vânez eu sunt nişte criminali. Nimeni nu ştie asta mai bine ca tine.

— Sorţii sunt împotriva ta. Într-o mare măsură.

— Am să-i întorc în favoarea mea.

— Într-o foarte mare măsură.

— Chiar şi aşa. Mi-au răpit tatăl. Eu am să-i las fără acel lucru la care ţin cel mai mult – puterea.

— Dar nu l-au omorât şi pe tatăl *meu.* Nu te supăra dacă te întreb care-i câştigul meu.

— Exact ceea ce îţi doreşti.

Englezul ridică imediat din sprâncene:

— Şi despre ce anume ar fi vorba?

— Pe calea spre care te îndrepţi – comerciant de arme, expert în probleme de securitate – o să te plictiseşti aşa de tare că o să-ţi tragi un glonţ în cap. Am citit despre tine. Le-ai încercat pe toate. Ai fost în zone fierbinţi toată viaţa. Eşti cel mai bun. Eu îţi ofer şansa să…

— Ce anume crezi că vreau?

Vocea joasă a lui Reggie coborî şi mai mult, devenind şi mai calmă, dar ameninţătoare. Dând pe faţă nişte cărţi inspirate care au avut darul să fisureze masca rezervată a englezului, Chris eliberase şi nişte demoni. Demoni care l-au convins că Reggie era omul potrivit să-i conducă războiul.

— Vrei să cutreieri lumea. Să-ţi scrii singur regulile.

Reggie păru amuzat:

— Un corsar?

— Cu toată libertatea din lume. Fără să dai socoteală nimănui… doar mie.

— Asta ar însemna că tu eşti corsarul, iar eu, un simplu executant.

— Reggie, hai să nu ne mai jucăm de-a baba-oarba.

— Dă-mi voie să te întreb: de ce să nu te mulţumeşti să angajezi un ucigaş competent care să-i elimine pe capii mafioţi?

— Pentru că tu ai avut dreptate. E vorba de un sistem, nu de oameni izolaţi.

Ironia sorţii făcuse ca diatribele fratelui său împotriva răzbunării să-l convingă în cele din urmă, deşi intenţiile lui Tony fuseseră cu totul altele.

— Vor apărea noi grupări criminale. Şi vor mai fi şi rămăşiţele celor vechi.

— Dar nu instituţii. Noile grupări vor fi slabe şi justiţia le va înfrânge.

Reggie dădu aprobator din cap.

— Mi s-a spus că FBI-ul vostru se pregăteşte pentru o campanie de proporţii împotriva crimei organizate.

— Mă bucur să aud asta, rânji Taggart. Accept orice fel de ajutor. Nimeni n-a spus că va fi uşor.

— Vor ajunge şi în spinarea ta, dacă nu ai destulă grijă.

— Dar o să am grijă. Angajez doar pe cei mai buni. Bine ai venit în echipă, Reggie.

Acesta oftă.

— Un milion de dolari pe an.

— *Poftim?!*

— Preţul meu. În numerar.

— Un milion…

— N-am de gând să mă târguiesc cu un om de afaceri. Ăsta e preţul meu. Din suma asta voi acoperi cheltuielile iniţiale. Să ştii că şi „durii“ se aşteaptă să fie plătiţi pentru serviciile lor.

— Stai o clipă. Nu spun că nu valorezi atât. Dar nu am banii ăştia acum. O să-ţi plătesc, dar în viitor. Lasă-mi un răgaz de, să spunem, cinci ani. Sunt o grămadă de bani pe care trebuie să-i fac să dispară dintr-o afacere legală.

— Obţine-i din contrabanda cu droguri pe care o plănuieşti, replică Reggie, dintr-o dată sarcastic.

— Îţi plătesc o sută de mii de dolari pe an, contraatacă Chris întrebându-se de unde Dumnezeu va scoate banii aceştia. Şi restul îi primeşti după ce treaba începe să se mişte.

— Pierzi din vedere un lucru, partenere. Mă îndoiesc foarte tare că vei mai avea ideea asta nebunească în cap la

vremea când ai să câştigi atâţia bani.

Reggie se ridică de la masă; berea îi rămase neatinsă. Clătină din cap neîncrezător:

— Presupun că ar trebui să mă simt onorat fiindcă te-ai gândit la mine.

— Nu e o idee nebunească. Va funcţiona, sunt sigur. Imaginează-ţi o macara de construcţii în vârful unei clădiri. Clădirea e societatea, da? Acum imaginează-ţi-o noaptea. Toţi s-au dus acasă, dar macaraua continuă să lucreze când n-o vede nimeni, ca mafia, şterpelind lucruri din stradă şi încorporându-le într-o construcţie în care se integrează şi macaraua; toate acestea fac parte din clădirea iniţială, din societate. Braţul macaralei e ancorat de cabluri. Fiecare cablu care susţine braţul este o familie mafiotă din New York. Să zicem, cinci cabluri, cinci familii. Noi o să retezăm cablu după cablu, şi când îl vom tăia pe ultimul, macaraua o să se prăbuşească în stradă.

— Eu unul n-am de gând să mă aflu dedesubt când o să cadă.

— Noi vom fi în vârful clădirii şi ne vom uita de sus.

— Dacă o să mai gândeşti la fel când o să-ţi poţi permite să mă angajezi, mai vorbim, replică Reggie sec.

Uluit, Chris îl privi cum iese din local. Dezamăgirea lui se transformă iute în mânie; porni în grabă spre staţia de metrou, de unde voia să se îndrepte spre Londra şi spre aeroport, fierbând de furie că englezul l-a tratat ca pe un ţicnit. Reggie se afla deja pe peron, aşteptând acelaşi tren. Taggart interpretă faptul ca pe un semn prevestitor. Se duse direct la el şi-i promise:

— Am să mă întorc, ticălosule. Şi atunci chiar vom sta de vorbă – dacă ai să fii şi atunci cel mai bun.

Reggie oftă.

— Pentru o sută de mii de dolari, sunt sigur că pot găsi pe cineva care să-l împuşte pe Don Richard şi încă vreo câţiva.

— *Nu.* Vreau să le iau mai mult decât viaţa. Am de gând să le răpesc *încrederea* în propriile forţe. Vreau să fac în

aşa fel încât să le fie prea greu s-o ia de la capăt, prea greu să mai fie membri ai mafiei. Prea periculos, prea riscant şi prea înspăimântător. O să fac tot posibilul ca aceşti oameni să nu mai existe.

6

Chris calculă costurile acţiunii pe care o plănuia, cu ajutorul computerului din birou, ca şi cum ar fi estimat ce ofertă trebuia să facă pentru o clădire, şi descoperi existenţa unei logici în spatele cererii lui Reggie; poate că onorariul cerut de acesta nu era deplasat. Se părea că milionul de dolari pe an pretins de Reggie Rand va fi doar o mică parte a costurilor presupuse de răzbunarea împotriva mafiei. Iar între obţinerea acestor bani şi crearea unei mafii în umbră vor trece mai mulţi ani, poate un deceniu. Printr-un salt brusc, imaginar, în viitor – o perspectivă sumbră în sine, dar incitantă prin faptul că putea într-adevăr s-o întrevadă – înţelese că s-ar putea foarte bine să treacă treizeci de ani înainte ca tatăl lui să-şi găsească odihna deplină.

Singura cale prin care putea să strângă imensele sume de bani necesare, pe care trebuia să le ascundă de fisc, până la ultimul bănuţ era să devină unul din principalii constructori de succes, la o scară la care tatăl lui nu îndrăznise niciodată să viseze. Trebuia să construiască multe clădiri, nu doar câte una, pe rând, şi de asemenea era necesar să obţină un profit mult mai mare decât ar permite o bancă finanţatoare. Soluţia era parteneriatul. Dar ca să atragă parteneri care să investească în construcţiile lui, trebuia mai întâi să-şi câştige un renume construind câteva clădiri mari pe baza unor credite bancare. Stabili o întâlnire cu cel ce reprezenta cea mai serioasă şansă a sa, şi probabil unica, Henry Bunker, care, îndărătul atitudinii distante şi dificile, era un om precaut.

Henry Bunker îl primi pe Chris în biroul său şi, după ce-şi scoase ochelarii cu ramă subţire, îi aruncă o privire acră, dezaprobatoare:

— Ţi-ai luat vacanţă.

— Din felul în care o spui s-ar zice că vacanţa e ca o boală ruşinoasă.

— Clădirea ta avansează conform planificării?

— Nu.

— Poftim?!

— Avem un *avans* de două săptămâni, şi nu te mai purta de parcă micii tăi spioni nu ţi-ar fi dat raportul. Dacă Pittsburgh n-ar fi încurcat lucrurile, am fi avut un avans de trei săptămâni. Unde să semnez?

Bunker spuse secretarei să aducă hârtiile şi-şi şterse ochelarii în vreme ce Chris le semna. În momentul în care ea plecă să facă copiile după acte, Chris se aşează comod şi zâmbi.

— Hai să trecem la adevăratul motiv al vizitei mele de azi.

Bunker îşi puse înapoi ochelarii pe nas.

— Ce vrei să spui cu „motivul adevărat“? Credeam că încerci să termini clădirea tatălui tău.

— Am prea mulţi oameni în sectorul de management.

— Concediază-i.

— Ar însemna să dezmembrez o echipă grozavă. Ce-ar fi să facem o înţelegere cu cei care au ipoteca asupra clădirii aceleia de pe Fifty-seventh Street?

Bancherul rămase cu gura căscată.

— Chris, când ai venit aici, încercai să salvezi clădirea tatălui tău în mijlocul celei mai cumplite crize imobiliare din câte au existat, şi acuma ai de gând să începi alta?

— O ştii pe cea la care mă refer?

— Da. Stă acolo ca o piatră funerară pe jumătate construită.

— Hai s-o terminăm.

— Ai vreo idee cât de mulţi bani ni se datorează pentru ea?

Se pare că *el* ştia foarte bine, pentru că începu să scrie cifre pe o hârtie şi să apese tastele computerului.

— Dacă ai rămâne cu ipoteca, ţi-ai vinde şi sora ca să scapi de clădire, răspunse Chris.

— Nu mi-aş vinde sora în timpul unei recesiuni, replică sec bancherul. Şi e cât se poate de clar că ne aflăm în pragul unei recesiuni.

— *Constructorii acelei clădiri* se află în pragul unei recesiuni. Ei sunt cei care au dat-o în bară cu construcţia. Dar eu am oameni de prima mână care să conducă proiectul aşa cum se cuvine. Putem s-o terminăm până la începutul iernii şi să începem închirierile în primăvară. Tu ai banii necesari. Putem s-o cumpărăm pe mai nimic.

— Nu ai cui s-o închiriezi după ce o terminaţi, obiectă Bunker. Cine să locuiască acolo?

— Dacă n-o putem închiria, o s-o vindem.

— Nu sunt deloc sigur că e momentul potrivit pentru investiţii serioase în afaceri imobiliare în Manhattan.

— Piaţa imobiliară evoluează în cicluri, oscilează: când sus, când jos. Acum e undeva jos, şi tocmai de aceea e momentul să ne întărim poziţia, înainte să reînceapă să urce.

— Teoriile astea ale ciclurilor au fost născocite ca să întreţină speranţa în detrimentul raţiunii.

Chris se năpusti spre uşă, iar Bunker se făcu mic văzându-i statura impunătoare pusă brusc în mişcare.

— Vino cu mine, se răsti Chris, având în minte vocea tatălui său. Hai să facem o plimbare.

— Acum?

— O să-ţi arăt următorul ciclu.

— Câţi ani ai, Chris?

— Vrei să vii cu mine? Te rog.

— Te întreb pentru că eu unul sunt prea tânăr ca să mă aflu aici, şi ceva îmi spune că tu eşti şi mai tânăr decât mine.

— Doar o plimbare de jumătate de oră. Te invit la masă.

— Nu-ţi poţi permite.

Până la urmă se declară de acord să-l însoţească pe Chris într-un tur pe Sixth Avenue. Era o zi de vară senină, proaspătă, şi strada forfotea de oameni ce se plimbau în pauza de prânz.

— Ce-ar trebui să văd?

— Chipuri şi clădiri. Uită-te la toţi aceşti tineri manageri. Băieţi şi fete ca noi. La toate clădirile acestea cu birouri, abia terminate.

— Şi pe jumătate goale.

— Ajung imediat şi la asta. Dar toţi oamenii ăştia călătoresc ore întregi ca să ajungă aici.

— Din suburbii.

— Tu ai vrea să trăieşti într-o suburbie?

Bunker se cutremură.

— Nici ei nu vor. Preferă să trăiască aici şi să poată străbate pe jos distanţa până la serviciu.

— N-ai cum să ştergi suburbiile de pe hartă.

— Nici n-am nevoie. Au făcut-o alţii pentru mine. Suburbiile şi-au atins punctul de dezvoltare maximă şi nu se mai pot extinde. Drumurile sunt supraaglomerate. E tot mai greu să găseşti teren de construcţie, iar costurile caselor individuale au ajuns la sume astronomice. Dar, în acelaşi timp, populaţia acestor zone creşte. În clasa mea de la Fordham erau de două ori mai mulţi studenţi ca acum zece ani. Odraslele generaţiei exploziei demografice ajung la maturitate. Vor invada oraşul ăsta, şi au nevoie de locuinţe, şi primul pe listă e blocul acela de pe Fifty-seventh Street.

— Eşti sigur că e destul de încăpător? întrebă Bunker cu sarcasm.

— De îndată ce-l terminăm, ne îndreptăm spre Columbus Avenue. Zona aceea abia aşteaptă venirea constructorilor.

— Dacă Lincoln Center n-a fost în stare să rezolve problema terenurilor virane, nicio altă organizaţie nu va reuşi.

— Sixth Avenue o va rezolva, promise Chris. Oamenii ăştia trebuie să locuiască undeva.

— Chris, teoria ta depinde de succesul închirierii spaţiilor ăstora pentru birouri, iar în clipa de faţă pare mai probabil să vedem cerbi în Times Square.

— Nu. Banii se îndreaptă încoace.

— Asta-i o noutate pentru banca mea.

— Lumea întreagă a luat-o razna. Jumătate se află sub dictaturi şubrede, iar cealaltă jumătate e deja cuprinsă de revoluţii, eşti de acord?

— În esenţă, da.

— Dar chiar şi în cele mai nenorocite ţări există oameni cu bani. Unde au să-i depună?

— Hong Kong.

— Ca să poată pune mâna pe ei comuniştii chinezi?

— Beirut.

— Care-o să sară în aer dacă se înrăutăţeşte situaţia în Israel?

— Londra.

— Unde se naţionalizează tot ce nu poartă salopetă de lucru?

— Geneva.

— Seifuri elveţiene pe care să le dinamiteze inflaţia? Categoric, nu. Oamenii trebuie să-şi înmulţească banii într-un loc care să le inspire siguranţă. Pe listă rămâne singura ţară cu democraţie stabilă al cărei guvern are un respect sănătos pentru bani: Statele Unite. Şi unde îşi vor cumpăra aceşti oameni apartamente, unde-şi vor deschide afaceri şi vor închiria birouri? În capitala financiară a celei mai sigure ţări din lume – *New York.* Aşa că, dă-mi voie să te întreb…

— Ce-ai studiat la colegiu? îl întrerupse Bunker.

— Tatăl meu mi-a spus că pot studia orice, atâta vreme cât citesc ziarele. Vreau să te întreb ceva.

— Întreabă-mă.

— De ce să nu ne asigurăm noi doi o poziţie stabilă pe piaţa imobiliară înainte să revină cei care vor totul mură-n

gură?

— La naiba, câţi ani ai?

— La naiba, douăzeci şi doi. Tu?

— Douăzeci şi trei.

— Batem palma?

În serile de joi, poliţiştii care-şi completau studiile în campusul Fordham din Manhattan se adunau după ore la Jimmy Armstrong’s Saloon de pe Ninth Avenue. Acolo puteai întâlni toată gama poliţiei newyorkeze, de la sergenţi care sperau să devină locotenenţi şi locotenenţi care ţinteau spre gradul de căpitan, până la detectivi de la omucideri şi din controlul crimei organizate. În ultima vreme, Christopher Taggart obişnuia să-i aştepte, cam pe la zece seara, cu un pahar de Murphy’s în mână, din care bea cu înghiţituri mici.

Fiindcă petrecuse destul timp în compania unchiului Eamon, se simţea la largul lui printre poliţişti şi ştia de asemenea cum să le inducă aceeaşi stare. Unul din trucuri era să respecţi partenerii şi să-l tratezi pe poliţistul acru, mohorât, neprietenos cu tot atâta politeţe ca şi pe camaradul lui vesel şi expansiv. Un altul presupunea evitarea întrebărilor. Dar cea mai bună tactică era să pari atât de bogat şi de puternic încât să n-ai nevoie de nimic de la ei.

La întrebarea „Cu ce te ocupi?“, răspunsul „Ridic o clădire pe Fifty-sixth“ a făcut minuni.

— Clădire administrativă?

Chris ridică din umeri.

— Treizeci de etaje.

— Şi fratele meu lucrează în construcţii. Electrician.

— E bun?

— Munceşte cât cinci.

— Dacă are vreodată nevoie de o slujbă, trimite-l la mine. Numele meu e Chris Taggart.

Dădu mâna cu cei doi ofiţeri.

— Nick Pomodoro. Partenerul meu, Charley Dobson.

Dobson îi aruncă o privire morocănoasă.

— Chris construieşte o clădire pe Fifty-sixth.

— Serios? Şi când se va face ceva cu aia de pe Fifty-seventh? Dacă bate vântul, rişti să te trezeşti cu o scândură în cap.

— Tocmai am preluat-o.

— Nu, zău?

— O termin până-n toamnă. Voi cu ce vă îndeletniciţi?

— Omucideri.

Acea parte a poliţiei era lipsită de importanţă din perspectiva obţinerii de informaţii despre mafie, dar constituia un început în contactarea altor poliţişti.

— O meserie de maximă însemnătate.

— Aşa-i, aprobă Nick.

Până şi Dobson păru ceva mai interesat.

— E o afurisită de industrie în plină creştere.

Taggart reveni în fiecare seară de joi, până când deveni unul de-al lor. Un sectorist avea nevoie de un împrumut pe termen scurt ca să-şi achite integral casa nouă înainte s-o vândă pe cea veche; Taggart i-l oferi. Un sergent din poliţia călare simpatizat de toată lumea a fost obligat să se pensioneze la şaizeci şi cinci de ani; firma de materiale de construcţii Taglione l-a angajat împreună cu calul său, încredinţându-i supravegherea pazei de la fabrica din East River.

Miercurea se ducea cu regularitate într-un bar al poliţiştilor din spatele noului sediu din centru al poliţiei. Marţea frecventa un restaurant care servea spaghetti, în apropiere de Secţia de poliţie. Vinerea îl însoţea de fiecare dată pe unchiul Eamon care se ducea să bea un pahar cu camarazii săi. Iar în serile de luni, la Armstrong’s Saloon pentru a se întâlni cu căpitanii care urmau cursurile Colegiului de drept penal John Jay.

În vara aceea, chiar înainte de terminarea cursurilor serale, Taggart Construction a făcut o donaţie pentru fondul

văduvelor din cadrul Asociaţiei Patrulelor de Poliţie. Apoi Taggart a închiriat proprietatea de la Catskills a familiei Taglione mai multor echipe de cercetaşi susţinute de Liga de atletism a poliţiei. În toamna aceluiaşi an, a creat Fundaţia Mike Taglione, care a cumpărat o mie de veste antiglonţ pentru poliţia newyorkeză.

Sub influenţa Sylviei, expertă în materie de viaţă mondenă, Chris s-a hotărât să investească bani frumoşi în imaginea sa de om de afaceri. A cochetat cu ideea de a cumpăra o maşină elegantă, un Rolls-Royce de exemplu, dar până la urmă s-a decis pentru un birou „care să-i dea gata pe toţi“, după cum l-a descris decoratoarelor, în clădirea parţial terminată de pe Fifty-seventh Street. Din păcate, n-a specificat ce gen de oameni voia să impresioneze, aşa că la sfârşit s-a văzut nevoit să arunce totul la gunoi şi să încerce să le mai explice o dată.

— Taică-meu a condus toată viaţa un Lincoln Continental alb.

— Şi ce-i cu asta?

Chryl Chamberlain trase fermoarul mapei cu un gest răutăcios. Într-un acces de furie partenera ei, Victoria Matthews, înșfăcase o şuviţă din părul său roşcat de parcă ar fi vrut s-o smulgă. Absolviseră de un an Institutul de design Pratt şi erau absolut revoltate că o echipă de demolări a lui Taggart arunca la gunoi prima lor lucrare în materie de decoraţiuni interioare.

— Cred, în continuare, că sunteţi cele mai bune. Încerc doar să vă explic ce vreau.

— Nu foarte clar, răspunse Chryl pe un ton glacial.

Taggart se întreba dacă nu cumva se abţinea să le dea pe uşă afară datorită faptului că erau două din cele mai inimoase fete pe care le văzuse vreodată – femei, de fapt, de aproape treizeci de ani, care renunţaseră la cariera de fotomodel şi studiaseră arhitectura. Cu excepţia culorii părului – Chryl era blondă – le-ai fi putut lua drept surori;

amândouă aveau un chip atrăgător, fin, cu nas drept şi un trup suplu care părea să se armonizeze cu piesele de mobilier create parcă anume spre a-l pune în valoare. Taggart remarcase la ele un gest care i se păruse fermecător: una din ele o atingea pe cealaltă uşor cu dosul palmei, dădeau amândouă din cap şi schimbau în treacăt un cuvânt, o privire sau un râs fugar. În ziua aceea însă nu le ardea de râs.

— Tata obişnuia să spună: „Majoritatea ălora care împing o tărăboanţă cred că-s mai deştepţi ca şeful lor. Maşina mea îi face să se întrebe dacă-i chiar aşa.“

— Dar tocmai ai aruncat jumătate din munca noastră într-un nenorocit de coş de gunoi.

— Şi v-am dat un cec pentru întreaga lucrare.

— Nu-i vorba numai de bani.

— Aşa-i. Eu unul nu zâmbesc dacă gluma nu mă amuză. Înţelegeţi ce vă spuneam despre maşina tatălui meu? Lăsaţi gustul deoparte. Ceea ce aţi făcut voi arăta grozav, minunat. Şic, în stil Soho, adăugă cu un zâmbet strengăresc ca să le enerveze.

— Nesimţitule!

— Dar nu de asta am nevoie. În momentul de faţă trebuie să mă bizui pe impact. Să devin credibil în ochii oamenilor cu bani. Am idei grozave, dar toţi mă consideră un puştan. Trebuie să le captez atenţia înainte să încep să le vorbesc. Puteţi să-mi aranjaţi un birou care să facă un investitor să se scarpine în căpăţâna lui cea tare şi să-şi spună „n-ar strica să fiu mai amabil cu puştiul ăsta“?

— Un investitor?

— Da, un tip care manipulează sute de milioane de dolari, cum ar fi bunurile unei companii de asigurări. Un tip pe care trebuie să-l conving să mă susţină într-un proiect nou.

— Câţi ani ai?

— Destui ca să vă pot lua acasă pe amândouă şi să v-o trag până uitaţi cum vă cheamă.

— Asta-i o insultă.

— Insultă e şi să mă întrebi câţi ani am. Tocmai v-am *plătit* pentru un proiect care nu mi-a plăcut. Acuma vă dau un cec în alb pentru cea mai mare lucrare care vi s-a comandat de la absolvirea şcolii. Şi voi tot mă mai iscodiţi câţi ani am? Exact ca investitorii.

— Asta nu-ţi dă dreptul să te porţi ca un tâmpit.

— Şi, fiindcă veni vorba de inteligenţă, nu v-ar trebui prea multă ca să vă daţi seama că, dacă biroul proiectat de voi îmi va aduce mai multe clădiri de construit, voi o să obţineţi comenzi pentru holuri, piaţete, birouri şi aşa mai departe. Nici asta nu-mi dă dreptul să mă port ca un tâmpit, dar întrevăd o distracţie pe cinste. Am putea face nişte clădiri grozave împreună.

Victoria atinse umărul lui Chryl şi cele două schimbară o privire cu subînţeles. Aveau minţile atât de fin acordate încât Taggart nu izbutea să le descifreze.

— Fie, am douăzeci şi doi de ani.

— Suficient pentru mine, spuse Chryl. O să ne punem mintea la contribuţie să găsim ceva care să se potrivească fanteziei unui băieţandru.

— Şi încă ceva.

— Ce?

— Trebuie să fie demontabil. Sunt constructor, şi vreau ca biroul meu să se afle acolo unde mă găsesc şi eu.

— O să-ţi facem unul nou.

— Nu. Vreau ca imaginea să mă însoţească. Ştiţi cum se mutau regii de la un castel la altul ca să-şi supravegheze supuşii?

— Ducându-şi cu ei tapiţeriile, spuse Victoria. În regulă, o să găsim ceva potrivit fanteziei *regeşti* a unui băieţandru.

Chryl o atinse cu degetele:

— Să-i spunem Maiestate?

— Merge şi Tâmpitul, zise Chris, şi-n clipa aceea deveniră prieteni.

Spre norocul său, cunoscu un agent FBI care avea să-i fie de folos mulţi ani. Un adjunct din sindicatul muncitorilor din industria materialelor de construcţii îl vizită pe Arnie Markowitz la fabrica din East River ca să-i smulgă o mită, iar Arnie a simţit că e ceva în neregulă şi l-a trimis pe tip la Chris. Sindicalistul vorbea în doi peri, încercând să-l facă pe Chris să termine propoziţiile în locul lui.

— Nu pricep, îl întrerupse Chris în cele din urmă. Am sau nu o problemă cu sindicatul?

— Cred că se poate rezolva.

În mod normal, acesta ar fi fost momentul oportun pentru a scoate banii pe masă. Dar avertismentul lui Arnie şi simţurile tot mai fine pe care Chris începuse să şi le cultive în timp ce-şi plănuia răzbunarea îi spuneau că la mijloc e ceva necurat.

— Atunci n-ai decât s-o rezolvi.

Frustrat, sindicalistul plecă în grabă. Chris coborî scările în urma lui şi-l urmări după colţ. Pe Eighth Avenue era parcată o berlină cu antene radio lungi. Înăuntru se afla un om, abia vizibil prin sticla fumurie a geamului. Sindicalistul trecu pe lângă maşină şi clătină din cap. Taggart se sprijini de maşină şi ciocăni în geam până când acesta fu coborât doi centimetri.

— Nenorocitul ăla avea microfon?

— Poftim?

— Sunt Chris Taggart. Aţi încercat să mă prindeţi cu dare de mită. De unde eşti, FBI?

Agentul încercă să-şi compună o mină serioasă.

— Dacă asta-i destinaţia dată impozitelor mele, aş prefera să cumpăr un portavion.

— Discută cu fiscul. Unde-am greşit?

— N-ai ales bine tipul pe care mi l-ai trimis pe cap. Tăntălăul habar n-avea să disimuleze. De fiecare dată când deschidea gura, repeta scenariul pe care i l-ai spus, şi după aia se aştepta ca şi eu să reacţionez în conformitate cu

acelaşi scenariu. Dacă schimbam un cuvânt, aproape că-i pica proteza. Cu ce-l ai la mână?

— Nu te priveşte.

— Hei, eu te ajut să-ţi faci treaba mai bine data viitoare, şi tu ţipi la mine. Să-ţi mai spun ceva. Îţi pierzi timpul. Eu nu dau mită.

— Pot să te citez?

— O să semnez o declaraţie.

— Mai bine ai discuta chestia asta cu avocatul tău.

— O să-l întreb pe frate-meu. Lucrează peste vară la procuratura generală. Şi-acum, dacă tot ne-am stricat după-amiaza, ce zici de o bere?

— Închide ochii.

O mână cu degete lungi, parfumate îi acoperi ochii. Chryl îl luă de o mână, Victoria de cealaltă, şi împreună îl conduseră în noul lui birou. Auzi uşa închizându-se cu fermitate.

— Gata? Deschide ochii.

— Măi să fie!

— Nu ne-am putut hotărî cum să-i spunem stilului. Ce zici?

— Îmi place la nebunie.

— Aşa ne-am închipuit şi noi.

Combinaseră aparatură electronică japoneză cu antichităţi europene vizibil scumpe. Un perete întreg era ocupat de ultimele cuceriri ale tehnicii pe care te aştepţi să le găseşti într-un birou de director: combină muzicală stereo, un panou TV cu mai multe monitoare şi jocuri video. În mijloc, o canapea turcească îmbrăcată în piele. Mobilierul era completat cu câteva rafturi din lemn de nuc masiv cu cărţi şi un birou în stilul *art-nouveau* cu linii fluide.

— Covorul dă eleganţă, spuse Chryl, în vreme ce Victoria demonstra cum funcţionează draperiile acţionate prin comenzi electrice şi corpurile de iluminat cu intensitate reglabilă. John D. Rockefeller l-a cumpărat la mâna a doua.

Victoria apăsă un alt buton. Rafturile cu cărţi se dădură la o parte şi, cu un oftat, din perete se desprinse un pat uriaş.

— Îmi place la nebunie, repetă Chris jucându-se cu panourile cu comenzi electronice şi plimbându-se de colo-colo. Cu cărţile mele ce s-a întâmplat?

— Pentru că ai insistat să pui pe rafturi cărţile tale personale, le-am legat în piele. Când o să-ţi cumperi altele noi, secretara ta le va duce la legătorie. Inclusiv romanele alea ieftine şi vulgare.

Primul om care dădu cu ochii de biroul lui a fost reprezentantul unei firme de instalaţii electrice.

— Nu-i de mirare că mă jupoi ca un jidan. Cât a costat tărăşenia asta?

— Cineva trebuie să plătească şi pentru aşa ceva.

Un vicepreşedinte de la Morgan Guaranty pe care i-l prezentă Bunker spuse:

— Am văzut piesa asta la Christie, luna trecută. M-am întrebat ce diavol norocos o să pună mâna pe ea. Foarte frumos, Chris. Foarte, foarte frumos.

Chiar şi Bunker cel imperturbabil a fost impresionat.

— Un motiv în plus să te îmbogăţeşti cât mai curând.

Chris le anunţă pe Chryl şi Victoria că stratagema lui funcţionează.

— Cu ajutorul biroului ăluia de zece mii de dolari, l-am convins pe unul să discute despre finanţarea unei clădiri cu apartamente în valoare de şaizeci de milioane de dolari. Trebuie să le inspiri oamenilor credibilitate.

— Te-a întrebat câţi ani ai?

Chris îi atinse buzele.

— I-am spus că puteţi garanta voi două pentru mine.

Victoria se lungi pe canapeaua de piele şi presără trei dungi de cocaină în şanţurile unei tabachere Dunhill din aur, pe care i-o întinse lui Chris. El clătină din cap.

— Voi, fetelor, aţi încercat vreodată sex fără droguri?

Chryl îşi scoase blugii, apoi chiloţii şi apăsă un buton care trăgea draperiile şi în acelaşi timp cobora patul.

— Chris, faci cinste sexului masculin, dar parcă ai trăi pe altă lume. Ceva îţi ocupă gândurile. Aşa că… le ocupăm şi noi pe ale noastre.

— Ce vrei să spui?

Menajul lor data din seara în care au sărbătorit încheierea lucrărilor la birou. Într-un fel, cele două puseseră un fel de stăpânire pe el, ca şi cum ar fi fost un cadou de Crăciun reciproc, şi anii în plus pe care-i aveau faţă de el îl făceau adesea să se simtă puştan. O privi pe Victoria unduindu-şi trupul ca să scape de pantaloni şi încercă să se concentreze:

— Îmi pare rău. Îmi place de voi cu adevărat. Sunt pe jumătate îndrăgostit de amândouă.

Chryl apăsă un alt buton; lumina deveni aurie şi-i contură picioarele frumoase în timp ce traversa covorul pentru a se întinde pe canapea, cu un tub subţire din argint în mână.

— Uneori nici nu ştiu unde se termină una şi de unde începe cealaltă.

Victoria zâmbi peste umăr.

— Să nu crezi că ne plângem. Suntem în stare să umplem golurile. Şi tu ne eşti foarte drag.

— Când sunt cu voi, nu mai ştiu de nimic altceva.

Victoria deveni neobişnuit de gravă şi spuse încet:

— Aş vrea să fie aşa, Chris. Am face din tine un bigam. Dar sufletul tău e în altă parte.

Alături de ele, timpul dispărea în vâlvătaia pasiunii, iar amintirile se dizolvau. În prima noapte petrecută împreună, el rămăsese treaz, epuizat, nefiind în stare să-şi amintească motivul pentru care mersese în Anglia. Dar a doua zi, când fetele îşi invitară părinţii să vadă biroul, se simţise sfâşiat de dorinţa ca aceşti străini bine îmbrăcaţi să-l fi putut cunoaşte pe tatăl lui.

7

Pentru Chris, munca redeveni o desfătare; acţiona din nou cu siguranţă şi abilitate, la fel ca atunci când preluase proiectul clădirii tatălui său, fiind impulsionat de ţelul său final. Tot ce făcea servea scopului unic de a crea bogăţia şi puterea menite să-l ajute să distrugă mafia.

Unchiul Vinnie se oferi să-i fie partener pentru contractul de construire a unei piste noi la aeroportul Newmark, dacă Chris accepta să furnizeze materialele necesare proiectului. Chris bănuia că unchiul Vinnie are legături cu o persoană din administraţia aeroportului care cunoştea dinainte ofertele, dar nu întrebă nimic pentru că avea nevoie de banii pe care acest proiect putea să-i aducă. Licită aşa cum îl sfătuise Vinnie; firma de materiale de construcţii Taglione învinse concurenţa şi primi contractul.

Salvă încă o clădire pe jumătate construită şi abandonată de pe Broadway, pe un preţ de nimic, şi continuă să vâneze terenuri pe Columbus Avenue între Lincoln Center şi Seventy-second Street. Atunci când şi contabilul său împărtăşi opinia bancherului, potrivit căreia zona e o adevărată pustietate, îşi extinse căutările până la Eighty-sixth Street.

În ziua când Chris se duse la Henry Bunker ca să-i ceară un nou credit, acesta i se plânse:

— Am auzit că singurul restaurant mai acătării dincolo de Seventy-second Street ţine la dispoziţia clienţilor săi o maşină blindată.

— Ce zici de o plimbare?

După o plimbare de douăzeci de minute de la biroul lui Bunker de pe Sixth Avenue şi o masă excelentă, Chris îi arătă nota de plată:

— Restaurantele scumpe înseamnă apartamente scumpe. Chelneriţa spunea că maşina blindată e în service pentru revizie, dar vreau să-ţi arăt ceva.

Îl conduse pe Bunker pe lângă nişte blocuri de locuinţe cu înfăţişare sumbră de pe Columbus, la un bar pe care-l descoperise la subsolul unei clădiri de pe Eighty-sixth Street. Barul se numea Strykers, iar în seara aceea cânta Chico Hamilton. Bunker, care regreta că-i împărtăşise lui Chris marea sa slăbiciune faţă de jazz, acceptă să rămână la o bere. După trei rânduri de beri se plânse de ora la care trebuia să se trezească a doua zi dimineaţa, dar în aceeaşi clipă pe scenă apăru Chet Baker împreună cu trompeta lui.

Baker interpretă „The Thrill is gone“. Apoi puse trompeta deoparte şi reluă melodia vocal. După ce-şi şterse ochii, chipurile din cauza fumului de ţigară, Henry Bunker promise să revizuiască propunerea firmei Taggart Construction referitoare la imobilul cu apartamente de pe Columbus Avenue.

La ieşirea din bar, s-au întâlnit cu o femeie-sergent de culoare de la narcotice pe care Chris o cunoştea şi care i-a invitat la o petrecere cu droguri într-o mansardă din Village. În taxiul care-i ducea spre petrecere, poliţista a împărţit cu ei o sticlă de whisky pe care o avea în poşetă, aşa că au ajuns cherchelţi bine pe Washington Street, la ora două dimineaţa. Mansarda era plină de poliţişti de toate felurile, din toate secţiile. Taggart îi făcu cunoştinţă lui Bunker cu unii din prietenii săi. La un moment dat se opri şi se uită lung la un grup care râdea zgomotos.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Bunker.

— Vrei să-l cunoşti pe fratele meu?

Tony avea în mână o sticlă de bere, iar chipul îi era luminat de un zâmbet larg. Spuse ceva, şi patru poliţişti

izbucniră în râsete puternice. Când îl văzu pe Chris lângă el, zâmbetul i se stinse; părea la fel de uluit ca şi fratele său.

— Ce naiba cauţi aici?

— Dar tu?

— Sunt unul din invitaţii doamnei de acolo. El e Bunker, bancherul meu. Bunker, ţi-l prezint pe Tony Taglione, procuror de primă mână în devenire şi cel mai grozav frate.

Mai târziu, când rămaseră singuri într-o cafenea cu program permanent de pe West Fourth, îl întrebă pe Tony:

— Lucrezi la vreun caz cu tipii ăia?

— Poliţiştii prezintă anchetele în curs de derulare procurorilor cu care vor să colaboreze. Eu îmi fac prieteni.

— Droguri?

— Drogurile constituie cele mai bune cazuri. Isteţii înnebunesc în preajma banilor. Şi se sperie al naibii de tare de anii de puşcărie.

Din seara când s-au surprins unul pe celălalt curtând forţele de ordine, Christopher Taggart a început să urmărească, cu o fascinaţie amestecată cu îngrijorare, cariera juridică a fratelui său. Se părea că Tony transpune, în plan juridic, planurile de răzbunare nutrite de Chris. Congresmanul Costanza îl ajutase să lucreze pe parcursul vacanţei de vară la biroul procurorului Districtului de Sud, după care Tony primi propunerea de a se întoarce şi vara următoare. Între timp, s-a transferat de la Harvard la Columbia, susţinând că vrea să fie mai aproape de câmpul de luptă din New York. În vacanţa următoare a lucrat pentru procurorul federal din Manhattan; a obţinut note suficient de bune pentru a lucra ca funcţionar al unui judecător federal, un fost cruciat al luptei împotriva crimei organizate, apoi a luat examenul pentru Baroul din New York, şi în cele din urmă a primit un post la Departamentul de Justiţie din Washington.

Vreme de doi ani, cei doi fraţi s-au văzut de Crăciun, la nunţi şi la înmormântări. Brusc într-una din zile, Tony l-a

sunat din Washington, mai emoţionat decât îl auzise Chris vreodată, şi l-a anunţat că se întoarce la New York.

— Vii să lucrezi pentru mine, frăţioare?

— În niciun caz! Am primit un post la Secţia penală a Districtului de Sud. Vreau să vii la depunerea jurământului.

Taggart reuşi să rostească nişte felicitări bâlbâite, dar când închise telefonul, inima îi bătea nebuneşte. Se duse la fereastră. Ca de obicei, Chryl şi Victoria îi mutaseră biroul în clădirea pe care o ridica în acel moment. Madison Avenue se întindea, cenuşie, în faţa lui. Inima continua să-i bată nebuneşte. Întrezărea o posibilitate periculoasă, extrem de riscantă, dar prea promiţătoare ca să n-o ia în calcul.

Îşi simţea conştiinţa curată în privinţa propulsării lui Tony în procuratura federală, ştiind că niciodată nu l-a împins în acea direcţie; încă de la început fratele său reacţionase în cunoştinţă de cauză. Dar îi promisese tatălui lor că va avea grijă de el. Aşa că, în dimineaţa depunerii jurământului, îi spuse:

— Înainte să te sacrifici pe altarul legii, te mai rog o dată să mi te alături, în postura de consilier general şi partener egal la Taggart Construction.

Tony îl sfredeli cu privirea.

— Patru sute de mii pe an, insistă Taggart. Secretare pe alese. Am face o echipă grozavă.

— Nu! Mi-ai mai propus asta, şi ţi-am răspuns categoric. Nu vreau să lucrez pentru o firmă. Sunt procuror.

— Încă mai vânezi mafia?

— Nu mă mai întreba niciodată.

— Promit, spuse Taggart.

Chris îşi cuprinse fratele pe după umeri şi împreună merseră la etajul birourilor executive, ca să facă fotografii cu procurorul federal.

Taggart îl cunoscuse pe Arthur Finch la ultimul dineu oferit de Al Smith şi fusese profund impresionat. Vlăstar al unei vechi familii newyorkeze bogate, Finch nu manifestase

niciun interes pentru cariera de director de fundaţii, cea în Foreign Service sau cea academică în Yvy League, preferate în mod tradiţional de moştenitorii unor averi uriaşe. Şi, cu toate că avea aerul unui membru de club select şi exclusivist, cu costumele sale sobre şi cravate pe măsură, şi felul în care vorbea trăda faptul că urmase şcoli elitiste, avansase în cariera guvernamentală cu o hotărâre tot atât de fermă ca a oricărui italian sau irlandez dornic de afirmare. Tânărul procuror se considera păstrătorul tradiţiei biroului său, veche de optzeci de ani, de administrare dezinteresată a dreptăţii. Era renumit pentru accesele sale de furie în faţa incompetenţei, leneviei sau a oricărui indiciu, cât de mic, că un proces ar putea fi măsluit din considerente politice. De asemenea, mai circula zvonul că va candida pentru postul de guvernator al statului New York.

Tony prestă jurământul în faţa a o sută de spectatori adunaţi în biblioteca procuraturii. Taggart simţi cum i se umplu ochii de lacrimi auzindu-l pe Tony care se angaja să respecte Constituţia Statelor Unite şi legile ţării. Adunarea neoficială a procurorilor veniţi să-i ureze bun venit unui nou membru al grupului lor era ciudat de impresionantă, dar sursa emoţiei lui Chris o constituia de fapt imaginea care i-a apărut brusc în minte, cea a tatălui său alături de el, purtând costumul bleumarin de afaceri, cu un zâmbet larg, „şoptind“, aşa încât toată lumea să audă, că de-aici înainte va trebui să fie al dracu’ de atenţi ce fel de afaceri or să discute la micul dejun.

Finch anunţă că Tony se va specializa în extorcările întreprinse de organizaţiile criminale, apoi, făcându-i cu ochiul lui Taggart, spuse în glumă că orice plan de a transforma St. Andrews Square din faţa sediului procuraturii federale într-un zgârie-nori cu apartamente de lux va trebui să obţină aprobare de la Washington.

Chris văzu cum chipul lui Tony se crispează, iar urma pe care inelul lui i-o lăsase pe obraz devine purpurie. Trecuse

mult timp de când Tony îi încredinţase partea sa de moştenire spre administrare, aşa cum se cerea celor din serviciul public, dar Christopher Taggart ajunsese un personaj mult prea pitoresc în domeniul construcţiilor newyorkeze pentru ca, în urma schimbării numelui, lumea să facă apropierea între Taggart Construction şi Tony Taglione. Nu întâmplător, încă din momentul când Tony a fost angajat la Departamentul de Justiţie, tot mai puţini isteţi s-au aventurat să ceară mită de la fratele acestuia.

Cei doi se duseră apoi în noul birou al lui Tony. În încăpere erau îngrămădite cutii cu cărţi, rucsacul lui Tony şi biroul, scaunele şi telefonul fostului posesor al acelui spaţiu. Tony îi spuse asistentului său că ar avea nevoie de o maşină de scris înainte de prânz, apoi se întoarse spre Chris.

— Nu putem lua prânzul împreună. Trebuie să mă apuc de treabă.

Taggart îi întinse un pachet cu ambalaj auriu pe care-l lăsase la recepţie înainte de ceremonie.

— Felicitări pentru noul serviciu.

— Din moment ce sunt plătit din banii contribuabililor, trebuie să fiu mai circumspect cu oamenii de afaceri bogaţi.

Părea a fi o glumă, aşa că Chris îi răspunse pe acelaşi ton:

— Dacă ai să treci cadoul în lista de venituri, o să-ţi crească impozitul pe profit. Hai, deschide-l.

Şovăitor, Tony scoase ambalajul şi deschise cutia, dând la iveală o servietă din piele cu colţurile din aur masiv. O întoarse încet pe toate părţile.

— Mi-am zis că e timpul să nu mai umbli cu rucsăcelul acela, spuse Chris.

Îi arătă încuietorile cu cifru şi iniţialele lui Tony, A. M. T., gravate în aur.

— Balamalele sunt oribile, dar pot fi schimbate la Saks. Îţi place?

Tony aşează servieta pe birou, încrucişă braţele şi o privi îndelung.

— O să arăt ca un avocat al apărării.

— Uită-te înăuntru.

— Cheri şi Vicky au ales-o?

— *Eu* am ales-o.

— Pare mai curând stilul lor.

— Hei, ce-ai cu Chryl şi Victoria? întrebă Taggart lezat.

— Nimic.

— Ai făcut curte fiecărei fete pe care am cunoscut-o, încă de când aveam doisprezece ani, zise Chris. Cu ele de ce nu vrei nici măcar să vorbeşti?

— Nu mai fac chestii din astea, replică Tony cu seriozitate. Crede-mă, Chris, nu mai sunt la fel de nebun ca înainte.

— Dacă există vreun nebun în familie, acela-s eu.

— Chris, toţi mă consideră fără pată, dar tu ştii că nu-i chiar aşa. Că am călcat şi eu strâmb.

Era cel mai prietenesc schimb de replici pe care-l aveau după seara zilei când fusese înmormântat tatăl lor, şi Chris clătină neîncrezător din cap. Tony se dovedea un naiv dacă îşi închipuia că escapada lor din Greenpoint şi ieşirile ocazionale la agăţat pe Queens Boulevard constituie păcate dintre cele mai grele.

— Dar am depăşit faza asta, continuă Tony cu sinceritate. Acum, dacă vreau să-mi dovedesc ceva mie însumi, o fac chiar aici, la biroul ăsta, sau în tribunalul de peste drum. Să „prăjesc“ infractori e o chestie mult mai tare decât să-i suflu prietenele fratelui meu mai mic.

Tony interpretă stupoarea fratelui său drept o formă de protest.

— Frăţioare, acum nu mai contează că eşti mai puternic decât mine, sau că tata te îndrăgea mai mult, sau că n-am vrut să intru în afacerea familiei. Da? Acum avem fiecare o viaţă proprie.

— Tata nu…

— Las-o baltă. Te rog. Tata nu e aici ca să se apere, şi tu nu poţi vorbi în numele lui.

— Bine. Dar îmi faci o favoare?

— Ce favoare?

— Încearcă să te porţi frumos cu Chryl şi Victoria. Orice ai crede, sunt nişte femei deosebite şi ocupă un rol, foarte important în viaţa mea. Atât de important încât, spre exemplu, mi-ar fi plăcut să le aduc azi cu mine.

Tony zâmbi cu aerul că vrea să-l tachineze, ceea ce le aduse aminte de anii copilăriei.

— Spune-mi, schimbă între ele rolurile de mamă şi parteneră de hârjoană? Ca să fiu mai explicit, cine pregăteşte micul dejun şi cine rămâne în pat?

— Oare violarea unui tânăr procuror federal contravine vreunei legi federale sau locale?

— Contravine legii lui Dumnezeu. Tony aruncă o privire spre ceas. Ştii, e o servietă foarte frumoasă, dar acum trebuie să mă apuc de treabă.

Chris închise uşa biroului şi-o încuie.

— Încă nu. Deschide servieta, frăţioare. Uită-te înăuntru.

Tony îl privi nedumerit şi ridică din umeri. Încuietorile servietei se deschiseră cu un clic slab.

— Piele de viţel, aşa că împachetează-ţi sandvişurile în plastic. Vânzătorul zicea că v-a învăţat în facultate ce să puneţi în fiecare despărţitură. Vezi compartimentul secret?

Tony urmări cu degetul o cusătură care mărginea interiorul capacului şi se opri fără şovăială la butonul mascat de eticheta producătorului, apăsă şi compartimentul secret se deschise.

— Cum naiba ţi-ai dat seama?

— Sunt un tip şmecher. Ce-i asta? întrebă Tony scoţând din despărţitură un plic cafeniu.

— Adevăratul tău cadou. Uită-te.

Tony scoase plicul şi întinse pe birou şase coli de hârtie bătute la maşină.

— Ce-i asta?!

— Primul tău caz.

— Ce tot spui?

— Nume.
— Asta văd şi eu.
— Cu adrese şi numere de telefon.
— Cine-s ăştia?
— Tipi din două sindicate din construcţii, care au năravul de a cere mită constructorilor, şi antreprenori care mituiesc ca să obţină contracte.
— De unde le ai?
— În plus, deturnează sume din fondurile de pensie ale sindicatelor.
— Te-am întrebat de unde le ai.
— Sunt în branşă. Aud tot felul de lucruri.
— Zvonuri.
— Mai mult decât zvonuri. Aud o chestie, apoi îmi ajunge la ureche alta. Pun câteva fragmente unul lângă altul. Uneori se potrivesc.
Ridică ultima foaie de hârtie.
— Vezi asta?
— Ce conţine?
— Coduri.
— Pentru ce?
— Nu ştiu. Dar mi s-a spus că tipul ăsta importă heroină.
— Aici spune că e vorba de sardele.
— Ia uită-te cui vinde sardelele.
Tony întoarse pagina.
— Vitelli Pasta ’n’ Things. Atlantic Avenue.
— Local al cărui proprietar, din câte am auzit, e Eddie Rizzolo. Tony întinse mâna spre telefon.
— Hai să vorbim cu şeful meu.
— Nu.
— Cum adică, nu?
— Nu mă amesteca în treaba asta.
— Nu pot să iau informaţiile aşa, pur şi simplu.
— De ce?
— Trebuie să-i spun şefului Secţiei Penale de unde le obţin.

— Nu e nevoie.

— Tu-mi spui mie care-s regulile?

— Stai un pic. Aşteaptă doar o clipă.

Chiar dacă şeful Secţiei Penale nu-l azvârlea pe uşă afară, planul lui de a da pe mâna procuraturii anumiţi mafioţi presupunea genul de discreţie pe care numai Tony i-l putea oferi.

— Şi dac-aş fi un trepăduş de-al mafiei pe care l-a apucat limbariţa? Ce-ai face dac-aş spune „Nu vorbesc cu niciun şef'? Trebuie să ai vreo metodă prin care să protejezi un informator confidenţial.

— Omul din umbră, recunoscu Tony. Fără cerinţe, fără depoziţii.

— Atunci spune că sunt omul tău din umbră. Dacă mai aud şi altceva, o să te informez, dar numai pe tine. Între timp, sper să tragi un folos din hârtiile astea. Mai ştii, poate că ţi se va acorda permisiunea de a pune nişte microfoane.

— Pari familiarizat cu rutina meseriei, observă Tony.

Taggart îşi dădu seama că-l abordase exact la momentul potrivit. După alţi doi ani în procuratură, fratele său ar fi devenit prea circumspect ca să accepte acest joc.

— E ca şi cum un agent ţi-ar aduce un caz. Nu trebuie să întrebi decât „Cum pot folosi informaţiile astea pentru instrumentarea unui caz?"

Tony se uită spre uşă.

— Chris.

— Care-i problema? Sunt o sursă legală. Poţi să garantezi pentru mine, dacă ţi se cere. Spune-le că mă cunoşti de o viaţă. Sunt sigur că există mulţi alţi oameni care, fără să fie infractori, transmit informaţii biroului tău.

— Dar, de obicei, există un motiv. De pildă, vor să-şi ia revanşa ori să elimine un concurent. Sau jinduiesc după un lucru aflat în posesia altcuiva.

— Nişte ticăloşi ca ăştia l-au omorât pe tata.

— Îmi amintesc.

— Aşa că mă răzbun. Ce-i rău în asta?

Tony împărţi hârtiile în două teancuri, încrucişă braţele şi le privi cu aceeaşi expresie cu care se uitase şi la servietă.

— Îţi spun eu care-i problema. Activitatea în construcţii e una. Îmi închipui că ţi se cer bani ca să n-ai probleme. Mă rog lui Dumnezeu să nu plăteşti. Dar ştii probabil cine e corupt şi cine nu.

— Aşa e, aprobă Taggart zâmbind.

— Dar chestia asta cu drogurile, continuă Tony luând în mână o foaie de hârtie, arată ca raportul unui agent. De unde ştii tu aşa ceva?

— Sunt prin preajmă.

— În preajma criminalilor?

— Oamenii vorbesc. Eu ascult.

— Prin ce medii te învârţi?

— Ce-i asta, interogatoriu?

Tony îl privi cu gravitate.

— Cam aşa ar trebui să te gândeşti.

— Hei, nu-s decât un simplu om de afaceri.

— Oamenii de afaceri nu vin la procuratură să denunţe tranzacţii cu narcotice.

— Aiurea. Oamenilor cu bani li se fac mereu oferte.

— Nu şi celor corecţi.

— Stai o clipă. Sunt un simplu om de afaceri. Dar am două reputaţii prin oraş: una de om cinstit, şi alta de individ discret care nu se amestecă în treburile altora. Împreună palmele, cu degetele arătătoare lipite unul de altul, şi le aţinti spre Tony. Dar noi doi ştim că mafia ne e datoare.

— Îi e datoare justiţiei.

— În cazul nostru e acelaşi lucru.

— Unde ai auzit lucrurile astea?

— Într-o seară eram într-un bar, şi cineva a început să spună în gura mare că ştie un tip care cunoaşte un altul, şi acesta a deschis cutia cu sardele care nu trebuia, drept care aproape că s-a trezit împuşcat de clanul Rizzolo… Numele ăsta nu-ţi spune nimic?

— Cum să nu! Eddie Rizzolo conduce partea de sud din Brooklyn. Înainte avea legături cu clanul Cirillo.

— Şi altceva? Nu-ţi mai aminteşti? Blue Bus Line?

— Mda, sunt proprietarii unei companii legale de transport urban, care le aduce suficient profit ca să plătească nişte impozite.

— Restaurante? Canarsie? Ţii minte păpuşica de la Abatelli?

— Miss Univers. Seara când ai fost bătut măr.

— Despre tatăl ei e vorba. Când am auzit numele, am făcut legătura dintre Eddie Rizzolo şi Don Cirillo, aşa că am început să ciulesc urechea. Am plătit unuia pentru codurile pe care le-a auzit din greşeală în restaurantul familiei Rizzolo. Şi acum, ori de câte ori îmi ajunge ceva la urechi, ascult. Cu mare atenţie. Când ajung acasă, pun totul pe hârtie. Scriu numele tipului care mi-a furnizat informaţia, porecla, „Gândacul“, sau „Fiara“, sau „Eddie poliţistul“, mă rog, oricare ar fi ea. Menţionez de unde se trage şi cu care familie a şoptit cineva că are legături. Am un angajat la birou care verifică informaţiile. Secretara mea caută adresele şi firmele. Apoi vorbesc cu prietenii mei din poliţie. Uneori ceea ce spun ei se potriveşte cu ceea ce am auzit eu în altă parte. Când obţin acelaşi zvon din două surse, coroborez datele şi ajung să ştiu mai mult decât fiecare din surse luate separat.

— Cum l-ai găsit pe tipul care ţi-a vândut codurile?

— De ce mă baţi la cap?

— Cum l-ai găsit?

— L-au omorât pe tata, ce naiba, am dreptul.

— Cum l-ai găsit pe cel care ţi-a vândut codurile?

Chris îşi impuse o mină spăşită. Se întoarse spre fereastră şi privi o vreme la podul Brooklyn; într-un târziu recunoscu încet:

— Am angajat detectivi.

— Detectivi? întrebă Tony cu dispreţ. Eşti nebun? Cine te crezi, vânător de mafioţi aşa, de unul singur?

— Ştii ce, îmi cheltuiesc banii aşa cum cred de cuviinţă! N-am încălcat nicio lege cu asta.

— Bine, bine. Era rândul lui Tony să studieze podul. În cele din urmă întrebă: Şi ce-ar trebui să fac? Apari aici cu un nume şi te aştepţi să autorizez FBI-ul să-l aresteze pe respectivul individ?

— Tony, amândoi ştim că FBI-ul a iniţiat nenumărate investigaţii legate de crima organizată. La fel şi Narcoticele, poliţia locală, cea statală, Departamentul Muncii, fiscul, vama. Agenţii şi poliţiştii seamănă, iar procurorii adună recolta. Eu nu fac decât să-ţi atrag atenţia asupra vreunui isteţ de care s-ar putea să nu fi aflat. Dacă informaţiile pe care ţi le furnizez par să configureze un caz, foloseşte-le.

— N-ai vrea să-mi spui de ce nu te-ai dus cu informaţiile la poliţie?

— La poliţie? De ce să le ofer unor străini când fratele meu face parte din Secţia Penală a Biroului Procuraturii Federale pentru Districtul de sud?

— Unchiul Eamon…

— O să se pensioneze în curând. În plus, poliţiştii n-au influenţa pe care-o are biroul tău. Care-i problema, frăţioare? Să înţeleg că n-ar trebui să mă amestec în cariera ta?

— Accept orice sursă de informaţii, răspunse Tony repede. Dar abia am fost numit pe post; am nevoie de timp, aşa cum şi tu ai avut nevoie ca să pui asta cap la cap.

Taggart râse.

— Te-am aşteptat pe tine. Am avut încredere că ai să ajungi acolo unde vrei. Tony, ce-ai de pierdut? Cine ştie, poate că, dacă-l bagi pe Rizzolo la răcoare, au să te coopteze în Strikeforce.

După ce a mai construit trei clădiri administrative, un hotel central şi un centru comercial în Westchester, Christopher Taggart s-a întors în Anglia. A ales hotelul Savoy, deoarece Chryl şi Victoria i-au dat asigurări că are

să-i placă. A făcut o vizită la Ministerul de Externe pentru a discuta despre construirea unui nou consulat englez în Manhattan. S-a întâlnit cu managerii proprietăţilor imobiliare ale familiei regale ca să examineze posibilitatea construirii unui mare hotel pe unul din terenurile valoroase şi prea puţin folosite pe care le deţineau în centrul Manhattanului. I-a scris lui Tony o carte poştală: „Afacerile merg bine la Londra. S-ar putea s-o cumpăr. Felicitări pentru intrarea în Strikeforce. Semnat: Omul din umbră.“

Cu toate că împlinise douăzeci şi nouă de ani, când ieşi din hotel în ultima zi a şederii la Londra, cu o geantă pe umăr, semăna mai mult a student decât a constructorul pe care revista *New York* îl numise, citând un rival din Manhattan, „Cel mai tare dintre nou-sosiţii în târg“.

Se îndreptă spre sud-estul Londrei, către un local provincial de lângă Maidstone, unde Reggie Rand obişnuia să ia prânzul în rarele ocazii când se afla în Anglia. Barul era plin de tineri antrenaţi în reţeaua de vânzări auto şi asigurări, dar fostul agent Scotland Yard şedea singur la o masă de lângă fereastră, citind un ziar în lumina cenuşie a amiezii ploioase şi fumând un trabuc scump. Alături de el, pe masă, se afla o farfurie cu brânzeturi şi ceapă murată şi o halbă de bere brună Newcastle, ambele neatinse.

Avea un aer înfloritor; pardesiul de calitate împăturit pe banchetă lângă el era nou, iar costumul albastru semăna cu cel pe care Chryl şi Victoria îl convinseseră pe Chris să-l comande la Kilgour, French şi Stanbury şi-l costase o mie două sute de dolari. Maşina englezului, un Jaguar verde parcat în faţa localului, era înregistrată, după cum aflase Chris, pe numele comerciantului de arme pentru care lucra.

Trecuseră şapte ani de când Chris îi împărtăşise lui Reggie planul său în berăria studenţească de la Cambridge, dar, spre uşurarea lui, englezul nu părea să fi îmbătrânit. Poate că avea ceva mai mult păr cărunt, dar era încă subţire ca trestia şi părea fie distant, fie periculos, în funcţie de felul cum îi cădea lumina pe faţă.

Chris aruncă geanta peste pardesiul lui Reggie.

— Mă mai ţii minte?

— Cu siguranţă. Ce-i asta?

— Deschide-o.

Reggie desfăcu fermoarul, întoarse gura genţii spre lumină, apoi o închise la loc.

— Par să fie bani.

— Salariul tău pe primul an. Un milion de dolari. Numerar.

Reggie îl privi, iar adâncurile ca de fântână ale ochilor săi se învolburară uşor. Ridică un colţ al mustăţii şi clătină din cap cu un zâmbet ironic.

— Sunt surprins. Ai trecut micul meu test.

— Hai să lămurim o treabă, Reg. Din momentul în care devii angajatul meu, nu eu trec testele tale. Tu trebuie să te ridici la nivelul aşteptărilor mele.

Reggie Rand nu se putu abţine să nu zâmbească în faţa sincerităţii temerare a lui Christopher Taggart.

— Câţi ani au trecut de când a murit tatăl tău? Opt?

— Opt ani de când mafia l-a ucis pe Mike Taglione.

„Ce tânăr ciudat“, îşi spuse Reggie; „şi sentimentele lui sunt la fel de ciudate.“ Rămas văduv de zeci de ani, din cauza ultimei bombe germane V-2 care a căzut în Londra, învăţase să se bucure de viaţa sa de om singur şi de relaţiile trecătoare care o agrementau. Dar în ultima vreme, după ce trecuse de cincizeci de ani, începuse să observe copiii în jurul lui, şi uneori îşi dorea să fi avut un fiu.

Apoi l-a întâlnit pe acest american hotărât, răzbunător, înspăimântător de inteligent, şi orfan pe deasupra. Era prea bizar.

— Nu ţi-am promis că voi lucra pentru tine.

— Ai nevoie de o slujbă.

— Eşti prost informat.

Arătă cu un gest de proprietar spre fereastră, indicând o multitudine de oportunităţi dinspre est şi sud – Africa, ţărmurile Mediteranei, Orientul în fierbere.

— Avem o lume plină de popoare furioase, multe dintre ele violente. Iar eu mă descurc foarte bine înarmându-le.

— Pe cartea ta de vizită scrie Hovercraft, dar de fapt eşti principalul reprezentant al firmei Breech Arms Limited.

Reggie îngustă ochii aproape imperceptibil.

— N-ar trebui să ştii lucrul acesta.

— Tocmai am cumpărat o parte din Breech.

— Poftim?!

— Sunt director, prin intermediul unui holding din Luxemburg. Mi-am zis că ar putea servi la întocmirea de documente pentru cumpărarea de arme. Şi am de gând să te concediez. Aşa că, după cum spuneam, Reggie, ai nevoie de o slujbă.

— Ce-am făcut ca să-ţi merit mărinimia?

— Există patru oameni în lume pe care aş fi putut să-i angajez, dar fiecare dintre ei mi-a spus că tu eşti cel mai bun. Iar noi îi vrem pe cei mai buni.

— Noi?

— Am stabilit deja nişte contacte grozave în poliţie, şi deţin ample informaţii despre starea actuală a mafiei. FBI-ul începe să le sară în cârcă. Noi o să încheiem procesul. Sunt aproape gata pentru durii tăi. Dar înainte de asta trebuie să ne ocupăm de problema drogurilor. Pe piaţa americană intră circa patru tone de heroină pură anual. Noi avem nevoie de o tonă, ca momeală.

— O mie de kilograme de heroină? Să zicem că aş avea posibilitatea să mă îmbogăţesc introducând heroină în America; de ce aş face-o pentru tine?

— *Poţi* să duci treaba asta la bun sfârşit. Am verificat. Prin vânzarea de arme, contactele tale au devenit chiar mai bune decât pe vremea când erai poliţist. Ai legături strânse cu oameni de la un capăt la altul al lumii. Cunoşti triadele chineze şi bancherii elveţieni, companiile navale şi cele aeriene care transportă drogurile şi banii. Dar nu te-ai ocupat niciodată de droguri. Ţii minte, când ne-am cunoscut

în biroul meu ai spus: „Oamenii au dorinţe, dar şi obligaţii“. Tu pari să te ghidezi după un cod propriu, Reggie.

— Şi tot mai eşti dispus să iroseşti alte milioane şi alţi ani ca să te răzbuni?

— Cred că o să avem nevoie de trei ani. Doi ca să ne pregătim, şi unul pentru luptă.

Reggie îşi bău berea cu înghiţituri mici. Scoase o batistă de bumbac şi-şi şterse mustaţa, care era perfect uscată. Apoi zâmbi ca unul care a privit în viitor şi i-a plăcut ce vede.

— Se pare că te-ai maturizat, domnule Taggart.

Între ziua când Taggart l-a angajat pe Reggie şi noaptea când, pe Fourty-fourth Street, l-au dat pe Nino Vetere pe mâna agenţilor Strikeforce au trecut doi ani. În acest interval de timp, Taggart a pus bazele mafiei sale din umbră. Şi-a întărit relaţiile cu oamenii politici şi a mărit prestigiul firmei sale de construcţii începând edificarea Turnului. A continuat să joace rolul Omului din umbră pentru fratele său, Tony, şi a pătruns în inima forţelor de ordine prin intermediul Comisiei Prezidenţiale pentru Combaterea crimei organizate. Reggie a călătorit tot timpul între Europa şi Asia, stabilind legături cu terorişti şi mercenari şi contacte cu traficanţii de heroină la nivel internaţional. Sub îndrumarea lui Taggart, a creat „conducte“ financiare în Elveţia, Luxemburg, Singapore şi insulele Cayman, şi corporaţii de faţadă, menite să protejeze afacerile legale ale acestuia. Englezul şi-a găsit spioni din rândurile mafiei în Sicilia şi New York, şi a oficializat relaţiile de prietenie ale lui Taggart cu diverşi poliţişti şi agenţi trecându-i pe propriul său stat de plată. La capătul celor doi ani, poliţiştii rămăseseră prieteni cu Taggart, dar credeau în taină că lucrează pentru englezul cu portofel doldora şi privire opacă.

Mişcarea de deschidere a lui Taggart, înscenarea lui Nino Vetere, se anunţa un succes. Nino Vetere a cooperat cu

procurorii din Strikeforce de-a lungul acelui week-end marcat de Ziua Eroilor, şi l-a denunţat pe Nicky Cirillo. Astfel, cea mai puternică familie mafiotă din New York a fost brusc azvârlită în haos. Dar acesta era doar începutul, iar în noaptea aceea, când l-a lăsat pe duplicitarul Jack Warner să atârne câteva secunde în vârful Turnului său, Taggart ştia deja că se profilează la orizont cel mai îndrăzneţ punct din planul său. Încă nu ademenise o familie mafiotă să ducă, în locul lui, lupta pentru răzbunare.

CARTEA A II-A

SĂRUTUL DULCE AL RĂZBUNĂRII

(în prezent)

8

Îmbrăcată într-o rochie albă din jerse moale care nu-i atingea cu adevărat şoldurile, dar se mişca de parcă le-ar putea atinge, Helen Rizzolo sări din avionul Cessna închiriat; îmbrăcămintea şi părul ei negru, mătăsos, atraseră privirile celor din preajmă. Pilotul, care nu înregistrase niciun progres în tentativa sa de a se face observat de pasagera cea tăcută, mai încercă o dată, dar privirea ei gravă îi alungă de pe buze zâmbetul său pofticios. Helen refuză oferta hamalilor de a-i căra bagajul şi porni în grabă spre hangar, unde aştepta un taxi singuratic.

Șoferul n-o întrebă care-i e destinaţia. Nu exista decât una singură: închisoarea federală, ale cărei ziduri fără culoare, de piatră, dominau întinderea părţii de vest a New Yorkului, la fel cum castelele medievale se înălţau deasupra orăşelului de la poalele lor. Gardienii de la poarta principală îi făcură greutăţi, ca de obicei, dar o dată ajunsă înăuntru, un altul, cu gradul de căpitan aflat pe statul ei de plată o conduse într-o celulă destinată discuţiilor între deţinuţi şi avocaţii lor, şi închise ostentativ vizorul de supraveghere dublat de gratii. Chiar şi aşa, tatăl ei îşi băgă şapca între gratii şi abia după aceea o cuprinse în braţele sale uriaşe.

— Scumpa mea.

Eddie Rizzolo îşi îngropă faţa în părul ei, iar Helen îl mângâie pe cap până când, într-un final, el se dădu înapoi, cuprinzându-i umerii în palme şi zâmbind fericit. Ca întotdeauna, îi studia chipul de parcă ar fi vrut cu disperare să-i memoreze trăsăturile, pentru zilele lungi ce aveau să

urmeze. Ea observă că nu se bărbierise de mai multe zile, ceea ce nu-i stătea în obicei.

— Pari obosit, tată.

— Dar tu arăţi splendid. Doamne, ce fericit sunt să te văd. Ce face mama?

— Bine.

El îi prinse bărbia între degetele sale groase.

— Hei, ce s-a întâmplat?

Helen nu-i putea spune că părul lui pare mai rar decât ultima dată când îl vizitase, nici că albise aproape complet de când fusese condamnat, aşa că încercă să-şi compună un zâmbet încrezător.

— Totul e în ordine. Numai că aş vrea să vii acasă.

— Omul trăieşte ca să câştige, răspunse el cu seriozitate. Şi ca să câştige, face sacrificii. Aşa-i? E singura alegere care ni se potriveşte.

— Ştiu. Nu mă plâng.

— Ce fac fraţii tăi?

— O să vorbim şi despre ei.

— Necazuri?

Ea ridică din umeri.

— Mă descurc. Numai din cauza ta îmi fac griji. Se poartă bine cu tine aici?

El îşi feri privirea.

— Ce s-a întâmplat?

— Un tip m-a atacat cu cuţitul.

Îşi ridică mâneca. Antebraţul îi era bandajat de la cot până la încheietura mâinii.

— *Ce?!* Am plătit…

— Poate că nu i-am plătit pe cei care trebuia, spuse el liniştit.

Apoi, dintr-o dată, păru speriat, aşa cum nu-l mai văzuse niciodată. Simţi cum o cuprinde o mânie neputincioasă.

— Ne ocupăm noi de asta, tată, promise ea ferm.

El îşi feri din nou privirea, cu un aer încruntat. Helen îi luă mâna.

— Doare?

— Nu. Da. Nu ştiu.

Apoi chipul lui se relaxă; îi zâmbi într-un fel ciudat.

— Mă simt bine. Ca mâine o să fiu acasă.

— Acasă? Cum adică? Ce s-a întâmplat?

El aruncă o privire spre uşa de oţel şi clătină din cap. Nicio mită, oricât de mare, nu putea să garanteze că în cameră nu se afla vreun microfon. În definitiv, soţiile şi fiicele erau mesageri recunoscuţi în toate timpurile, şi uneori Helen bănuia că FBI-ul le ordona gardienilor să accepte mită pentru a-l păcăli pe tatăl ei şi a-l determina să vorbească deschis. Îi făcu semn să se aşeze pe scaun ca să se poată apropia de urechea lui şi să-i şoptească:

— Ce vrei să spui cu venitul *acasă?*

Chiar şi-n haine de deţinut, folosind săpunul din dotarea închisorii, tatăl ei tot mai răspândea acel miros dulce care reprezenta prima ei amintire despre el. Dar i se părea ciudat că nu se bărbierise. De obicei era la fel de îngrijit şi de pedant ca şi ea. El schiţă un zâmbet slab.

— Vin acasă imediat ce mă fac bine.

— Să te faci bine? Nu ni s-a spus că eşti bolnav.

— Ăă… asta… Imediat ce… ăă… asta… se vindecă.

— Te referi la braţul tău?

— Nu. Nu. Asta…

— Tată? *Ce* să se vindece? Despre ce vorbeşti?

— Asta, asta, *ştii* tu! Când doctorul spune că asta… ăă… asta… Ca să pot pleca acasă, de la spital.

Helen simţea cum i se strecoară spaima în suflet. Se cutremură.

— Care spital? La ce te referi?

— Păi, ştii, spitalul ăsta. Ăsta… eu…

Roti privirea de jur-împrejurul camerei şi rămase cu ochii aţintiţi asupra gratiilor uşii. Vocea i se stinse. Păru dintr-o dată speriat din nou, ca şi cum ar fi auzit cât de goale îi sună propriile cuvinte, cât de nebuneşte, aşa cum le auzea

ea. Clipi, înconjură masa şi se uită fix la Helen. După o vreme o întrebă cu o voce slabă, nedumerită:

— De ce plângi, scumpa mea?

*

— *Ce-i cu el?* urlă Helen la căpitan.

— Nu ştiu, domnişoară. Chiar că nu ştiu.

— A fost dus la un medic?

— De vreo două ori. Spunea că se simte ciudat. L-am dus imediat la infirmerie. Don Eddie n-are niciun fel de probleme aici.

— Şi cu cuţitul ce-a fost?

— Am avut noi grijă de tip. S-a ales doar cu o zgârietură.

— Dar l-a speriat. E schimbat. Vreau să vorbesc cu doctorul.

— Nu ştiu dacă e astăzi aici.

— La dracu', atunci găseşte-l!

Helen începu să măsoare biroul căpitanului în lung şi-n lat, trecându-şi degetele prin păr; se simţea năpădită de spaima neputinţei. Căpitanul se întoarse şi-o anunţă că doctorul o aşteaptă.

— Nu ştiu ce anume e în neregulă, dar ceva se petrece, spuse Helen. E confuz; nu ştie pe ce lume se află.

— Adică e puţin senil?

— *N-am spus asta!* Are abia şaizeci de ani.

Căută frenetic în poşetă şi aruncă pe biroul căpitanului un teanc de bancnote de o sută de dolari.

— Ai grijă de el până îşi revine. Când e aşa confuz, nu se poate apăra.

— O să-l supraveghez îndeaproape. Ar fi bine dacă aş avea ceva bani ca să mai plătesc câţiva gardieni.

— O să-i capeţi mâine. Oricât ai nevoie. Dar dacă i se întâmplă ceva… eşti un om mort.

— Ascultă, doamnă…

— Vrei să mă pui la încercare?

Helen se apropie de căpitan, cu chipul congestionat, cu respiraţia precipitată, iar acesta făcu un pas înapoi. Fata trase aer în piept.

— Spune-le tuturor. Oricine îi face vreun rău tatălui meu, îşi ia adio de la viaţă. Să nu i se clintească niciun fir de păr! Acum, du-mă, te rog, la doctor.

Doctorul, care nu fusese mituit, o tratã pe Helen la fel ca pe oricare rudă a vreunui deţinut.

— Ce-i cu el? repetă indiferent întrebarea ei. Aş zice că e arterioscleroză. Îngroșarea arterelor.

— Nici măcar n-are şaizeci de ani.

— Atunci zi-i boala lui Alzheimer. Asta-i loveşte pe bărbaţi de tineri. Nu ştiu absolut nimic despre ea, în afară de faptul că e ireversibilă.

— Dar e anormal. Nu înţelegeţi. A fost totdeauna sănătos. Nu fumează. Bea foarte rar, şi atunci numai vin, şi…

Doctorul se uită la ceas. Era tânăr, şi reuşea să exprime răceală şi plictiseală în acelaşi timp.

— Gândiţi-vă la ultimii câţiva ani şi la frânturile de comportament ciudat pe care le-aţi remarcat încă de atunci.

Amintirile o cotropiră. Mici scăpări, aparent lipsite de importanţă în valul de întâmplări cotidiene: o dată s-a rătăcit în Manhattan, altă dată nu şi-a recunoscut un membru al gărzii de corp.

— E un motiv întemeiat pentru a fi graţiat?

— Nu eu sunt cel care-l ţine închis. Dar e ceva uşor de simulat.

— El nu simulează.

— Nu-s nici judecător, domnişoară. Nici comisie de eliberări condiţionate.

Chinul ei îi producea plăcere. Helen își adună puterile; îşi puse gândurile în ordine şi-i vorbi monstrului din faţa ei ca unui copil:

— Eşti doctor şi, în situaţia de faţă, singurul medic al tatălui meu. Familia mea are influenţă. Ce putem face

pentru dumneata, ca recompensă pentru grija absolută pe care o manifeşti faţă de tatăl meu?

Tânărul râse.

— De pildă, să-mi obţineţi angajarea într-un spital adevărat.

— În aceeaşi zi în care tatăl meu va fi eliberat pe motiv de sănătate.

— Glumiţi? Ar trebui să-mi vedeţi dosarul.

— Nu-mi pasă nici dacă ai SIDA. Ai grijă de el, şi am să te introduc în cel mai bun spital din ţară.

Helen plecă de la închisoare împietrită de durere. Abia după mai multe ore petrecute în avion, în aer, pe când urmau spre sud firul râului Hudson la altitudinea de două sute cincizeci de metri, reuşi să admită faptul că, indiferent ce avea să se întâmple în viitor, de aici înainte nu se mai putea bizui decât pe sine.

Când văzu clădirile înalte ale oraşului începând să se profileze în întuneric, îl bătu pe umăr pe pilot.

— Westport.

— În Connecticut?

— Da. Şi vreau să dau un telefon în Brooklyn.

Îl găsi pe unchiul Frank admonestându-şi „flăcăii“. O salută cu un zâmbet larg şi surprins, după care îşi reluă discursul animat, gesticulând cu o bâtă de base-ball şi umblând ţanţoş, ca un cocoş înfoiat cu burtă mare şi ţeastă chelă.

— Ştiu că adversarii voştri sunt zdraveni, răcni el, aşa că trebuie să loviţi cu putere. Susţineţi-vă unul pe altul. Şi vă rog să vă gândiţi bine înainte să aruncaţi!

Azvârli bâta în cercul jucătorilor. Nouă bărbaţi tineri în uniforme cu însemnul firmei „Frank’s Excavating“ îşi strânseră mâinile şi traseră un chiot din adâncul plămânilor. Frank se aşeză lângă Helen în vreme ce jucătorii îşi luau mănuşile şi intrau pe teren în pas alergător. Începuse să se însereze în Westport, şi lumina era tot mai slabă.

— Au să ne termine, îi spuse Frank pe un ton confidenţial. Ai ales o zi a naibii de nefastă ca să vii aici. Băieţii lui Stubby au pus la respect întreaga ligă.

Jucătorii echipei Stubby’s Barr and Grill, bărbaţi pântecoşi şi mustăcioși, unul mai solid ca altul, se încălzeau. Vreo cincizeci-şaizeci de oameni priveau din tribune, în timp ce, pe margine, echipele Greenman’s Olds şi The Car Store îşi comentau meciul abia încheiat. Se aprinseră luminile; terenul de joc de culoare brună deveni cafeniu, iar iarba căpătă o strălucire de smarald. Atmosfera era foarte încărcată.

Mohorât, unchiul Frank îşi privi aruncătorul care făcea exerciţii de încălzire.

— Înapoi, strigă el făcând semne celorlalţi jucători din teren să se dea mai îndărăt.

Se sfătui o vreme cu ceilalţi antrenori ai echipei sale, apoi se întoarse în primul rând al tribunelor.

— O bere?

Scoase două sticle din răcitor şi le desfăcu.

— Ce te-aduce pe la noi?

— Meciul…

El o privi cercetător.

— Nu zău? Care-i necazul? Ai fost la tatăl tău?

— *Începeţi jocul!* răcni arbitrul, după care se refugie în spatele prinzătorului.

Stubby însuşi păşi la serviciu, privi plin de condescendenţă prima încercare a aruncătorului din echipa lui Frank şi trimise mingea mult peste linia din stânga a terenului, prin desişul de sălcii care mărginea terenul, peste cele patru benzi ale Autostrăzii Unu. Aruncătorul lui Frank mai servi patru mingi, după care Stubby ieşi din teren.

— E vorba de tatăl tău? Hai, scumpete, care-i necazul?

Helen plângea; el o cuprinse cu braţul.

— Care-i problema, scumpete?

— E bolnav. A fost înjunghiat; nu tare, dar se pare că asta a declanşat totul… S-ar putea să aibă boala lui Alzheimer.

— Îi dau drumul pe chestia asta? întrebă Frank calm.

Frank era fratele cel mare al mamei lui Helen. Ura crima organizată şi se opusese cu violenţă căsătoriei dintre părinţii ei. Cu tatăl ei nu mai vorbise de treizeci şi cinci de ani.

— Susţin că se preface. O să le cer concursul avocaţilor. Tata se poartă de parcă ar avea vreo optzeci şi cinci de ani. Nu e în stare să se apere.

O vreme au rămas tăcuţi şi i-au privit pe alergătorii lui Stubby dând ocol bazelor. În cele din urmă, unchiul Frank oftă.

— Aş putea să te ajut cu ceva?

Helen clătină din cap.

— Am simţit nevoia să-ţi spun, atâta tot.

— Maică-ta cum a primit veştile?

— Nu ştie. Am destule pe cap şi fără să înnebunească ea. N-o să-i spun. Nici tu să nu sufli un cuvânt.

— Tot vă mai certaţi, voi două?

— Ştii cum e.

— Mda.

Unchiul Frank îi şterse lacrimile cu batista lui, apoi o gâdilă, făcând-o să tresară.

— Aşchia nu sare departe de trunchi, comentă el.

— E sora *ta.*

— Spune-mi, scumpete, când ai de gând să nu te mai implici?

— Ce tot spui? întrebă Helen pe un ton glacial. Nu m-am implicat deloc.

— Vorbeşti cu unchiul Frank, aşa că n-ai cum să nu fii implicată. Mocofanii ăia de fraţi ai tăi n-ar fi în stare nici să deschidă o cutie de bulion cu instrucţiunile pe ea. Dacă taică-tău e cu adevărat bolnav, totul va cădea pe umerii tăi.

— Restaurantele nu se conduc singure, unchiule Frank.

— Nu mă refer la localuri, replică el vehement. Şi nici la compania de transport. Am în vedere… Se uită în jur la tribunele aglomerate şi coborî vocea. Ştii prea bine ce. Renunţă. Atâta timp cât mai poţi. Ochii lui erau umezi când îi luă mâinile într-ale sale. Ea se smuci, dar Frank îi prinse din nou mâinile şi-o întoarse cu faţa spre el. Nu eşti fiica mea, dar te prefer tuturor celorlalţi copii. Ştii? Încă de când erai atâtica. Te consideram fetiţa mea.

De când se ştia, Helen venise aici împreună cu mama sa. În casa unchiului Frank se simţea preţuită, mult mai mult decât în propriul ei cămin, de unde tatăl ei dispărea deseori pe nepusă masă. Unchiul Frank o adora, aşa cum numai un bărbat care nu are fiice îşi poate iubi nepoata. Aici se simţea în siguranţă. Chiar şi în seara aceea se bucura că a venit, deşi el făcea presiuni asupra ei.

— Am ştiut că aşa o să se întâmple, spuse Frank. Pe zi ce trece, te absoarbe tot mai tare. Iar nenorocitul de taică-tău a stat cu braţele încrucişate!

— Fraţii mei au nevoie de mine.

— Ducă-se dracului, fraţii tăi.

— Am o datorie. Cum e zicala aceea? „O soţie e ceva. O soră reprezintă ceva mai mult“, şopti ea în siciliană.

— Să nu-mi vii cu tâmpeniile astea ţărăneşti. Las-o baltă! Trăieşte-ţi viaţa. Încearcă să devii o persoană reală. Aşa cum aproape ai reuşit când te-ai dus la facultate.

— Nu era locul meu acolo.

— Ştiu că ţi-e greu. De ce crezi că ţi-am dat maşina?

Helen zâmbi; în primul semestru, părinţii ei îi interziseseră să locuiască în campus, aşa că, în fiecare zi, făcea drumul din Canarsie până în Bronxville şi înapoi. Când a aflat, unchiul Frank i-a dăruit un Fiat Spider roşu.

— Aveam nevoie.

— Mergeai cu o maşină condusă de o gorilă. Eu ţi-am dat propria ta maşină, ca să te simţi ca o fată obişnuită. Şi aproape că aşa s-a întâmplat, înainte să te ia ai tăi acasă.

— Tata a ajuns în puşcărie. Trebuia să vin acasă. Mama era…

— Mama ta, la care ţin foarte mult, e la fel de rea ca el. Ar fi trebuit să fie fermă pe poziţie. Să-ţi ceară să continui şcoala. Să devii o fiinţă normală.

— Toate astea sunt de domeniul trecutului.

— Nu-i prea târziu. Treci la fapte!

Helen încercă să-i întâlnească privirea. Unchiul Frank o cunoştea suficient de bine ca să bănuiască că acceptase să-i ţină locul tatălui ei nu doar de dragul fraţilor şi mamei. Că poate e tentată de puterea dindărătul măştii de responsabilitate, şi chiar că o savurează.

Helen se prefăcu că urmăreşte jocul, iar unchiul Frank încercă să schimbe subiectul.

— Ia zi, ce părere ai despre aruncătorul meu? Frumos flăcău, nu?

— E superb.

Îl observase înainte de începutul jocului; era înalt, cu tenul închis, păr negru şi des, privire leneşă şi un trup de vis. De fiecare dată se confrunta cu problema pe care o avea încă de la arestarea tatălui său: dacă i6şea cu un tip care nu făcea parte din mafie, trebuia să-şi ascundă adevărata viaţă, iar dacă ieşea cu un mafiot, acesta ar fi încercat să-i fure afacerile.

— Treizeci de ani, divorţat. Fosta nevastă era o paraşută. Bărbaţii atât de frumoşi se aleg cu paraşute când sunt prea tineri şi fără experienţă. Au un copil; e în grija tatălui. Un copil minunat, pentru care ţi-ai da şi viaţa.

Helen îi aruncă o privire mai stăruitoare. Bărbatul era nemaipomenit de inimos, un Adonis pe lângă burtoşii de pe teren. De fiecare dată când executa aruncarea, îşi ţuguia buzele, ca într-un sărut. Unchiul Frank îi dădu un ghiont, zâmbi şugubăţ şi apoi schimbă din nou subiectul.

— Ţi-am spus că vărul tău are să devină, în sfârşit, dentist?

— Câţi ani a petrecut la colegiu?

— Mai mulţi ca Enrico Fermi.

— Felicitări.

— Felicitări?! Acum chiar nu-mi mai rămâne nicio odraslă care să-mi continue afacerea. Băiatul ăsta, aruncătorul… Dacă-l trimit să facă o lucrare, ştiu că se întoarce cu sculele întregi. Mă tot gândesc că n-ar fi rău să-l iau partener.

— Cine are grijă de copil?

— Maică-sa. Italiancă sută la sută. Familie bună. Dar mi-ar plăcea să facă parte din familia mea.

— Sigur. Cine-şi lasă afacerea unor *stranieri?*

— Hai să vă fac cunoştinţă.

— Ce?! Frank…

— E soţul ideal pentru o italiancă. Puternic la nevoie, dar înzestrat cu o fire blândă şi caldă. Ce zici?

— El stă în Westport. Afacerea mea e în Brooklyn.

— Ai putea să-ţi schimbi viaţa complet. Lichidezi localurile. Vinzi autobuzele. Laşi pe seama fraţilor tăi celelalte chestii. Te muţi aici, începi o altă afacere şi locuieşti cu mine până te hotărăşti dacă-ţi place flăcăul.

Spre surprinderea ei, totul părea foarte simplu.

— Şi mama?

— Connecticut nu e Hong Kong, să ştii. Dacă vrei s-o vizitezi, faci o oră cu maşina. În plus, dacă faci copii cu flăcăul acela, maică-ta o să vină cu viteza vântului.

— Frank, nu uita că nici măcar nu-l cunosc.

— Vă fac eu cunoştinţă. Dacă nu-ţi place de el, o să-ţi prezint pe altcineva. Oameni de treabă, cinstiţi.

— Ca tine.

— Al dracului de exact. Eu vreau să văd stelele când mă uit noaptea pe fereastră; văd cerul, nu reflectoarele sistemului de securitate. Dacă aud gălăgie în curte, vine poliţia şi constată că e un raton. Dacă apare un străin la uşa din spate, are în mână o perie, nu un pistol. Asta-i lumea adevărată. Îţi plăteşti impozitele. Duci o viaţă ceva mai bună decât părinţii tăi. Te distrezi.

— Ce e distracţia? Eu mă distrez de minune.

— Nu, zău? Să-mi povesteşti şi mie. Dacă iei în patul tău un tip ca aruncătorul meu n-o să-ţi faci griji că o să fie arestat pentru trafic de droguri.

Ea îi zâmbi maliţios.

— Toată chestia asta cu patul sună tentant.

— Tu pentru ce crezi că m-am mutat cu familia aici?

— Trăieşti într-o altă lume.

— E o lume mai *bună.* Îi vezi pe băieţii din echipa mea? Au terminat liceul, s-au însurat cu prietenele lor.

— Exact ca-n Canarsie.

— Dar *tu* nu poţi face asta în Canarsie. Nu atâta vreme cât te afli de partea care nu trebuie. Aici ţi se oferă posibilitatea s-o iei de la capăt.

Făcu semn cu capul spre şirurile de bănci, de unde o mulţime de oameni priveau echipa lui Stubby ce-i domina categoric pe jucătorii săi.

— Uită-te la părinţii lor. Uită-te la fetele alea, mai tinere ca tine, cu copiii lor frumoşi. Uită-te la cel de la prima bază, când o să treacă pe-aici.

Echipa lui Stubby ocupă terenul, iar Frank’s Excavating alergă spre locul de aruncare. Jucătorul de la prima bază sărută o fată frumuşică şi-l luă în braţe pe micuţul lor de vreo doi anişori.

— Vezi? Cu asta se ocupă oamenii reali, Helen. Se distrează, muncesc din greu. Nu omoară, nu fac rău, nu vând droguri.

Un blond cu înfăţişare tipic americană, având pe echipament numele „Brace“, salută perechea, luă în braţe copilul care chicotea şi-l ridică deasupra capului.

— Ce mai face bambino?

— Ai auzit? Mai şi vorbesc italiana. Hai să vă fac cunoştinţă.

— Unchiule Frank, ce-ai de gând cu mine?

Parcă plutea într-o lume de vis. Acasă era cufundată ca-n mlaştină într-un război ce nu părea să se mai termine, cu celelalte familii, în vreme ce agenţii din Strikeforce le

dădeau târcoale şi-i alegeau pe cei mai slabi de înger pentru a le submina puterea. Dar acolo, în seara aceea cu aer atât de cald şi culori perfecte, orice părea cu putinţă. Îşi umezi buzele.

— Bine. Fă-ne cunoştinţă.

Unchiul Frank îl chemă pe aruncător, şi-i dădu nişte sfaturi inutile. Ochii negri priveau într-ai ei, animaţi de veselie, poate chiar de pasiune cunoscătoare. Helen îi zâmbi la rândul său. Unchiul Frank, transparent ca sticla, observă brusc schimbul lor de priviri.

— Rudy, o cunoşti pe nepoata mea, Helen?

Rudy ridică fruntea mândru, încântat de impresia pe care o făcuse asupra femeii din faţa lui.

— Bună.

— Bună.

Rudy clătină din cap spre tabela de marcaj, unde arbitrul modifica cifrele.

— Nu jucăm mereu aşa de prost. Eşti din oraş?

— Canarsie. Joci întotdeauna ca aruncător?

— Celălalt aruncător a avut un accident cu excavatorul şi şi-a rupt un picior.

— Cum aşa?

Rudy îi aruncă o privire unchiului Frank şi-i făcu cu ochiul lui Helen.

— Nu ştiu dacă unchiul tău vrea să mai audă o dată povestea.

— Spune-i, îl încurajă Frank, după care plecă să discute cu căpitanul echipei.

Rudy se aşează lângă ea şi se aplecă să-i povestească cele întâmplate.

— Unchiul tău l-a trimis să sape o piscină la casa unor bogătaşi de lângă râu. Fiica proprietarului a ieşit să facă plajă. El a ridicat cupa, hotărât să se apuce de treabă. Ea a „uitat“ că îşi dezlegase sutienul şi s-a ridicat în picioare. Bărbatul nu şi-a dat seama că pornise maşinăria. Ea a făcut

„Ooooh!“, a înşfăcat sutienul, l-a ratat cu vreo opt centimetri, iar el s-a trezit cu piciorul rupt.

Helen râse.

— Chiar e adevărat?

— A, da. Ştii, pe-aici doamnele rămân acasă la ele, soţiorul sau tăticul se duce la serviciu, şi se-ntâmplă să apară câte un tip fără cămaşă pe el, pe vreun utilaj. Se întâmplă mai mereu.

— Şi ghipsul tău unde-i?

Rudy zâmbi larg.

— Sunt prea bătrân pentru chestii din astea copilăreşti.

— Rudy! Rudy!

— Scuză-mă. E rândul meu. Ştii ceva, noi mergem la o pizza după meci. Vrei să vii?

Ea îl privi; îi plăcură braţele lui, îi plăcură ochii lui, şi-şi spuse: „Ce naiba! “ Putea să rămână peste noapte la unchiul Frank dacă se făcea prea târziu, şi să plece spre casă dimineaţa.

— Sigur.

El îşi ridică bâta şi se îndreptă spre locul său de pe teren. Arbitrul invalidă prima lovitură, iar Helen huidui şi ea împreună cu mulţimea. Unchiul Frank se întoarse, cu un aer tulburat.

— E chiar simpatic, zise Helen.

— Ţi-am zis eu.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu te uita acum; bătăuşul de frate-tău e aici.

— Poftim? Unde?

— E într-o dubă, într-acolo.

Ea simţi un nod în gât. Sosirea lui Eddie fără să anunţe semnifica apariţia unor probleme suplimentare.

— Trebuie să plec.

— Scapă de el. După meci mergem la o pizza.

— Nu pot… Îmi pare rău.

Frank o prinse de mână:

— Renunţă. Cât mai poţi.

Helen îşi trase mâna şi porni grăbită spre alee.

Duba lui Eddie era neagră, cu geamuri fumurii, puţin uzată, ceea ce o făcea să arate la fel de obişnuită ca oricare din miile de dube ce cutreierau cartierele din suburbii. Nici măcar cauciucurile adaptate pentru a susţine greutatea blindajului nu atrăgeau în vreun fel atenţia. Zări o a doua dubă, pe care unchiul Frank n-o observase şi, mai departe, o maşină în care se aflau trei tipi cu alură de agenţi federali.

În urma ei auzi o trosnitură, semn că Rudy tocmai a lovit mingea cu putere. Mica galerie ovaţionă; Helen ar fi vrut să se întoarcă şi să vadă reuşita lui Rudy. Dar garda de corp a fratelui ei, pe nume Pauly, părea foarte încordat; ambală motorul şi-i deschise portiera. Ea urcă; în aceeaşi clipă, vehiculul demară.

Fratele ei, Eddie Rizzolo „Poliţistul“, era un bărbat robust, trecut de treizeci de ani, cu părul negru ca pana corbului şi o faţă atrăgătoare, însă buhăită de prea multă mâncare şi băutură. La prima vedere părea o versiune mai solidă şi mai tânără a tatălui lor, dar nu avea nici inteligenţa şi nici ambiţia care au făcut din Eddie senior să fie un lider – mai bine zis *făcuseră,* îşi aminti ea. Vremurile acelea apuseseră demult.

Duba cu aspect anonim a lui Eddie era dotată luxos, cu scaune de piele, bar, televizor şi un geam despărţitor între compartimentul pasagerilor şi cel al şoferului. Eddie puse deoparte paharul cu whisky, îşi îmbrăţişă sora, o sărută pe obraz şi-apoi mări sonorul televizorului. Se transmiteau ştirile.

— Ai ajuns la timp ca să auzi tâmpenii. Comisia Prezidenţială pentru Combaterea Crimei Organizate.

— Ce s-a întâmplat? De ce ai venit aici?

— Uită-te întâi la asta.

— Ce s-a întâmplat?

— O să-ţi spun imediat. Mai întâi ascultă ştirile.

Helen şi fraţii ei concluzionaseră cu mult timp în urmă că martorii Comisiei sunt total depăşiţi de evenimente; ei erau ancoraţi în trecut, în vreme ce agenţii Strikeforce repurtau succese răsunătoare în prezent. Operatorul îi prinsese în obiectiv pe bărbaţii şi femeile de la mesele acoperite cu pânză albastră, cărora preşedintele le mulţumea pentru munca lor. Arătau cu toţii aşa cum ar fi trebuit, adică serioşi – toţi, cu excepţia unui ins blond şi zâmbitor din faţă, al cărui chip părea cunoscut. Helen ciocăni ecranul cu o unghie vopsită în roşu.

— Cine-i ăsta?

— Taggart. Constructorul.

— Fratele lui Taglione?

— Exact. Probabil că l-ai văzut la proces.

Ea nu spuse nimic, dar îşi aminti că-l văzuse cu mult timp înainte de procesul tatălui ei. De fapt, el nici măcar nu fusese la proces. Camera de luat vederi se opri din nou asupra preşedintelui, care programa următoarea şedinţă din Atlantic City. Eddie râse şi închise televizorul.

— În concluzie, săptămâna viitoare au să se reguleze şi au să joace zaruri.

— Eddie, eşti alb ca o stafie. Te simţi bine?

El scoase la iveală mâna pe care o ţinuse ascunsă; avea un bandaj imens, până la cot.

— Dumnezeule!

— Ticăloşii lui Cirillo au trimis nişte cioroi să atace una din agenţiile noastre de pariuri de pe Knickerbocker. Am avut neşansa să mă aflu acolo. Mi-au zburat degetele. Două.

Ea privea lung bandajul, simţindu-şi stomacul cum se revoltă.

— Nu-i mare scofală. Acum verific cine a făcut chestia asta.

— De aceea e în spatele nostru o maşină cu agenţi FBI.

— Chiar e? Probabil îşi închipuie că am de gând să împuşc la rândul meu pe careva. Nu se înşală defel.

— Nu. Nu vrem un nou război.

— Şi asta ce crezi că e, nu război?

— Mai târziu. După ce lovesc cei din Strikeforce.

— Mai târziu? La ritmul în care clanul Cirillo înghite părţi din Brooklyn, în curând o să le plătim chirie şi pentru casa în care stăm.

Helen aruncă o privire spre şofer. Pauly dădea semne de nervozitate în timp ce-i urmărea în oglindă.

— Credeam că arestarea lui Nicky Cirillo îi va domoli.

— Nu şi dacă preia conducerea Mickey Nebunul, pronostică Eddie cu o încântare sumbră. Abia atunci o să vedem un război adevărat.

Fraţii ei tot nu puteau pricepe că era nevoie de ceva mai mult decât curaj, muşchi şi decizii pripite ca să-l poată înlocui pe Don Eddie. Erau ca nişte urşi mândri şi curajoşi, cumpliţi în luptă, dar incapabili să desluşească sensul întâmplărilor care declanşau lupta, şi consternaţi în faţa diplomaţiei ce avea să pună capăt confruntării.

Helen îşi încheie jacheta, căci în dubă era frig de-a binelea. Eddie observă de îndată:

— Ţi-e frig?

Opri sistemul de aer condiţionat, o cuprinse în braţe şi-o strânse la piept, exact ca tatăl lor. Inima ei începu să bată mai repede.

— Cum se simte tata? întrebă Eddie.

— Nu prea grozav.

— Am vrea să-l vizităm, Frank şi cu mine.

— Nu suportă să vă vadă înăuntru. Doar ştii asta. E ca şi cum aţi fi şi voi condamnaţi.

— Da, ştiu. Ce mai face tata?

— Un tip l-a atacat cu cuţitul.

— *Ce?!*

— S-au luat măsuri.

— Aşa şi trebuie, pe toţi dracii.

— E dificil. Negrii conduc închisoarea.

Fără să-şi dea seama, Helen jubila la gândul că n-o să le dezvăluie fraţilor săi care e starea reală a tatălui lor. O

parte din ea spunea adevărul despre lucrurile care ţineau de inimă, dar aici era vorba de afaceri. Pur şi simplu, familia s-ar fi dus de râpă cu fraţii ei în frunte, aşa că minţise în privinţa stării tatălui, ca să poată supravieţui cu toţii.

— Avem prieteni negri, remarcă Eddie. Şi spanioli.

— Poate că n-ar strica să vorbeşti din nou cu ei. Există o limită în privinţa favorurilor pe care le putem cumpăra de la gardieni. Ar trebui probabil să…

Avea sentimentul ciudat că Pauly ascultă. Apăsă butonul care comanda geamul despărţitor. Sticla se ridică imediat.

— De ce ai făcut asta? Pauly e mâna mea dreaptă, protestă Eddie fluturând bandajul cu un râs ironic.

— Sunt nişte lucruri confidenţiale.

— Mai aşteaptă până ajungem acasă, să fie şi Frank de faţă. Eşti sigură că s-au luat măsuri în privinţa cuţitarului ăluia?

Ea dădu să răspundă, dar ceva legat de Pauly continua s-o sâcâie. La fel ca majoritatea italienilor fără stil propriu pe care-i cunoştea, Pauly îşi confecţionase imaginea din filme. Cu toate că *Saturday Night Fever* nu se mai transmitea de aproape zece ani, el tot mai copia imaginea lui John Travolta, adică jachetă de piele neagră, cămaşă albă şi pantaloni negri. Un adevărat *cafone.* Cine altcineva l-ar fi plimbat pe fratele ei cu maşina vreme de zece ani? Dar de ce era atât de agitat în seara aceea, de ce avea umerii atât de rigizi? Doar nu participa la primul război din viaţa lui. Ciulea mereu urechea spre interfon. Helen atinse butonul – părea să fie închis.

Se uită la el. Privirea lui Pauly atingea fugitiv oglinda retrovizoare, ca limba unui şarpe şi, dintr-o dată, Helen se simţi cutremurată de al treilea şoc puternic pe ziua aceea: şi dacă agenţii Strikeforce l-au cumpărat pe Pauly? Era stilul lor – să ajungă drept în vârf. Dacă garda de corp a fratelui ei purta un microfon? Dacă aranjase interfonul în aşa fel încât agenţii federali din urma dubei să poată recepta fiecare vorbă pe care o spuneau ea şi Eddie?

Helen îşi scoase oglinjoara şi începu să-şi examineze cu calm machiajul.

— Tata se întreba dacă o să-l promovezi pe Pauly.

— Cum? Dar de când se amestecă tata în chestiuni legate de personalul meu?

— Spunea că Pauly merită o avansare.

Şi Pauly, ca un *cafone* prostănac, îşi îndreptă umerii cu mândrie.

*

A doua zi, dimineaţa devreme, Eddie Rizzolo intră în camera pe care Helen o folosea drept birou. Sora lui purta o bluză strâmtă din mătase, jeanşi şi mai strâmţi, şi o pereche de sandale cu barete subţiri şi tocuri înalte pe care prietena lui Eddie, geloasă, le considera vulgare de-a binelea.

Helen ridică privirea de pe computerul în care introducea date de pe nişte balanţe comerciale, se roti cu scaun cu tot, îşi întinse picioarele perfecte şi-i acordă întreaga ei atenţie. Eddie ştia că soră-sa cântăreşte patruzeci şi cinci de kilograme şi are abia un metru cincizeci şi trei fără tocuri, şi fizic o domina, dar când îl pironea cu ochii ei violeţi, simţea că fiinţa ei umple încăperea.

— Pauly avea microfon?

Eddie dădu din cap.

— FBI-ul?

— Strikeforce, Districtul de Sud.

— Ce caută ei aici, în Brooklyn?

— Au făcut o înţelegere cu Districtul de Est – investigaţii comune.

— Grozav. Era singur?

Cu alte cuvinte, îl întreba dacă agenţii Strikeforce mai convinseseră şi alţi oameni ai clanului Rizzolo să poarte microfoane pentru a transmite discuţiile dintre şefii lor.

— Da. Am avut la început o mică discuţie. E al dracu’ de neplăcut când asta se întâmplă cu o persoană agreabilă.

— De cât timp durează?

— Abia a început, slavă Cerului.

— Cum l-au convins?

Eddie îşi frecă buzele. Înţelegea unde vrea să ajungă Helen şi nu-i convenea.

— Pauly mai avea şi o mică afacere colaterală cu heroină.

Ochii ei scânteiară.

— Probabil că i-au fluturat sub nas douăzeci de ani la pârnaie, iar el a cedat?

— Şi vărul lui era implicat. Puştiul ăla simpatic, Joey. Agenţii i-au zis că-l înfundă şi pe băiat. Pauly s-a speriat când s-a gândit ce-ar putea să-i facă micului Joey poponarii din închisoare, şi a cedat. L-au cam strâns cu uşa.

— Ştiai de afacerea cu heroină a lui Joey?

— De fapt, nu ştiam…

Ea-l pironi cu privirea şi aşteptă, rece, neîndurătoare.

— Bănuiam, dar nu m-am amestecat.

— Eddie. Am convenit: fără heroină! Aşa l-au prins pe tata. Riscurile sunt prea mari. Încetează să te mai porţi ca un băiat de gaşcă. Dacă-i faci să creadă despre tine că eşti doar un băiat de gaşcă, nu mai au nici respect, şi nici teamă. Crezi că Pauly ar fi îndrăznit să-i facă una ca asta tatei?

— Mda, păi, poate ştiu şi ei că nu-s prea deştept.

Helen se strâmbă, îi făcu semn să se apropie, îl trase spre ea şi-l sărută pe obraz.

— Vrei să-mi faci un serviciu? Să nu uiţi un lucru?

— Ce anume?

— Că formăm o echipă – tu, Frank, tata şi eu.

Căldura înăbuşitoare din ziua precedentă, neaşteptată pentru acel anotimp, cedase locul unei dimineţi senine şi răcoroase. După ce curăţă straturile de pansele din grădină, Helen ridică privirea şi-şi surprinse propria

imagine fumurie reflectată în plasticul antiglonţ pe care fraţii ei îl instalaseră deasupra jaluzelelor de la ferestre. Jocul luminii făcea ca figura ei să se reflecte cu claritate pe un fundal nedesluşit, ca o fotografie-portret, de studio, demodată, a unei fete cu fire înflăcărată şi ochi serioşi. Se apropie ca să atingă imaginea, dar mişcarea schimbă unghiul privirii ei şi dincolo de plastic apărură sticla şi şipcile înguste de lemn ale jaluzelei, care păreau să-i secţioneze faţa. Se cutremură, clătină cu putere din cap, scăpă florile uscate din mână şi se întoarse în casă.

Şterse datele de pe computerul în care se găseau registrele Rizzolo legale, ale firmei de transport, ale caselor de nunţi şi cluburilor de dans. Ecranul negru o privea fix – o altă oglindă. Urcă la etaj să îngrijească plantele, dar apa în exces mustea în tăviţe, iar frunzele începeau să îngălbenească. Dădu drumul combinei muzicale, dar nici muzica lui Corelli nu reuşi s-o liniştească, aşa că o opri. Se uită îndelung la portretul în ulei al lui John Baptista Guandagnini, pe care-l cumpărase când fusese în Italia să dea o mână de ajutor sinistraţilor rămaşi fără adăpost în urma unui cutremur puternic. „Sfântul patron“ al ei… dar nici măcar marele şarlatan care-i păcălise pe artizanii de viori din Cremona nu-i putea smulge un zâmbet în ziua aceea.

Lumina o scotea din sărite; părea murdară din cauza plasticului antiglonţ. Fraţii ei erau mândri de instalaţia care-i permitea să deschidă puţin ferestrele ca să lase aerul să intre, dar, la fel ca în cazul multor altor lucruri făcute de Frank şi Eddie, execuţia nu se ridica niciodată la nivelul aşteptărilor. Plasticul special devenise tot mai opac pe parcursul anilor scurşi de când tatăl lor pornise ultimul război cu restul mafiei, ce marcase desprinderea de clanul Cirillo. Iar acum ajunsese aşa de înceţoşat încât împrejurimile din Canarsie păreau a fi sub apă, iar noaptea, lumina puternică a reflectoarelor de securitate aflate pe

peluză, pe alee, în curte şi pe poteci era difuză, ca într-o furtună de zăpadă.

În mod normal, când se simţea prinsă în capcană, se putea refugia în mai multe locuri: vechea fermă pe care bunicul o cumpărase în Westchester, conacul unui vânător de balene pe braţul de nord al Long Island-ului, pe care familia mamei ei o avea de pe vremea Prohibiţiei, şi o cabană de vară în munţii Adirondack. Unii veri ai ei, oameni care-i plăceau, aveau proprietăţi atrăgătoare în zona de vânătoare din New Jersey; şi acolo era bine venită, ba chiar invitată, căci până şi cele mai bune familii siciliene aveau fii divorţaţi dornici să se recăsătorească. Mai era, desigur, unchiul Frank în Westport, şi acum, frumosul lui aruncător.

O dată, când simţise nevoia imperioasă să fugă cu adevărat de toate, urcase într-un avion, singură, şi se dusese într-o staţiune izolată din Martinica, unde, vreme de o săptămână, trăise ca o persoană complet diferită. Amintirea aceea încă îi mai stăruia în minte. Dar, de la apariţia Strikeforce, nimic nu mai era ca înainte, şi nu avea de gând să plece nicăieri până când lucrurile nu aveau să stea cu mult mai bine – ceea ce nu părea să se întâmple prea curând.

Alergă la etaj, îşi scoase sandalele cu toc, jeanşii şi bluza. Agăţă hainele pe umeraş, puse sandalele în cutia lor şi aruncă chiloţii în coşul de rufe. Se opri în faţa oglinzii de la măsuţa ei de toaletă pe care-o avea din liceu şi-şi privi trupul cu încântare. Era subţire şi totuşi puternică, agilă. Îmbrăcă un trening gri cu dungi albastre şi-şi puse pe cap o banderolă albastră.

Eddie şi Frank tăcură brusc când ea intră în camera de zi. Frank era mai solid chiar decât Eddie – un bărbat liniştit, robust, cu dorinţe intense şi adesea lipsite de discernământ, iute la mânie, dar fără să fie ranchiunos. Cei doi aveau un aer nevinovat, iar Frank, care, spre deosebire de Eddie, n-o putea minţi niciodată, aruncă o privire neliniştită spre telefonul cu număr secret.

— Mă duc să alerg.

— E periculos să-ţi faci un obicei din asta, Helen. Sunt mulţi care ar putea specula faptul că ai un program uşor de anticipat.

— Trebuie să ies.

Frankie, ale cărui echipe răspundeau de zona Canarsie, trimise fără tragere de inimă după gărzile ei de corp. Apoi aruncă din nou o privire vinovată spre telefon.

— Ce puneţi la cale?

— Nimic.

— Nu cred.

Eddie avea un aer încăpăţânat, dar Frank spuse:

— Ne-a contactat un tip.

— Fără afaceri cu droguri.

— *Cincizeci* de kile, strigă Eddie fluturând mâna bandajată.

Frank completă:

— E aşa o lipsă pe piaţă încât preţurile au urcat până la cer. Ne-ar prinde bine banii, Helen. Lasă-mă să merg în nord şi să fac rost de ceva mălai.

— Măi băieţi, agenţii din Strikeforce abia aşteaptă să vă înfunde. V-a trecut prin cap vreo clipă că telefonul e probabil ascultat?

— L-am verificat azi-dimineaţă, protestă Eddie.

Frank adăugă:

— N-am vorbit la telefon.

— În plus, agenţii federali nu pot să ne sune ca să ne propună să cumpărăm, mai zise Eddie. S-ar chema că ne-au întins o cursă.

— Acuma sunteţi şi avocaţi. Ascultaţi, avocaţilor, dacă cumperi, se cheamă că ai în posesie. După aia dai bună ziua unuia căruia agenţii federali i-au pus microfon, şi se cheamă că ai conspirat să vinzi. V-am spus, fără droguri.

— Dar afacerea asta e diferită.

— Am stabilit o înţelegere, Eddie. Tu, Frank şi cu mine. Când l-au închis pe tata, am căzut de acord: tu şi cu Frank

vă ocupaţi de afaceri, dar eu iau hotărârile.

— Dar eu vorbesc despre afaceri. Nu intra pe teritoriul nostru!

Eddie părea foarte hotărât; începu să se plimbe prin cameră.

Frank strânse pumnii şi-i împinse unul într-altul, făcând să se încordeze muşchii braţelor – era felul lui de a ridica din umeri. Ca de obicei, Eddie îi crea probleme.

— Frank, am avut o înţelegere?

— Da.

— Vrei să-i spui şi lui Eddie, te rog?

— Haide, zău…

Frank împinse şi mai tare pumnii unul într-altul; încheieturile degetelor i se albiră.

— Eddie, ai fost şi tu de acord?

Acesta încetă să mai umble prin cameră.

— Mda.

— Tata a fost de acord?

— Sigur. Ştia că noi suntem doi prostovani.

— Hei, protestă Helen, îmblânzită.

Îl trase de mânecă pe Eddie spre Frank şi-i strânse în braţe pe amândoi.

— Suntem toţi trei o echipă, de acord?

Le împunse în glumă cu unghiile colăceii de grăsime din jurul mijlocului:

— Ce-ar fi să veniţi şi voi la alergat? Nu vreţi să scăpaţi de burţile alea?

Eddie se retrase din îmbrăţişare.

— Şi dacă punem mâna pe marfă? Tipu’ e un nătărău.

— Da, încuviinţă şi Frank. Ce zici, Helen? N-am putea s-o furăm?

Telefonul cu numărul înregistrat în cartea de telefoane sună în bucătărie. Aşteptară, privindu-se unii pe alţii. Mama lor apăru în prag, cu un prosop în mână; Helen îşi spuse, aşa cum făcea adesea: „În niciun caz n-am să fiu la fel de frumoasă când o să am vârsta ei“. În ciuda şuviţelor argintii

din păr, avea trupul unei dansatoare şi un chip de care fiecare băiat din familie se îndrăgostea când ajungea să crească destul pentru asta. Helen nu era sigură dacă mama îi ducea dorul tatălui ei, sau dacă prefera să fie singurul şef în casă. Probabil că-i lipsea sexul – dar despre aşa ceva nu discutau niciodată. Tot aşa cum nu abordau nici problema afacerilor. Chiar şi atunci când oamenii lui Cirillo au făcut zob ferestrele casei cu puştile lor, iar ziarul *The New York Post* a publicat fotografia lui Don Eddie pe prima pagină, ea se agăţase cu îndârjire de povestea potrivit căreia soţul ei e un simplu director al unei firme de transport.

— La telefon e o fată pe nume Marcy.

— Marcy Goldsmith? întrebă Helen.

— Un nume din ăsta, evreiesc, zise mama ei ridicând din umeri. Pretindea că ţi-a fost colegă de cameră la colegiu.

— Spune-i că nu-s acasă.

— Nu vrei să vorbeşti cu ea?

— Mamă, te rog.

— Bine. O să mint.

— Mulţumesc.

Eddie dădu să vorbească imediat după plecarea ei, dar Helen îl opri cu un gest.

— Aşteaptă. Se va întoarce.

— De unde…

— Ştiu.

Mama ei se întoarse, nedumerită.

— Marcy zicea că promoţia voastră se pregăteşte de absolvire.

— Nu i-ai spus că sunt în oraş?

— Am ajuns să vorbim ba de una, ba de alta. Pare o fată de treabă.

— Spune-i că o să-i trimit un cec.

— Nu ţipa la mine. Se întoarse spre Eddie şi Frank: Vă e foame, băieţi?

— Da, mamă, sigur.

— Vă aduc imediat ceva de mâncare.

Eddie aşteptă până ce mama lor ieşi din nou.

— Ce zici, Helen?

— Nu.

Afară, doi dintre cei mai buni oameni ai lor aşteptau într-o maşină. Al treilea, un tânăr energic din Sicilia, încălţat cu pantofi de sport, îşi făcea încălzirea. Ea sări pe iarbă lângă el şi execută câteva întinderi, conştientă că, de-a lungul străzii, bunicile şi mătuşile văduve ale cartierului se iţesc pe după perdele: iat-o din nou pe sălbatica Helen în acţiune. Casele din dreapta şi din stânga erau ocupate de locotenenţi ai clanului Rizzolo, ca şi acelea aflate spate-n spate cu casa lor, cu ieşire la strada paralelă. Această grupare conferea o senzaţie de siguranţă, dar strada nu constituia în niciun caz o fortăreaţă dacă oamenii lui Cirillo declanşau un război cu adevărat sângeros.

— Să mergem!

Helen ieşi din cartier alergând, urmată de maşină şi de tânărul sicilian. Optă pentru un traseu care traversa un teren mlăştinos, apoi trecea prin parc şi de-acolo urma o cărare paralelă cu Belt Parkway. Soarele scânteia peste golful Jamaica. O boare dinspre continent, uscată şi răcoroasă, adia deasupra ţărmului. Când maşina o luă înainte ca s-o aştepte la următoarea intersecţie, Helen îi făcu semn tânărului s-o ajungă din urmă. Era un băiat frumuşel, cu un vag surâs angelic, atenuat de duritatea înfăţişării sale, potrivită meseriei. Ce modalitate de a dezbina o familie, îşi spuse Helen: să te culci cu garda de corp. Crescut de oameni cu principii severe, tânărul îşi cunoştea locul şi nu încercase niciodată să-i facă avansuri, oricât de voalate. Ea respecta faptul acesta şi-l trata cu aceeaşi atitudine rece şi distantă pe care o avea faţă de toţi angajaţii familiei, iar când ieşea să alerge cu el, purta treninguri largi, ca să nu pară provocatoare.

În acea clipă îşi dorea, cum i se întâmpla adesea, să poată să facă dragoste în mod regulat şi satisfăcător, fără să-şi primejduiască imperiul. Brusc, Helen surâse şi zâmbetul ei

uluitor de strălucitor o făcu să arate ca o ţigăncuşă: se gândea că, în câţiva ani, îşi va putea permite să cumpere acea staţiune din Martinica. Dar între timp puştii francezi atrăgători vor deveni oameni maturi, şi nu va mai fi la fel. Pe lângă aceasta, datorită intervenţiilor Strikeforce, afacerile clanului Rizzolo încetaseră să mai prospere pentru prima oară de când ea preluase conducerea.

— Pennsylvania Avenue.

După încă trei kilometri de alergare ajunse să se simtă bine, pregătită să parcurgă drumul lung de întoarcere, alţi patru kilometri şi jumătate. Garda de corp deschise casetofonul său portabil, care fusese modificat pentru a servi drept legătură radio cu cei din maşină, şi repetă direcţia în microfon.

Din faţă apărură doi inşi care alergau.

Automat, Helen şi garda ei se corp se apropiară ca să-i determine pe ceilalţi să se despartă şi să-i ocolească. Cei doi erau atletici, solizi şi musculoşi. Cel de pe partea ei, un irlandez chipeş care arăta a pompier, îi adresă un zâmbet apreciativ, şi, în vreme ce ea îi răspundea, partenerul lui îl frânse în două pe însoţitorul ei, cu un pumn zdravăn în stomac.

Sicilianul se prăbuşi la pământ împroşcând sânge şi vomă, dar în cădere încercă să scoată arma din trening. Cei doi erau pregătiţi şi pentru o asemenea eventualitate. Unul din ei ajunse primul la armă, o scoase şi smulse firul radioului. Celălalt o prinse pe Helen chiar în clipa când se pregătea să ţâşnească spre autostradă. Ea strigă după ajutor. O maşină se opri cu frânele scrâşnind. Înăuntru se aflau doi bărbaţi. Părea un miracol, asta până în momentul când cei doi deschiseră portiera din spate permiţându-le alergătorilor s-o împingă pe bancheta din spate.

Ea se luptă; lovi cu picioarele, muşcă, ţipă. Unul dintre bărbaţi se aruncă peste ea. Helen îl pocni zdravăn cu genunchiul în vintre. Bărbatul ţipă şi se rostogoli într-o parte. Partenerul ei o prinse de umeri. Ea-şi înfipse dinţii în

încheietura lui, lovi un altul cu piciorul în faţă şi se împinse în uşă. Reuşi să deschidă portiera. Dar bărbaţii o traseră înapoi, îi lipiră faţa de banchetă, îi ţintuiră şoldurile şi-o împunseră cu un ac.

9

La optsprezece kilometri distanţă, spre nord-vest, în vreme ce răpitorii lui Helen Rizzolo goneau spre aeroportul Kennedy, automobilul Rolls-Royce Silver Spur al lui Christopher Taggart cotea pe o stradă din Harlem, zdrobind cioburi de sticlă sub cauciucuri. Reggie, cu faţa ascunsă de ochelari mari şi întunecaţi şi de borul pălăriei sale, conducea încet de-a lungul cvartalului de clădiri abandonate străjuite de copaci prăfuiţi. Taggart stătea complet nemişcat în spate, privind prin geamurile-oglindă care făceau ca Harlemul să pară scăldat într-o lumină aurie.

Consumatorii de heroină şedeau pe la colţuri, aşteptându-şi omul. Unii plângeau; se înarmaseră cu răbdare. Cei mai puternici se căţăraseră pe scări de incendiu şubrede ca să vadă mai bine. Toţi priveau în aceeaşi direcţie, ca nişte flori de primăvară ce urmăresc soarele într-o zi friguroasă; niciunul dintre ei nu se uită a doua oară spre maşina sclipitoare. Omul lor avea să vină pe jos, şi era în întârziere – *dacă* mai venea – căci criza de droguri se accentuase simţitor.

Reggie se tot uita spre Taggart în oglindă, dar zâmbetul lui obişnuit dispăruse, şi nu-l împunsese cu nicio glumă toată dimineaţa.

— Ştii, domnule, traficul de heroină seamănă cu molestarea copiilor, în sensul că se profită la maximum de persoanele cele mai incapabile să se împotrivească. Pe de altă parte, pare puţin probabil să-l poţi ademeni pe domnul Cirillo cu fondante.

Prima regulă a negoţului cu droguri era să nu închei niciodată vreo tranzacţie cu cineva recomandat de o persoană cu care făceai deja afaceri; exista riscul ca asociatul tău să fi devenit informator, iar noul lui prieten să fie poliţist. Taggart trebuia să-l determine pe Mickey Cirillo Nebunul să încalce regula.

— Treaba asta suna mult mai bine în teorie.

Depăşise multe limite prin însăşi natura răzbunării sale, şi se aştepta să mai nesocotească altele înainte să distrugă mafia, dar traficul de droguri nu era atât o violare a graniţelor, cât o trecere de partea adversarului. Îl obseda întrebarea dacă tatăl lui i-ar accepta ţelul ca justificare, presupunând că, printr-un miracol, s-ar putea întâlni.

Reggie îi aruncă o privire care-i aminti că heroina era moneda de schimb a mafiei, şi că puterea acesteia se afla în legătură directă cu aprovizionarea. Aceasta făcea mafia la fel de dependentă ca narcomanii de pe stradă, şi la fel de pregătită pentru a fi exploatată.

Un fior străbătu întreaga zonă, iar narcomanii se mişcară toţi în acelaşi timp, ca firele de iarbă în vânt. Taggart se întoarse să se uite în urmă, după traficantul lor, dar Reggie, atent la oglinzi, spuse:

— Avem în spate o maşină a poliţiei. Doi ofiţeri într-o maşină de patrulare.

Berlina poliţiei newyorkeze trecu pe lângă ei. Sirena piui scurt, iar poliţistul din faţă le făcu semn să tragă pe dreapta. Taggart coborî geamul.

— Salutare, căpitane. Vânezi fuste?

— Chris! Ce naiba faci aici? Am crezut că eşti un afurisit de proxenet.

Comandantul secţiei de poliţie îi întinse mâna prin geamul berlinei.

— Vrei să afli dacă te poţi trezi omorât umblând pe-aici în maşina aia?

— Să ştii că micuţa asta e mult mai sigură decât a voastră. Eu arăt ca un erou local, în vreme ce voi vă

identificaţi de la o poştă cu duşmanul.

— Ce cauţi, să cumperi un loc să construieşti?

Taggart făcu cu ochiul.

— Căpitane, dacă ai fi un om foarte bogat, te-aş duce să facem un tur pe Columbus Avenue, să vezi terenurile pe care le-am cumpărat în anul 1977. Harlemul a devenit o zonă interesantă. Acum e momentul să cumpăr.

— Scoate-ţi carnetul de cecuri. O să-ţi vând casa mea.

Maşinile plecară.

În cele din urmă traficantul sosi, ducând cu el o armă, deoarece criza de pe piaţa drogurilor ridicase preţul unei pungi de zece dolari, la cincisprezece. Omul lui de legătură întârziase şi el o oră şi aduse jumătate din cantitatea promisă, ba mai şi crescuse preţul de la şaptezeci la o sută douăzeci de dolari pentru zece pungi.

În centru, cel mai mare distribuitor de heroină din Harlem, un bărbat negru, privea cu jale printre gratiile de fier din Gramercy Park, în vreme ce discuta situaţia drogurilor cu un şef din clanul Cirillo.

— Dacă oamenii tăi nu iau mai repede legătura cu agenţii mei, curând o să caut marfa în altă parte.

Era o minciună, pentru că încercase peste tot. Omul lui Cirillo repetă că va face rost de heroină în curând. Dădu din cap spre statuia lui Edwin Booth, dornic să schimbe vorba.

— Care-i chestia cu tipul ăsta?

— Frate-său l-a împuşcat pe Abraham Lincoln pentru că a abolit sclavia.

Dincolo de parc, distribuitorul zări, prin gardul depărtat, un splendid Rolls-Royce Silver Spur trecând pe lângă hotelul Gramercy Park. Îşi propuse să-şi cumpere şi el o maşină la fel; avea deja două, o limuzină neagră şi o Corniche decapotabilă, roşie, dar niciuna nu arăta aşa de bine ca afurisita aia albă cu geamuri întunecate.

Acelaşi *capo* îl găsi pe Mikey Cirillo Nebunul într-unul din bordelurile clanului, care se îngrijea de mulţimea de clienţi din acea după-amiază. Mikey, care, în opinia şefului respectiv, ar fi trebuit la acea oră să se ocupe de afaceri, punea la cale o distracţie – un meci de box într-un ring de la subsol. Chipul lui arătos, cu linii dure era surescitat, iar *capo* presupuse că tocmai a tras o priză bună din micuţa puşcă din aur cu ţevile retezate, care-i atârna la gât. Făcându-şi loc prin mulţimea din jurul ringului, ajunse la Mikey şi-l informă despre ameninţarea distribuitorului negru. Expresia acestuia deveni ameninţătoare.

— Mai târziu.

— Mikey, tipul nu glumeşte.

Mikey îl întrerupse:

— Acum mă ocup de pariuri. Sherry sau Rita?

Două femei goale se încălzeau dincolo de frânghii: o blondă solidă, cu sâni mari, şi o brunetă mai micuţă. *Capo* le evaluă cu un aer plictisit.

— Blonda.

Mikey rânji.

— O să pierzi. Micuţa Rita e o bombă.

— Problema asta nu suferă amânare, Mikey.

Cirillo lovi gongul. Treizeci de potenţiali clienţi în costume şi jachete sport aclamară, iar fetele intrară în ring.

Pentru că mănuşile uşoare nu atenuau durerea, Sherry şi Rita conveniseră de mult să mimeze loviturile. Clienţilor nu le păsa; pe ei îi încântau căderile cu picioarele desfăcute şi eforturile de a se ridica de jos cu mişcări sugestive. În plus, îi explicase Sherry Ritei, dacă vreunul din ei se plictisea, n-avea decât să se ducă la etaj şi să facă sex, acesta fiind oricum motivul ce-i adusese acolo. Luptătoarele goale erau doar un spectacol-aperitiv. Dar în ziua aceea, Mikey Nebunul a apărut pe neaşteptate şi le-a stricat aranjamentul.

Mikey se întunecă la faţă văzând cum Rita se preface că a încasat un pumn în falcă. Fata flutură braţele, căzu pe

saltea, se târâi spre frânghii, zvârcolindu-se ca un şarpe, şi se ridică din nou în picioare cu ajutorul entuziast al clienţilor. Mikey bătu gongul, făcându-le semn să treacă în colţurile lor.

Clienţii se îngrămădiră în jurul lor, ştergându-le cu prosopul, dându-le să bea şampanie, udându-le cu şampanie pe sâni. Mikey se aplecă spre Sherry şi şopti:

— O bătrână pentru prima picătură de sânge.

— Glumeşti.

Traversă ringul spre Rita, o spaniolă brunetă, micuţă şi dură, cu sâni fermi, şi-şi repetă oferta. Rita făcu ochii mari.

— O mie de dolari?

— Nu trebuie decât s-o faci să sângereze.

Lovi gongul din nou şi fetele săriră din colţuri, având imprimat în carne modelul scaunelor de răchită. Sherry, blonda, tot mai ezita să lovească cu adevărat, dar Rita ţinti faţa. Eschiva lui Sherry fu urmată de o nouă lovitură.

— Dă la corp! strigă Mikey.

Rita făcu un pas înapoi, îşi repartiză greutatea pe ambele picioare şi lovi cu sete în abdomenul lui Sherry. Aceasta lăsă mâinile în jos, căscând gura după aer, uluită.

— Dă-i!

Rita îşi luă avânt încă o dată şi-o pocni pe Sherry în faţă. Sherry aterizã pe saltea, strigând. Din buză îi curgea sânge. Rita ţopăi, ridică mâinile deasupra capului şi strigă:

— Eu capăt mia, eu capăt mia. Plăteşte-mi, Mikey. Plăteşte-mi.

— Nu te grăbi! Sherry nu a ieşit din joc, protestară fanii ei.

— Nu vă faceţi griji, îi asigură Mikey, lupta abia a început.

Clienţii se repeziră în ring, o ridicară pe Sherry pe scaun şi-i turnară şampanie în cap. Mikey îi inspectă buza.

— Te simţi bine, dulceaţă?

— Nu pot să cred că m-a lovit, spuse Sherry printre suspine, strângând din ochi, căci şampania îi sporea usturimea.

— Ce, ai înnebunit? râse Mikey. Pentru o mie de biştari i-ar fi satisfăcut toate toanele unui maimuţoi.

— Una e să regulezi un maimuţoi, alta să-ţi loveşti prietenii.

— Oricine poate fi cumpărat cu o sumă oarecare.

— Eu nu.

— Ba da. Câştigătoarea capătă cinci miare.

— Las-o baltă!

— Învinsa petrece o lună la etajul trei.

Sherry îl privi cu gura căscată.

— O lună?!

— În fiecare noapte. Dă-i drumul, păpuşă!

Îi şopti acelaşi lucru şi Ritei, iar zâmbetul fericit de pe chipul acesteia dispăru. Etajul trei era rezervat perverşilor bogaţi. O gorilă stătea de pază ca să se asigure că niciuna din fete nu ajunge la spital, dar în afară de asta, clienţii puteau să-şi permită orice fantezie atâta timp cât plăteau; în mod normal, fetele făceau de serviciu prin rotaţie la etajul trei. Nici Rita, nici Sherry nu erau *obligate* să se supună lui Mikey sau celui care conducea localul, dar dacă una din ele ar fi părăsit bordelul lui Cirillo, n-ar mai fi fost primită la niciun alt stabiliment din New York. Şi-atunci nu le mai rămânea decât să spere într-un noroc chior şi să se căsătorească cu vreun doctor sau, în caz contrar, să se ocupe de camionagiii din Long Island.

Porniră încet spre centrul ringului, măsurându-se din priviri.

— Mikey! protestă *capo.* Avem nevoie de marfă!

Mikey îl ţintui cu o privire rece, ucigătoare, iar bărbatul dădu înapoi, înţelegând prea târziu că a făcut o greşeală. Chiar dacă se purta ca un puştan bogat şi răzgâiat, Mikey Nebunul nu era naiv. Să aţâţe două fete, făcându-le să se schilodească reciproc putea fi o simplă distracţie, în vreme ce mintea lui căuta intens un răspuns la întrebarea ce nu merge cum trebuie în traficul de droguri.

Apucă linguriţa de aur pentru cocaină. Deşi abia dacă avea trei centimetri lungime, se desfăcea la îmbinare ca o puşcă adevărată, dezvăluind o ascunzătoare micuţă unde erau păstrate cristalele albe. Mikey aspiră, închise tainiţa şi lăsă linguriţa să cadă.

— O să mă ocup de treaba asta, spuse încet. Acum ieşi dracului de-aici!

Privind fetele care se băteau cu înverşunare Mikey Nebunul îşi dădu seama că începea să depăşească şocul provocat de arestarea fratelui său Nicky de către Strikeforce. Cu trei zile în urmă, bătea metodic un agent de pariuri care trădase familia, când s-a aflat vestea, şi un grup de indivizi cu mutre lungi îl luaseră rapid de-acolo de parcă ar fi devenit peste noapte preşedintele Statelor Unite. Tatăl lui, Don Richard, îi ceruse să preia îndatoririle lui Nicky. I-a spus că are încredere în el. Mai târziu, şefii diferitelor zone au recunoscut că lipsa drogurilor devenise acută.

Se întâmpla un lucru de neînţeles pentru Mikey. Toată lumea spunea că criza a apărut din cauza celor doi ani de raiduri ale Strikeforce. Descoperiseră Legătura Pizza, Legătura Sardelelor, Legătura Siciliană, Legătura Pizza Doi şi Trei, chiar şi afurisita de Legătură Nepal. Iar acum, Legătura Garajului din Fourty-fifth Street, ce dusese la capturarea şefului Nino Vetere, cel care-l trădase pe Nicky. Ca urmare a arestării angrosiştilor, şi a importatorilor, se micşora tot mai mult cantitatea de heroină ce pătrundea în New York, în vreme ce numărul consumatorilor creştea. Asta spunea toată lumea.

Membrii clanului Cirillo fuseseră importatori şi distribuitori importanţi vreme de treizeci de ani, iar Mikey cunoştea o sumedenie de contrabandişti. Mulţi dintre cei care nu fuseseră arestaţi se plângeau de jafuri, accidente inexplicabile şi trădări misterioase. Era de-ajuns să pui toate acestea cap la cap, ca să-ţi dai seama că se petrece ceva straniu. Ce anume, nu ştia nimeni. Cert era faptul că

marfa se împuţina tot mai mult. Mikey deschise din nou tainiţa de aur, o duse la nas, apoi se gândi mai bine şi goli cocaina pe jos. Oricât ar fi întors lucrurile pe toate feţele, nu putea rezolva problema.

Ştirile despre dificultăţile lui Mikey curgeau fără întrerupere spre tatăl lui, în ciuda faptului că bătrânul se pensionase, cel puţin teoretic. În câteva ore, consilierul lui îi aduse la cunoştinţă ameninţarea distribuitorului negru din Harlem. O discutară în vreme ce beau ceai cu gheaţă pe peluza casei lui Don Richard, aflată pe un deal din Staten Island. Părul lui roşcat, rar, se mai decolorase în cei zece ani scurşi de la disputa de la Abatelli cu Christopher Taggart, şi se aplecase puţin de spate, ceea ce făcea ca trupul lui împuţinat să pară şi mai mic.

Dincolo de portul gol era Manhattan-ul. Clădirile înalte de pe Wall Street ascundeau Centrul Corecţional Manhattan, însă Don Richard vedea cu ochii minţii închisoarea în care se afla fiul său cel mare ca şi cum clădirile n-ar fi existat. Promisiunile avocaţilor erau vorbe goale. Fiul său cel mare avea să petreacă mulţi ani în închisoare; din punctul de vedere al controlului asupra vastului clan, singurul important, Nicky încetase practic să mai existe.

Consilierul lui Don Richard îi atrase atenţia că existau zeci de lideri Cirillo care tânjeau să-i ia locul.

— Mikey se poate descurca.

— Ştii că-l iubesc pe Mikey ca şi cum ar fi copilul meu, argumentă *consigliere,* dar nu-i pregătit.

Don Richard clătină din cap.

— Învaţă repede şi e ahtiat după putere. Asta-i cel mai important. Chiar dacă nu e conştient de lucrul acesta, vrea puterea. La fel s-a întâmplat şi cu mine.

— El e mezinul, replică *consigliere.* Ne-am aşteptat la mai puţin în ceea ce-l priveşte, şi din cauza asta nici el nu s-a străduit.

— Aiurea, astea-s palavre de psihiatru.

Nega existenţa unei slăbiciuni pentru fiul său cel mic – pur şi simplu era un bărbat prea dur şi prea ambiţios ca să recunoască aşa ceva. De fapt, încrederea lui se baza pe amintirile pe care le avea despre sine la vârsta lui Mikey. Fusese şi el la fel de caraghios şi de arogant, şi uite cât de departe ajunsese, *fără* să fie avantajat de înfăţişarea atrăgătoare a unui lider înnăscut.

Mikey va şti ce să facă, atunci când va fi cazul, în ciuda unei copilării lipsite de griji, ca mezin al familiei unui mafiot bogat şi puternic. Don Richard era atât de sigur de justeţea raţionamentului său, încât hotărî să nu se ocupe de problema aprovizionării cu heroină. Consilierul lui insistă că reconstruirea reţelei lor de import e un test prea dur pentru Mikey, şi că Don Richard ar trebui să se implice direct. Don Richard ignoră acest sfat, așa cum presupusese Christopher Taggart.

Bătrânul observă, dincolo de gardul din sârmă de la stradă, un Rolls-Royce uriaş, alb. Se strâmbă, ofensat la gândul că vreun traficant de cocaină columbian de doi bani îşi caută locuinţă în cartierul *lui.*

În maşină, Taggart spuse:

— Spre aeroport. Să vedem ce are de spus domnişoara Rizzolo în apărarea ei.

10

— Efectul sedativului a trecut din nou, anunţă Reggie. Trebuie să-i mai fac una, înainte să-şi provoace vreun rău.

— Aşteaptă puţin!

Fascinat şi întrucâtva copleşit, Christopher Taggart o studie pe Helen Rizzolo printr-un geam-oglindă. Femeile din subordinea lui Reggie îi legaseră încheieturile mâinilor şi picioarelor de un scaun din stejar, care era fixat solid în podea. Se străduiseră să nu-i facă niciun rău, dar nimeni nu-şi închipuise ferocitatea cu care avea să se lupte fata cu legăturile solide din piele, trăgând şi răsucind, cu trupul micuţ încordat ca un arc, şi iar chipul – acoperit de o mască de furie bine controlată. Privirea ei întâlni propria imagine reflectată în alt geam-oglindă, care ascundea priveliştea de dincolo de ziduri, dar nu făcu altceva decât să se lupte în continuare cu tot atâta naturaleţe şi hotărâre ca un leopard prins în capcană.

— Sunt pregătit, spuse Taggart.

Reggie îi atinse braţul:

— Te rog să te mai gândeşti.

— Am mai discutat asta. Ea e cea care controlează clanul Rizzolo. Iar eu aş putea să-i controlez prin ea. Oamenii din clanul lui Helen sunt duri, ambiţioşi şi-i urăsc de moarte pe cei din neamul Cirillo. După ce lovim clanul Cirillo, familia ei îi va recruta pe oamenii din tabăra adversă.

— Întreabă-te de ce ai ales-o pe această femeie.

— Nu are cazier. Familia ei a atras cel mai puţin atenţia Strikeforce de când Tony l-a băgat la închisoare pe taică-său. Are imaginaţie, se opune afacerii cu droguri şi e

persoana perfectă pentru jocul meu. În plus, este în căutarea adevărului.

În realitate, aşa stăteau lucrurile. Pornind de la firul subţire pe care Taggart îl dăduse fratelui său, acesta îşi câştigase renumele în cadrul Strikeforce pentru Districtul de Sud condamnându-l pe Don Eddie Rizzolo. Când oamenii lui Cirillo au încercat să intre pe teritoriul familiei Rizzolo, fraţii lui Helen au ripostat, angajându-se într-o luptă sângeroasă care încă mai fumega, exacerbată de acuzaţiile reciproce pe care şi le aduceau cele două familii, fiecare susţinând că ceilalţi sunt informatori ai Strikeforce. Ultima mutare fusese efectuată de oamenii lui Cirillo, care-l împuşcaseră pe Eddie Jr., însă acesta, după cum îi era obiceiul, supravieţuise.

— Mai e şi foarte frumoasă, remarcă Reggie. N-ai scăpat-o din ochi încă de la procesul tatălui.

Înainte de asta, îşi spuse Taggart, studiind-o. *Cu mult înainte.* La fel ca un crochiu care surprinde esenţa viitoarei picturi, chipul fetei pe care Taggart o văzuse cu zece ani în urmă la Abatelli îl prefigurase pe acela al femeii Helen Rizzolo. Crescuse cu doi-trei centimetri, iar vârsta adultă accentuase exotismul uluitoarei frumuseţi, însă calităţile esenţiale existaseră şi cu zece ani în urmă: forţa din ochii adânci, neclintiţi, mândria şi covârşitoarea ei senzualitate. Taggart nu era dispus să recunoască în faţa lui Reggie că şi-n acel moment imaginea ei îl zguduia la fel de tare ca la douăzeci şi unu de ani. Numai că, în ultimii zece ani se mărginise să-i savureze prezenţa de la o distanţă sigură.

— N-am de gând să-mi dau tot planul peste cap pentru simplul motiv că-mi place cum arată.

— Chris, ştii, pe când făceam pentru tine aranjamentele necesare în Sicilia, am avut şansa unei aventuri amoroase cu o femeie de acolo. Ele nu uită şi nu iartă niciodată. Dacă-şi va da seama vreodată cum ai de gând să te foloseşti de familia ei, te va distruge.

— Şi eu sunt sicilian.

— Pe sfert.

— Sfertul ăla munceşte peste program.

Chris îşi trase pe cap o cagulă şi intră în cameră. Ea încetă să se mai zbată în secunda în care-l văzu, şi el se gândi iarăşi la un animal, un animal de pradă ale cărui mişcări exprimau deopotrivă ideea de atac şi cea de apărare. Se purta ca un animal care-şi păstrează forţele în timp ce evaluează o nouă ameninţare.

— Helen, nimeni n-o să-ţi facă vreun rău.

— Scoate astea de pe mine.

— Ai să mă asculţi?

Privirea ei trecu peste zidurile de piatră, fereastra mică oblonită, uşa solidă, masivă pe care intrase el, şi peste masca lui. Chiar dacă era înspăimântată, nu lăsa să se vadă lucrul acesta.

— Am de ales?

— Nu.

— Te ascult.

Taggart îi desfăcu legăturile de la glezne, apoi cele de la mâini, pregătit să se apere dacă ea ar fi lovit cu piciorul. Helen se ridică, masându-şi încheieturile mâinilor cu mişcări calme.

— Port haine curate, şi am fost spălată. Cine m-a atins?

— Două femei, o asistentă şi o doctoriţă, au stat tot timpul cu tine.

— Mi-e sete.

Taggart umplu un pahar cu apă dintr-un urcior aflat pe o masă grosolană, lângă uşă. Ea bău jumătate şi continuă să mai ia câte o înghiţitură mică în vreme ce vorbeau.

— Cine eşti?

— Un prieten.

— Ascultă, *prietene,* ştii cine sunt?

— Helen Rizzolo. Te afli aici pentru că admir felul în care îţi conduci afacerile.

— Răscumpărare? râse Helen. Ai ales greşit persoana. Eu nu conduc nimic. Familia mea deţine nişte restaurante şi o

companie de transport urban, dar nici unele nu aduc un profit suficient de mare ca să pot plăti o răscumpărare. Fraţii mei le conduc. Eu mă ocup de registre, aşa că sunt în măsură să te informez că afacerile nu merg strălucit.

— Bună poveste, domnişoară Rizzolo. Agenţii FBI o cred – cel puţin faptul că nu tu conduci afacerile. Ca să fim la obiect, acelaşi lucru îl cred şi rivalii voştri – celelalte familii din New York. Nu pot să conceapă că o femeie poate conduce o familie mafiotă dură. Dar adevărul este că tu, şi numai tu, controlezi agenţiile de pariuri, de loterie, extorcările şi jafurile organizate de familia Rizzolo. Fraţii tăi nu fac decât să-ţi îndeplinească ordinele.

— Eşti nebun?

— *Tu* ai închis agenţiile de pariuri înainte de raidurile agenţilor Strikeforce. *Tu* ai pus capăt războiului cu clanul Cirillo. Ieri, *tu* ai ordonat ca unul dintre oamenii voştri să fie „eliminat“, ca să spunem aşa, după ce s-a descoperit asupra lui un microfon ce-i trăda complicitatea cu Strikeforce.

— Nu ştiu despre ce…

— Şefii de echipe ai fratelui tău Eddie l-au bătut măr cu o bâtă de base-ball după ce Eddie a terminat cu întrebările.

— N-am…

Helen se clătină brusc şi scăpă paharul cu apă, care se făcu ţăndări pe duşumeaua din piatră. Taggart o prinse chiar înainte să se prăbuşească în genunchi printre cioburi. Trupul ei, în aparenţă delicat, era în realitate la fel de tare şi de elastic ca un cablu din sârmă fin împletită. Se smulse din mâna lui şi-şi plecă fruntea.

— Mă simt bine. N-am nimic.

— Mă duc după doctoriţă.

— Nu. Lasă-mă doar să mă odihnesc.

Îngenunche, clătinând capul. Taggart făcu vânt cu piciorul cioburilor mai mari, până-n colţul camerei. Helen încercă să se ridice în picioare, sprijinindu-se de scaun. Taggart încercă din nou s-o ajute, cuprinzând-o cu un braţ, ea se încordă şi-l dădu la o parte cu un gest hotărât.

— Nu ştiu de ce am senzaţia că eşti de la FBI.

— Vino încoace, îi ceru Taggart ducându-se la fereastră şi deschizând obloanele. Priveşte!

Zidul de piatră văruit era gros de şaizeci de centimetri. Afară se vedeau dealuri de un verde proaspăt, un cer înnorat şi oi care păşteau.

— Unde suntem?

— Vestul Irlandei.

— Irlanda?

— Nu e un teritoriu al FBl.

Helen atinse sticla groasă a ferestrei.

— Cât timp am fost inconştientă?

— Şaisprezece ore.

— Îţi dai seama că fraţii mei dărâmă New York-ul încercând să mă găsească?

— Chiar asta începuseră să facă, dar noi i-am convins să stea liniştiţi.

— Noi? Despre ce e vorba?

Taggart lăsă obloanele deschise.

— Hai să discutăm afaceri.

— Ce fel de afaceri?

— Crima organizată.

Helen se îndreptă cu un mers nesigur spre scaun şi se aşează.

— Nu ştiu cine eşti şi ce vrei. Şi n-am habar despre ce vorbeşti.

— Eu vorbesc şi tu asculţi. Nu există niciun risc… Situaţia din New York indică faptul că vechea mafie e aproape spulberată. Strikeforce e pe punctul să vă lichideze. Eu vă mai dau un răgaz de cel mult cinci ani.

— Dacă întâlnesc vreodată pe cineva din mafie, o să-i transmit ce mi-ai spus.

— O să ai nevoie de ceva timp ca să înţelegi asta, răspunse Taggart răbdător. Evoluţia demografică a început să vă distrugă încă înainte de Strikeforce. Nu mai aveţi destui soldaţi care să vă execute operaţiunile şi să vă apere

de duşmanii voştri. Italienii sunt noii evrei din New York. Copiii lor se duc la facultate, aşa că nu mai pot fi carne de tun pentru războinicii sicilieni.

Helen ridică privirea.

— Nu ştiu cine eşti şi ce vrei, dar nu crezi că nişte sicilieni cu educaţie solidă ar putea fi mafioţi mai capabili?

— Aţi ajuns mult prea organizaţi. Toţi avocaţii şi economiştii şi contabilii voştri fac din voi o ţintă extrem de facilă pentru Strikeforce. La fel cum evaziunea fiscală i-a venit de hac lui Al Capone, condamnările RICO şi pentru narcotice dau lovitura de graţie unei structuri mai bine organizate. Vechii capi nu s-au adaptat nicio clipă schimbărilor. Moştenitorii lor, adică generaţia tatălui tău, nu se prezintă cu mult mai bine – se plimbă şi împrăştie tot soiul de poveşti, de parcă sistemele electronice de ascultare nici n-ar exista. Iar generaţia ta e lipsită de orice speranţă. Poate că tinerii ştiu mai multe despre microfoane ascunse, dar când sunt arestaţi se apucă să facă dezvăluiri poliţiei. Aşa că, spune-mi, cine o să le ia locul?

— Nu înţeleg ce are a face asta cu mine.

— Tatăl tău, spre exemplu.

În ochii ei apăru o scânteie, şi Taggart fu surprins să descopere, undeva în adâncurile lor, durere. În clipa următoare însă redeveniră opaci.

— Don Eddie, continuă Chris, e un locatar pe termen lung al închisorilor federale, pentru că spoiala de modernism pe care a adoptat-o le-a dat apă la moară forţelor de ordine. S-a lăsat convins de un contabil isteţ să spele banii proveniţi din traficul cu heroină, ceea ce, teoretic, era o idee mai bună decât să-i ardă într-o groapă în pământ. Tatăl tău a avut dreptate să procedeze aşa, dar agenţii federali au găsit dovezile. Ca atare, deşi n-au putut să-l acuze direct de traficul cu heroină, l-au condamnat pentru spălarea de bani proveniţi din respectiva tranzacţie. Nu vreau să minimalizez situaţia tatălui tău, dar poate că

nenorocirea lui ne va ajuta pe noi doi să ne înţelegem mai bine unul pe celălalt.

— Unde vrei să ajungi?

— Eşti de acord că *sistemul* e tâmpit?

— Nu te contrazic.

— Dar *piaţa* se extinde tot mai mult. Apetitul oamenilor de rând pentru „serviciile“ puse la dispoziţie de crima organizată e de nesăturat. Vor în continuare să împrumute bani, să se drogheze, să joace jocuri de noroc şi să plătească necunoscute pentru a le furniza plăceri. Serviciile astea aduc în mod normal o sută de miliarde de dolari pe ani.

Ea îl fixă cu o privire pătrunzătoare şi gravă. Extraordinara ei frumuseţe îl atrăgea ca un vârtej. Taggart se simţi pierdut în ochii ei. Se întoarse cu spatele.

— E o cifră exagerată, remarcă Helen.

— Te mulţumeşti cu optzeci? Optzeci de miliarde de dolari pe an e produsul intern brut al Austriei. Sau încasările totale ale General Motors.

— Ce vrei să spui cu „te mulţumeşti“?

— Preiau eu totul.

— Ce preiei?

— Crima organizată. În întregime. Umplu spaţiul gol lăsat în urmă de Strikeforce.

— Cu ce?

— Aici intervine rolul tău. Familia Rizzolo va controla New York-ul, Long Island, Westchester, Fairfieldcounty, Jersey. Tot teritoriul aflat în momentul de faţă în sfera de influenţă a celor cinci familii o să vă aparţină vouă. Eu am să vă asigur protecţia şi aprovizionarea cu marfa, de la vârf.

— Despre *ce* tot vorbeşti?!

— La nivelul acţiunilor de stradă, voi veţi acţiona, la fel ca înainte, furnizând oamenii pentru şantaj, camătă, pariuri, bordeluri, localuri porno şi executanţi pentru sindicate. La nivelul superior, eu îi voi elimina pe rivalii voştri şi o să vă asigur servicii bancare şi protecţie.

— Aiurezi.

— Oare?

Helen se ridică şi începu să se plimbe agitată de la un perete de piatră la celălalt. Taggart se aşează pe scaun, ca s-o facă să se simtă la largul ei. Ea se postă în spatele lui şi începu să-şi maseze încheieturile, un pretext pentru a scoate ciobul lung de sticlă pe care-l ascunsese în mâneca treningului când spărsese paharul cu apă. Apucă un capăt al ciobului cu ajutorul manşetei, îl prinse de după gât cu mâna cealaltă şi strecură vârful ciobului prin cagulă, aproape de ochiul lui drept. Taggart îngheţă. Sticla sclipea la un centimetru distanţă de globul ocular.

— *Cine eşti?* întrebă Helen.

— Nu poţi ieşi de-aici.

— Nu pot, pe dracu'. O să mă conduci chiar tu, pe uşa din faţă. Cine ești?

— Nu înţelegi ce-ţi ofer?

— Eşti nebun. Tot ce mi-ai spus e o aiureală. Nu poţi să preiei controlul aşa, pur şi simplu. În New York se duce un război. De o parte agenţii Strikeforce, iar de cealaltă parte mafia. Şi tu îţi închipui că există pentru tine loc la mijloc? *Nu te mişca!*

El încercase să-i prindă mâna.

— Am şi verificat. Încercări de probă. Contrabandă, vânzare angro, spălare de bani. Şi azi, răpire.

— Nu poţi…

— Domnişoară Rizzolo, eşti capul celei mai sigure şi mai bine conduse familii din New York. Cu câteva ore în urmă făceai jogging chiar în cartierul dumitale, înconjurată de cele mai bune gărzi de corp pe care le ai. Şi te-ai trezit în Irlanda, legată de un scaun.

— Cum?

— Am angajat o echipă a IRA specializată în răpiri să execute operaţiunea, cu subcontract. Un al doilea agent te-a adus aici. După ce o să accepţi propunerea mea, vei fi dusă acasă, ceea ce înseamnă că vei fi traversat *de patru* ori

graniţele internaţionale, fără să bage nimeni de seamă. Şi ca să fac toate astea n-am avut nevoie de armate de angajaţi, spre deosebire de voi, familiile mafiote. Nu-mi spune că nu există cale de mijloc.

— Încerci să tragi de timp. Nu te cred. Spune adevărul!

Helen mişcă mâna şi crestă pielea de lângă ochi. Un firicel de sânge se scurse pe sub mască.

— Agentul meu a fost de părere că răpirea ta a fost o joacă de copii în raport cu misiunea de subtilizare a politicienilor englezi. Spunea că securitatea ta e mai mult o glumă.

— Adevărul!

Ea tăie mai adânc. Taggart tresări de durere. Helen îndreptă ciobul de sticlă spre suprafaţa ochiului lui Chris.

— *Reggie!*

Reggie, care urmărea scena prin fereastra-oglindă, aşteptase semnalul lui Taggart. Intră în cameră, cu pistolul Remington P51 ca un al unsprezecelea deget între mâinile sale încleştate.

— Reggie, spuse Taggart, va fi cel mai bogat ofiţer pensionar al Special Branch din toată istoria Imperiului Britanic, cu condiţia ca eu să rămân în viaţă, ceea ce face din el cea mai bună gardă de corp din lume. Cariera lui de ucigaş durează de treizeci de ani. Te va lichida într-o secundă dacă încerci să-mi faci vreun rău.

Helen Rizzolo lăsă ciobul de sticlă să cadă pe pardoseală, unde se sparse din nou. Reggie ieşi din cameră şi închise uşa. Taggart se ridică; ea-l privi netemătoare. Chris apucă mâneca bluzei ei de trening, o duse la obraz şi-şi şterse sângele.

— Nu-ţi face griji, nu te voi lovi.

— Nu-mi fac griji.

— N-o să te lovesc, din acelaşi motiv pentru care li s-a ordonat şi răpitorilor tăi să nu te violeze. Oferta pe care ţi-o fac eu presupune respect.

— Pot să te întreb care este valoarea unei fete americane de origine siciliană, ne-violabilă, pentru Armata Republicană Irlandeză?

— Cincizeci de puşti M1 şi destulă muniţie pentru a măcelări un întreg regiment britanic.

— Bun târg ai făcut.

— Asta încerc să-ţi spun şi eu. Sicilia nu e singura sursă de droguri şi ucigaşi. Helen, în Asia şi Africa sunt oraşe necunoscute pentru noi, unde milioane de oameni joacă zilnic la loterie, iar premiul e un bilet spre America. Lumea a Treia în ansamblu furnizează la nesfârşit sute şi mii de tineri şi tinere, deopotrivă de flămânzi. Şi toţi aceştia sunt gata să se bată, să omoare, să reguleze, să transporte droguri. Gata să facă orice pentru un blid de mâncare sau o şansă. Nu înţelegi? Eu pot *să import* violenţă, când şi unde am nevoie.

Taggart dădu drumul mânecii ei, dar nici el, nici ea nu se clintiră din loc.

— Restul lumii e mult mai violentă decât suntem noi, americanii. Dacă un membru al familiei Conforti, sau Cirillo, sau chiar al *Strikeforce* se pune rău cu oamenii mei, pot să angajez, prin intermediar, indivizi care să-i arunce în aer, să-i mitralieze sau să-i ucidă pe tăcute, cu un cuţit. Radicalişti, mercenari, orice e nevoie pentru a duce treaba la bun sfârşit. După ce au terminat ei, criminalii mei se întorc acasă, ducând cu sine micile comori pe care şi le doresc – arme, explozibili, bani.

— Şi pentru ce ai nevoie de mine?

— Pentru controlul *străzii.* Doar n-o să angajez palestinieni sau luptători de gherilă sud-africani să-i admonesteze pe datornici. Aici intră în scenă familia ta. Oamenii voştri se ocupă de străzi. Eu atac conducătorii celorlalte familii. N-o să-ţi mai faci griji niciodată cu privire la vreo familie rivală. Soldaţii tăi se vor putea concentra asupra afacerilor.

El zâmbi brusc, entuziasmat de faptul că reuşise să-i atragă lui Helen atenţia.

— Îţi iroseşti timpul, şi-l iroseşti şi pe-al meu. Răspunsul e unul singur.

— Nu mă presa!

Ea se duse la fereastră, îşi sprijini bărbia în palme, coatele pe pervazul de piatră, şi se uită la dealurile cu oi. La orizont se vedea lucirea argintie a mării, căreia apusul soarelui îi dădea tente rozalii. Peisajul semăna cu ilustratele pe care le dăruiau călugăriţele pentru bună purtare. Simţi dintr-o dată nevoia să respire aerul de afară.

— Ce-ar fi să facem o plimbare? întrebă Taggart.

— Mi-ar face plăcere.

Îi zâmbi ironic când el îi oferi un hanorac albastru, pe măsura ei.

— Te-ai gândit la toate?

O cărare pietruită ducea pe câmp, unde iarba tot mai înaltă se unduia sub briza constantă. Helen îşi ridică faţa spre vânt şi spre soare, şi iuţi pasul. Taggart mergea cu uşurinţă alături de ea, intuindu-i stările sufleteşti. Câmpurile se întindeau în lungul falezei. Ceva mai departe, şi mai jos, se vedea marea de un albastru închis, punctată ici-colo de coamele albe ale valurilor. La câţiva kilometri spre vest se ghicea prezenţa Atlanticului. Helen observa totul, oprindu-se din când în când să privească încântată în jurul său. Părul negru, mătăsos îi flutura pe lângă obraji, dezmierdat de vânt.

Taggart îi studie cu aviditate profilul de o frumuseţe remarcabilă, conturul plin al gurii. Răspândea în jurul ei o sexualitate caldă, şi totuşi el simţea o vrajă mai complexă, exercitată de forţe nebănuite.

Reggie îi urma de la distanţă, ducând în mână un baston în care se ascundea o puşcă de vânătoare încărcată cu alice.

— Îşi închipuie că am de gând să te arunc de pe faleză?

— Reggie îşi imaginează întotdeauna ce e mai rău.

— Eu una am profitat deja de şansa care mi s-a oferit.

Taggart zâmbi.

— Reggie e niţel vexat pentru că n-a observat când ai palmat ciobul de sticlă. Te-au învăţat lucruri din astea la cazinoul socrului tău?

— Ştii prea multe despre mine.

— Ai auzit oferta mea. Crezi că aş face-o în necunoştinţă de cauză?

— Dacă Reggie e englez, de ce ar oferi IRA arme şi muniţie?

— Reggie îşi face aranjamentele proprii, aşa cum şi tu ţi le vei face pe ale tale, dar, din câte îl cunosc pe Reggie, acea grupare anume a IRA va avea o problemă. Hotărăşte-te, Helen.

— Cum rămâne cu Strikeforce?

— Mă ocup eu de Strikeforce. Nu mai trebuie să-ţi faci griji din pricina lor.

— Asta-i cam greu de crezut.

— Mă descurc cu ei.

— Să-ţi explic ceva, domnule. Dacă procurorul districtual din Brooklyn sau Manhattan pune ochii pe fraţii mei, avocaţii noştri se descurcă. Într-un fel sau altul, cad la o înţelegere cu ei. Dar dacă procurorul federal pentru Districtul de Sud al New Yorkului îi ia în vizor pe fraţii mei, nu mai putem decât să spunem „al dracului ghinion!“. Cine crezi că l-a băgat pe tatăl meu la răcoare?

— Spune-le fraţilor tăi să nu mai folosească telefonul din garajul de autobuze. Telefonul e supravegheat şi ascultat de agenţii Strikeforce dintr-o pivniţă de la colţul străzii.

— Eşti *implicat?*

— Pot, de asemenea, să te asigur că în momentul de faţă familia Rizzolo se află pe la coada listei lor de priorităţi. Taglione se concentrează asupra familiei Cirillo.

Găsiră o cărare făcută de oi, cu iarba roasă până la solul pietros, şi-o urmară, îndreptându-se spre un promontoriu.

— Trebuie să-mi dai un semn, zise ea cu un aer meditativ. Ceva care să-mi dea încredere în tine.

Dansul lor avea un ritm anume, iar Taggart înţelese brusc că sosise momentul. O conduse spre un zid de piatră acoperit de licheni şi îngenunche în faţa ei. Apoi îşi scoase cagula şi i-o puse în mână.

— Uită-te la chipul meu, Helen.

Helen Rizzolo îl privi îndelung; în cele din urmă, reuşise s-o uluiască.

— Te cunosc!

— Mă cheamă Christopher Taggart. Construiesc zgârie-nori. Sunt proprietarul firmelor Taggart Construction şi Taggart Realty. Deţin funcţia de director al Asociaţiei pentru un New York mai bun. Sunt membru special al comisiei primăriei pentru dezvoltarea oraşului în deceniul nouă. Clădirea pe care-o construiesc pe Park Avenue va face ca Trump Tower să arate ca o cutie de napolitane. Când te întorci la New York o să-mi poţi vedea fotografia în ziare şi adresa în cartea de telefon.

— Ştiu, şopti ea.

— Poate că m-ai văzut la televizor, spuse Taggart, întrebându-se dacă ea îşi mai amintea scurta lor întâlnire cu zece ani în urmă, la restaurantul lui Abatelli. Din întâmplare, sunt membru al Comisiei Prezidenţiale pentru Combaterea Crimei Organizate.

Chipul lui Helen exprima neîncredere; îl întrebă cu asprime:

— Cum ai ajuns membru al comisiei? Te-a ajutat fratele tău? Numele tău nu e Taggart, ci Taglione. Ţi l-ai schimbat când Tony Taglione a devenit procuror. Pe cine crezi că păcăleşti? Fratele tău l-a băgat pe tata la închisoare.

— Iar acum, mi-am pus întreaga viaţă în mâinile tale, replică Taggart. Până nu spui „da“, sunt la mila ta.

— Nu, zise ea cu o precizie dureroasă. *Planul tău* poate fi la mila mea. Nu însă şi tu. Nu te pot atinge. Cine ar crede vreodată că am purtat o asemenea discuţie?

— Numai tu trebuie să crezi. Eu sunt răspunsul la toate rugăciunile tale. Te voi elibera de poveri, dându-ţi posibilitatea să acţionezi după cum te îndeamnă instinctul, în loc să te lupţi cu o sută de ani de istorie siciliană.

— De ce faci asta? întrebă ea cu suspiciune. Eşti un om bogat şi influent.

Taggart ajunsese la concluzia că numai bogăţia şi puterea reprezentau motive logice pentru această împărătească a clanului Rizzolo. Dacă ar fi fost în locul ei, în niciun caz nu ar fi făcut acest gen de asociere cu unul care caută doar răzbunarea.

— Am de gând să ajung şi mai bogat. Cu mult mai bogat. La fel ai să devii şi tu, dacă te asociezi cu mine. Mult mai bogată. Şi infinit mai puternică.

Ea îi cercetă chipul, căutând numai Dumnezeu ştie ce. Dar în vreme ce Taggart aştepta, domolindu-şi nerăbdarea, Helen îşi făcea mai puţine griji în privinţa motivelor lui, decât a posibilităţilor pe care el le oferea familiei ei, şi a riscurilor. Familia *lui* constituia o problemă. Tony Taglione.

— Fratele tău e şi el părtaş?

— Iisuse, nu, răspunse Taggart clătinând din cap. Dacă fratele meu ar avea o înregistrare a conversaţiei noastre, m-ar trimite pe scaunul electric.

Ea îl crezu, dar tot nu reuşea să înţeleagă.

— De ce te urăşte?

— Nu mă urăşte. Mă iubeşte, undeva, în adâncul sufletului, însă e un om al legii şi ordinii. Face parte din aşa-numitul gen al „moraliştilor“.

— Înţeleg, dar eşti fratele lui.

— Tony vede viaţa sub forma a două tunele. Binele şi răul. Atâta vreme cât te afli într-unul, nu mai poţi trece în celălalt.

— Nu pricep. E fratele tău.

— Ăsta e felul lui de-a fi, spuse Tony cu simplitate. Familia noastră este alcătuită pe jumătate din constructori, pe jumătate din poliţişti. Tony a moştenit jumătatea poliţistă.

Ea tot nu reuşea să înţeleagă.

— Atunci pe cine ai în interiorul Strikeforce?

— Am o mulţime de contacte într-o sumedenie de agenţii, şi în numeroase familii. Asta e tot ce trebuie să ştii. *Capisci?* Batem palma?

— Mă aştept la încredere din partea unui partener.

— Relaţia e de subordonare. Eu nu-mi iau parteneri.

— În cazul acesta nu mă interesează propunerea ta, replică Helen cu răceală.

— Aşa nu facem nimic. Te-am ales, mai bine zis am optat pentru familia ta şi nu pentru Cirillo, sau Bono, sau Imperiale, sau Conforti. Familia Rizzolo va supravieţui atacurilor Strikeforce şi va prospera. Dar în condiţiile pe care le stabilesc eu.

— Şi dacă refuz?

— Nu mai facem niciun târg.

— Ceri foarte mult.

— Ofer întregul New York.

— Îmi ceri să-mi pun familia sub controlul tău.

— Nu. Eu îţi spun ce trebuie făcut. *Tu* îţi vei controla familia.

— Iar eu o să-ţi dau ţie socoteală. Nu-mi place ideea.

Helen se întoarse furioasă cu faţa spre falezã. Însă furia ei izvora doar din mândrie şi nu-şi putea permite să-i dea frâu liber.

Ştia că tatăl ei n-ar fi făcut niciodată o înţelegere cu cineva din afară. Dar tatăl ei era acum slab şi neajutorat, iar ea, hăituită de celelalte familii şi de Strikeforce, şi în această situaţie trebuia să se descurce de una singură. Chiar dacă puterea familiei Rizzolo nu-i aparţinea în totalitate, responsabilitatea îi revenea exclusiv ei. Avea puţin de pierdut şi mult de câştigat. În plus, o înţelegere rămânea valabilă doar atâta timp cât servea ambelor părţi. Cum îi plăcea tatălui ei să spună, era o decizie cu care se putea împăca.

Taggart văzu că resemnarea acoperă din nou strălucirea tăioasă, ca de diamant, a ochilor ei, strălucire care, îşi dădu seama brusc, nu era deloc nepotrivită în contextul frumuseţii ei extraordinare, ci, dimpotrivă, reprezenta însăşi temelia ei. O fracţiune de secundă, văzu pe chipul lui Helen altceva care-l cutremură, dar senzaţia se evaporă când ea îşi trase mâneca bluzei de trening peste degetul mare, o umezi cu limba şi tamponă tăietura de pe pielea lui, care se deschisese din nou.

— Va trebui să găsim o modalitate mai potrivită de a face cunoştinţă.

Taggart râse.

— Ăsta e un „da“?

— Condiţiile tale *par* generoase, dar ceri foarte mult în schimb… Familia mea a avut mare noroc să îndatoreze un prieten atât de puternic.

Taggart zâmbi la auzul acestei fraze născute din convingeri siciliene demodate şi întinse mâna. Ea-şi strecură cu gravitate degetele fine şi agile în palma lui. Chris le reţinu o clipă, savurând victoria. Câştigase o armată.

11

Într-o noapte caldă de iunie, după două săptămâni de la întoarcerea din Irlanda, Taggart se întâlni cu Reggie în vârful structurii de oţel a Turnului Taggart, pentru a discuta măsurile pe care le luaseră ca răspuns la criza de heroină. Luminile de lucru scoteau în evidenţă coloanele şi bârnele de susţinere care încadrau spaţiul ales de Taggart pentru apartamentul personal pe trei niveluri, iar macaralele mari se profilau, tăcute, pe cerul spuzit de stele. Dedesubt, cât cuprindeai cu privirea, se întindea New York-ul, ale cărui lumini formau un covor dens în mijloc, tot mai rar pe măsură ce se apropia de suburbii spre nord, vest şi sud. Spre răsărit, luminile se opreau brusc la ţărmul oceanului. Puteau fi văzute avioanele cu reacţie coborând pentru aterizare şi trenurile lungi care treceau la intervale regulate.

Taggart înainta în spaţiul deschis aflat în bătaia vântului, iar Reggie îl urma, agil ca o pisică, informându-l despre rezultatele obţinute de iscoadele ce tatonau reţeaua de heroină a familiei Cirillo. Taggart asculta, cuprins de o senzaţie ameţitoare la gândul că, pentru fiecare din milioanele de lumini de la picioarele lor exista un întrerupător şi numai el îl putea manevra, închizându-l sau deschizându-l după placul inimii. Căci, în bezna dintre lumini, bărbaţii şi femeile ce alcătuiau mafia din umbră creată de el făceau oferte iniţiale, tentante traficanţilor de droguri aflaţi în impas, care lucrau pentru clanul Cirillo.

Dintre ei – hotărârâ Taggart şi Reggie în seara aceea – cel mai promiţător părea a fi un californian pe nume Ronnie

Wald.

— Vorbim de marfa pură, le spuse Ronnie Wald soldaţilor clanului Cirillo trimişi să-l verifice. Pură şi din belşug.

Agenţii lui Reggie Rand îl descoperiseră pe acest tip subţirel într-o puşcărie californiană. Un şarlatan în esenţă şi un bun actor, aşa cum trebuie să fie orice escroc, Wald era suficient de dur ca să supravieţuiască pe durata a paisprezece ani din cei douăzeci şi opt pe care-i avea de petrecut după gratii. Purta trei inele late pe mâna dreaptă, care-l ajutau când trebuia să se bată, şi se pricepea de minune să mânuiască cuţitul pe care-l ţinea ascuns în cizma din piele de aligator.

Oamenii lui Cirillo nu-l simpatizau; nu le plăcea bronzul lui, nici cizmele elegante şi nici jeanşii albiţi. Nu aveau încredere în el. Dar se zvonea că are marfa de vânzare în cantităţi mari.

Wald desfăcu pumnul şi le arătă o mostră generoasă într-o pungă.

— Nouăzeci şi patru virgulă opt la sută. Verificaţi-o. Dacă vă place, putem discuta cifre.

Oamenii lui Cirillo îngheţară. Agenţii Strikeforce, cei de la Narcotice, Forţa de Intervenţie Federală pentru Controlul Narcoticelor şi Crimei Organizate, poliţia locală şi cea statală, ce mai, jumătate din întreaga lume era ocupată să aresteze distribuitori în stânga şi-n dreapta, iar nătărăul acela de Wald flutura punga cu heroină, în miezul zilei de parcă ar fi fost cocaină într-o discotecă întunecoasă, iar în locul lor s-ar fi aflat nişte fete gata să se lase regulate ca să pună mâna pe marfă.

Cei doi se uitară în sus şi-n jos de-a lungul cvartalului din West Side, pentru a patra oară în decurs de un minut. Era o seară fierbinte, înăbuşitoare; pe verandele caselor portoricanii beau bere, iar câţiva tineri manageri se îndreptau spre casă cu pungi de hârtie care conţineau cina şi cu haina de la costum atârnată pe umăr. Jumătate din

clădirile acelui cvartal se aflau în renovare, iar ferestrele căscate şi dantelăria schelelor formau o mie de ascunzători posibile pentru agenţi federali înarmaţi cu binocluri şi microfoane cu bătaie lungă.

— Hai să facem o plimbare.

Wald ridică din umeri.

— Dacă aveţi timp, am şi eu.

Urcară în maşina celor doi oameni ai lui Cirillo, un T-bird închiriat, şi se îndreptară spre Amsterdam, grăbiţi să plece de acolo înainte ca portoricanii şi tinerii manageri să scoată la iveală pistoalele automate şi insignele FBI. Wald extrase din nou punguţa cu heroină şi-o legănă în faţa celor doi.

— Asta merge până la patruzeci. Ştiţi cum trebuie să procedaţi?

— Mă pricep să diluez droguri.

— Şi-atunci, care-i problema?

Cei doi schimbară priviri. Tipul care nu conducea spuse:

— O să te caut, să verific dacă n-ai microfon.

Wald rânji.

— Niciodată nu poţi fi destul de precaut.

Se aplecă în faţă în vreme ce unul din ei îi trecu palmele peste spinare, mijloc şi picioare. După ce terminară, Wald lăsă punga pe scaunul din faţă.

— Verificaţi-o. Ne întâlnim mâine la intersecţia dintre Hundred-fourth şi Broadway.

— Dacă marfa-i bună.

— Dacă marfa-i bună, repetă Wald prietenos. Ştiţi ce, fraţilor, ar trebui să vă mai cizelaţi stilul înainte de a aborda o tranzacţie.

Coborî din maşină şi se depărtă, bucuros să pună distanţă între el şi marfă: garanţia lui Reggie că strada pe care s-a întâlnit cu oamenii lui Cirillo nu era frecventată de poliţişti îşi pierduse valabilitatea din momentul în care se urcase în maşina lor.

„Precis că-i din FBI“, au conchis oamenii lui Cirillo. Verificarea mostrei lăsate de Wald a confirmat puritatea de

exact nouăzeci şi patru virgulă opt la sută. Cei doi discutară despre Wald şi marfa lui cu şeful lor direct, iar acel capo îi transmise informaţia lui Mikey Cirillo. Mikey Nebunul a umblat prin Manhattan jumătate de noapte, trecând dintr-un club într-altul, măcinat de griji. Până şi puritatea heroinei părea de rău augur. Dacă Wald era într-adevăr agent FBI, oare n-ar fi furnizat o mostră de calitate superioară? Pe de altă parte, numele lui Wald apăruse şi în alte tranzacţii, şi nimeni nu formulase vreo obiecţie la adresa ticălosului. Mikey mai ştia şi că, de fapt, totul se reduce la nevoia sa de a găsi marfă. Întreaga reţea de aprovizionare începuse să se destrame ca o pânză putredă, iar distribuitorii lui erau în căutare de alte surse. Îl sună pe *capo:* „Mergeţi mai departe“.

Asta însemna că trebuie să afle ce cantitate putea Wald să livreze. Iar dacă treaba se împuţea şi acel *capo* era prins şi agenţii federali îi fluturau în faţă perspectiva a douăzeci de ani la răcoare, ce-ar fi putut să declare? Că Mikey Cirillo, zis Nebunul, a spus „mergeţi mai departe“? Poate că fratele lui cel deştept, Nicky, ar fi trebuit să fie la fel de precaut.

Taggart şi Reggie ajunseră la concluzia că Wald a reuşit să străpungă „izolaţia“ reţelei Cirillo şi să stabilească o legătură directă, care putea să ducă chiar la Mikey Cirillo în persoană. În vreme ce alţi distribuitori continuau să dea târcoale oamenilor lui Cirillo, ei hotărâră să-l lase pe Wald să vândă cinci kile de heroină la preţul de o sută cincizeci de mii de dolari kilogramul, şi să repete tranzacţia după câteva zile.

Apoi oamenii lui Cirillo l-au întrebat pe Wald dacă le poate furniza cantităţi mai mari.

— Cinci kile dintr-un foc semnifică o iniţiativă privată arhisuficientă. Şefu’ meu a auzit că mă ocup de tranzacţiile astea secundare mărunte şi am intrat în bucluc.

Oamenii lui Cirillo se uitară lung unul la altul:

— Tranzacţii secundare?!

— Ei, nu mă înţelegeţi greşit. Ştie, bineînţeles, că eu am făcut-o. Dar ce-i prea mult strică.

— Am vrea să-l cunoaştem pe tipu’ ăsta.

Wald râse.

— Exclus.

— Păi, poate că şefu’ nostru ar vrea să-l cunoască.

— Dacă şefului vostru îi dă mâna să cumpere cincizeci de kile o dată, trimiteţi-l la mine.

— Mâine.

Wald păru surprins.

— Mâine, repetă celălalt întrebându-se jignit ce dracu’ credea Wald, că oamenii lui Cirillo sunt nişte papă-lapte?

— O să văd ce pot face. Intersecţia Riverside cu Hundred-sixth.

Îngrijorat, şeful lor insistă să treacă pe la locul de întâlnire cu o oră înaintea celei fixate. Nu-i plăcu ce văzu. Era o intersecţie aglomerată, largă, unde se întâlneau Hundred-sixth Street, Riverside Drive şi un drum de acces. Dificil de supravegheat concomitent traficul, trotuarele şi parcul.

— Lăsaţi-mă pe Broadway, spuse *capo.* Apoi îi luaţi pe ei, vă asiguraţi că nu-s urmăriţi şi veniţi după mine.

— Şi dacă n-or să accepte?

— Daţi-i dracului. Treaba asta pare a fi o înscenare. Nu spuneţi nicio tâmpenie. Şi, dacă tipul are marfa la el, plecaţi.

Oamenii lui Cirillo îl lăsară pe şeful lor pe Broadway şi se întoarseră pe Riverside. Wald îi aştepta.

— Unde-i tipu’ vostru?

— Da’ al tău unde-i?

Wald făcu semn unui taxi.

— Ne aşteaptă. Am anticipat reacţia voastră paranoidă.

Reggie Rand coborî din taxi; purta nişte pantaloni uşori, o cămaşă descheiată de-a lungul pieptului său lipsit de păr, un lanţ de aur, ochelari de soare şi o barbă înspicată cu fire argintii. Se strecură în maşina echipei lui Cirillo, prea

repede ca să poată fi fotografiat. Wald urcă în faţă. Omul de la volan apăsă pedala de acceleraţie şi porni în goană pe Riverside, trecând semafoarele pe galben şi punând pe fugă pietonii.

— O să te alegi cu o amendă, zise Wald.

— Foarte amuzant.

Omul opri şi-l luă pe *capo* de pe Broadway. *Capo* urcă în spate, lângă Reggie.

— Intră pe o stradă laterală şi opreşte, îi zise şoferului. Verifică-i să nu aibă microfoane.

— Aşteaptă, spuse Reggie.

— Poftim?

— Am spus să aştepţi.

La scurt timp după ce i se alăturase lui Christopher Taggart, studiase cu cei mai buni instructori vocali de la unul din teatrele newyorkeze pentru a-şi însuşi un accent american sec ce avea să-i fie de folos în ocazii precum cea de faţă.

— Mai întâi, să dăm mâna.

Întinse mâna; şeful mafiot o acceptă precaut, încercând să-i străpungă ochelarii de soare cu ochii lui negri, vioi. Reggie zâmbi. Scopul acestei întâlniri şi al tranzacţiilor ce aveau să urmeze era de a-i impresiona pe oamenii lui Cirillo, la nivel tot mai înalt pe scara lor ierarhică, cu capacitatea sa de a importa heroină în mari cantităţi. Dacă acest *capo* nu-l conducea, în cele din urmă, pe Taggart la Mikey Nebunul, întreaga stratagemă se dovedea o pierdere de timp.

— În regulă. Controlează-ne, să terminăm o dată cu partea asta.

Şeful mafiot îi controlă cu amănunţime. Găsi la glezna lui Reggie un pistol.

— Uită-te, dar nu-l atinge, spuse acesta.

— Şi al meu e curat, anunţă şoferul.

— Porneşte maşina.

— Cât vrei? îl bruscă Reggie.

— Poftim?

— Cât vrei să cumperi? Ce cantitate?

— Cincizeci de… ăă, unităţi.

— Domnule, asta e maşina dumitale şi ţi-ai permis să mă percheziţionezi. Fă-mi plăcerea de a spune kilograme.

— Eşti nebun?

— Opreşte maşina. Opreşte, am spus!

Maşina opri la intrarea pe 152nd Street.

— Te-ai simţi mai la largul dumitale dacă am face o plimbare pe lângă clădirile astea? Doar noi doi?

Şeful mafiot dădu din cap.

— Spune-i şoferului să ne urmeze. În cartierul ăsta te pândesc pericolele la fiecare pas.

Începură să coboare panta înclinată care ducea spre Riverside, urmăriţi de maşină. Merseră preţ de un cvartal şi, în cele din urmă, pe când se întorceau spre Broadway, omul lui Cirillo recunoscu că vrea să cumpere cincizeci de kilograme de heroină. La colţul străzii, Reggie spuse:

— Excelent. Vino cu şase milioane două sute douăzeci şi cinci de mii de dolari şi marfa e a dumitale.

— Trebuie să facem o convenţie de plată la livrarea mărfii. O treime jos?

— Nu vreau să par nepoliticos, dar o asemenea convenţie e pentru prieteni, iar eu nici măcar nu te cunosc.

— Cine dracu’ eşti ca să spui că nu mă cunoşti? Ştii în numele cui fac tranzacţia? *Tu* cine eşti?

— Sunt un om cu cincizeci de kilograme la dispoziţie oricând le poţi plăti, domnule. Bună seara.

Îi făcu semn lui Wald, conştient că accentul englez se strecurase insinuant în vocea lui. Dar omul lui Cirillo nu păru să observe.

— Stai puţin. Numerar, patru milioane?

— La o sută douăzeci şi cinci pe kilogram, ai deja o reducere.

— Patru milioane şi jumătate.

Reggie chibzui puţin de parcă ar fi cântărit oferta.

— Poţi să mă scuteşti de spălătorie?

— Obligaţiuni la purtător.

— Cinci milioane în obligaţiuni la purtător. Pune-l pe flăcăul tău să stabilească detaliile împreună cu al meu.

Mafiotul clipi din ochi; Reggie îşi ascunse zâmbetul. Dată fiind criza teribilă de marfă la nivel de consumator, atât preţul, cât şi cantitatea, care era la fel de importantă, reprezentau o adevărată pleaşcă. Cirillo avea motive să jubileze.

După-amiaza următoare, Wald şi omul lui Cirillo şi-au luat, separat, camere la Hotel Palace, ducând cu ei serviete Lark identice. În camera lui Wald, omul lui Cirillo instală un minilaborator portabil în baie, luă mostre la întâmplare din cele cincizeci de kilograme şi le încălzi în eprubete. Heroina se topi la două sute treizeci de grade şi rămase albă, indicând o puritate de minimum nouăzeci la sută. Când făcu semn că e mulţumit, Wald scrută obligaţiunile furate în lumină infraroşie şi ultravioletă, dădu aprobator din cap şi începu să numere hârtiile cu cele mai rapide mişcări pe care le văzuse celălalt vreodată altundeva decât în Atlantic City.

În aceeaşi noapte, un ataşat nigerian la Naţiunile Unite aflat pe statul de plată al lui Reggie trimise obligaţiunile prin curierul său diplomatic în Elveţia, unde intră în joc sistemul complet de contacte internaţionale al lui Taggart.

Diplomatul predă obligaţiunile unui broker care le vându conform instrucţiunilor primite în prealabil şi transferă sumele obţinute unui agent bancar de la Union Bank din Geneva, cu instrucţiunea de a le depozita în diferite conturi. După confirmarea efectuării acestor depozite, un distribuitor chinez de heroină cu cetăţenie olandeză – membru al triadei Green Pang – făcu aranjamentele pentru transportarea a trei sute de kilograme de heroină, prelucrată, la un teren izolat de aterizare din Triunghiul de Aur, în apropierea graniţei thailandeze.

Un avion mic particular o transportă la aeroportul din Bangkok, unde parcă alături de o ambulanţă aeriană AirVac ce făcuse un ocol după ce încheiase o cursă medicală legală. Reluându-şi traseul normal, avionul Airvac preluă un director al companiei Mobil care-şi fracturase coloana pe o platformă petrolieră din Indonezia şi-l duse la un complex spitalicesc american din Filipine.

Serviciul AirVac era deţinut de un consorţiu american cu sediul în Luxemburg şi controlat de Euroland, o companie imobiliară condusă de Christopher Taggart, prin intermediul unui şir de alte companii. Taggart cumpărase serviciul medical aerian în secret, când recesiunea din ’83 afectase foarte tare piaţa pentru serviciile medicale de urgenţă, extrem de costisitoare, oferite angajaţilor din eşalonul de conducere al diverselor corporaţii. Avioanele argintii cu crucea verde pe coadă, angajate în mod curent în evacuări medicale autentice, erau o privelişte obişnuită în sectoarele destinate avioanelor particulare de pe marile aeroporturi. Nimeni nu-i deranja decât pentru a confirma că pacienţii ce urmau a fi duşi la spital nu au vreo boală contagioasă, astfel că la traversarea graniţelor controlul vamal era extern de sumar. Aşa fusese strecurată Helen Rizzolo de pe aeroportul Newmark, deghizată într-un belgian bogat aflat în comă, şi introdusă în Irlanda drept director din industria petrolului rănit pe o platformă de foraj din Marea Nordului.

În Manila, un nou echipaj, care nu cunoştea încărcătura ascunsă a aparatului de zbor, preluă avionul având la bord un manager newyorkez care fusese împuşcat într-un bordel. În New York, avionul a primit o vizită scurtă din partea lui Reggie Rand, unul din directorii AirVac Holding, care a plecat cu o camionetă plină de heroină ambalată în saci pentru cadavre, în valoare de sute de milioane, destinată lui Mikey Cirillo zis Nebunul.

12

Clubul Visions de pe Queens Boulevard, aflat în Forest Hills, era o fostă sală de cinematograf redecorată cu mare cheltuială, cu fotolii la balcon, un ring de dans principal din sticlă şi un al doilea ring suspendat. Taggart plăti douăzeci de dolari la intrare şi cumpără o bere de cinci dolari de la barul din sticlă, care-şi schimba culoarea în funcţie de jocurile de lumini. Era un local atrăgător, dar, ţinând seama de spaţiul disponibil şi de banii cheltuiţi, Chryl şi Victoria ar fi putut să facă din el o adevărată capodoperă.

La acea oră, majoritatea consumatorilor o constituia femeile, care plăteau doar jumătate din preţul de intrare înainte de ora unsprezece. Dansă cu mai multe din cele care-l invitară, şi între timp identifică locul secret pe unde proprietarul supraveghea, în taină, ce se petrece în local. Astfel, Taggart ajunse la uşa biroului ei, păzită de un om de ordine bine îmbrăcat, cu cămaşă de mătase şi un lanţ gros de aur, făcând parte din categoria acelora despre care Reggie spunea că au câte o verigă slabă, care se rupe în cazul când vreun neghiob face greşeala de a se încăiera cu tipul respectiv.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Spune-i domnişoarei Helen Rizzolo că Chris e aici.

Biroul ei era de un alb imaculat, curat şi izolat fonic, abstracţie făcând de bubuitul insistent al başilor ce pătrundea totuşi prin perete.

Matahala îl conduse înăuntru; Helen se ridică în spatele unui birou simplu, îndreptat către fereastra din sticlă fumurie pe care Taggart o descoperise deasupra staţiei de

amplificare. Purta jeanşi strâmţi, o bluză sclipitor de albă şi pantofi cu tocuri înalte, subţiri. Taggart ar fi vrut să-i spună că are picioare foarte frumoase, dar soneriile de alarmă care se declanşaseră din clipa când intrase în club îl avertizau că se joacă cu focul.

— Intră, Chris. Termin într-o clipă. Totul e în regulă, Sal. Mulţumesc.

Sal ieşi şi închise uşa după el, iar ea întrebă surprinsă:

— Ce cauţi aici?

Nu părea să-l fi văzut la bar.

— Ai spus că trebuie să găsim o modalitate mai bună să facem cunoştinţă.

— Mă tot întâlnesc cu Reggie de o lună încoace. Am crezut că asta e înţelegerea. Ce s-a întâmplat?

Chris se simţea extrem de stingherit în orice încăpere unde s-ar fi putut afla un microfon.

— Camera asta e curată?

— Da, şi ştii foarte bine lucrul acesta.

— Cum adică, ştiu foarte bine?

— Am aflat care dintre oamenii mei au fost cumpăraţi de Reggie.

— Reggie spunea că n-ar trebui să vin, răspunse Taggart zâmbind, căci se îndoia că ea descoperise toţi spionii lui Reggie.

— Mai vrei o bere?

— Nu, mulţumesc. Trebuie să vorbim, dar nu aici.

— Unde vrei să ne întâlnim?

El se simţea exuberant şi voia să epateze.

— Intersecţia Park cu Fifty-sixth. O să fiu la poarta principală.

— Iau un taxi.

Taggart se întoarse să plece.

— Drăguţ club.

— Mda, merge.

Îi simţi privirea aţintită asupra lui cât traversă ringul de dans. Îi tremurau mâinile. Era o nebunie, dar nu se putea

abţine sau nu voia să se abţină. Avea senzaţia că a redevenit un elev de liceu pentru care nimic nu conta mai mult decât seducerea unei fete frumoase.

Când ea coborî din taxi la Turnul Taggart, el o conduse pe şantierul întunecat, spre un elevator pentru materiale.

— Te temi de înălţime?

— Nu.

Pe măsură ce elevatorul înainta, luminile înfloreau ca o grădină. Ajunşi în vârf, Taggart o luă de braţ şi o conduse spre marginea planşeului acoperit cu scânduri. Deasupra capetelor lor se înălţau macaralele, nişte V-uri enorme profilate pe cer. Ea privea în jur cu aerul că-i place, iar el se bucura că a adus-o acolo. Atinse o coloană de oţel:

— Ăştia-s dinozaurii de-acum. În curând vor fi toate din beton.

— Despre ce voiai să vorbim?

— Fraţii tăi încă mai cred minciuna?

Helen se încordă, iar Taggart o simţi. Îşi dorea cu disperare ca fraţii ei să muşte momeala.

— Mai cred? repetă el. Reggie spune că nu-i prea sigur.

Ea privea luminile oraşului. Trecuse o lună de când oamenii lui Taggart o aduseseră înapoi din Irlanda, dar încă mai vedea cu ochii minţii expresia de uşurare şi uimire de pe chipul lui Eddie când ea intrase pe uşă, însoţită de agenţii FBI care păziseră până atunci intrarea. Eddie îi scosese afară, o cuprinsese în braţe şi ascultase cu neîncredere promisiunea ei de a le explica totul după ce o să facă o baie. Pe când se afla încă în cadă, băieţii o trimiseseră pe mama lor să-i pună întrebarea cea mare: a fost violată?

— Nu, mamă.

— Eşti sigură?

— Mamă!

— Atunci ce s-a întâmplat? Ce voiau?

— Aveau un mesaj pentru Frank şi Eddie.

— Asta-i tot?

— Vrei, te rog, să-i trimiţi pe băieţi sus? Trebuie să vorbesc cu ei.

Mama ei schimbă subiectul aşa cum numai ea era în stare.

— Chiar trebuie să lucrezi aşa de mult cu fraţii tăi? Nu ţi-ar plăcea să ai un prieten?

— Te referi la un prieten cu care să mă culc?

— Helen, e neapărat necesar să vorbeşti aşa?

— Da, mamă. Mi-ar plăcea tare mult să am un prieten. Vrei să-i trimiţi pe Eddie şi pe Frank încoace?

Ar fi putut să adauge că nu poate avea un prieten cinstit pentru că ar fi trebuit să ţină în secret adevărata ei viaţă, şi nici un prieten din mafie, căci acesta ar fi încercat să-i submineze poziţia şi să acapareze el puterea, dar a renunţat fiindcă nu voia s-o facă nefericită pe mama sa.

Fraţii intrară în dormitorul ei, închiseră uşa şi rămaseră în picioare lângă pat, părând foarte stânjeniţi, exact aşa cum intenţionase ea. Pregătise anume decorul; şedea în capul oaselor, sprijinită de perne, într-un halat alb pufos, bând dintr-un pahar cu vin alb.

— Ce s-a întâmplat?

— Aţi verificat dacă nu sunt microfoane în casă?

— Şi în dimineaţa asta, ca de obicei. Nimic. Ce s-a întâmplat? Cine te-a luat?

— Totul a fost o înscenare. Tipii nu voiau decât să vorbim.

— Să vorbiţi?! explodă Eddie. Înhaţă o fată de pe stradă ca să stea de vorbă?

— Cine sunt? întrebă Frank calm.

Taggart sugerase o explicaţie. Helen o modificase, sperând că o promisiune de independenţă, corelată cu ocazia de a distruge clanul Cirillo se va dovedi într-atât de tentantă pentru Eddie şi Frank încât vor accepta să colaboreze cu oameni necunoscuţi.

— Ştiţi şi voi ce le face sicilienilor poliţia italiană.

— E cert că au pus mâna pe un tip important şi l-au silit să ciripească.

— Şi ce-şi fac sicilienii unii altora.

— Se omoară unii pe alţii, exact aşa cum oamenii lui Cirillo îi lichidează pe-ai noştri. Ce legătură are asta cu ticăloşii care te-au răpit?

— Există un grup nou de sicilieni care au supravieţuit. Se pregătesc să iasă din Italia şi să devină o organizaţie internaţională. Depun banii în Elveţia şi Luxemburg. Recrutează cei mai buni oameni din fiecare ţară: Italia, Franţa, Anglia, Canada, Jamaica, Statele Unite.

— Recrutează? întrebă Eddie cu chef de harţă. Da' cine dracu' se cred?

Helen îi susţinu privirea până când el se uită în altă parte.

— Viitorul. N-au încredere în clanul Cirillo. Vor ca noi să preluăm controlul asupra New Yorkului.

— Mâine ar fi un moment potrivit? întrebă Frank.

— Ne vor susţine în orice fel vom avea nevoie. Luptători. Arme. Informaţii despre poliţie. Spălarea…

— Droguri?

— Fără droguri. Există căi mai bune pentru a face bani.

— Şi ce vor de la noi?

— Vor să le fim nişte parteneri loiali; o cale de intrare în corporaţii legale şi spălare de bani. Dar mai întâi va trebui să scăpăm de concurenţă. Asta înseamnă clanul Cirillo şi toate celelalte.

— Celelalte familii vor cădea ca popicele după Cirillo, remarcă Frank.

— Ce le-ai zis?

— Că o să vă transmit şi vouă ce mi-au spus ei. Asta e tot.

— Şi dacă Frank şi cu mine nu suntem de acord?

Ea ridică din umeri.

— Asta înseamnă că nu facem nicio înţelegere.

— Dar de ce te-au luat pe *tine?* întrebă Eddie. De ce nu pe mine, ori pe Frank?

— Ştiau că numai eu îl vizitez pe tata. Cred că au oamenii lor la închisoare. Şi-au dat seama că sunt la curent cu

afacerile familiei.

— Lucrul ăsta e valabil şi pentru mine, şi pentru Frank.

Helen lăsă capul în jos şi răspunse ruşinată:

— Dar voi n-aţi fost atât de nătăfleți încât să ieşiţi la alergat în fiecare zi. Am fost o pradă uşoară. Îmi pare rău.

— E o şmecherie, opină Eddie. Sunt de la FBI.

— Eddie, m-au dus tocmai în *Irlanda.* M-au răpit. Nu sunt agenţi FBI.

— Şi totuşi, poate fi o capcană.

Helen profitase de ocazie ca să se asigure că fraţii ei nu vor avea niciodată de-a face cu Christopher Taggart.

— Eu sunt intermediarul. Dacă e o capcană, cu ce se aleg? Cu mine. Atâta timp cât eu sunt singura care vorbeşte cu ei, nu se pot atinge de voi, băieţi, sau de altcineva din familie.

— N-o să-mi las eu sora să intre la răcoare.

— Nu există niciun risc.

Eddie se strâmbă.

— Tata n-ar fi de acord.

— Tata şi-a dat deja acordul, minţi ea cu uşurinţă, a doua minciună despre tatăl lor în mai puţin de o săptămână. Am trecut pe la închisoare înainte să vin acasă. I-am spus totul, iar el a zis să profităm de ocazie. Nu înţelegi, Eddie? Oamenii ăştia sunt inteligenţi şi preferă genul de familie unită, cum suntem noi. E firesc să ne vrea ca parteneri.

— Ştiu că alcătuim o familie pe cinste. Dar ce vor face *pentru* noi?

— Putem accede la un sistem internaţional financiar şi de informaţii, răspunse ea. Împodobea minciuna cu detalii care puteau chiar să se adeverească în viitor, când familia ei o să controleze New York-ul. Christopher Taggart avea dreptate: activităţile organizate la nivel internaţional reprezentau viitorul. Au în derulare nişte afaceri cu fonduri guvernamentale care fac heroina să arate a nisip.

— Ce fel de informaţii?

Helen se oprise să ia o înghiţitură de vin.

— M-au avertizat că Strikeforce supraveghează telefonul din hangar. Din pivniţa de la colţul străzii.

Lui Eddie şi lui Frank le plăcuse ce auzeau, le plăcuse la nebunie…

Helen se întoarse spre Taggart. Vântul îi răvăşise părul negru, care-i acoperea chipul, ca un văl de mătase.

— Sunt de acord în continuare, dar încep să fie nerăbdători. Vor rezultate imediate.

— Mâine, promise el privind cu satisfacţie oraşul sclipitor.

— Mâine?

— Îl ştii pe noul şef de zonă al lui Cirillo din Brooklyn?

— A încercat să-l omoare pe fratele meu, Eddie.

— Îl cunoşti pe Tommy Lucia?

— Ştiu că e unul din şefii mai mici ai lui Cirillo. Se ocupă de jocuri. Omul numărul doi al şefului din Brooklyn.

— Spune-i fratelui tău Eddie să facă un târg cu Tommy.

— Ce fel de târg?

— Să-i ceară să se alăture familiei Rizzolo.

— Eşti nebun. Tommy Lucia nici n-o să stea de vorbă cu Eddie.

— Asta o să vă dubleze câştigurile din pariuri şi loterie.

Helen cugetă o vreme.

— Da, aşa e, dar numai dacă Tommy Lucia aduce cu el cei mai buni oameni. Ce te face să crezi că se va desprinde de Cirillo?

— Eddie e capabil să se ocupe de asta?

— Sigur că da, zise ea cu asprime. Apoi adăugă cu voce mai blândă: O să fiu pe-aproape. Vom fi pregătiţi… Cum ajung jos?

— Te duc eu.

În elevator, el o întrebă: Vrei să bem ceva?

— Nu; trebuie să plec.

Taggart îi chemă un taxi, şi ea dispăru. Uşor ameţit de propriul curaj, merse pe jos, încet, spre localul Old Stand de pe Third Avenue, unde ştia că de obicei va găsi câţiva

poliţişti de la Secţia şaptesprezece care-şi terminaseră tura. Se aşează la bar, luă o cafea irlandeză şi, în timp ce o bea, se declară satisfăcut de ceea ce făcuse.

Şoferul taxiului în care urcase Helen nu părea încântat de o cursă în Canarsie, şi cu atât mai puţin când ea îi ceru s-o ia spre Belt Parkway.

— Doamnă, e mult mai bine să mergem pe Flatbush, Eastern Parkway şi Rockaway Parkway.

— Vreau să văd golful, spuse ea privind pe geam şi ignorând remarca lui grosolană despre feribot.

Christopher Taggart începea să ia forma unei întâmplări foarte norocoase. Îi oferise ocazia să-şi protejeze familia de Cirillo şi în acelaşi timp să-şi consolideze puterea pe care o avea faţă de fraţii săi. Ea va lua deciziile, iar în intervalul care se va scurge până în momentul când va reuşi să-l aducă acasă pe tatăl ei pe motive de sănătate, Eddie şi Frank îşi vor da seama că el nu mai e capabil să fie şeful şi se vor împăca cu ideea că ea conduce totul.

Taxiul traversă podul Manhattan, iar şoferul se îndreptă spre Flatbush Avenue.

— Am spus că vreau să mergem pe Belt.

— Du-te naibii, cucoană. Nu câştig nimic umblând prin Canarsie. Plus că-mi dau seama, numa’ dacă mă uit la tine, că n-o să dai bacşiş.

— Pentru că sunt femeie?

Şoferul frână, se întinse şi-i deschise portiera.

— Jos cu tine! M-am săturat de tâmpeniile astea.

Helen se uită în sus şi-n jos la înşiruirea pustie de magazine cu porţile închise şi-şi spuse: „Tipul ăsta chiar m-ar da afară din maşină şi m-ar lăsa aici, dacă ar putea“. Presupuse că s-ar simţi înspăimântată dacă ar fi singură, numai că ea nu era niciodată singură. Rosti, cu o voce joasă, fremătând de mânie reţinută:

— Cheamă-l pe dispecerul tău, te rog. Spune-i că sunt o prietenă a lui Johnny Carroccio.

Şoferul o privi şi siguranţa din vocea ei fu suficientă pentru a-l determina să facă ce i se spusese.

— Poartă-te frumos, răspunse prin radio dispecerul. Poartă-te foarte frumos.

Şoferul întoarse maşina şi o apucă pe Belt Parkway. Când portul începu să se zărească, întrebă politicos:

— Cine-i Johnny Carroccio?

— Împrumută bani celor care vor să-şi facă companii de taximetre şi nu pot apela la bănci.

— Bun prieten?

— Lucrează pentru fratele meu, replică ea.

Şoferul se cufundă într-o tăcere adâncă şi îndelungată.

Da, Taggart a apărut într-un moment prielnic. Deşi, trebuia să recunoască, în seara aceea o îngrijorase. Fusese o nebunie s-o caute la club; se întrebă dacă nu cumva e un amator care se joacă cu mafia. Dar răpirea ei fusese acţiunea de mare precizie a unei organizaţii internaţionale puternice.

Îi trecu prin minte, cu întârziere, că ar fi trebuit să accepte invitaţia lui la un pahar, ca să afle ce se petrece în mintea lui. Atrăgător bărbat; cu maniere elegante. Şi mişcările lui aveau o blândeţe neobişnuită pentru un bărbat de statura lui. Refuzase în mod automat. Îi intrase în obişnuinţă să refuze.

Tommy Lucia era un supravieţuitor dur al mafiei jocurilor de noroc din Brooklyn. În condiţiile în care longevitatea reprezenta una din căile spre putere într-o lume instabilă, iar răbdarea o alta, Tommy ajunsese sus supunându-se şi alegându-şi adversarii cu grijă. Cariera lui îndelungată în slujba lui Cirillo îi amintea lui Taggart de succesele unchiului Eamon în poliţie. Dar unchiul său se pensionase după treizeci de ani de serviciu, în vreme ce Tommy Lucia încă se mai ducea în fiecare zi la *Caffe di Tullio,* pe Knickerbocker Street, în cartierul Bushwick din Brooklyn.

Cafeneaua di Tullio avea o încăpere ce dădea în stradă cu o tejghea lungă, curată, un aparat modern pentru cappuccino şi espresso şi postere color cu echipa naţională de fotbal a Italiei. În spate se afla o a doua încăpere, mai mare, unde obişnuiţii localului jucau cărţi la mese rotunde. La ora şase seara, când sicilieni de toate categoriile se opreau pe-acolo în drum spre casă, localul semăna cu o piaţetă rurală. Printre aceşti oameni se număra şi noul şef de zonă pentru Brooklyn al clanului Cirillo.

Tommy, adjunctul numărul unu al acestuia, stătea lângă el, mulţumit. O dată cu arestarea pe bază de mandat RICO a fratelui mai mare al şefului de zonă, mantia conducerii pentru Brooklyn ajunsese pe umeri puternici. Şeful lui Tommy, un bărbat chipeş, trecut de şaizeci de ani, purta un costum bleumarin de bună calitate; avea capul aproape complet chel, cu excepţia unui cerc de păr alb ca zăpada. Îşi salută prietenii şi vecinii afabil, îmbrăţişă un bătrân brutar şi râse cu el la vederea urmelor de făină rămase pe costumul lui, apoi se aşează la o masă de joc în vreme ce câţiva bărbaţi mai tineri se grăbeau să-i aducă un espresso.

Tommy ştia cum arată un învingător. Localurile lor pentru jocuri de noroc înfloreau sub conducerea noului şef, care extindea pariurile în părţi din Brooklyn ce aparţinuseră mai înainte clanului Rizzolo. Când repezitul Eddie „Poliţistul“ lovise în replică, noul şef de zonă găsise o strategie infailibilă: îl ademenise pe nătărăul cel lacom cu o tranzacţie inventată cu cocaină, ca să-l facă să lase garda jos.

Faptul că Eddie şi-a pierdut numai degetele, nu şi viaţa, putea fi atribuit în mare măsură norocului. Iar Tommy Lucia ştia că, invariabil, aceasta indică doar o scădere temporară a şanselor adversarului. În cele din urmă, noul şef de zonă avea să-l distrugă pe Eddie şi să revendice restul teritoriului din Brooklyn controlat de clanul Rizzolo cel trădător. Ar putea chiar să-i ia locul lui Mikey Nebunul căruia îi erau subordonaţi şefii de zonă. Şi mai departe?

Cine ştie, poate după moartea bătrânului Don Richard avea să devină şeful cel mare. Şi-l va trage şi pe el, Tommy, după sine.

Telefonul public aflat între cele două încăperi sună insistent. Un copil sări să răspundă şi-i dădu receptorul lui Tommy. Acesta ascultă, se duse înapoi la masa de joc şi şopti:

— Cineva a incendiat unul din autobuzele Blue Line ale familiei Rizzolo.

— Sună-l pe prietenul tău aflat în slujba lui Rizzolo. Spune-i că-mi pare sincer rău şi că noi nu avem niciun amestec. Şi scoate doi oameni pe trotuar, pentru eventualitatea că nu ţi se va da crezare.

Tommy trimise câţiva inşi să facă de pază în faţa localului, după care se duse la telefon. Abia stabilise legătura cu „prietenul“ lui, care părea sceptic, când uşa localului se deschise şi în prag îşi făcură apariţia trei bărbaţi blonzi în costume albastre.

— Tocmai au intrat nişte blestemaţi de agenţi FBI. Te sun eu mai târziu.

Bărbaţii se duseră la tejghea, puseră servietele pe duşumea şi cerură cappuccino.

— La pachet? întrebă chelnerul cu speranţă în glas.

— Aici. Aveţi o toaletă pentru bărbaţi?

— În spate, uşa din mijloc.

Unul din ei trecu printre mesele unde se jucau cărţi, intră la toaletă şi ieşi câteva minute mai târziu. Atât el, cât şi tovarăşii săi adăugară zahăr în cafea şi mestecară cu linguriţele; apoi continuară să-şi bea cafeaua până când în faţa uşii se opri o berlină neagră cu însemne guvernamentale pe portieră. Cu mişcări iuţi şi bine coordonate, cei trei deschiseră servietele şi scoaseră pistoale automate. Doi dintre ei intrară în camera din spate şi-l împuşcară pe noul şef de zonă. Un altul, gardă de corp, încercă să-şi scoată arma, dar se trezi azvârlit în celălalt capăt al încăperii sub forţa impactului. Al treilea pistolar

îndreptă arma automată spre Lucia, care se lipi de perete cu mâinile sus şi palmele deschise; îşi spuse că e ca şi mort.

— La podea!

Tommy se aruncă pe pardoseala acoperită cu linoleum, aşteptând gloanţele. Dar individul se mulţumi să se uite la el, cu aerul că-i serveşte drept acoperire. Când toţi ceilalţi supravieţuitori se întinseră pe podea, cei trei ieşiră cu spatele şi se îndreptară spre maşina ce-i aştepta; din maşină ieşea ţeava unei arme care-i supraveghea pe oamenii lui Tommy aflaţi pe trotuar. Maşina porni şi se depărtă cu viteză spre nord, cu girofarurile funcţionând.

Cartierul italian cedă locul celui spaniol. Apoi Knickerbocker Avenue intră într-o zonă industrială pustie, înţesată de canale şi şine de cale ferată. La mai puţin de doi kilometri de locul atacului, şoferul intră cu maşina într-un depou părăsit, trecu în viteză pe lângă un şir de platforme mobile şi se opri îndărătul unui depozit. Bărbaţii în costume albastre coborâră, se căţărară apoi într-un container lucios pentru transportul maritim aflat pe o platformă mobilă. Maşina se depărtă. La scurt timp după aceea, şirul de platforme se puse în mişcare; trecură prin Brooklyn până în port, unde macaralele încărcară containerele la bordul unui cargou suedez aparţinând Liniilor Maritime Mersk, care porni o dată cu fluxul de seară.

Tommy n-a fost prea surprins să primească în seara aceea un mesaj de la „prietenul“ său din serviciul familiei Rizzolo. Îl sunase aşteptându-se la ameninţări, dar omul părea foarte nedumerit.

— Nu ştiu ce se petrece, dar am nişte veşti pentru tine.

— Despre ce e vorba?

— Prima: Eddie Rizzolo afirmă că nu el a făcut-o.

— Nu zău? Şi a doua?

— E un tip care vrea să ia cina cu tine. La ora zece. *Café des Sports.*

— N-am auzit niciodată de localul ăsta, zise Lucia bănuitor.

— N-a aflat de el nici Mikey Nebunul, nici agenţii Strikeforce. E pe West Fifty-first Street, între Eighth şi Ninth Street.

Lucia bănuia că numele localului se referă la sport, iar o vitrină cu trofee din spatele barului iluminat intens îi confirmă bănuiala. Un tip solid, cu comportament de proprietar şi înfăţişarea unui fost jucător de fotbal, spuse:

— *Oui, monsieur,* prietenul dumneavoastră vă aşteaptă.

O blondă sigură pe sine îl conduse printre clienţii ce păreau să fie implicaţi în industria divertismentului. În local nu se vedea niciun mafiot – doar oameni obişnuiţi. Fata îl introduse într-un separeu îngrădit cu pereţi de cărămidă. Lucia tocmai îşi spunea că-i place mersul ei când dădu cu ochii de gazda sa. La acea masă pregătită pentru trei persoane, în cel mai intim şi mai izolat colţ al restaurantului, cu spatele la doi din pereţii de cărămidă şi ţinând în mâna imensă un pahar cu vin aparent fragil, se afla Eddie Rizzolo zis „Poliţistul“.

Faptul în sine nu avea absolut nicio logică pentru Tommy Lucia. Eddie îl invită să se aşeze pe scaunul liber aflat în faţa lui.

— Ce mai faci?

— Poţi să-mi spui şi mie ce înseamnă toate astea?

Eddie dădu să-şi întindă mâna dreaptă, zâmbi în direcţia degetelor lipsă şi, în loc de altceva, întrebă:

— Vrei să bei ceva? Am comandat o sticlă de vin, dacă vinul franţuzesc e pe placul tău.

Blonda sigură de sine aduse un pahar, turnă şi-i întrebă dacă vor să afle care sunt specialităţile casei. Eddie, părând a face uz de cele mai alese purtări ale sale, îi spuse lui Lucia:

— Te deranjează dacă comand? Am consultat meniul ceva mai devreme.

Lucia aruncă o privire spre al treilea tacâm aşezat lângă cel al lui Eddie, dar se părea că nu-l aşteaptă pe cel de-al treilea mesean.

— Comandă.

— Pentru amândoi, pate şi *celeri remoulade.*

Lucia se simţi impresionat, dar apoi îşi aminti că Eddie se ocupa şi el de o mulţime de restaurante.

— Ce părere ai?

— Sună bine.

Lucia ar fi vrut s-o scoată pe femeie afară din separeu, să-l înhaţe pe Eddie de revere şi să urle: „Ce mama dracului se întâmplă?!“ Dar Eddie continua cu meniul:

— Ce ne poţi spune despre *scallop provencale?*

Lucia auzea doar vuietul din mintea sa în vreme ce fata descria acel fel de mâncare, fiind întreruptă în mai multe rânduri de Eddie. Simţea cum începe să tremure, amintindu-şi de împuşcăturile la care fusese martor cu câteva ore în urmă. Şeful lui îşi pierduse viaţa, sub ochii lui.

— Tu ce vrei să mănânci?

— Aveţi friptură?

— *Au poivre?*

— Excelent! exultă Eddie. Porţii duble de cartofi prăjiţi pentru amândoi. Aici cartofii prăjiţi se fac subţiri, şi arată bine – cam aşa ca tine, frumuşico, adăugă el zâmbindu-i fetei. Şi poate nişte vin roşu pentru prietenul meu, când i se va servi friptura.

Fata plecă; fiindcă masa era mare, un spaţiu confortabil îi despărţea de ceilalţi clienţi. Eddie zâmbi larg, încurajându-l să-i pună întrebări. Lucia îşi ţinu respiraţia şi amână momentul. În niciun caz n-avea de gând să-l lase pe Eddie Rizzolo să-l pună în dificultate.

— Stilată fata.

— E fiica proprietarului.

— Se şi vede.

— Da, întotdeauna.

Eddie bău din vin şi rupse o bucată de pâine. Afişa o răbdare pe care nu i-o cunoscuse nimeni până atunci, având aerul că ar putea să stea acolo toată noaptea. Lucia nu mai suporta încordarea.

— Prin urmare, care-i treaba?

— Suntem teferi cu toţii. Sora mea s-a întors acasă nevătămată. Pe mine nu mă mai doare mâna. *Tu* te simţi bine?

— Mai bine decât azi după-amiază.

— Bun. Tata spunea întotdeauna că lucrurile pot oricând să meargă mai bine; răul însă e nemărginit.

Lucia se sili să zâmbească şi întrebă, politicos:

— Cum se poartă cu Don Eddie?

— Sora mea spune că bine. Ea îl vede în mod regulat.

— Ai spus că e teafără. Cine a răpit-o?

Eddie păru stânjenit.

— O chestie de familie. Poţi să-ţi închipui una ca asta? Nu i-au făcut niciun rău. Spre deosebire de ceea ce se întâmplă dacă pun mâna pe tine nişte columbieni. Clătină din cap. Şi-ar fi închipuit bunicii noştri cu ce probleme ne vom confrunta noi?

— E o lume ciudată, aprobă Lucia.

Gustă din vinul alb ca să câştige timp, întrebându-se cum a ajuns Eddie „Poliţistul“ aşa de deştept într-un timp atât de scurt. Se părea că Eddie şi-a dat foarte multă silinţă ca să-l avanseze pe el, Lucia, în ierarhia clanului Cirillo împuşcându-i şeful. „Mulţumesc frumos“, îşi spuse. Dar Eddie Rizzolo nu era suficient de deştept, şi nici suficient de şmecher, nici măcar îndeajuns de lacom pentru a imagina şi pune în aplicare o asemenea stratagemă. El şi cu fratele său Frank aveau gusturile grosolane ale cuţitarului de rând de la orice colţ de stradă: să aibă stomacul plin, o maşină rapidă şi târfe prietenoase. Cineva îi susţinea.

Proprietarul restaurantului trecu pe lângă separeu şi dădu din cap spre Eddie. Acesta făcu un semn cu mâna ca răspuns, ceea ce spori curiozitatea invitatului său.

— Sper să nu te deranjeze, spuse Eddie, sora mea e în oraş şi am chemat-o să ne întâlnim aici. Ai ceva împotrivă dacă se aşază la masa noastră?

Ea sosi ca o vijelie, cu pletele negre fluturând, braţele încărcate de pachete, parfumată, cu ochi scânteietori. O mică prinţesă italiană bogată, şi o bucăţică pe cinste. Lucia îi zâmbi.

— Bună seara.

Ea înclină capul într-un salut rece. Chiar dacă pe tot corpul ei scria „sex“, cu condiţia să ştii să citeşti, nu părea dispusă să-şi manifeste sexualitatea debordantă. Puse pachetele pe scaunul liber, se aşează lângă Eddie şi-l sărută.

Tommy Lucia zâmbi din nou. Iată răspunsul: surioara. Micul intermediar al tăticului. Bătrânul Don Eddie îşi conducea afacerile din închisoare. Fiica lui îi spunea totul. Probabil că Eddie fierbea de furie la gândul că trebuie să accepte o femeie lângă el la o întrunire. Uşurat că are măcar idee cine încearcă să-l manevreze, Lucia spuse:.

— Cred că acum am chef de vinul acela roşu, Eddie, dacă nu te deranjează.

— Nicio problemă.

Eddie chemă o chelneriţă şi-i ceru lista de vinuri.

— Şi tu, dragă? Vrei să mănânci ceva?

Helen îl luă de braţ pe fratele ei ca un copil.

— Poţi să-mi comanzi un espresso?

— Dacă nu au aici, o să le cer să aducă din altă parte, spuse fratele ei.

Tommy îşi închipuise că Eddie va trece, de bună seamă, la afaceri după ce va termina de făcut comanda, dar, spre iritarea lui, Helen reluă politeţurile cu care trăsese de timp şi fratele ei.

— Am auzit că Don Richard se ţine bine.

— Don Richard e o surpriză plăcută pentru noi toţi.

— Nu-i aşa că bătrânii sunt grozavi? întrebă Eddie cu nevinovăţie.

— Nu sunt încă bătrâni atâta vreme cât îşi păstrează sănătatea, pară Lucia, căci înţelegea limpede unde încerca interlocutorul său să ajungă; afurisiţii de Rizzolo!

— Sănătatea e totul, aprobă Eddie.

— Şi libertatea, completă Lucia, o înţepătură menită să-i amintească lui Eddie că tatăl lui se află în închisoare.

Peste faţa mare a lui Eddie trecu o umbră întunecată care-l făcea să pară periculos. Dar Helen îl înghionti uşor, iar el se controlă. Lucia rânji; în cluburi, prietenele traficanţilor de cocaină obişnuiau să ţină la ele drogurile pentru a-i păcăli pe poliţişti, dar acum fetele ajunseseră să vândă ele însele marfa. Eddie trebuie să fie atent, altminteri Helen poate să-l dea la o parte, se gândi el. Se întreba dacă ea va participa la discuţie sau se va mulţumi să-i relateze totul tatălui ei, aşa că spuse:

— Se întâmplă multe lucruri pe care nu le înţeleg.

— Ar trebui să le iei aşa cum sunt, spuse Eddie rupând o altă bucată de pâine şi întinzându-i coşul lui Lucia. Dacă aş fi vrut să te omor, aş fi avut două ocazii astăzi. Pe Atlantic Avenue, unde ai luat micul dejun, şi pe Woodhaven Boulevard, la prânz.

— Knickerbocker Avenue.

— Ţi-am mai spus, n-am fost eu.

— Unii au aflat că nu-s chiar aşa uşor de omorât.

— Trei ocazii, dacă ţii seama de faptul că te-aş fi putut aranja pe trotuar, cu câteva minute mai devreme. Patru, dacă-ţi zbor căpăţâna cu cuţitul ăsta pentru unt.

— Aşadar, îmi faci favoruri. Pentru ce?

— Vreau să vorbim.

Chipul lui Tommy deveni impenetrabil. În niciun caz nu avea de gând să încheie vreo înţelegere cu familia Rizzolo pe la spatele lui Cirillo. Era destul de rău că se afla alături de ei, în public.

— Nu te-ai adresat omului nimerit. Don Richard…

Eddie îl întrerupse şi trecu pe siciliană, o limbă care oferea multe posibilităţi.

— Ce-ar fi să vorbim despre Don Richard mai târziu?… Ciudat: faptul că şeful tău a sfârşit împuşcat îţi cam netezeşte calea spre postul de conducere din Brooklyn, în slujba lui Cirillo. Nu-i aşa?

— Mikey va prelua zona asta, răspunse Lucia în engleză, încă precaut.

Helen vorbea siciliana la fel de fluent ca Eddie, şi-n plus o făcea cu mai mult rafinament, mai insinuant.

— Mikey Nebunul e ocupat să vândă droguri în oraş. Ce-i pasă lui de pariuri?

Lucia nu se putu abţine să nu dea din cap aprobator. Pariurile, jocurile de noroc însemnau o sursă stabilă şi importantă de bani; pe aşa ceva se construiseră imperii, dar unii nu se lăsau incitaţi decât de droguri. Mikey făcuse o fixaţie pentru profiturile nesănătoase care decurgeau din tranzacţiile cu narcotice.

Proprietarul restaurantului aduse vinul comandat de Eddie, un Bordeaux din ’71 gros şi uleios, şi le mărturisi că e una din ultimele sticle. Eddie aşteptă până ce chelneriţa aduse cafeaua espresso pentru sora sa, apoi întinse paharul spre Lucia:

— Pentru viitor.

— Care viitor? întrebă Tommy cu răceală, hotărât să pună capăt situaţiei înainte să-i scape de sub control.

— Viitorul nostru. Suntem în aceeaşi branşă. Ar fi o prostie să ne luăm la întrecere, atâta vreme cât putem să lucrăm împreună. Avem şi noi aceleaşi probleme provocate de negrii şi spaniolii care-şi bagă nasul unde nu le fierbe oala. Întâmpinăm dificultăţi asemănătoare în spălarea banilor. Avem aceleaşi probleme cu pariurile.

— Rusia şi China se confruntă şi ele cu aceleaşi probleme. Şi totuşi, nu le prevăd un viitor comun.

Helen interveni repede:

— Pariurile şi jocurile de noroc au de suferit dacă izbucneşte un război.

— Ce război?

Eddie îşi ridică mâna schilodită.

— Avem parte doar de necazuri dacă continuăm să tragem unii în alţii.

— În definitiv, ce vrei, Eddie?

— *Pe tine.*

— Pe mine? Vrei să lucrez pentru tine?

— Căutăm oameni de ispravă, Tommy.

— Apreciez complimentul. Dar sunt mulţumit de situaţia mea actuală. Ce-ai putea să-mi oferi în plus faţă de ceea ce am deja?

— Mai mult decât i-a dat Cirillo fostului tău şef, răspunse Eddie. Şi o mai bună protecţie.

— Dar asta numai dacă-i aduci cu tine pe cei mai buni oameni, adăugă Helen. E foarte important. Trebuie să-i aduci pe cei mai buni. O să avem grijă de ei. Toată lumea va fi în câştig.

— Cu excepţia prietenilor mei, familia Cirillo.

— Clanul Cirillo va pierde oricum, zise Eddie arogant. Pentru început, Brooklyn-ul.

Lucia îşi ascunse dispreţul. Lăudăroşenia era una din trăsăturile definitorii ale lui Eddie Rizzolo cel cu gură bogată. Un bărbat nu trebuie să vorbească, ci să acţioneze şi-atât. N-ar trebui nici să-şi dezvăluie întregul plan.

— E un pas foarte important. Aş putea să pierd totul. Clanul Cirillo e puternic, voi nu. Nu-i văd renunţând la Brooklyn în favoarea voastră sau a oricui altcuiva.

— Mai gândeşte-te, spuse Eddie. Gândeşte-te până marţi.

Lui Lucia îi trecu prin minte o idee ciudată. Pentru un om obişnuit, ceea ce se petrecea ar fi însemnat şantaj. Se uită lung la Helen, care-l sfredelea cu privirea.

— Ce-ar fi să-mi spuneţi *voi* ce-o să se întâmple marţi?

Ea atinse antebraţul solid al lui Eddie, impunându-i să tacă, şi-l privi pe Lucia atât de pătrunzător şi de îndelung încât acesta simţi un fior straniu pe şira spinării. Cunoştea trei feluri de femei: curve, soţii şi mame. Dar în ochii lui Helen Rizzolo se desluşea ceva întunecat care-i dădea de

înţeles că ea poate să aibă chiar şi o mie de ani şi că face parte dintr-o a patra categorie, străveche: era o *maghe,* o vrăjitoare.

— În ziua de marţi, cineva ar putea să nu-ţi spună să te întinzi pe podea.

Tommy Lucia recunoscu în sinea sa că nici măcar Don Eddie n-ar fi reuşit să găsească o exprimare mai potrivită; bătrânul ticălos avea un intermediar al dracului de bun.

— Mă strângeţi cu uşa, protestă el, de parcă aş fi un vânzător de fructe care vrea să-şi cumpere protecţia.

Helen zâmbi, iar întunericul secular din ochii ei dispăru undeva, în adâncul lor.

— Priveşte lucrurile în felul ăsta, Tommy: îţi oferim o alternativă cu care te poţi împăca.

Taggart şi Reggie supravegheau *Café des Sports* dintr-o limuzină închiriată, parcată în şirul de maşini asemănătoare negre, albe şi argintii ce aşteptau ieşirea spectatorilor de la teatru. Se aflau într-un cvartal de clădiri prevăzute cu scări de incendiu. Multe dintre ele adăposteau la parter restaurante. La o oră după ce Helen intrase în cafenea, Taggart observă un bărbat care ieşi dintr-o clădire învecinată, se uită în susul şi-n josul străzii, după care porni repede spre Eight Avenue, legănându-şi servieta cu satisfacţia lucrului împlinit.

— Reggie, dă-mi, te rog, telefonul.

Reggie se conformă, uitându-se şi el de-a lungul străzii ca să localizeze sursa problemei.

— Ceva în neregulă?

— Absolut nimic.

Taggart formă cu iuţeală numărul de telefon de acasă al unui agent imobiliar care lucra pentru el.

— Elliot, o să faci un lucru care ne va îmbogăţi pe amândoi. Adineauri am văzut un agent de la Wootten care ieşea dintr-o clădire de pe West Fifty-first, în apropiere de Eight. Presupunând că nu avusese întâlnire cu vreo

curviştină, asta înseamnă că se pune la cale o asamblare de teren. Cumpără-mi un magazin care să fie închiriat pe termen lung.

Reggie luă telefonul cu un zâmbet larg. În ultimii doi ani petrecuţi alături de Taggart învăţase suficiente lucruri despre afacerile imobiliare din Manhattan ca să ştie că, ori de câte ori clienţii antreprenori ai lui Jones Lang Wootten erau pe punctul de a-şi constitui suprafaţa de teren dorită, invariabil descopereau că Christopher Taggart deţinea contractul de închiriere al unei parcele chiar în inima ei, gata să negocieze o vânzare, un contract de construcţie sau un acord de schimb cu o altă clădire pe care o ridicau în altă zonă din Manhattan.

Câteva clipe mai târziu, Tommy Lucia ieşi din restaurant însoţit de Eddie Rizzolo, care-i oferi braţul surorii sale. Taggart o urmări pe Helen, a cărei privire rătăcea pe stradă în timp ce-şi încheia capa pentru a se apăra de răcoarea serii. Eddie şi Lucia dădură mâna ca să-şi pecetluiască înţelegerea.

— Funcţionează, se minună Reggie.

— Sigur că funcţionează. Sunt ca nişte rechini; nu ştiu decât să se mişte întruna… Bun. A sosit momentul să-l înnebunim şi mai tare pe Mikey Nebunul. Pune pe cineva să-i şoptească la ureche că acel *capo* pe care-l aprovizionăm noi câştigă pentru sine bani frumuşei.

13

Un paznic din garda de corp al lui Cirillo primi patru mii de dolari ca să lanseze zvonul, iar Reggie îi promise să-i dubleze onorariul dacă Mikey Nebunul se înfuria vizibil. Întrucât își risca viaţa, spionul alese un moment când prizau împreună cocaină în toaleta clubului de dans Sunsets, un club aflat pe ţărmul oceanului, la Hampton Bays şi deschis doar în sezonul estival. Ştia că Mikey devine niţel paranoic când se află „la altitudine“ datorită produsului columbian; într-adevăr, când menţionă, ca din întâmplare, că un anume *capo* cumpără cantităţi impresionante de heroină, Mikey se albi în ciuda bronzului, scăpă dintre degete linguriţa de aur şi ieşi ca din puşcă din toaletă. Câteva clipe mai târziu, automobilul lui decapotabil Mercedes, negru, împrăştia angajaţii din parcare, lăsând urme de cauciucuri arse pe Dune Road. Goni spre New York, urlând la telefonul din maşină că, dacă acel *capo* în chestiune ştie ce e bine pentru el, să facă bine şi să vină la bordelul Flushing.

— Vreau să-l cunosc pe şeful omului tău.

— Nu ştiu dacă are un şef.

— Bineînţeles că are. Aşa cum ai şi tu. Fă aranjamentele necesare!

Reggie păru vexat când *capo* îi aduse la cunoştinţă cererea lui Mikey.

— Aşa ceva e de-a dreptul imposibil.

Esenţial în postura unui şef, explică el cu o emfază enervantă, este că el nu-şi asumă riscurile pe care le

transferă altora, în schimbul unei importante sume de bani. De ce ar vrea şeful lui să se implice?

— Domnul Cirillo are de gând să cumpere o sută de kile o dată, spuse *capo.* Dar nu vrea să facă plata pe loc. Mai spune că acordurile de plată se încheie numai între prieteni, aşa că vrea să se împrietenească cu şeful tău.

— Şi-n plus, e cam iritat de faptul că tu ai monopolizat treaba?

Capo ridică din umeri, dar ochii lui negri aveau o expresie de nepătruns.

Reggie decise că respectivul *capo* ar putea fi un om de viitor în serviciul domnului Taggart. Îl amână vreme de două săptămâni, după care îl anunţă că şeful lui accepta întâlnirea.

— Dar securitatea trebuie să fie mai strictă decât pentru Papă. Şeful tău poate să vină cu un singur însoţitor. Împreună cu şeful meu o să vin chiar eu. Dacă vor avea ceva de discutat, vor sta de vorbă între patru ochi. Intersecţia Third Avenue cu Sixty-eighth Street.

Spionul lui Reggie îi informă că Mikey are îndoieli; se temea ca nu cumva Reggie să fie un agent FBI sub acoperire, tranzacţiile de până atunci fiind incluse într-o amplă operaţiune guvernamentală menită să-i vină de hac. În acelaşi timp, Reggie află de la sursele sale britanice că oamenii lui Mikey aşteaptă un transport imens de heroină din Londra. Astfel, nici el şi nici Taggart nu fură surprinşi de absenţa lui Mikey Nebunul de la întâlnire.

Taggart îl trimise pe Reggie la Paris. Acesta se împrietenise cu Kurt Spielman după masacrul de la Olimpiada din 1972 de la München, când unsprezece atleţi din Israel fuseseră ucişi de teroriştii palestinieni. Israelul, dezamăgit, lăsase mână liberă Mossadului. La fel ca Reggie, Spielman îşi întreţinuse bine atât trupul, cât şi contactele. Nutrea o afecţiune profundă pentru englezul cel vioi, bazată pe gusturi asemănătoare şi pe generozitatea manifestată de Reggie în perioadele dificile. Într-un fel sau

altul, de câte ori situaţia se complica, putea să conteze pe ajutorul lui Reggie Rand.

Chemat la Versailles, Spielman se întâlni cu prietenul său într-un restaurant pentru turişti, unde se servea un prânz uimitor de bun. După ce l-au ajutat împreună pe chelnerul lor să recalculeze o notă de plată la fel de uimitoare prin creativitatea ratei de schimb valutar, porniră să se plimbe prin grădinile palatului.

— Care-i tărăşenia? zâmbi Spielman.

— Un jaf... cu o oarecare întorsătură.

Reggie îi dădu amănuntele, bilete de avion, bani de cheltuială şi paşapoarte, şi-i ură noroc.

Două zile mai târziu, Spielman se afla, împreună cu doi oameni angajaţi ca ajutoare, într-o maşină vopsită galben şi cu însemne false de taxi, urmărind un camion al companiei de transport aerian de mărfuri Emory prin aeroportul internaţional Kennedy, la ora două dimineaţa. Vehiculul ieşi din terminalul nordic pentru mărfuri, se opri la cel al Liniilor Aeriene Britanice, după care părăsi aeroportul, şi intră pe Belt Parkway, apoi pe străzile din Brooklyn. Spielman remarcă un Mercedes ce arăta camionului drumul şi un Oldsmobile care încheia cortegiul; în plus, avea îndoieli în privinţa dubei murdare care-i urmărea maşina. Oamenii lui erau veterani cu care lucrase adesea; cu toate acestea, le repetă ordinul de a reduce la minimum violenţa.

— Urmăriţi-i, nu-i omorâţi, doar dacă n-aveţi încotro.

Maşina şi armele – puşti şi pistoale automate – îi aşteptau într-o parcare pe termen lung la coborârea din avion. Cu voia Celui de Sus, vor fi înapoi în Europa în mai puţin de douăsprezece ore. Înaintea lor, pe aproape doi kilometri, drumul întins trecea printre foste clădiri ale unor fabrici abandonate şi dărâmate din temelii. Becurile erau puţine, iar traficul inexistent.

Şoferul lui Spielman aprinse faza lungă şi se instală în faţa şirului de trei vehicule – întâi Oldsmobile-ul, apoi

camionul de marfa şi pe urmă Mercedes-ul. După încă vreo patru sute de metri, şoferul frână brusc, făcu o întoarcere de o sută optzeci de grade şi se năpusti spre convoi. Spielman şi partenerul lui mitraliară Mercedes-ul şi sparseră parbrizul şi cauciucurile camionului. Apoi, în vreme ce Oldsmobile-ul fugea, Spielman ieşi din „taxi“, trase un glonţ în lacătul din spatele camionului şi ridică uşa.

— *Chara!*

Contrabandiştii ascunseseră heroina sub alte mărfuri, legale. Erau pe puţin o sută de pachete, stivuite de la podea până în tavan. În acea clipă, duba care i se păruse dubioasă apăru în viteză, şi din ea se revărsară oameni înarmaţi.

Spielman sări din camion, trăgând cu pistolul automat, în vreme ce oamenii săi ţinteau cu precizie, formând un baraj de foc menit să-i ţină pe mafioţi la distanţă. Spielman deschise portiera taxiului. Un glonţ trecu prin ea, la câţiva centimetri de mâna lui. Aruncă o grenadă incendiară în camion şi urcă în taxi.

— Daţi-i drumul!

Auzi bubuitura familiară, iar când se uită în urmă, camionul, împreună cu conţinutul lui, formau o coloană portocalie de foc.

Mikey Cirillo a făcut o criză de isterie auzind de explozie.

— Au dat foc afurisitului ăla de camion! răcni el. Doar nişte căcănari ar face una ca asta!

Cei câţiva *capo* aflaţi cu el, care trebuia să le explice distribuitorilor lor din Harlem şi Bed-Stuy cum stau lucrurile, îl priveau tăcuţi. Niciunul dintre ei nu mai auzise de vreun tâlhar care să distrugă marfa pe care n-o putea lua, dar acest mister nu avea absolut nicio importanţă. Două sute de kilograme irecuperabile de marfa – un sfert de tonă, o cantitate suficientă pentru două luni – se ridicaseră la ceruri sub formă de fum. Lovitura Strikeforce de la garajul din West Forty-fifth Street, arestări în Sicilia, alte condamnări în cazul Legăturii Pizza, mai multe jafuri în lumea întreagă, şi acum asta. S-ar fi putut ca Mikey

Nebunul să n-aibă nicio vină, dar se întrebau ce le va mai promite el de data asta.

— Mikey, negroteii n-au să înghită găluşca. Încă vreo câteva săptămâni şi n-o să mai pot să-mi las maşina pe stradă în cartierele lor.

Responsabilitatea pentru acest rateu îi revenea acelui *capo* căruia îi vindea Reggie. Şeful lui, Mikey Nebunul, voia cu adevărat să-l cunoască pe şeful lui Reggie. Reggie spuse că va încerca să aranjeze o nouă întrevedere. Îi făcu să aştepte o săptămână. De data aceasta Mikey veni la întâlnire. Era prima oară când Reggie putea să-l studieze mai atent, şi se întrebă dacă nu cumva Taggart muşcase mai mult decât putea să mestece.

În ciuda reputaţiei sale de om impulsiv şi violent, Mikey avea atitudinea sigură pe sine a unuia crescut în preajma puterii. Tatăl său, bătrânul Don Richard, era comod instalat în postul de comandă la naşterea lui Mikey, şi conştiinţa acestui fapt îşi găsea expresia în aroganţa cu care îşi strângea buzele subţiri, în atitudinea sa aparent blazată, în comportamentul autoritar al cuiva obişnuit să i se facă pe plac. Seamănă, îşi spuse Reggie, cu un licean englez dintr-o şcoală publică, născut într-o familie nobilă de militari de carieră.

Potrivit zvonului care circula prin lumea interlopă, Mikey se îndrepta spre poziţia de „omul numărul unu“ al tatălui său, iar Reggie nu putea uita cât de tânăr era, în fond, Christopher Taggart. De fapt, se gândi cu un zâmbet slab în vreme ce urca în maşina lui Mikey, mafiotul îi amintea de Tony, fratele lui Chris, cel cu privirea impenetrabilă, care ar fi fost, poate, mai potrivit pentru o astfel de confruntare.

— Spune-i unde să meargă, îl întâmpină Mikey cu răceală.

Umerii largi ai şoferului păreau şi mai mari din cauza vestei antiglonţ Kevlar cu paisprezece straturi; mâinile uriaşe şi ochii atenţi, inteligenţi îi dădeau de înţeles lui

Reggie că este cel mai bun dintre gărzile de corp din serviciul clanului Cirillo.

— După colţ… în garajul acela… înainte pe rampă, până la capăt. Parchează aici.

Mikey privi automobilul Citroen-Maserati gri-argintiu.

— Nici vorbă să urc în maşina voastră.

— Îmi pare rău. E singura cale.

Ochii lui Mikey Nebunul se întunecară şi deveniră lucioşi. Reggie şi-ar fi dorit ca mafiotul să se răzgândească din nou. Dar acesta mormăi „Nu mai spune“, apoi se răsti în siciliană la şofer, care scoase de sub scaun un detector puternic de semnale electronice. Reggie descuie Citroen-ul, porni motorul şi-l încălzi. Garda de corp luă loc în faţă cu detectorul în braţe, iar Mikey se aşează în spate.

Reggie parcurse rampa, ieşi în stradă, dădu colţul şi porni spre nord pe Third Avenue, verificând în oglinda retrovizoare prezenţa vreunei maşini de-a lui Cirillo angajată în urmărirea lor. Aceasta era un taxi galben, deghizare ideală în centru, dar nu atât de inspirată după ce trecură de Ninety-sixth Street şi pătrunseră în Harlem. Deschise aparatul de radio, care scoase un ţiuit ascuţit.

— Închide-ţi emiţătorul, te rog.

Paznicul se uită la Mikey, care încuviinţă.

— Ne-am învoit pentru doi la doi, zise Reggie calm.

Mikey se uită pe geam. Reggie micşoră viteza până când ajunse să traverseze intersecţiile pe galben. Maşina cealaltă îi urmărea necontenit, la distanţă de două cvartale. Reggie apăsă pedala de acceleraţie; Citroen-ul ţâşni cu o sută zece kilometri pe oră. Traversară 125th Street, făcură la dreapta pe lângă o clădire lungă, întunecată alături de hangarul cu autobuzele liniilor orăşeneşti, mai virară o dată la dreapta şi pe urmă, brusc, la stânga, traversând trei benzi de circulaţie pe Willis Avenue Bridge şi încadrându-se pe cea care ducea spre nord. Puţin mai târziu, Reggie intră pe Major Deegan Expressway, acceleră până la o sută şaizeci de kilometri pe oră, ieşi pe Cross Bronx Expressway, apoi o

luă spre sud pe Henry Hudson Parkway. Pătrunse după aceea într-o parcare de pe malul râului, coborî din maşină şi le făcu semn celor doi să-l urmeze.

Mikey ieşi precaut, foarte aproape de garda lui de corp, care-i dădu detectorul de semnale şi păşi înainte cu mâna în buzunar. Reggie era impresionat; puţini oameni înţelegeau că o gardă de corp nu e un servitor. Îi conduse până la marginea malului, unde apele râului Hudson spălau digul de beton. O barcă cu motor mare, puternică, cu cabina deschisă, de tip Cigarette, aştepta în umbră, păzită de la distanţă de câţiva negri solizi cu undiţe în mână.

— Ce-i asta?

— O barcă.

Cumpărase barca de la nişte traficanţi de cocaină din Long Island; era unică prin adaptările multiple pentru drumurile de noapte între râul Patchogue şi puncte aflate la două sute de mile marine în largul insulei Fire. Numerele ei de înmatriculare puteau fi schimbate cu uşurinţă, şi fiecare set era susţinut de documente false, dar adevăratele ei arme împotriva intenţiilor de jaf şi împotriva legii deopotrivă le constituiau viteza, discreţia şi, în cazul când acestea nu mai ajutau la nimic, capacitatea unică de autodistrugere. Ambarcaţiunea era construită din fibră de sticlă, şi toate accesoriile metalice – balustradele, tacheţii, timona, ba chiar şi mecanismele cârmei – fuseseră înlocuite cu piese identice confecţionate dintr-un amestec de epoxy şi grafit, pentru a face din ea o ţintă cât mai puţin vizibilă pentru radar. Singurul care mai conţinea părţi metalice era motorul, aflat în mare parte sub linia de plutire. Dacă se întâmpla ca barca să fie prinsă în capcană fără şanse de scăpare, exista un dispozitiv exploziv care, detonat, făcea o gaură pe toată lungimea chilei.

— Aveţi grijă pe unde păşiţi.

Reggie scoase o lanternă de buzunar şi le lumină celor doi drumul până la banchetele aflate una lângă alta în cabina mare, deschisă, protejată de jur-împrejur de un

parbriz masiv, apoi porni motoarele. Paznicul verifică din nou detectorul de semnale electronice, dar nici aici nu descoperi vreun transmiţător. Reggie desfăcu singura parâmă care ţinea barca pe loc şi o desprinse de pe tachet. Curentul râului o îndepărtă de mal; Reggie ambală motoarele şi barca porni cu un zgomot uşor în întuneric.

Merseră jumătate de milă pe canalul intermediar, după care porniră împotriva curentului spre podul George Washington. De-a lungul drumurilor, pe mal, se înşirau ghirlande de lumini albastre şi portocalii, care se reflectau în apă pe toată lăţimea râului. Reggie acceleră, şi motorul începu să duduie; elicele lăsau în urmă o spumă albă, pe măsură ce barca înainta tot mai repede în vântul rece.

— O să ne trezim înecaţi dacă te izbeşti de ceva.

Reggie nu luă în seamă remarca. Coca, având forma unui V adânc, alunga resturile şi gunoaiele din preajma elicelor protejate. Stinse farurile când barca trecu pe sub pod. Mai merse în susul râului încă o milă, îndreptându-se spre New Jersey. La circa două sute de metri distanţă de zidul negru al palisadelor, opri motoarele.

Reggie eliberă apoi vinciul ancorei şi-o lăsă să se implânte în fundul mâlos al albiei.

— Domnilor?

Descuie uşa cabinei şi lumină treptele cu lanterna. După ce ei intrară, închise uşa şi aprinse o singură lampă, care răspândea o lumină roşie, slabă. Cabina, surprinzător de încăpătoare, era prevăzută şi cu o bucătărie lucitoare, iar Mikey zări un bideu în baia cu oglinzi mari. Îşi dădu seama că fusese un cuibuşor de nebunii amoroase înainte să fie înlocuite cuşetele cu nişte fotolii confortabile, fixate în podea. Acum arăta ca o sală de şedinţă din avionul particular al unei corporaţii.

Christopher Taggart şedea sprijinit de spătarul canapelei în formă de U, cu chipul în umbră; Reggie observă că-şi ţine mâinile încleştate strâns.

— Luaţi loc.

„Un afurisit de negru“, îşi spuse Mikey. Dar în momentul în care se aşează precaut pe cel mai apropiat fotoliu, îşi dădu seama că Taggart poartă o cagulă şi mănuşi de piele; pielea lui ar fi putut să fie şi verde, că tot n-ar fi ştiut.

— Ce rost are masca?

— Dacă aş fi în locul tău, Mikey, m-aş aştepta ca unul care-mi vinde o sută de kile o dată să fie foarte, foarte precaut. De fapt, chiar i-aş cere asta.

— Ai şi un nume?

— Nu.

— Asta nu-mi place.

— Noi am făcut toate eforturile să aranjăm întâlnirea în condiţii de maximă siguranţă. Nimeni nu a urmărit maşina noastră, şi nici barca. Echipamentul vostru garantează că nimeni nu poartă microfon. Nimeni nu ne poate vedea ori auzi. Ce nu-ţi place?

Mikey roti privirea prin cabină şi repetă cu voce tare, în direcţia presupuselor microfoane ascunse:

— Nu-mi place chestia asta. Nu ştiu despre ce vorbeşti. Vreau să plec.

— Mikey.

— Sunteţi nişte nenorociţi de agenţi FBI. Să vă ia dracu’. N-am făcut decât o plimbare cu barca.

Taggart îşi întoarse faţa mascată spre garda de corp:

— Cum te cheamă, flăcăule?

Acesta, surprins, răspunse:

— Buddy.

— Ei bine, Buddy, îmi pare foarte, foarte rău.

Îi făcu un semn lui Reggie, care scoase un pistol de la gleznă. Mikey nu-şi putea crede ochilor.

— *Ce mai e şi asta?!*

Reggie repetă regretele exprimate de Taggart şi trase în paznic.

Glonţul Teflon pătrunse prin vesta antiglonţ a lui Buddy şi-l aruncă din scaun pe jos. Lui Mikey îi ţiuiau urechile, iar fumul îi ardea nările. Îl privea cu gura căscată pe Buddy, a

cărui faţă era albă ca moartea. Paznicul gemea încet. Din umăr îi şiroia sângele, îmbibându-i piepţii cămăşii. Reggie se repezi la rănit şi-i luă pistolul din tocul de umăr.

— *Ce?!* urla Mikey nevenindu-i să creadă. Pentru ce mama dracului aţi făcut asta?

— Nişte agenţi FBI l-ar fi împuşcat pe Buddy? îl întrebă Taggart calm.

— De ce…?

— Acum ştii că nu suntem agenţi federali.

— Ai împuşcat un om ca să-mi demonstrezi că nu eşti poliţist?

— Poţi să ai încredere în noi.

— Dar…

— Suntem oameni serioşi, Mikey. Şi căutăm inşi de treabă în care să putem avea încredere. Noi nu acordăm o a doua şansă.

Încet, încet, Mikey începu să înţeleagă scopul gestului lui Taggart. Presupuse că e sicilian, deşi era prea solid şi nu avea deloc accent. Un singur lucru devenise cât se poate de clar: nu făcea parte din poliţie. Hm, şi oamenii ziceau despre *el* că-i nebun!

— Şi cu marfa cum rămâne?

— Hai pe punte, să vorbim. Ai grijă de Buddy, îi spuse lui Reggie. Spune-i încă o dată că ne pare rău.

Taggart îngenunche lângă gangsterul rănit şi scoase un teanc de bancnote.

— Buddy? Mă auzi? Îmi pare rău, prietene. Mikey o să te ducă la spital imediat ce terminăm de discutat. Uite-aici, ţine cinci miare.

Băgă banii în buzunarul cămăşii lui Buddy.

— O să ieşi din spital în vreo două săptămâni. Ia-ţi concediu şi odihneşte-te, bine?

Taggart se ridică şi-i făcu semn lui Mikey să-l urmeze:

— Hai să privim stelele.

Ieşiră pe punte şi închiseră uşa. Mikey auzea valurile râului alunecând pe sub cocă. Deasupra lor se vedeau

stelele palide. În amonte era beznă, iar vântul aducea mirosul dulce al fumului de lemne. În aval se vedeau podul luminat, clădirile înalte, sclipitoare din Manhattan şi luminile împrăştiate ale blocurilor de locuinţe din Jersey.

— Sunteţi ţicniţi.

— Aşa reuşim să rămânem în viaţă. Despre ce vrei să vorbim?

— Păi, ce cantitate poţi să-mi furnizezi?

— O sută de kile pe săptămână.

— Cât mă costă, cu banii la vânzare?

— Dacă e vorba de plată la vânzare, preţul e o sută cincizeci de mii kilogramul.

— Ultima oară am plătit o sută zece.

— Asta era ultima oară. O sută cincisprezece în numerar, la cursul curent.

— Cum adică, la cursul curent?

— Din experienţa proprie ştiu că preţurile fluctuează în funcţie de zonă, de la sursă până la destinaţie.

— Nu ştiu ce să zic. Trebuie să vorbesc cu oamenii mei.

— Uite ce-i, omule. Nu vreau să ne ascundem după deget. *Tu* eşti oamenii tăi. Mikey Cirillo nu trebuie să ceară permisiunea nimănui. Voi aţi început să aveţi probleme cu procurarea drogurilor. Eu am marfa din belşug.

— O sută cinşpe?

— Numerar. Obligaţiunile acelea la purtător sunt bune, dar nu cred că le găsiţi prea des. O sută cincizeci cu banii la vânzare.

— Aur? Bijuterii?

— Nu sunt tăinuitor de bunuri furate.

— Aprovizionare constantă?

— Garantat. Doar pentru asta plăteşti.

— Să nu mă laşi în aer!

— Noi doi stabilim tranzacţiile direct. Oamenii noştri se pot ocupa de transferul mărfii şi al banilor, dar tu vii personal la mine când vrei să cumperi. Aşa nu există nicio şansă să cădem în capcană.

— Cu asta sunt de acord.

— Şi încă ceva.

— Ce?

Taggart avea de gând să exprime această ultimă condiţie sub înfăţişarea unei ameninţări, dar în realitate îi făcea lui Mikey invitaţia de a extinde operaţiunile cu heroină ale clanului Cirillo.

— Dacă vrei să mai introduci pe altcineva, *tu* îi vinzi. Eu nu vreau să am de-a face cu o a treia persoană. Fără parteneri. Ţi-o spun acum, deschis. Dacă vii la mine cu unul pe care-l cunoşti de la grădiniţă, sau e fiul vreunui *don* care controlează Bronx-ul şi a stat zece ani la răcoare fiindcă le-a spus poliţiştilor să se ducă dracului, îl omor. După aia te ucid şi pe tine. Clar? Tu n-ai decât să faci tranzacţii cu cine-ţi place. Eu duc tratative numai cu tine.

— Nu-mi plac ameninţările, zise Mikey gândindu-se că niciun sicilian n-ar fi atât de direct şi întrebându-se totodată cât de multă marfa îi putea livra tipul.

— Atunci nu mă face să le repet… Hei, pentru ce ne ciondănim? Grijile tale s-au terminat. Eu sunt omul tău. Capeţi o sută de kile pe săptămână, şi de asta poţi fi sigur. Plăteşti un preţ corect. Ar trebui să batem palma… Şi după aia ar trebui să-l ducem pe săracu’ Buddy la spital înainte să-şi piardă tot sângele.

Mikey întinse mâna tăcut, iar Taggart i-o strânse cu fermitate. Brusc, Mikey îşi dădu seama că noul lui furnizor vorbeşte ca un irlandez get-beget.

— Şi, cine ştie, poate că într-o zi ai să vrei mai mult de o sută de kile.

Taggart stătea cu spatele la pod şi astfel putu să vadă lucirea din ochii lui Mikey. Da, Mikey Nebunul era dependent – tot atât de dependent cum ar fi fost dacă şi-ar fi administrat el însuşi drogul.

Taggart şi Reggie Rand mergeau pe Mulberry Street într-un Cadillac vechi de trei ani, cu tabla ruginită şi

acoperişul de vinilin sfâşiat. Reggie şedea ghemuit la volan; purta adidaşi, jeanşi soioşi şi un tricou; Taggart se îmbrăcase în jeanşi şi o vestă de piele care-i punea musculatura în evidenţă. Se gândea că, dacă înfăţişarea lor oferea vreun indiciu, nu puteau fi luaţi drept altceva decât doi traficanţi de droguri din altă localitate, prea tăntălăi să ştie ca e aproape imposibil să facă vreo tranzacţie în Mica Italie. Trecură de două ori pe lângă Paletti's, restaurantul unde lua prânzul distribuitorul de heroină care era rivalul lui Mikey Nebunul, dar sosiseră prea devreme. Reggie intră pe Kenmare şi opri, lăsând motorul să meargă.

Taggart ciuli urechea spre duduitul gălăgios al ţevii de eşapament duble.

— Rapsodia unei copilării irosite. Ne plăcea să şutim Lincoln-ul bătrânului şi să mergem la cursele de maşini. Două maşini într-un rând.

— Pe drum drept?

— Queens Boulevard. Tony şi cu mine scoteam tobele de eşapament şi rezonatoarele ca să micşorăm presiunea. Aşa ceva merita auzit – şase sute de centimetri cubi în funcţie. Maşina aia putea să care orice după ea.

— Presupun că reglaţi carburatorul pentru compensare.

— Tony se pricepea de minune. Pe urmă băgăm tobele în portbagaj şi găseam câte un prostovan cu o maşină la modă. În anul ăla se purta Camero. Şi Chevel SS, ba chiar şi Chevrolet. Pariam pe douăzeci de dolari şi-i dădeam gata. Făceam câte două sute pe seară; după aia puneam la loc întregul sistem de amortizare a sunetului şi ne duceam acasă. Pariez că ai avut un prăpădit de Jaguar când erai mic.

— Un Lancaster.

— Asta ce dracu' mai e?

— Bombardier greu cu patru motoare.

— În al doilea război mondial? Ce, ai minţit cu privire la vârstă?

— Printre altele.

— Buun, hai să mai trecem o dată pe Mulberry… De obicei, tata ne aducea aici duminica. Erau o mulţime de familii ca a noastră venite din Queens, Long Island şi Jersey ca să viziteze vechiul cartier al bunicii. Vezi restaurantul pescăresc? Treceau maşinile prin faţa lui toată ziua, şi oamenii întrebau: „Hei, unde a fost împuşcat Joey Gallo?“ Cred că şi acum se mai întâmplă la fel. A naibii moştenire, conchise Taggart râzând.

În vreme ce traversau Grand Street, Taggart privi spre est.

— Uite-i pe băieţii noştri!

— Evrei peste tot, râse palestinianul. Şi noi de ce omorâm italieni?

Prietenul lui care conducea camionul îi zâmbi indulgent. Poate că privirea lui nu era la fel de selectivă, sau poate că asta se datora faptului că trăise cândva în New York. Într-adevăr, pe Grand Street se vedeau nenumăraţi evrei, dar printre cumpărătorii şi proprietarii de magazine erau şi numeroşi chinezi, spanioli şi negri, la care se adăugau matroane din East Side, actriţe din West Side şi gospodine de periferie de toate felurile.

— Presupun că, dacă vrei să prăjeşti un ou, mulgi mai întâi vaca, să faci rost de unt, spuse el.

Se îndreptară fără grabă spre vest, respectând culoarea semafoarelor şi aşteptând cu răbdare ca strada să fie eliberată de maşinile prost parcate sau de camioanele de gunoi. În faţă se afla cartierul italian, Mulberry Street şi Paletti’s Steak House, unde Joe Reina, importatorul de droguri al clanului Conforti îşi lua, ca de obicei, prânzul întârziat.

Niciunul dintre palestinieni nu-l cunoştea pe Reggie Rand sau pe agentul acestuia care le dăduse misiunea. Reggie încheiase târgul cu comandantul lor de unitate din Algiers, oferind la schimb paşapoarte britanice în alb, perfecte. Cei doi nu ştiau decât că, după ani şi ani de exil într-o unitate

de instrucţie prăfuită aflată la trei sute de kilometri de Algiers, se aflau brusc în mijlocul unei acţiuni.

Parcară peste drum de limuzina lui Joe Reina, luară radio-transmiţătorul şi descărnară nişte lăzi cu peşte pentru a salva aparenţele.

La următoarea trecere prin faţa localului, Taggart îl îndrumă pe Reggie spre un loc de parcare aflat la două cvartale distanţă, pe Mulberry, de unde putea să vadă trotuarul din faţa restaurantului Paletti. I se păru că șoferul limuzinei se uită bănuitor la camion, aşa că scoase binoclul şi verifică. Palestinienii se aflau la distanţă de trei cvartale, lângă un telefon public.

Reggie sună de pe telefonul mobil. Unul din palestinieni răspunse în franceză, şi Reggie îi spuse să fie pregătiţi.

Taggart supraveghea trotuarul; alături de restaurant se afla un club italian cu geamuri negre, iar mai departe un magazin de fierărie, unul de pompe funebre, încă un restaurant şi un magazin de unelte. De cealaltă parte a localului Paletti, aproape de locul unde parcaseră ei, se vedea faţada pustie a unui magazin din pivniţa căruia, după cum aflase de la un informator de încredere, agenţii Strikeforce supravegheau electronic restaurantul vizat de el. Apoi urmau o spălătorie şi o brutărie. De cealaltă parte a străzii, mai multe clădiri alăturate se aflau în renovare. Uneori, trotuarele erau goale, dar când şi când se umpleau brusc de oameni.

— Eşti sigur că flăcăii n-or să aibă mâncărime la degete?

— Absolut sigur, domnule Taggart.

— Nu vreau să omor nişte oameni nevinovaţi.

— Nu-ţi face griji. Detonatorul are nevoie de două semnale radio concomitente, al lor şi al meu. Nu se va declanşa accidental dacă apare de după colţ vreun ţânc cu o maşină teleghidată.

Deschise pumnul; în palmă ţinea o cutie neagră simplă.

*

Joe Reina avea ca invitaţi la cină pe un importator sicilian şi pe un *capo* care-i conducea reţeaua de distribuţie din South Bronx. Toată lumea ştia de microfoanele puse în restaurant de agenţii Strikeforce, dar friptura de aici era cea mai bună, iar faptul că agenţii federali interceptau conversaţiile le tăia cheful de a se angaja în vreo dispută.

Acesta era un lucru bun, deoarece criza actuală de droguri de pe piaţă, care devenea cea mai lungă din câte îşi putea aminti Reina, îi făcea pe unii să-şi piardă uzul raţiunii. Jafurile erau tot mai frecvente, traficanţii independenţi care urmăreau îmbogăţirea rapidă îi trăgeau pe sfoară pe naivi pretutindeni, aşa că nici actele de răzbunare întâmplătoare nu puteau întârzia prea mult. Fireşte, se purtau conversaţii neutre, dar contactul personal se dovedea foarte util pentru a se putea înţelege unii pe alţii la telefon. Reina observase că era bine să cunoască vocea şi chipul cuiva când încerca să discute o problemă, ferindu-se de dispozitivele de ascultare.

După ce încheiară masa cu cafea şi lichior de anason, Reina îi spuse relaxat distribuitorului său:

— Achiţi tu nota de plată? Simt nevoia să iau o gură de aer.

Se ridică şi-i mulţumi proprietarului restaurantului pentru masa delicioasă pe care le-o oferise. Sicilianul îl urmă afară. Reina se opri o clipă pe trotuar. Prea mulţi trecători. Şoferul lui ieşi repede din limuzină, dar Reina îi făcu semn să-şi vadă de treabă şi-l conduse pe sicilian în josul străzii, apoi după colţ.

— Aşadar, unde-i marfa?

— Ceea ce am deja e pe drum, zise sicilianul.

— Până acum ar fi trebuit să fie la celălalt capăt, replică Reina ţâfnos, referindu-se la un transport de douăzeci de kilograme de heroină pe care îl aştepta de mai multe săptămâni.

— Tipul din Florida îmi dă multă bătaie de cap.

— Dacă situaţia mai durează mult, eu unul mă las păgubaş.

— Nu, nu. Se va rezolva. Nu voiau decât ca eu să fac plimbarea asta.

— Livrarea nu e atribuţia ta. E a lor. Nu tu trebuie să te plimbi, ci ei. Se opri la un telefon public. Sună-i! Spune-le că vrei să livreze marfa acum.

Sicilianul formă numărul de telefon al unei cabine publice de lângă Collins Avenue Pizzeria din Miami şi alimentă aparatul cu fise. În momentul când la celălalt capăt se răspunse, vorbi în siciliană, dar şi codificat, fiindcă FBI-ul avea agenţi vorbitori de siciliană care interceptau convorbirile telefonice.

— Cum e vremea?

— S-a stricat. A început să plouă tare. Toţi s-au refugiat în adăpost.

Sicilianul acoperi receptorul:

— Spune că au reapărut poliţiştii. Apoi, în receptor: Mai plouă şi acum?

— Toarnă cu găleata. A naibii ploaie, nu se mai termină.

— Să ne aşteptăm să ne primim roşiile în curând?

— Curând. Ar fi mai bine dacă ai veni până în… parcare.

— De data asta nu pot. Avem documentele.

Când auzi de documente, Reina încuviinţă din cap cu un aer mohorât. Banii nu constituiau o problemă; avea saci de bani, dar niciodată destulă marfa.

— Aşteptăm.

— Mai vorbim duminică. Atunci voi şti cine vine şi când.

— Excelent. Mi-a făcut plăcere să vorbim. Îţi doresc numai bine. Te îmbrăţişez. Transmite salutări tuturor… La revedere. Toate cele bune…

Sicilianul puse receptorul în furcă, cu un aer meditativ.

— Minte. Nu cred că marfa va veni vreodată, decât dacă mă duc eu însumi s-o ridic.

Reina ridică din umeri.

— Asta trebuie să hotărâţi voi doi, şi cât mai curând!

Se întoarseră în faţa restaurantului şi se opriră pe trotuar. Reina îi făcu semn omului său; *capo* aruncă banii pentru consumaţie pe masă şi ieşi zorit. Când se deschise uşa, Reina auzi telefonul sunând.

Proprietarul localului răspunse în timp ce le făcea semn cu mâna de la fereastră.

— Restaurantul Paletti.

— Ascultă, spuse vocea modificată electronic, n-o să-ţi spun decât o dată. Du-ţi chelnerii şi băieţii de serviciu în spate. Ai cinci secunde. Ai înţeles?

Paletti se uită pe fereastră. Prin perdeaua subţire îi văzu pe Joe Reina şi pe sicilian vorbind; şoferul lui Reina ţinea portiera deschisă.

— Iisuse Hris…

— Cinci secunde.

Paletti plesni din degete. Băiatul de serviciu şi chelnerii se precipitară spre el.

— În bucătărie! Repede!

Paletti îi urmă. Afară, Reina îi întinse mâna traficantului, care dădu din cap spre *capo.*

— Vorbim duminică.

Apoi urmă explozia. Sticla ferestrelor se pulverizã pe distanţă de un cvartal, de ambele părţi ale străzii. Un nor de praf acoperi Mulberry Street. Când praful se mai împrăştie, duba şi limuzina lui Reina nu mai erau decât nişte epave fumegânde.

Palestinienii dădură drumul binoclului şi emiţătorului într-un canal şi merseră pe jos până la staţia de metrou de pe West Broadway, unde o fată care lucra pentru unul din agenţii lui Reggie Rand îi conduse pe platforma E şi-i ajută să schimbe trenul la staţia de pe West Fourth Street. La aeroport, palestinienii se îmbarcară în avionul de ora şapte al companiei Northwest Airlines către Hamburg.

În New Jersey, un importator de heroină rival, pe nume Vito Imperiale, auzi ştirea la radio în timp ce se afla pe

peluză, smulgând buruieni. Atentatul cu bombă îl ducea cu gândul la Cirillo, din moment ce Reina deţinuse supremaţia pe circa o cincime din piaţa newyorkeză. Imperiale îşi spuse că poate îşi va însuşi o parte din acest sector de piaţă rămas liber, dar probabil că Mikey Cirillo, zis Nebunul, avea să preia iniţiativa. Pe de altă parte, lăcomia îl făcea pe Mikey să înghită mai mult decât putea să digere, aşa că în scurt timp nu-i va mai ajunge marfa. Când se va întâmpla lucrul ăsta, Mikey va avea la dispoziţie mai multe opţiuni: fie va merge la aeroport să-i întâmpine pe libanezii şi pakistanezii care coborau din avion cu burnuzul plin de droguri, fie va cumpăra produse sintetice şi îşi va omorî jumătate din clienţi, fie va face afaceri cu bătrânul Vito Imperiale, om de încredere.

Relatările ulterioare de la radio din după-amiaza aceea cuprindeau tot mai multe detalii, şi Imperiale se simţi surprins auzind că fusese vorba de o bombă amplasată într-o maşină, care provocase pagube pe distanţă de un cvartal. Era o treabă destul de serioasă, dar, pe de altă parte, nu degeaba lui Mikey Cirillo i se spunea „Nebunul“. Imperiale nutrea sentimente amestecate în privinţa propriilor perspective: să aibă nevoie de tine Mikey Cirillo nu era în mod obligatoriu ceva minunat.

În seara aceea, la vila păzită cu străşnicie sosi un şef mărunt. Imperiale se afla pe peluză, plesnindu-şi palmele ca să omoare ţânţarii şi încruntându-se la smocurile de iarbă pe care le smulsese: firele de iarbă se despărţiseră ca paiele, pentru că larvele gândacilor le măcinau rădăcinile.

— M-a sunat un tip de-al lui Cirillo, anunţă şeful. Mikey susţine că n-are nimic de-a face cu bomba.

— Precis.

— Mai spunea că Mikey ar fi interesat să cumpere de la noi.

— Vinde-i cât poţi ticălosului cel lacom, dar ţine-l la distanţă de sursele mele.

14

Etajele superioare ale Turnului Taggart erau tot în faza de oţel gol, roşiatic şi mat în lumina rece a dimineţii de toamnă, dar acum, chiar în vârf, o fâşie lucioasă de sticlă înfăşură apartamentul personal al lui Taggart, cu camera de zi suspendată. Cu sticla din vârf, turnul înalt şi subţire împungea Park Avenue ca o agrafa cu diamant.

Taggart inspecta lucrările la apartament, însoţit de Ben Riley, superintendentul, care-şi făcea însemnări şi se uita la ceas ca la un şarpe veninos. Ca să se apere de frig, Riley purta o vestă de lână; Taggart îmbrăcase o haină de piele trei-sferturi, o creaţie Claude Montana. Grinzile de oţel se cutremurară când una din macarale aduse sus încă o coală de sticlă securizată izolatoare, dintr-un camion aflat pe Park Avenue.

— Primăria n-o să-ţi dea permisul de locuire până nu se încheie construirea clădirii, protestă Riley sperând că-l va determina să renunţe la ideea de a termina cât mai repede apartamentul.

Era un chin să finiseze apartamentul, să-i monteze instalaţiile electrice şi sanitare înainte de terminarea etajelor inferioare.

— Oricum nu poţi locui aici, sus, înainte de a încheia construirea clădirii.

— Dă-l naibii de permis de locuire, se răsti Taggart. E clădirea mea, e apartamentul meu. Primarul poate să se şteargă la fund cu hârţoagele lui. Un singur lucru mă împiedică să locuiesc în apartamentul meu: tu.

Pe întreg cuprinsul oraşului, Taggart îşi vedea proiectele curente, aflate în diferite stadii de construcţie: scheletul pe jumătate terminat al unui bloc de apartamente pe Madison, o clădire care se înălţa pe Columbus, lângă Central Park, şi o groapă neagră pe East Forty-seventh Street, unde structura din beton a fundaţiei se apropia de nivelul străzii, semănând cu o grămadă de oase. De obicei, punctele acelea care-i marcau teritoriul constituiau o privelişte ce-i oferea o profundă satisfacţie, dar în dimineaţa aceea îl interesa mai tare persoana lui Reggie Rand, care se postase lângă lift şi vorbea la telefonul din maşină pe care-l luase cu el.

Se auzi clopoţelul liftului; din el ieşiră Chryl şi Victoria, echipate cu căşti de protecţie, jeanşi albaştri şi jachete din piele neagră, atrăgând privirile tuturor muncitorilor care manevrau coala de sticlă de trei metri pe şase adusă sus de macara.

— Sfinte Sisoie-n cârje, păsărelele decoratoare! gemu Riley. Exact asta-mi lipsea.

Se repezi la marginea planşeului şi răcni la muncitori să echilibreze panoul de sticlă. Taggart sărută absent ambii obraji ce i se oferiră.

— Ben rămâne în urmă cu planificarea. Sunteţi gata să faceţi decoraţiunile?

— Poftim? întrebă Chryl.

Victoria privi gânditoare încăperea de sticlă, gesticulând cu mâinile înmănuşate.

— Pe peretele acela îmi închipui o singură ramă de tablou.

— Într-o parte, aprobă Chryl.

— Goală.

— Nicio altă aşchie de mobilă.

— O, Doamne, nu! Minimum necesar.

— O ramă foarte subţire.

Mâna uneia atinse umărul celeilalte; capetele lor se înclinară scurt.

— O linie neagră, tăioasă.

— Ajunge, ajunge, interveni Taggart. Îmi pare rău, voiam să spun „să mobilaţi“.

Victoria îşi strecură mâna în haina lui.

— *Domnule Taggart!* strigă Reggie.

Taggart se duse repede lângă el. Reggie îşi desprinse telemobilul de la centură şi-i arătă numărul afişat pe ecran.

— Număr de Bronx. S-ar putea să fie flăcăul meu din detaşamentul lui Joe Cirillo. Mă duc jos să caut un telefon cu fise.

— Dar dacă el ne sună de la un telefon public, nu poţi vorbi de pe cel din maşină? întrebă Taggart nerăbdător.

— Mă plăteşti ca să nu risc.

În timp ce Taggart se infiltrase în inima reţelei de distribuţie a heroinei aparţinând lui Mikey Cirillo, campania sa paralelă, la fel de importantă, de a-i înlătura pe agenţii de pariuri şi cămătarii lui Cirillo pentru a-i înlocui cu oamenii lui Helen Rizzolo avansa mai încet, fiindcă jocurile de noroc şi împrumuturile ilegale erau mai puţin centralizate decât traficul de heroină. Trădările şi atacurile aparent întâmplătoare puse la cale de Reggie începuseră să neliniştească numeroşi agenţi de pariuri şi cămătari de-ai lui Cirillo, dar nu într-atât încât să-i convingă să treacă în slujba familiei Rizzolo. Taggart ceruse organizarea unui alt atac, de proporţiile celui de la *Caffè di Tullio* care-l determinase pe Tommy Lucia să se mute în tabăra adversă. Reggie îl alesese pe cel mai mare cămătar Cirillo din Bronx, şi în acelaşi timp cel mai periculos: Joe, vărul lui Mikey Nebunul.

Când Reggie se întoarse, Taggart se întâlni din nou cu el lângă lift.

— Ce se întâmplă?

— Joe Cirillo pune la cale un fel de pedepsire în public a unui industriaş din Bronx. Cred că asta aşteptam. Cu permisiunea ta, aduc soldaţi. Am nevoie de o echipă de vârf. Fără bolşevici sau aborigeni subnutriţi.

— E decizia ta. Dar vin şi eu să privesc.

— Nu ţi-aş recomanda.

— Vin oricum, se răsti Taggart, fără să-şi dea seama că folosise acelaşi ton ca în discuţia anterioară cu superintendentul.

*

Joe Cirillo îşi băgă degetele în setul de inele cromate prevăzute cu lamă. Încordându-se, trecu muchia lamei peste partea cărnoasă a palmei celeilalte, făcând să apară o dâră subţire de sânge pe care o gustă cu limba.

— O să-i administrez tipului o pedeapsă exemplară, le spuse celor şase bătăuşi înghesuiţi umăr la umăr lângă el. Când împrumuţi de la noi, plăteşti.

În spatele lor era parcată o a doua dubă, care aştepta semnalul lor. De partea cealaltă a străzii se afla clădirea joasă, lungă, din cărămizi galbene a unei fabrici. Abia trecuse de ora prânzului; priviseră de la distanţă până când angajaţii terminară partida improvizată de base-ball şi se întoarseră la lucru.

Bătăuşii erau bărbaţi zdraveni, bine îmbrăcaţi, aproape de vârsta mijlocie, soldaţi de încredere care, în mod normal, nu mai participau de ani de zile la bătăile de rutină. Dar în ultimele câteva săptămâni, şase dintre oamenii lui Cirillo fuseseră arestaţi pe când recuperau datoriile restante, fură îndoială cu concursul unor informatori, aşa că, până când reuşeau cumva să-şi cureţe echipele de informatori ai Strikeforce, era preferabil ca o asemenea misiune să fie executată de oameni apropiaţi, cointeresaţi în soarta familiei.

— Când era mai greu să obţii bani decât să desfaci picioarele unei virgine, le reaminti Joe soldaţilor săi, caraghiosul ăsta s-a împrumutat la noi ca să-şi construiască fabrica. Apoi, când a avut probleme cu sindicatele, noi i-am obţinut statutul de partener privilegiat. Ori de câte ori are

deşeuri chimice, noi le facem să dispară. Da’ acum încearcă să ne tragă în piept.

Proprietarul fabricii trebuia să ţină pe statul său de plată o duzină de soldaţi ai lui Cirillo, să furnizeze jucării din plastic speciale, goale pe dinăuntru, pentru transportul heroinei şi să plătească săptămânal, în numerar şi fără să treacă nimic în registre, o anumită dobândă. Se conformase până când, într-o bună zi, s-a trezit ademenit într-o partidă de pocher cu mize mari în Atlantic City. Plăţile restante au ajuns la două sute de mii de dolari, plus o dobândă săptămânală pe care n-o mai putea plăti.

— Tot Bronx-ul o să-l audă cum ţipă.

Oamenii lui Joe ar fi vrut să-i spună că, în ultima vreme, recuperarea datoriilor cu forţa devenise tot mai riscantă. Recuperatorii nu numai că erau arestaţi la tot pasul, ci se mai expuneau şi atacurilor. Cu două zile în urmă, un şef mărunt care supraveghea o bătaie fusese el însuşi atacat de o bandă de negri; de pe patul de spital, a jurat că i se întinsese o capcană. Negrii îl aşteptau. Nu săriseră în ajutorul datornicului, care era un detestat proprietar alb.

Unul din bătăuşi îşi adună curajul:

— Se întâmplă ceva, Joe.

Joe Cirillo se uită lung la el.

— Ai vreo problemă?

— Poate că nu întâmplător suntem loviţi cu toţii în acelaşi timp. Băieţii noştri…

— Vrei să pleci acasă mai devreme? Eşti liber.

— Joe, dacă cineva încearcă să ne înlăture? Am auzit tot felul de chestii despre clanul Rizzolo. Îi văd mereu pe oamenii lor în locuri unde n-ar trebui să se afle.

Joe îl privi fix până când acesta îşi plecă privirea. Apoi le făcu semn celorlalţi să iasă din dubă.

— În regulă, pregătiţi-l. Şi ţineţi minte, plecaţi abia după ce termin să-l jupoi pe ticălos.

Doisprezece oameni intrară simultan în fabrică, pe uşa din faţă şi pe intrările laterale destinate transportului de

marfa. În holul mochetat, vesel, recepţionera ridică ochii cu un zâmbet care se stinse, nesigur. Un paznic negru, solid dădu drumul revistei pe care-o citea şi duse mâna la armă.

Oamenii lui Joe Cirillo îl imobilizară, îi luară revolverul şi-l legară cu propriile cătuşe de o balustradă. Proprietarul fabricii auzi tărăboiul şi ieşi din birou în cămaşă, cu cravata desfăcută. Văzu bătăuşii şi intră înapoi repede, încuie uşa şi începu să formeze disperat numărul de telefon al poliţiei. Dar oamenii lui Cirillo sparseră uşa. Îl înconjurară şi-i smulseră telefonul din mână. Omul se lipi de zid, implorând îndurare. Doi bărbaţi îl apucară de braţele grăsuţe şi-l scoaseră afară. Un altul o trăgea după el pe recepţioneră. După ce lăsară un om la uşă, ceilalţi se năpustiră în balconul care dădea spre hala principală.

Fabrica, întinsă pe o suprafaţă de aproape două mii de metri pătraţi, era scăldată în lumina becurilor fluorescente care-i dădeau înfăţişarea unui deşert la amiază, şi duhnea a plastic încins, un miros deopotrivă dulce şi pătrunzător. La bancurile de lucru se aflau cincizeci de muncitori, bărbaţi şi femei. Când îşi ridicară privirile şi-l văzură pe şeful lor, chircit între bărbaţii solizi care-l ţineau de braţe, se simţiră năpădiţi de un val întunecat de teamă; în scurt timp, şi oamenii, şi maşinile rămaseră neclintiţi. Muncitorii din fundul halei încercară să se retragă spre uşile dosnice, dar şi acolo se aflau oamenii lui Cirillo, ce-i mânau înăuntru pe restul paznicilor, pe care-i surprinseseră la masă.

Dinspre intrarea principală se auzi zgomotul apăsat al unor pantofi pe linoleum, zgomot care sparse tăcerea şi-i anunţă apariţia lui Joe Cirillo. Îşi scoase verigheta, scrutând chipurile negrilor şi spaniolilor, apoi îşi puse pe îndelete inelele cromate cu lamă. Făcu un semn cu capul. Oamenii lui îl ridicară pe proprietar în aer; acesta guiţă de groază. Dar, înainte ca Joe să se poată apuca de treabă, una din fetele spaniole, o copilă de optsprezece-nouăsprezece ani, ţâşni pe scări ţipând şi agitând o rangă.

— Lăsaţi-o să treacă, porunci Joe.

— Nu, Rosa, nu! ţipă proprietarul.

Dar fata nu se opri; înaintă până în faţa lor şi lovi cu ranga. Joe evită lovitura. Propriul ei impuls o împinse spre el, cu mâinile încleştate pe rangă şi tot trupul expus, de la glezne la obraz. Joe îşi măsură ţinta şi-o lovi cu inelele. Fata se prăbuşi; obrazul ei era o masă însângerată, informă. Ca să vezi! Fraiera chiar încercase să-l lovească.

— Mai vrea cineva să dea o mână de ajutor? întrebă Joe cu dispreţ.

Oamenii lui îl ridicară din nou pe proprietar în aer. Joe păşi spre el cu lamele pregătite, deşi omul dădea disperat din picioare.

La un cvartal distanţă, deasupra unui imobil cu trei etaje care adăpostea o brutărie, cea mai înaltă clădire din vecinătate, Reggie Rand, care cunoştea cu exactitate orarul patrulelor de poliţie, îşi privea oamenii intrând în acţiune. Aceştia erau doi mercenari francezi, fraţi, şi protejatul lor, un tânăr neamţ. Reggie îi adusese pe calea aerului din ţara lor şi le furnizase armele pe care le ceruseră, urmând ca în aceeaşi seară să-i transporte înapoi în Franţa.

Taggart stătea alături de el, cu mâinile în buzunare şi chipul impasibil. Din acest punct puteau să vadă aleea care ducea la intrarea principală a fabricii de mase plastice, dubele lui Cirillo şi acoperişul unei clădiri mai scunde, aflată de cealaltă parte a străzii. Reggie îl rugase pe Taggart să nu vină, ţinând seama de riscurile pe care le presupunea acea acţiune, dar în ultima vreme Chris părea tot mai înclinat să sfideze pericolul.

Brusc, pe acoperişul scund de peste drum de fabrică se zări o mişcare, abia vizibilă, în umbră. O clipă mai târziu, în interiorul fabricii începură împuşcăturile. Zgomotul făcut de arma automată cu declanşare rapidă, înăbuşit de zidurile groase, semăna cu bâzâitul înfundat al unei imprimante cu viteză mare. Cu un an în urmă, Taggart îi ceruse lui Reggie să-i predea un curs de bază pentru

mânuirea armelor, şi-şi amintea că zgomotul era infernal. Ştia că, în interiorul fabricii, larma făcută de pistolul automat Uzi fără amortizor, folosit la capacitate maximă, dădea impresia de război în plină desfăşurare.

— Surpriză!

Urmărea ieşirile din clădire cu o satisfacţie sumbră. Încă vreo câteva atacuri asemănătoare, şi cămătarii lui Cirillo vor ieşi din branşă. Soldaţii lui Cirillo năvăleau afară din fabrică, albi ca varul, fluturându-şi braţele. Câţiva rămaseră în urmă, împleticindu-se, iar unul se prăbuşi pe trotuar. Cei care se mai ţineau pe picioare porniră în goană spre dube. Reggie arătă spre acoperişul de peste drum:

— Uită-te la neamţ! E extraordinar.

Peste parapet răsări o siluetă cu o armă cu ţeava scurtă, groasă. Căpitanul lui apăru alături, acoperindu-l cu un pistol automat, în eventualitatea, improbabilă, că băiatul va avea nevoie de ajutor.

Se auzi un bubuit asurzitor. O rachetă lovi ultima dubă, surprinzându-i pe bătăuşii lui Cirillo chiar în clipa când dădeau să urce în maşină. Explozia îi aruncă în stradă, unde rămaseră zvârcolindu-se, cuprinşi de flăcări, ori prea uluiţi pentru a încerca să se adăpostească. Joe Cirillo ieşi ultimul din clădire şi rămase locului cu gura căscată la vederea infernului din jur. Unul din braţe, ciuruit de gloanţe, îi atârna fără viaţă; pe degete încă mai avea inelele cromate. Se năpusti în duba lui urlând:

— Daţi-i drumul!

Duba ţâşni, împrăştiindu-i pe cei care încercau să urce şi ei după Joe, şi se îndreptă spre cotitură. Un alt bubuit. Duba fu cuprinsă de flăcări, alunecă de-a latul străzii şi se izbi de zidul fabricii. Joe Cirillo se rostogoli afară de pe locul pasagerului şi se târî până-n rigolă. Duba aprinsă explodă cu un tunet. Explozia îl aruncă de cealaltă parte a străzii, unde rămase lungit, tresărind slab; flăcările roşietice se reflectau pe inelele cromate aflate încă pe mâna lui.

În seara aceea, după ce poliţiştii şi pompierii plecară, iar el o luă pe Rosa de la spital şi-o urcă într-un taxi, proprietarul fabricii de mase plastice intră în biroul lui, îşi puse picioarele pe masă şi-şi zise că lucrurile încep să se îndrepte. Era curat. Oricine ar fi fost cel care-l atacase pe Joe Cirillo, îi făcuse un mare serviciu. Toată lumea ştia că el n-a avut niciun amestec. Oricum, atâta timp cât prin preajmă se aflau o mulţime de poliţişti, Cirillo nu va risca o nouă tentativă de a-i face rău. Unul din paznici îi bătu la uşă; omul încă mai arăta ruşinat de faptul că nu-şi îndeplinise onorabil obligaţiile, iar compania dublase paza, fără să plătească nimic în plus.

— Afară e un tip care vrea să vă vorbească.

— Sigur.

Alţi poliţişti, detectivi, agenţi FBI. Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine.

Dar acesta nu era poliţist. Arăta ca un contabil. Deschise o servietă, dând la iveală câteva şiruri de comutatoare metalice lucioase, pe care le fâțâi încoace şi-ncolo pentru a verifica electronic încăperea. Satisfăcut, închise servieta şi spuse:

— Eu îi reprezint pe cei care preiau obligaţiile lui Cirillo în această zonă.

— Despre ce vorbeşti?

— Mă întorc săptămâna viitoare să colectez banii.

— Ce tot spui?

— Dumnezeu nu se mai pogoară să-ţi salveze pielea şi a doua oară.

Taggart insistă să-l cunoască pe noul colector.

— În privinţa asta mă opun categoric, răspunse Reggie.

— O să port mască. Trebuie să-mi supraveghez oamenii.

— Dar pentru asta mă ai pe mine.

Taggart insistă. Reggie îşi spuse că şeful lui vrea să menţină un control strict, dar se întreba totodată dacă nu cumva Taggart era, pur şi simplu, incapabil să nu sfideze

soarta. Să se întâlnească faţă-n faţă cu Mikey Cirillo, mascat, pentru a pune la cale o tranzacţie cu heroină era una, dar să ispitească soarta i se părea o nebunie. Dacă ar fi avut timp, Reggie şi-ar fi făcut mai multe griji pentru atitudinea lui Taggart, care se purta de parcă ar fi putut să meargă pe apă. Dar era prea ocupat. Imediat după ce-l înfăţişă pe noul colector al familiei Rizzolo în faţa măştii lui Christopher Taggart, avu o întrevedere, singur, cu şeful unei bande din nordul statului.

— Nu pricep, zise liderul bandei în vreme ce număra banii care le pecetluiau înţelegerea. Pariurile în sudul Bronxului erau înainte strict teritoriul lui Cirillo.

— Aşa-i.

— Da’ acuma, clanurile Conforti şi Bono au început să stârnească bandele de puşti împotriva lor şi încearcă să le preia teritoriul.

— Corect.

— Şi tu, cine dracu’ eşti?

— Eu mă ocup de ridicarea nivelului de trai în cartier, replică Reggie neutru.

Bumpy Fredericks, sau „Bump“, pentru clienţii săi, era neliniştit mai mult în privinţa tâlharilor decât a poliţiştilor în timp ce-şi făcea rondul pentru a aduna banii de pariuri şi a nota numerele pe foiţă subţire de ţigară. Dar, când începu să-l urmărească o dubă neagră, nu mai ştiu ce să creadă. Pretutindeni în New York, oamenii lui Cirillo care se ocupau de pariuri aveau necazuri. Până atunci îi plăcuse să lucreze pentru clanul Cirillo, căci acesta ştia să menţină ordinea. Dar în ultima vreme nu mai era la fel de sigur; când o familie mafiotă începe să se lupte cu rivalii, bandele de cartier devin îndrăzneţe.

Duba mergea în urma lui, oprindu-se atunci când el intra în vreun magazin, şi pornind din nou după ce ieşea. Fire optimistă, Bumpy îşi spuse că barosanii trimiseseră duba să-i asigure protecţie câtă vreme îşi făcea rondul.

Dar când dădu colţul încremeni de uimire.

În faţa unui magazin stăteau, cu un aer nepăsător, trei băieţi dintr-o bandă numită Spanish Maine. Când îl văzură, îşi îndreptară ţinuta, de parcă l-ar fi aşteptat. Rareori se aventurau pe această parte a Third Avenue, pentru că era teritoriul Diavolilor, iar aceştia aveau un acord de protecţie cu oamenii lui Cirillo. „Problema e, îşi spuse Bumpy, că-n ultima vreme Diavolii o cam iau pe cocoaşă, iar acum nu se vede picior de Diavol prin preajmă.“ Observă că ceva mai departe aşteptau şi alţi membri ai bandei Spanish Main. Se întoarse, cu intenţia de a se îndrepta spre Morris Avenue, o arteră mai populată, dar alţi doi tineri apărură de la colţ în spatele lui. În acest moment încetă să-şi mai facă griji pentru bani; nu-şi dorea decât să scape cu viaţă. La douăzeci şi opt de ani, cu un picior afectat de tuberculoză osoasă, era prea bătrân să fugă şi prea obosit ca să se bată. „Doamne, trimite-mi un poliţist“, se rugă el. Dar nu se zărea niciunul. Căută din priviri duba care-l tot urmărise, dar se părea că, pe o distanţă de câteva zeci de metri, nu erau decât el şi tinerii, iar aceştia se îndreptau în direcţia lui.

Bumpy se duse lângă o maşină parcată, băgă cu grijă mâna în buzunare şi începu să scoată bancnote şi să le grămădească pe capotă. Pe câteva le luă vântul; el se repezi să le prindă, mototolindu-le în pumn. Băieţii formară un semicerc pe trotuar în jurul maşinii, urmărindu-l cu priviri inexpresive; Bumpy simţi cum începe să clocotească în el o furie pe care numai rareori şi-o îngăduia. El nu încerca decât să-şi câştige existenţa, iar ticăloşii aceştia cu caş la gură, având jumătate din anii lui, băgaseră frica în el. Nu era un om violent, deşi văzuse tot atâta violenţă ca oricare alt locuitor al unui oraş sărac, dar dintr-o dată simţi că, dacă ar putea, i-ar împuşca pe toţi, ca Bernie Goety, răzbunătorul de la metrou. Bineînţeles, nu se punea problema – nu avea pistol, ci doar un cuţit, pe care nu era în stare să-l manevreze suficient de bine nici ca să se apere într-o luptă egală, unu la unu, cu atât mai puţin împotriva

celor şase tipi care-l încercuiau, privindu-l cum încearcă să prindă banii luaţi de vânt.

— Poftim banii. Sunt ai voştri.

Şi astfel făcu cea mai mare greşeală posibilă, recunoscând că e complet lipsit de apărare.

Liderul grupului, un puşti cu trei fire de mustaţă, spuse:

— Să-i tragă una careva.

Doi băieţi scoaseră la iveală arme – pistoale uriaşe, ruginite, de calibrul patruzeci şi cinci, cu ţevile la fel de groase precum cele din sistemul de canalizare. Îşi închipuise că-l vor tăia, dar iată că făceau din el o ţintă de trageri. Îi venea să strige „Plecaţi de-aici, lăsaţi-mă în pace! “

— Poftim banii, repetă el încet.

— Găuriţi-l!

Bumpy închise ochii.

— Hei, cine să fie ăştia?

Auzind motorul unei maşini ce trecea pe lângă ei, Bumpy deschise ochii. Duba se întorsese. Opri lângă maşină şi din ea coborâră repede doi negri în costume şi pardesie. Bumpy îşi spuse că sunt poliţişti, apoi se răzgândi şi cugetă mai bine; după costume şi imobilitatea chipurilor, s-ar fi putut să facă parte din banda Black Muslim. Dar nu era sigur. Bărbaţii cercetară strada o clipă, apoi unul dintre ei scoase un sac mare de plastic, iar celălalt o puşcă cu ţevile retezate.

— Armele aici. Tu, primul.

Puştiul de treisprezece ani cu pistolul de calibrul patruzeci şi cinci se uită la ţevile duble, retezate ale puştii şi dădu drumul pistolului în sac.

— Tu acum. N-o arunca! Pune-o binişor!

Celălalt aţinti arma spre şeful bandei.

— Spune-le oamenilor tăi să nu ascundă nimic. Restul armelor de foc. Pe urmă pistoalele.

— Hei, cine dracu’…

— Cine dracu’? Cum adică, *cine dracu’?*

Bumpy văzu cum pantoful lustruit al tipului se ridică de pe asfalt până la nivelul umărului. Bombeul îmbrăcat în oţel fractură maxilarul puştiului, care căzu grămadă pe caldarâm, fără să scoată un sunet. Tipul şterse sângele de pe pantof de pantalonii şefului bandei.

— Mai vrea cineva să ştie ce dracu'…?

Adună restul armelor şi le spuse băieţilor să-l ridice pe liderul lor. Apoi arătă spre Bumpy.

— Uitaţi-vă bine la omul ăsta. Ţineţi-l minte. Dacă are *vreodată* o problemă – absolut orice fel de problemă ne întoarcem şi vă lăsăm fără boaşe.

Îl privi pe fiecare puşti, pe rând, direct în ochi.

— Asta înseamnă că, dacă vedeţi pe *altcineva* că-i face probleme, îl protejaţi. S-a înţeles? E prietenul vostru. Aţi priceput? Bun, acuma ştergeţi-o.

După plecarea tinerilor, individul se întoarse spre Bumpy.

— S-au făcut nişte schimbări.

— Da, domnule.

— De-acum vei livra pariurile altcuiva.

— Da, domnule.

— Mikey, avem necazuri.

Mikey Nebunul frământa între degete linguriţa pentru cocaină, închizând şi deschizând întruna tainiţa minusculă. Dacă purtătorul veştilor proaste ar fi fost altul decât Sally Ponte, zis şi Deşteptul, probabil că l-ar fi aruncat pe scările depozitului Jackson Heights pe care-l folosea pentru întâlniri. Dar, deşi necazurile se înmulţeau mai repede decât putea el să le facă faţă, tot nu putea să ridice glasul la *consigliere* Ponte. Încă de pe vremea când Mikey era copil, *consigliere,* naşul lui şi cel mai apropiat sfetnic al tatălui său, fusese mereu prezent: un om hotărât, calm, ale cărui sfaturi vizau întotdeauna fondul problemei.

— Pare să fie vorba de un lucru pe care se tem cu toţii să ni-l spună şi de aceea te-au trimis pe tine.

Ponte, un bărbat brunet, atrăgător, trecut de cincizeci de ani, de profesie avocat, îi zâmbi. Nu era un om afectuos; dacă ar fi fost, Mikey n-ar fi putut avea încredere în el. Dar făcea parte din categoria oamenilor devotaţi celui în slujba căruia se afla.

— Ai dreptate. Se tem.

Mikey îşi spuse că e incredibil ca, exact atunci când afacerile cu droguri ajunseseră să meargă atât de bine, tot restul să înceapă să se prăbuşească. Mai întâi pierduse pariurile din Brookyln în favoarea familiei Rizzolo. Acum ticăloşii începeau să acapareze Bronx-ul. Dar celelalte familii îi acuzau pe Cirillo că-i atacă. Toţi au crezut că el a pus la cale atentatul cu bombă asupra lui Joe Reina, drept răzbunare pentru atacul de la *Caffè di Tullio.* Vito Imperiale abia dacă-i mai vorbea, iar familiile Bono şi Conforti anunţaseră că oamenii lui Cirillo nu au ce căuta pe teritoriile lor – una peste alta, nu mai era decât un pas până la declararea unui război deschis. Iar pasul acela putea să-l facă un sicilian teribil de furios…

— Ce mai e acum? îl întrebă pe Ponte.

— Au atacat clubul Chelsea. Au jefuit clienţii şi casa de bani.

— Cine?

— Par să fie liber-profesionişti.

— Află cine sunt şi pune mâna pe ei.

— Nu asta-i problema. După retragerea tâlharilor, în momentul în care şi clienţii se pregăteau de plecare, au venit nişte indivizi şi le-au spus clienţilor că i-au prins pe tipi şi le-au luat prada. I-au dus apoi în alt club, la doi paşi de al nostru, şi i-au ajutat să-şi regăsească hainele, bijuteriile şi chiar ceva bani.

— Care club?

— Un local nou, deschis vara asta pe lângă Limelight. Prietenii lui Tommy Lucia aveau totul pregătit: ruletă, băutură, fete la mesele de joc, totul. Majoritatea clienţilor noştri de bază au rămas toată noaptea.

— Cu alte cuvinte, clanul Rizzolo a acaparat Chelsea.

Mikey reîncepu să se joace cu mica puşcă din aur; Ponte îl urmărea nelinişţit, dar, spre bucuria lui, Mikey nu se atinse de cocaină. În cele din urmă, acesta spuse:

— E timpul să lovim şi noi.

— Eu unul nu m-aş pripi, Mikey.

— Nu mă pripesc. Mă tot gândesc de săptămâni întregi.

— Tommy nu e decât un macaronar prostănac, prins la mijloc.

— Mda, făcu Mikey Nebunul. E prins între Frank şi Eddie Rizzolo.

— Nu ne putem permite un război, când Strikeforce ne stă în coaste, protestă *consigliere* Ponte.

— Va fi unul scurt, promise Mikey sumbru.

— Şi dacă nu e vorba de familia Rizzolo?

— Dacă nu ei, cine?

— Nu ştiu. Cred că se petrece ceva ciudat.

— Ce?

— Nu ştiu.

— Uite care sunt datele problemei: de Ziua Eroilor, cineva l-a turnat pe Nino Vetere agenţilor Strikeforce, iar Vetere l-a denunţat pe Nicky, aşa că tatăl meu mi-a cerut să preiau afacerile. Toţi şi-au zis că n-o să pot ţine lucrurile în frâu nici măcar până în ziua de 4 Iulie, dar uite că a trecut vara şi am reuşit să pun din nou pe picioare treaba cu drogurile. Numai că, pe când eu mă ocupam de asta, trei tipi au intrat în *Caffè di Tullio* şi l-au curăţat pe omul nostru numărul unu din Brooklyn, şi în scurtă vreme am pierdut o mare parte din teritoriul lui. Înainte de Ziua Muncii au început să ne atace în Bronx. Acum, nici măcar nu e Haloween şi Tommy Lucia se afişează în Manhattan ca prieten al lui Frank şi Eddie Rizzolo. O să murim cu toţii înainte de Crăciun, dacă nu facem ceva în privinţa familiei Rizzolo.

— Avertizeaz-o pe Helen şi pune nişte oameni să-i supravegheze clubul, îi porunci Taggart lui Reggie după ce acesta îl informă despre cele aflate de spionii lui din tabăra lui Rizzolo. S-o urmărească de câte ori merge la restaurantele familiei.

— În primul rând, nu cred ca ei să atace o femeie, mai ales dacă nici nu ştiu că ea e adevăratul creier al afacerilor familiei. În al doilea rând, familia Rizzolo îşi apăra teritoriul încă de pe vremea când tatăl tău împingea o roabă.

— Nu sunt dispus să risc. N-aş vrea ca ea să păţească ceva.

15

Hangarul pentru autobuze al firmei Blue Line aparţinând familiei Rizzolo era o clădire cu acoperiş înclinat, construită în anul 1893 ca depou pentru troleibuze. Se afla în Long Island şi acoperea o suprafaţă lungă de trei cvartale şi lată de două. Acoperişul imens era presărat cu luminatoare, semănând cu un sătuc de munte alcătuit din căsuţe mici, în pantă. Interiorul răsuna de torsul motoarelor, şuieratul uneltelor pneumatice şi vibraţiile joase ale vehiculelor pe care şoferii le îndreptau, cu viteză foarte mică, spre zonele de întreţinere şi reparaţii.

Lui Helen Rizzolo îi plăcea dintotdeauna mirosul puternic din hangar. Acesta îi amintea de rarele vizite pe care i le făcea în copilărie tatălui său ca să-l vadă la lucru, îmbrăcat cu cămaşă albă cu mânecile suflecate pe antebraţele vânjoase, vestă neagră şi cravată legată neglijent. O dată, spre neplăcerea fraţilor ei, o lăsase să conducă un autobuz stând la el în braţe. Acela era un loc unde se simţea fericită, iar când venea să plătească salariile angajaţilor, se bucura să revadă ornamentele excesive, complicate din jurul intrării principale. Aprinse farurile şi claxonă pentru a-i avertiza pe mecanicii care umblau de colo-colo; Fiat-ul trecu pe lângă zonele de parcare, ocolind autobuzele ca un gândăcel cu ochi strălucitori.

Biroul era o încăpere din spatele hangarului, despărţit de restul halei prin pereţi subţiri de scândură care abia dacă înăbuşeau zgomotele. Acum era linişte, ceea ce însemna că mecanicii sunt fie la masă, fie în pauza de cafea. Biroul avea tavanul mult mai scund decât restul hangarului, ferestre ce

dădeau spre o curte plină de gunoaie, şi o ieşire dosnică. Eddie şi Frank petreceau acolo destul de mult timp, întrucât oficial erau angajaţi ai firmei: Eddie în calitate de preşedinte, Frank de vicepreşedinte, iar ea, ca trezorier.

Helen îi sărută, se aşează la birou şi deschise un termos cu ceai pe care-l adusese cu sine. Eddie, cu capul în mâini, se uita lung la nişte teancuri de hârtii.

— De ce naiba a înfiinţat tata o firmă de transport în Long Island?

— Acum care mai e necazul?

— Nu putem face transport interstatal. La autobuzele din Westchester, ruta lor trece *cinci centimetri* prin Connecticut, aşa că pot spune primăriei oraşului să se ducă învârtindu-se, pentru că traversarea graniţei statului le dă statut de întreprindere interstatală. Da' noi trebuie să ne supunem fiecărei legi locale pe care o inventează primăria. Nu poţi folosi orice stradă, nu face zgomot, nu lăsa motorul să meargă dacă te-ai oprit.

În timp ce vorbea, Eddie scria un bileţel; instalaseră un telefon în urma avertismentului lui Taggart cu privire la supravegherea electronică instituită de Strikeforce, dar, fiindcă autobuzele intrau şi ieşeau întruna, nu putea fi sigur că nu mai există niciun microfon în hangar. Îi dădu lui Helen bileţelul: „Încă trei agenţii de pariuri ale lui Cirillo au intrat aseară în posesia noastră. Deţinem în totalitate pariurile din Brooklyn şi mare parte din Bronx."

Helen surise; Eddie zâmbi şi el, cu o atitudine aproape respectuoasă. Ca urmare a acordului dintre ea şi Taggart, Eddie şi Frank îi atribuiau surorii lor meritele pentru noua prosperitate a familiei.

— Ce-ar fi să trecem prin Jersey? întrebă ea cu voce tare, în timp ce scria: „Vreo veste despre reacţia lui Mikey?"

Eddie îi arătă lui Frank biletul, apoi îi dădu foc în scrumieră.

— Ei bine?

Eddie ridică din umeri. Helen se uită la Frank, dar şi acesta reacţionă la fel. Fata înţelese că fraţilor ei le era prea ruşine să recunoască cum că spionii pe care reuşiseră să-i introducă între oamenii lui Cirillo nu aflaseră nimic. Îşi reaminti că noua ei putere e o armă cu două tăişuri. Trebuia să aibă grijă să nu le calce în picioare mândria. Ca să şi-o recapete, ar fi fost în stare de lucruri prosteşti.

Începu să lucreze la computer, dar gândurile i se învârteau în jurul lui Christopher Taggart şi al planului acestuia. Lucrurile mergeau *prea bine.* Pe de o parte, Strikeforce sfârteca clanul Cirillo sub aspect juridic; pe de altă parte, Taggart îl măcina pe dinăuntru, iar puternica familie părea aproape paralizată.

Sună telefonul. Eddie răspunse, ascultă o clipă, apoi privi spre ea. Helen se prefăcu a nu observa când el dădu din cap spre Frank şi spuse la telefon:

— Voi fi aici.

— Cine era?

— Nimic important.

— Băieţi, v-aţi apucat din nou de trafic?

— Ssst! Iisuse. Helen, dacă…

— Căci, dacă aşa stau lucrurile, vreau să încetaţi. V-am spus, fără droguri.

Eddie căută pe birou o bucată de hârtie şi scrise: „Taci o dată! E doar o mică afacere colaterală cu cocaină. Discutăm cu tipu’ de câteva luni.“

— Nu-mi vine să cred, protestă ea întrebându-se cum pot să rişte să rateze totul pentru o tâmpită de afacere cu cocaină.

Dar se învinovăţea pe sine însăşi; fusese prea severă cu ei. Iar treaba cu cocaina o făceau pentru a-şi demonstra lor înşişi ceva, că n-au nevoie cu adevărat de ea, spre exemplu. Pe toţi dracii, aveau nevoie de ea. Ca şi ea de ei.

Eddie scrise: „Tocmai avem de gând să stabilim o întâlnire“. Îşi încrucişă braţele şi-şi aţinti privirea, încăpăţânat, pe placa biroului. Nici Frank nu voia s-o

privească în ochi. Clocotind de furie, Helen lovea tastele computerului de parcă ar fi fost o maşină de scris demodată.

După douăzeci de minute, telefonul sună din nou. Eddie înhăţă receptorul. Căscă ochii mari şi-i făcu semn lui Frank să ridice şi el. Helen făcu acelaşi lucru cu telefonul de pe masa ei de lucru; acoperi microfonul şi-l auzi pe cel care sunase repetând:

— Am întrebat dacă-mi recunoşti vocea.

Era Mikey Cirillo zis şi Nebunul.

— Mda, te cunosc. Care-i problema?

— Vreau doar să ştii de la cine vi se trage.

— Ce să ni se tragă?

— *Asta.*

Helen se uită la Frank, care sări în picioare ca o panteră şi deschise dulapul în care ţinea un rastel cu puşti de vânătoare. În clipa următoare, peretele deveni brusc uriaş şi înaintă spre ea. O explozie bubui în hangar.

Helen se trezi pe podea, ţintuită sub peretele care se sprijinea pe masa ei de lucru. Computerul zăcea lângă ea; cursorul verde acoperea ecranul cu modele abstracte pe care nu le mai văzuse niciodată. În hangar, mecanicii urlau îngroziţi. Pe faţă îi curgea ceva umed – când îşi atinse obrazul îşi dădu seama că era propriul ei sânge.

— Frank! Eddie!

— Stai acolo, iubito. Eşti teafără?

— Frank!

— Da, n-am nimic. Nu te mişca, scumpete. Ar putea să urmeze împuşcături.

Îl auzi pe Eddie trecând pe lângă ea, prin beznă, şi strigând din răsputeri:

— A izbucnit un incendiu!

Helen văzu pâlpâirile flăcărilor. Mecanicii şi şoferii strigau; undeva, un om urla. Găsi pe jos firul telefonului, trase de el până ce aparatul ajunse la ea şi formă 911.

— Incendiu şi explozie, spuse operatoarei. Hangarul de autobuze Blue Line. Ambulanţă.

Îşi eliberă piciorul şi se târî afară din adăpostul format de zid şi birou. Lumina zilei se revărsa din luminatoare mai puternică decât oricând, fiindcă geamurile fuseseră sparte. În capătul depărtat al hangarului, adică înspre intrare, totul era acoperit de un fum negru. Fumul dens, unsuros blocase înăuntru vreo patruzeci de autobuze. Helen încercă să se ridice în picioare şi descoperi că poate. Frank o cuprinse în braţe, îngrozit.

— Sângerezi..

Ea îşi şterse sângele cu palma. Capul o durea.

— N-am nimic.

Eddie se întoarse cu puşca în mână.

— Au plecat.

Frank strigă:

— O să trec cu un autobuz prin perete, acolo, ca să poată ieşi celelalte.

— Nu, zise Helen. Scoate mai întâi oamenii. Lasă autobuzele.

Frank o privea consternat:

— Dar le pot salva!

— Mai bine încasăm asigurările.

Helen simţi că i se înmoaie picioarele; Frank o cuprinse în braţele lui uriaşe. Avea impresia că aude un milion de sirene urlând concomitent. Eddie îl conduse pe Frank afară din birou, pe uşa din spate. Ghemuită în braţele lui, Helen văzu primele jeturi de apă năvălind peste flăcări. Frank o duse în braţe până la medicii de pe ambulanţă, care-i pansară tăietura de la cap. Se aşeză în partea din spate a ambulanţei şi rămase acolo privind cum flăcările mistuie decoraţiile complicate de la intrarea în hangar. Între timp sosi şi poliţia, detectivi în civil şi alţii în uniformă; începură să le pună întrebări lui Eddie şi lui Frank, care mai mult ridicau din umeri.

— Bun, acum întinde-te, dragă, spuse un sanitar. Te ducem la spital.

— Nu, mă simt bine.

— S-ar putea să ai o contuzie.

Ea încercă să protesteze, dar îi tremurau mâinile şi simţea o dorinţă stranie să plângă, şi să plângă, şi să plângă…

În ambulanţă leşină; când se trezi, auzi un medic care spunea:

— Chiar şi o uşoară contuzie e periculoasă… A, bună ziua! Urmăreşte-mi degetul, te rog.

Medicul ridică un deget la vreo treizeci de centimetri de faţa ei, mişcându-l încet până deasupra frunţii şi apoi până la bărbie.

— Bine. Greaţă?

— Nu.

— Bun. Acum pe orizontală, de la stânga la dreapta.

Ea se concentră pentru a-i urmări degetul spre dreapta, şi observă că doctorul era de vârstă mijlocie. În spatele lui văzu o asistentă, un televizor suspendat de tavan şi un stativ pentru perfuzie la capătul palului, apoi uşa de la baie şi cea de la dulap, o sută de trandafiri roşii pe o masă… şi Taggart în pragul uşii.

Taggart avea chipul încordat. Trecu pe lângă medic, îi luă mâinile şi îngenunche lângă pat astfel încât se aflară faţă în faţă, despărţiţi doar de câţiva centimetri. Abia putea să vorbească.

— Cum te simţi?

— Domnule Taggart, îl întrerupse doctorul, aş vrea să termin…

— E teafără?

O ţinea de mână cu nespusă blândeţe.

— Nu pot să promit nimic. Dar tomografia nu a relevat existenţa nici unei hemoragii.

Helen îl trase mai aproape şi şopti:

— Ce cauţi aici?

— Făceam turul şantierelor mele, când am auzit ştirea la radio.

— Îţi asumi nişte riscuri.

— Nu-ţi face griji. Cum te simţi?

— Bine. Unde sunt fraţii mei?

— Răspund la întrebările poliţiei.

— Şi mama?

— Nu i-au spus nimic înainte de a se lămuri lucrurile în privinţa stării tale. Doreşti s-o chem?

Încă-i mai venea să plângă.

— Vreau s-o văd pe mama.

Taggart făcu un semn unei persoane pe care ea nu putea s-o vadă, apoi se întoarse la ea şi-i şopti:

— Îmi pare nespus de rău. I-am spus lui Reggie să aibă grijă de tine.

— Ne putem purta singuri de grijă. Nu pentru asta te foloseşti de mine?

— Am crezut că luptele vor rămâne la nivel de stradă.

— Ai crezut greşit, dar *noi* am păţit-o, nu tu.

O durea capul şi-i venea greu să raţioneze atâta timp cât camera se rotea în jurul ei, dar trebuia să-l facă să înţeleagă ce se petrece în sânul mafiei. Închise ochii şi se prefăcu că plânge. Trucul funcţionă. Taggart se apropie mai mult, iar medicul se dădu la o parte ca să-l lase să o mângâie.

— De ce eşti surprins? şopti ea. Mikey Nebunul ştie că nu el e autorul atentatului cu bombă asupra lui Joe Reina, nu el l-a împuşcat pe Al Conforti şi nici n-a ars din temelii fortăreaţa pe care o avea Harry Bono în Westchester. Ştie că nu l-a vândut pe adjunctul lui Vito Imperiale agenţilor Strikeforce; ştie că nu le-a gonit pe celelalte familii din aeroportul Kennedy. Şi mai ştie că nu şi-a atacat propriii bătăuşi. Familiile noastre au fost întotdeauna rivale, iar acum ne vede devenind tot mai puternici, în detrimentul lui. Tu ce-ai face dacă ai fi în locul lui?

Taggart se ridică, cu chipul îngheţat.

— Îmi pare rău, repetă el. Mă voi ocupa de situaţia asta. Nu mai trebuie să-ţi faci nicio grijă.

— Nu te lupta cu Mikey, îl avertiză ea. Asta-i treaba noastră.

— Ţinem legătura.

El îi strânse mâna uşurel; ea îşi întredeschise puţin buzele şi Taggart crezu, preţ de o clipă, că se va repezi la gura ei. I se încordă trupul şi dădu să-şi ridice capul de pe pernă. Dar, în loc s-o sărute, el se depărtă, îi mai strânse o dată mâna, apoi o lăsă.

Camera prinse să se învârtă mai repede. Doctorul reapăru şi-i băgă în ochi o lanternă mică. Helen înălţă capul, deşi pulsa dureros, ca să se uite după Taggart, care, crezând că nu mai poate fi văzut, încetase să-şi mai ascundă furia care-i descompunea trăsăturile.

Helen văzu în acea mască primitivă o latură pe care el şi-o ascunsese şi primăvara anterioară, pe colinele irlandeze, şi în noaptea de vară când au stat la ultimul etaj al clădirii lui. Însă îi reamintea cu intensitate seara aceea de la Abatelli, cu zece ani în urmă, când ieşise ca o furtună după Don Richard Cirillo. Christopher Taggart era capabil să nutrească o ură devoratoare.

I se părea înspăimântător faptul că atentatul comis asupra ei îi provocase furia. Avea impresia că Taggart vrea mai mult decât afirmase, mai mult decât controlul familiei Rizzolo asupra străzilor din New York. Făcându-şi apariţia la clubul ei, şi acum, grăbindu-se să vină la spital, părea că vrea s-o posede. Helen încercă să cântărească la rece avantajele suplimentare pe care le-ar putea conferi familiei ei o asemenea situaţie, dar în adâncul inimii ei începea să se teamă că va plăti un preţ foarte mare. Se lăsă înapoi între cearşafuri, îngrozită de propriul ei impuls pe care-l simţise când el o luase de mână: ar fi vrut să-l tragă în braţele ei.

În faţa spitalului, Reggie aştepta în maşina lui Taggart.

— Te-a văzut poliţia?

— Aranjează o întâlnire cu Mikey.

— Dar trebuie să vă întâlniţi pe barcă, săptămâna viitoare.

— *Acum.*

— Există o singură cale de a-l face să accepte o întâlnire.

— Ştiu. Taie-i aprovizionarea!

Urcară la bordul bărcii la Tarrytown, unde Taggart deţinea un hangar pentru bărci, pe lângă multe altele răspândite în tot New York-ul şi merseră în amonte. Se însera. Râul curgea vioi, iar ambarcaţiunea plutea pe apă cu motoarele stinse. Reggie stătu la cârmă tăcut până când încheie controlul electronic.

— Mă surprindeţi, domnule Taggart.

— Cum aşa?

— Sunt sigur că nu v-aţi aşteptat la absenţa oricărei reacţii din partea lui Cirillo.

— Aşa-i.

— E posibil ca această reacţie exagerată să se datoreze faptului că fata se afla din întâmplare acolo?

— Orice e posibil, răspunse Taggart nepăsător.

Reggie se simţi uşurat, dar numai până-l auzi adăugând:

— Aproape a ucis-o.

— Ce ai de gând?

— Să mă asigur că aşa ceva nu se va mai întâmpla.

— Dar uiţi…

— Nu uit nimic.

Când barca trecu pe sub podul George Washington, Taggart se duse sub punte şi se încuie în cabină. Se sprijini cu spatele de bancheta în formă de V şi aşteptă, în vreme ce Reggie intră intr-un mic port particular din New Jersey. Furia îl copleşea; îi simţea gustul în gură. Auzi cum cei doi bărbaţi urcă la bord în vreme ce barca se întorcea şi se depărta încet. Ceva mai târziu motoarele se opriră şi lanţul ancorei se desfăşură de pe vinci. Îşi trase masca pe faţă exact în clipa când Reggie descuie uşa.

Întâlnirile lor respectau un anume ritual. Primul intra Reggie, care verifica dacă singura lumină provine de la becurile roşii de navigaţie şi apoi aştepta lângă uşă. Garda de corp a lui Mikey, un sicilian masiv care-l înlocuise pe Buddy cel rănit, se asigura că Taggart e singur şi făcea o scurtă verificare electronică, cu care încheia controlul efectuat în prealabil pe punte. Apoi se aşeza de cealaltă parte a scării scurte.

Mikey păşi printre ei şi se dădu într-o parte ca să elibereze accesul spre uşă. Buzele lui subţiri păreau o linie dură pe chipul osos. Se uită mânios la Taggart. Acesta îi susţinu privirea.

— Ieşi de-aici! îi spuse Mikey gărzii sale de corp.

Reggie îl urmă pe sicilian pe punte şi închise uşa în urma lor.

— Oamenii tăi îşi bat joc de mine.

— Stai jos, zise Taggart.

— Pentru ce faci asta?

— Nişte cunoscuţi de-ai mei au o problemă.

— O să vorbim mai târziu despre asta. Mai întâi, ascultă-mă. Să nu te joci cu mine. Ai promis să livrezi marfa la timp. Ţine-te de cuvânt.

Taggart îl privi fără să răspundă. În cele din urmă vorbi tot Mikey:

— Bine. Care e problema prietenilor tăi?

— Cineva le-a dinamitat hangarul de autobuze.

— Ce vrei să fac eu?

— Să-mi garantezi că aşa ceva nu se va mai întâmpla.

— Să garantez? Şi cum aş putea să fac asta?

— Dă sfoară în ţară.

— Cui? Nu-i cunosc pe oamenii ăştia. Nu ştiu pentru ce se luptă.

Taggart se simţi ca într-un fel de cădere liberă, una care-l ducea în trecut, cu zece ani în urmă. Era din nou în seara aceea de vară, pe trotuarul din faţa restaurantului lui Abatelli. Don Richard negase că l-a ucis pe tatăl lui Taggart

şi apoi glumise spunând că n-a mai omorât pe cineva de vreo treizeci de ani. Afirmase că nici măcar nu cunoaşte pe cineva cu numele de Mike Taglione. Ca şi cum totul s-ar fi întâmplat chiar atunci, în prezent, îl văzu pe bătrânelul slăbănog întorcându-se cu spatele, auzi ordinul „El n-are voie să intre“ şi-l simţi pe acelaşi Mikey Nebunul lovindu-l în faţă când se alăturase bătăuşilor mafioţi ca să se distreze. Mâhnirea, furia şi sentimentul de vinovăţie îi umplură inima şi-i întunecară mintea. Abia reuşi să rostească:

— Ai făcut rău unor prieteni ai mei. Oamenii tăi au pus dinamita.

Mikey nu negă.

— Asta nu-i afurisita ta de treabă. N-are nimic comun cu drogurile.

— Totul se leagă de droguri.

Mikey părea intrigat.

— Cum aşa? Clanul Rizzolo se ocupă de jocuri de noroc şi împrumuturi. Primesc marfa la aeroport?

— Dacă te mai apropii vreodată de ei, îţi tai de-a binelea aprovizionarea cu heroină.

— N-ai nimic de-a face cu Rizzolo, repetă Mikey.

— Te înşeli. Să nu te mai apropii de ea niciodată, niciodată! Altfel eşti un om mort.

— *Ea?* Hei, nimeni nu ştia că fata e acolo… asta-i oare? zise Mikey dispreţuitor. Ţi s-au aprins călcâiele după surioară?

Taggart sări de pe banchetă, traversă dintr-un salt cabina şi-l apucă pe Mikey de gât. Dar Mikey era rapid şi-l pocni zdravăn cu mâna dreaptă în faţă. Turbat de furie, Taggart abia dacă simţi pumnul; îl izbi pe Mikey în uşă, iar uşa sări din balamale. Mikey căzu pe scări; se afla pe jumătate în cabină, pe jumătate în cockpit. Lovindu-l furios cu pumnii şi picioarele, Taggart îl împinse în sus pe scară, îl ridică în picioare şi-i făcu vânt pe punte exact în fracţiunea de secundă de care a avut nevoie garda de corp a lui Cirillo ca să reacţioneze.

Reggie şi sicilianul se aflaseră la pupa, cât mai departe de cabină, pentru a le permite şefilor lor să-şi vadă de afaceri fără martori. Curentul se schimbase, iar barca era trasă în aval, deşi ancora opunea rezistenţă, astfel că luminile podului George Washington scăldau chipul lui Taggart şi al lui Mikey Nebunul. Sicilianul îşi scoase pistolul cu o mişcare rapidă, în acelaşi timp apropiindu-se şi lăsându-se pe vine. Reggie îl lovi în beregată. Celălalt se prăbuşi pe punte, dar în cădere îşi forfecă picioarele şi-l trimise pe Reggie în parapet.

Acesta strigă de durere şi încercă, împleticindu-se, să se ridice în picioare. Taggart, uluit şi temându-se pentru el – în doi ani de zile nu-l văzuse niciodată lovit, darămite clătinându-se – se îndreptă spre el ca să-i dea o mână de ajutor. Mikey se folosi de neatenţia lui ca să-l lovească în vintre. Se prăbuşi, copleşit de durerea intensă, şi încercă să se apere de torentul de pumni şi şuturi ale mafiotului. Sicilianul îşi ridică arma şi ţinti cu amândouă mâinile. Îi strigă lui Mikey să se dea la o parte, că are el grijă de Taggart.

Taggart înlătură durerea din mintea sa, ca pe o poliţă pe care o va plăti mai târziu. Îl înşfacă pe Mikey cu ambele mâini şi-l ţinu în faţa sa ca pe un scut. Mikey se împotrivi. Sicilianul căuta o modalitate de a trage fără să-şi împuşte şeful. Reggie, îndoit de mijloc, respirând greu şi ţinându-se de coaste, făcu o mişcare rapidă, pe tăcute, şi-l lovi din nou pe sicilian în beregată. De data aceasta, sicilianul se prăbuşi pe punte cu un scâncet neajutorat.

— Te-a dus de nas, zise Reggie mohorât.

Îl debarcaseră pe Cirillo, împreună cu garda lui de corp, iar acum barca se depărta de docul de la Mill Basin, în lumina lăptoasă a zorilor.

— I-ai spus prea multe.

— Să-l ia dracu’.

— Ai mers prea departe. Până acum, aveai heroina ca armă împotriva lui. Manifestându-ţi grija pentru Helen Rizzolo, i-ai furnizat lui Mikey o armă împotriva ta.

Taggart îşi dădu seama că Reggie are dreptate, dar găsi un răspuns potrivit.

— Poate că da, Reg, dar dacă îşi închipuie că mi s-au aprins călcâiele după ea, nu-şi va da seama cum stau lucrurile cu adevărat.

Reggie se lăsă pe spate pe bancheta tapiţată, ţinându-se de coaste şi împingându-l mânios pe Taggart în clipa în care acesta încercă să-l ajute. Taggart îndreptă barca spre luminile de pe Staten Island pe care le luase drept reper. Reggie scoase o batistă din buzunar.

— O să caute în altă parte surse de încredere.

— În cazul ăsta, o să ne îngrijim de sursele din „altă parte“.

— Asta te îndepărtează şi mai mult de scopul tău.

— Linişteşte-te, Reg. Începi s-o iei razna.

Reggie duse batista la gură, scuipă în ea şi examină cu indiferenţă rezultatul în lumina roşiatică a instrumentelor de navigaţie.

— Te simţi bine?

— Poate că „o iau razna“, aşa cum ai spus tu. Adevărata problemă e că eu îmbătrânesc, iar tu începi să-ţi pierzi controlul.

16

După cum prezisese Reggie, Mikey Nebunul îi solicită o întrevedere lui Vito Imperiale, importatorul de narcotice. Sugeră un teren neutru, ca de exemplu un restaurant din Manhattan, dar i se răspunse că lui Vito Imperiale nici prin gând nu-i trece să vină în oraş atâta timp cât războiul continuă, ci îl invită pe Mikey la el acasă. Ar fi fost o încălcare a protocolului ca Mikey să facă o vizită unui personaj mai puţin important, dar tatăl lui şi *consigliere* Ponte insistară să accepte.

— Dai un pic acum, iei înapoi mai târziu, spuse Ponte.

Şoferul lui Imperiale îi dădu o telecomandă pentru uşa unui garaj, învelită într-o mapă a localităţii Alpine, New Jersey.

— Ce dracu’ mai e şi asta?

— Garajul comunică direct cu casa. Intri înăuntru fără să te vadă nimeni.

Mikey şi garda lui de corp porniră pe Palisades Parkway la volanul unei Honda închiriate. La douăzeci de minute după ce traversară podul George Washington, ieşiră de pe autostradă, pătrunseră în suburbie şi găsiră casa lui Imperiale într-un labirint de străzi largi, pustii, mărginite de arţari cu frunze aurii. Era o casă nouă cu trei etaje, în stil Tudor, cu ornamente din stuc alb şi grinzi închise la culoare, amplasată pe o peluză împrejmuită de aproape două hectare. De cealaltă parte a străzii se afla un vehicul de întreţinere al unei companii telefonice, parcat lângă un stâlp.

Gardul îi amintea lui Mikey de locuinţa tatălui său din Staten Island, care era mai mare şi mai arătoasă, fiind construită din cărămidă şi marmură. Însă, neîndoielnic, Vito o ducea bine. Maşina intră pe alee, Mikey apăsă pe butonul telecomenzii şi uşa de la garajul lui Imperiale se deschise.

Vito îi ieşi în întâmpinare cu un zâmbet prietenos. Era un bărbat gras, pântecos, cu nasul mare, păr negru, lucios şi ochi depărtaţi care păreau şi mai negri decât erau în realitate din cauza pielii foarte albe. Mikey Nebunul îşi lăsă garda de corp în bucătărie cu oamenii lui Vito şi-şi urmă gazda în sufragerie. Observă că Imperiale nu i se adresase niciun moment pe nume. Îl conduse printr-o sufragerie mare cu multe canapele şi fotolii bej tapisate, apoi deschise o uşă glisantă şi ieşiră într-o curte mare, pietruită. Un zid înalt de cărămidă, văruit, proteja curtea pe trei laturi; casa forma cea de-a patra latură. Soarele de amiază ce domina cerul albastru încălzea pernele scaunelor.

— Nicio fereastră care să vibreze când vorbim, explică Imperiale. Fără microfoane ascunse pe cine ştie unde. Dar, dacă apare un balon, să nu scoţi un cuvânt!

Râse şi turnă cafea espresso dintr-un bar cu răcoritoare dăltuit în piatră.

— Ce-i cu maşina de la telefoane pe lângă care am trecut când am venit?

— FBI-ul. Le las o linie telefonică la dispoziţie, ca să le dau de lucru. Când văd maşina aia, pun un om de-al meu să îndruge verzi şi uscate la telefon. Aici suntem în siguranţă.

— Te-ar deranja dacă aş controla?

— Te rog.

Mikey deschise servieta şi verifică dacă nu existau emiţătoare sau aparate de înregistrare. După ce o închise, Imperiale îl întrebă:

— Ce vânt te aduce pe la ţară?

Tatăl lui îi tot spusese lui Mikey să facă o introducere înainte de a începe negocierile, dar era un lucru demodat şi

prostesc devreme ce amândoi ştiau foarte bine pentru ce a venit.

— Vreau să cumpăr.

— Mi-am închipuit, după ce s-a dus Joe Reina. Cât?

— Oricât de mult poţi. Două, trei sute de kile pe săptămână.

— E o cantitate foarte mare.

— Dacă-mi vinzi totul mie, o să fii scutit de o mulţime de neplăceri.

— Ce te face să crezi că aş avea neplăceri cu cumpărătorii actuali?

— Agenţii FBI, DEA şi Strikeforce sunt pe urmele intermediarilor mei. Şi, dacă oamenii mei sunt arestaţi la tot pasul, la fel păţesc şi ai tăi. Treaba e că eu sunt mai puternic şi am mai mulţi oameni, aşa că în ciuda pierderilor, mă pot descurca mai mult timp decât tine. Şi încă ceva: câţi ani ai, cincizeci şi cinci?

— Şaizeci şi cinci, spuse Vito zâmbind. Care-i problema?

Mikey se simţi mândru că a egalat scorul.

— Eu am numai treizeci. Un bărbat de vârsta mea e făcut să lupte, îi place să lupte. Unul de cincizeci şi cinci sau şaizeci poate că ar trebui s-o lase mai moale.

— Poate, conveni Vito. Ce te face să crezi că aduc atât de multă marfa?

Mikey Nebunul zâmbi.

— Aşa spune tatăl meu.

— Mai trebuie să apelezi la cineva, în afară de mine, ca să-ţi satisfacă cererea. Eu nu am atât de mult.

— Tatăl meu ştia că mai ai nişte surse.

Imperiale îşi ascunse iritarea.

— Ce mai face Don Richard?

— Mai bine ca oricând.

— Să-mi fie cu iertare – o spun cu tot respectul – dar, s-ar putea ca arestarea fratelui tău să fi fost un lucru bun pentru tatăl tău. Munca îi întinereşte pe vârstnici. Văzându-

l pe Mikey că se întunecă la chip, Imperiale se grăbi să-l calmeze. Mai ales dacă mai are un fiu care să-l ajute.

— Ce spui?

Imperiale avea senzaţia că propria curte era mai puţin sigură ca de obicei. Lumea îl găsise din nou. Probabil că Cirillo a pierdut un furnizor important. Se zvonea cum că Mikey dăduse peste un furnizor cu adevărat însemnat. Apoi, pe neaşteptate, drogurile au încetat să mai ajungă la consumatori, de parcă Mikey ar fi pierdut contactul cu cel care îi livra marfa. Aşa că acum Mikey făcea presiuni asupra lui. Ridică din umeri.

— Mă gândeam s-o las mai moale. Poate că, dacă ţi-aş furniza marfa exclusiv ţie, mi s-ar oferi posibilitatea să mă retrag de pe stradă.

— Ar fi o viaţă mai uşoară, remarcă Mikey.

Unele din lucrurile pe care le spusese în ultimele zile îl surprindeau şi pe el. Cu şase luni în urmă l-ar fi ameninţat pe Vito că, dacă nu se retrage de pe stradă, n-are decât să-şi ia adio de la echipele lui de cartier. Astăzi urmase sfatul tatălui său şi vorbise calm. Uimitor era faptul că Vito înţelesese aluzia.

În maşina de intervenţii a companiei telefonice parcată peste drum de casa lui Imperiale se afla Taggart. Stâlpul lângă care parcase deservea zona respectivă, iar cablurile erau subterane. Reggie aţintise un dispozitiv cu laser pentru ascultare pe fereastra bucătăriei lui Imperiale. În difuzoarele maşinii se auzea o conversaţie.

— Gărzile de corp, spuse Reggie. Mikey şi Vito vor sta de vorbă în curte, unde nu-i putem auzi.

— Dar ştim cel puţin că s-au întâlnit.

— Da.

— Să nu păţească Mikey ceva!

— Stai liniştit. Nimeni nu-şi împuşcă pilotul.

Reggie deconectă dispozitivul laser, care prelua vibraţiile geamului provocate de voci, şi plecară de acolo înainte ca

angajaţii companiei telefonice sau agenţii FBI să apară şi ei la datorie.

Fiecare nouă bătălie din confruntarea pe care Vito Imperiale o numea Războiul Strikeforce – schimbul de focuri din Bronx, bomba din Mulberry Street, bomba din hangarul de autobuze al familiei Rizzolo şi luptele de stradă alimentate de dorinţa răzbunării care au urmat acestor atacuri – îi întărea convingerea lui Vito că fusese inspirat când îşi mutase familia la periferie. În Alpine trăiau ca nişte regi ce nu trebuiau să-şi facă griji în privinţa fleacurilor de zi cu zi. Casa era luminată şi păzită, în eventualitatea că vreo jigodie din Bronx ar fi încercat să-i dea de urmă. Chiar şi FBI-ul coopera: câţiva agenţi se învârteau prin preajmă în maşina companiei telefonice.

E drept, nu totul era floare la ureche. Mereu se întâmpla să meargă ceva anapoda prin casă; în apropiere nu se afla niciun subaltern care să plătească oalele sparte, şi nici vreun om bun la toate care să rezolve lucrurile. Dacă un robinet începea să picure, chemai instalatorul şi-i plăteai treizeci de dolari numai pentru deplasare. Rămâneai fără apă caldă? Aduceai electricianul şi instalatorul, şi-ţi luai adio de la vreo patru-cinci sute de dolari dacă voiai un boiler nou. În dimineaţa aceea, după plecarea lui Mikey, îşi dădu seama că muncitorii care trebuiau să tundă gazonul se lăsau aşteptaţi. Cei care veniră, în cele din urmă, aproape de amiază, erau nişte muncitori noi, nefamiliarizaţi cu terenul. Întrucât în acea dimineaţă de toamnă târzie gazonul urma să fie tuns pentru ultima oară înainte de căderea zăpezii, era de două ori mai important ca operaţiunea să fie executată corect.

Muncitorii erau cei mai negri dintre toţi negrii văzuţi vreodată de Vito Imperiale; pielea lor părea aproape cenuşie. Le strigă din uşă:

— Unde-s băieţii care veneau de obicei? Unde-i… cum îl cheamă, Washington?

— Washington are nevasta bolnavă.

Ciudat accent; poate din Caraibe.

— Sper că vi s-a spus ce trebuie să faceţi.

— Ştim, şefu’.

Imperiale închise uşa şi se scărpină în creştet. „Şefu’?“ Ciudat accent. Îi privi cu neîncredere de la fereastră. Soţia lui îl chemă la masă.

— Ce s-a întâmplat?

— Cei de la întreţinere au schimbat muncitorii care tund gazonul. N-au să se descurce cu reflectoarele.

Toată vara strigase la cei din vechea echipă ca să-i înveţe să tundă iarba în jurul reflectoarelor din sistemul de securitate.

Luară prânzul în bucătărie împreună cu gărzile de corp; nevasta lui se agita mereu în privinţa acestora, de parcă i-ar fi fost copii sau nepoţi. Vito era iritat. Mikey îi propunea o afacere bună, dar îl deranja faptul că n-o putea refuza. Încă de când i se solicitase întâlnirea ştiuse ce va urma şi se hotărâse să-şi dea acordul. Dar scăpase de o belea şi se alesese cu alta: să menţină aprovizionarea la nivelul cerut. Trei sute de kile pe săptămână nu puteau fi introduse în ţară pe sub nasul vameşilor fără niciun risc. Trebuia să recurgă la o mulţime de oameni, şi cu cât erau mai pricepuţi, cu atât încercau mai tare să-l strângă cu uşa. Gândul la viitor îl făcea să se simtă copleşit, aşa că-şi transferă îngrijorarea asupra gazonului. Din cauza vremii calde şi umede, iarba crescuse mult, deşi toamna era pe sfârşite, iar muncitorii cei noi nu-i inspirau nicio încredere.

Într-adevăr, după prânz, în jurul reflectoarelor de securitate plasate în punctele strategice ale peluzei se vedeau smocuri lungi, răvăşite de iarbă. Vito le strigă din uşă:

— Hei, aranjaţi becurile alea!

— ’Trăiţi, şefu’!

Cel care conducea maşina mare de tuns iarba, marca Lock, o învârti şi începu să tundă o cărare de aproape doi

metri spre cel mai apropiat reflector.

— Nu cu aia, pentru numele lui Dumnezeu! Foloseşte foarfecele!

Făcu semn spre camionul lor, unde erau diverse unelte. Prostănacul îşi flutură mâna şi-şi văzu mai departe de treabă.

— La dracu! *Nu!* O să loveşti…

Maşina trecu peste reflector, care explodă cu un *bang!* slab. Maşina de tuns iarba mergea mai departe, smulgând firele din pământ. Când se opri, în lamele ei se încâlciseră zece metri de cablu, iar peluza lui Imperiale arăta de parcă ar fi fost cutreierată de o cârtiţă uriaşă lovită de dambla.

— Hristoşii şi Dumnezeii!

Imperiale porni ca din puşcă de pe trepte şi străbătu peluza proaspăt tunsă. Negrii se îndreptau spre maşina lor, clătinând din cap. Pământul răvăşit avea un miros mai intens, mai umed decât al ierbii tăiate. Era exclus ca seminţele noi să încolţească înainte de venirea iernii. În anotimpul rece, peluza va fi plină de noroi şi rădăcini îngheţate.

— Cretini nenorociţi!

Se întoarseră toţi patru cu faţa la el – aplecaţi, cu mâinile întinse înainte, trăgând piedica pistoalelor mici. Cele patru gloanţe porniră în acelaşi timp.

— Am aflat că Mikey l-a bătut măr pe cel care i-a adus vestea, anunţă Reggie zâmbind. În orice caz, oamenii lui şi-au exprimat din nou dorinţa să cumpere de la ai noştri.

— Nu, până nu e de acord să pună capăt atacurilor asupra familiei Rizzolo.

— A acceptat condiţia.

— Bun. Măreşte preţurile din nou.

— Le-am mărit deja. Au cerut cinci sute de kile. Cred că au fost puţin surprinşi că avem atât de mult.

— Şi avem?

— Pe muchie. Am consimţit să le vindem la preţul de două sute cincizeci de mii kilogramul, cu acord de plată. Douăzeci la sută pe loc, doi la sută dobândă pe săptămână, termen de graţie o lună. Luna viitoare Mikey Cirillo îţi va datora o sută de milioane de dolari, plus cinci sute de mii dobânda.

— Jumătate de milion dobândă pe săptămână? Asta mă face să fiu cel mai mare cămătar din ţară.

— În scurt timp va trebui să fii cel mai mare recuperator.

— Doar dacă nu-mi plăteşte.

Reggie zâmbi din nou.

— Ceea ce pare puţin probabil.

17

Petrecerea anuală a antreprenorilor organizată de unchiul Vinnie era în toi când Christopher Taggart sosi grăbit, cu întârziere. În apartamentul spaţios de la Waldorf-Astoria se aflau treizeci de bărbaţi în smoching care râdeau, spuneau glume, făceau schimb de bârfe, se delectau cu băuturile din barul bine garnisit şi ignorau aperitivele selecte – crabi, somon afumat şi caviar. În oglinzile înalte se reflectau aranjamentele florale de toamnă cu crizanteme, ochiul-boului şi anemone aflate pe consolele din ambele capete ale salonului, iar la ferestre putea fi admirat spectacolul splendid al înserării ce cuprindea oraşul. Printr-un hol se ajungea la dormitoare; vreo douăsprezece fete purtând doar tricouri şi pantofi cu toc înalt umblau de colo-colo. În mod tradiţional, petrecerea era strict interzisă nevestelor. Când intră Taggart, un grup de bărbaţi aflaţi lângă uşă se repeziră la el de parcă se aşezaseră acolo pentru a-i pândi sosirea.

— Chris! Hei, Chris!

Un furnizor de ciment care lucrase cu tatăl lui îi strânse mâna, iar şeful unei firme de instalaţii electrice care încercase să-i bage beţe în roate la începuturile carierei îl prinse de braţe şi reîncepu să-şi ceară iertare pentru o vină veche de zece ani. Alţi antreprenori, furnizori, bancheri şi constructori se îngrămădiră în jur, lovindu-l prieteneşte pe spinare, de parcă în felul acesta o parte din succesul lui Taggart li s-ar fi transferat şi lor.

Unchiul Vinnie îşi făcu şi el apariţia; pieptul şi abdomenul lui proeminent întindeau pânza cămăşii albe apretate.

Chipul său rotofei era luminat de un zâmbet mândru provocat de sosirea nepotului său celebru. Se îmbrăţişară.

— Îmi pare rău pentru întârziere, am fost reţinut. Afurisita aia de Comisie de Evaluări. Într-o bună zi o să-l omor pe primar.

— Frumos din partea ta c-ai venit. Ştiu că eşti ocupat.

— Cum să scap aşa o petrecere?

— Hai să bei ceva. Scumpete, adu-i nepotului meu ceva de băut. Ce vrei, Chris?

— Perrier.

Fata porni spre bar, dar unchiul Vinnie o apucă de poalele tricoului, dezvelindu-i posteriorul rotunjor.

— Prostii. Adu-i un whisky cu gheaţă.

Lăsă fata să plece, dar nu înainte de a o plesni peste fund.

— Asta bea şi bătrânul tău.

— Tata bea vin roşu, ca orice macaronar cumsecade.

— Mda, da' la Waldorf ştia să bea whisky. Vrei să faci cunoştinţă cu câţiva tipi?

În timp ce unchiul Vinnie îl conducea către un grup nerăbdător să-i intre în graţii, Chris fu din nou surprins să constate că o serie de bărbaţi având de două ori anii lui îi sorb fiecare cuvânt. Dacă ar fi sugerat să dinamiteze Empire State Building pentru a construi o altă clădire cu ferestre mai mari, aceştia ar fi încuviinţat din cap cu gravitate, iar vreo doi dintre ei şi-ar fi oferit probabil serviciile.

— Ei, ce s-a întâmplat? întrebă Vinnie conducându-l spre următorul grup.

— În seri ca aceasta, mă gândesc la tata. Şi acum ar fi mai tânăr decât mulţi dintre indivizii ăştia.

— Ştiu. Şi eu mă gândesc la el tot timpul. Zece ani? Parc-a fost ieri. Ce ai de gând să faci?

Unchiul Vinnie făcu semn unei fete frumuşele. Ea veni repede; prin bumbacul subţire i se vedeau sfârcurile.

Unchiul Vinnie îi dădu cheia unei camere şi făcu semn spre un bărbat care stătea singur.

— Drăguţă, uite-acolo un flăcău nerăbdător să vorbească cu tine.

Fata îi adresă unchiului Vinnie un zâmbet drogat, un altul similar lui Chris, petrecu inelul cheii pe degetul ei mic şi-o şterse. Unchiul Vinnie mai urmări ce se întâmplă până când fu sigur că cei doi se plăcuseră, apoi se întoarse spre Chris.

— Ceva ciudat, cu tatăl tău. Nu se ducea cu fetele, niciodată, cât timp a trăit mama ta.

— Chiar aşa?

— Singurul individ, din câţi cunosc, care n-a avut vreo iubită. Da' tu? Ai chef? E pe-aici o blondă cu picioarele până la gât.

— N-ţ. Mi-e bine aşa.

Îşi desprinse privirea de pe o fată brunetă cu corp atrăgător, care semăna puţin cu Helen Rizzolo. Unchiul Vinnie observă şi spuse:

— Vedem noi mai târziu. Uite-l pe Alphonse!

Chris dădu mâna cu bătrânul sicilian şi înclină capul în semn de respect.

— Bună seara, Alphonse. Ne-au prins bine camioanele tale.

Alphonse radia.

— Cum merg reparaţiile? Aşa cum am promis?

— Oamenii mei zic că nu-i nicio problemă.

— Ascultă, Chris.

Alphonse îl luă de cot şi coborî vocea. Unchiul Vinnie se apropie, iar Chris îl cuprinse pe după umeri cu un zâmbet conspirativ. Un om implicat în industria cimentului nu umple un apartament de la Waldorf cu femei pe jumătate dezbrăcate doar pentru simpla plăcere de a le oferi prietenilor ocazia să facă dragoste. Alphonse deţinea camioanele, Vinnie punea la dispoziţie cimentul, iar clădirile mari pe care le construia Taggart în ultima vreme aveau

nevoie de mai mult ciment decât putea să furnizeze propria-i fabrică.

— Am auzit discutându-se despre un stadion în Manhattan.

— Încă mai există nişte spaţii potrivite.

— Cine le deţine?

Chris ridică din umeri.

— Proprietarii unor astfel de suprafeţe înclină să păstreze o discreţie absolută până când nu sunt gata să construiască.

Îi făcu cu ochiul unchiului Vinnie, fiindcă primăria îi opunea, brusc, o rezistenţă serioasă, şi nişte mici zvonuri optimiste răspândite printre cei din branşă nu aveau cum să-i strice. Alphonse zâmbi fericit; privirea lui adormită se învioră.

— Mă gândeam că, dacă cineva o să construiască într-o zi un asemenea stadion, şi dacă se nimereşte să-l ridice în preajma unor şine vechi de cale ferată, aş putea transporta cu trenul camioanele cu beton.

— Asta ar înlătura problemele de acces, încuviinţă Chris, confirmând presupunerea lui Alphonse şi întrebându-se de unde naiba aflase acesta locul exact. Ca de obicei, întâlnirea cu tine e profitabilă, Alphonse. Ce-ţi mai face nepotul?

— Un alt nenorocit de *studente.* Niciun câştig pentru afacere.

— Hei, hei! Mâncarea!

Oamenii se îngrămădiră la uşă văzând că patru dintre băieţii unchiului Vinnie năvăliră înăuntru cu valizele uriaşe cu mâncare aduse prin contrabandă pe sub nasul angajaţilor de la Waldorf. Puseră mâncarea pe masa de consiliu: mirosurile de usturoi, roşii, ceapă, carne de porc şi de viţel umplură aerul de-o manieră inadmisibilă pentru un responsabil cu aprovizionarea hotelului.

Chris se aşeză pe o canapea înconjurat de antreprenori şi devoră o porţie de creier de viţel, cârnaţi şi vinete. O roşcată foarte frumoasă se apleca întruna peste spătarul

canapelei ca să le umple din nou paharele cu vin şi să-i atingă obrazul lui Chris cu sânii.

— Să-ţi mai aduc ceva? Mai vrei pasta?

O voce rece de lângă ea preciză:

— „Pasta“ e un cuvânt pentru *New York Times.* Fratele meu mănâncă macaroane.

— Iisuse Hristoase! exclamă unchiul Vinnie, în egală măsură uluit şi stânjenit. E Tony.

Când Chris reuşi în cele din urmă să-şi dezlipească obrazul de sânii fetei, îl văzu pe fratele său stând în picioare, îmbrăcat cu un costum negru, cu servieta în mână, privind petrecerea cu o expresie imposibil de descifrat.

— Sper că nu deranjez, unchiule Vinnie.

— Cum adică, să deranjezi? Eşti nepotul meu.

Unchiul Vinnie înconjură repede canapeaua, îl sărută pe Tony pe obraji şi-l îmbrăţişă.

— Hei, voi de colo, a venit nepotul meu, Tony.

Urmă un moment de stupoare, după care bărbaţii puseră farfuriile deoparte, veniră la el şi dădură mâna, murmurând amabilităţi. Tony îi privea în ochi şi răspundea fiecăruia în parte, sugerând că-şi aminteşte nu doar cum îi cheamă, ci şi cu ce se ocupă.

— Ce bine că ai venit, repetă unchiul Vinnie după ce se încheiară saluturile.

Chris îl trase pe Tony pe canapea, lângă el.

— Ai omorât petrecerea asta mai repede ca herpesul.

— Ţi-e foame? întrebă unchiul Vinnie. Dulceaţă, adu-i nişte…

— Nu te deranja!

Tony se duse la masă şi puse pe o farfurie porţii mici din fiecare fel, în vreme ce restul invitaţilor conversau calmi, prefăcându-se că nu văd în mijlocul lor un procuror federal. Se aşeză din nou pe canapea şi începu să ciugulească din mâncare.

— Pe tine te căutam, Chris. Trebuie să vorbim. N-am bănuit că ai organizat o astfel de petrecere, unchiule

Vinnie. Probabil că, dacă ştiam, n-aş fi venit.

Unchiul Vinnie rânji.

— Pot să le spun că eşti în afara programului?

Tony îşi privi unchiul în ochi.

— Nu. Dar o să plec – când eşti tu gata, Chris.

— Ei, nu trebuie să vii aşa, pe fugă.

— Eu nu patronez prostituţia, şi nimeni din camera asta nu va sta de vorbă cu mine fără un avocat, spuse Tony Taglione. În aceste condiţii nu văd prea multe motive să rămân.

— Stai o clipă, ăştia sunt oameni de afaceri cinstiţi.

— Şi-atunci de ce au o mină atât de speriată când mă văd?

— Reputaţia ta. Dar sunt oameni corecţi, cu care a lucrat tatăl tău.

— Îmi vor aminti chestia asta cu prima ocazie. Hai, Chris, să mergem.

Chris se ridică şi-şi îmbrăţişa unchiul.

— Îmi pare rău. Spune-i blondei cu picioarele până la gât că am senzaţia c-o cunosc, deşi nu ne-am întâlnit niciodată.

Unchiul Vinnie râse, dădu fiecăruia dintre ei o pălmuţă prietenească peste ceafa şi-i conduse spre ieşire. Chris aşteptă până se văzură singuri, în lift.

— Chiar a fost nevoie de aşa ceva?

— Te-am scutit de multă bătaie de cap, răspunse Tony cu un zâmbet rece. Au să se gândească de două ori înainte să ceară mită de la Taggart Construction.

— Ce rost a avut să strici petrecerea unchiului Vinnie?

— Trebuia să te văd. Am sunat la birou şi Sylvia mi-a spus că eşti aici. Abia când am intrat mi-am dat seama ce se petrece acolo. Doar nu puteam să mă prefac că n-am ochi.

— Era o simplă petrecere, pentru numele lui Dumnezeu.

— Chris, crezi că fetele alea învaţă la Şcoala Nightinghale-Bamford?!

— Ce-i aşa de cumplit dacă nişte fete vor să câştige câteva sutare făcând fericiţi nişte oameni de afaceri? Pariez

că au să fie la ele acasă înainte de ora zece.

— Mafia e cea care furnizează fetele. Chiar crezi că Vinnie a chemat douăsprezece fete pe care întâmplător le cunoaşte?

— Da, el sau secretara lui. Cine ştie?

— Pe naiba. A plătit unui tip din breaslă, care le aduce din altă parte – Atlantic City, New England. Tipul ori e mafiot, ori plăteşte mafioţi ca să-şi asigure protecţia. Mafia încasează banii. Fetele se aleg doar cu droguri şi bacşişuri.

— De ce voiai să mă vezi?

— Noua ta prietenă.

— Care prietenă?

— Nu-ţi dai seama că ai relaţii cu o persoană din mafie?

Taggart râse. Era de aşteptat să se ajungă aici, într-o zi, dar fusese vina lui că grăbise lucrurile, dând buzna în camera ei de spital.

— O „persoană“ din mafie? Ascultă, habar n-am despre ce vorbeşti.

— Vorbesc despre Helen Rizzolo.

— Cum ai auzit de ea?

— Agenţii mei nu-i scapă din ochi pe cei angrenaţi în sistemul crimei organizate.

— Pariez ca s-au temut să-ţi spună că m-au văzut pe mine.

— Chris, eşti chiar nebun de legat? Ştii al dracu’ de bine că fraţii lui Helen Rizzolo sunt doi dintre cei mai afurisiţi bătăuşi din Brooklyn.

Taggart făcu din nou o glumă, încercând în acelaşi timp să-şi dea seama cât de multe ştie Tony. Decise să fie el însuşi şi să-şi ironizeze fratele pentru seriozitatea lui, dar hotărârea sa dură foarte puţin.

— Parcă Brooklyn nu făcea parte din teritoriul tău.

— Acum s-au mai schimbat lucrurile. Ai de gând să te mai întâlneşti cu ea?

— Ei, ce-i asta?

— Ţi-aş fi recunoscător dacă nu v-aţi mai vedea.

— Depinde, în parte, de ea. Nu sunt foarte sigur că mă place. De fapt, de la întâlnirea din spital mă tot evită.

— Bun. Ţine-o tot aşa.

— Treaba e deja pornită. Ce-o fi, o fi.

— Şi cu tata cum rămâne?

— Nu mă mai bate la cap.

— Chris, încearcă să gândeşti logic. Ai de gând s-o aduci acasă, s-o prezinţi rudelor? Ca mulţi alţi avocaţi şi procurori, Tony era în stare să descrie o scenă folosindu-se numai de voce. „Unchiule Vinnie, dă-mi voie să ţi-o prezint pe prietena mea din mafie. Ţii minte, mafia mi-a ucis tatăl. Helen, ţi-l prezint pe fratele meu, Tony, care l-a băgat la închisoare pe tatăl tău şi speră să facă acelaşi lucru cu fraţii tăi cei ticăloşi.“ Ei, cum îţi sună?

— Ar trebui să râd?

— Ar trebui s*ă gândeşti,* cretinule.

Trecură tăcuţi prin hol şi ieşiră pe trotuar.

— Un taxi, domnule? întrebă portarul, făcând semne spre strada goală.

— Două, se răsti Chris.

Era furios pe Tony pentru că prezentase lucrurile de parcă nu i-ar păsa de tatăl lor, când tocmai el îi inspira toate acţiunile.

Era aproape opt şi jumătate, iar agitaţia de seară a celor care se grăbeau să ajungă la teatru se terminase, dar taxiurile se împuţinaseră. Aşteptară într-o tăcere încordată. În cele din urmă portarul găsi un taxi, dar, în timp ce se contraziceau care din ei să meargă cu următorul, din hotel ieşi o pereche, soţ şi soţie, care ţipau unul la altul cu accent texan, furioşi din pricina întârzierii.

— Ţi-am spus să suni la teatru ca să nu înceapă reprezentaţia.

Chris se depărtă de taxi.

— Luaţi-l pe al nostru.

— Foarte, foarte drăguţ din partea voastră, băieţi, spuse bărbatul. Vă urez o seară plăcută…

— *Mişcă înăuntru!* răcni nevastă-sa.

Şi taxiul demară în trombă.

Fraţii se uitară unul la altul şi nu se putură abţine să nu zâmbească. Chris făcu semn spre Park Avenue, unde Turnul Taggart se înălţa către cer, învăluit de un şirag de lumini – reflectoarele utilitare.

— Vrei să vezi şantierul?

Tony ezită.

— De acord.

Tot în tăcere, merseră pe jos pe Park Avenue, până la şantier. Chris flutură mâna în semn de salut unui supraveghetor care încă mai lucra cu o echipă de muncitori, oarecum alarmat de apariţia şefului, apoi se îndreptară direct spre lift. Tony îl opri şi arătă spre un schelet de ţevi subţiri din afara clădirii.

— Ce zici de liftul de marfă?

— Ai dreptate! Hei, trimite-ne sus, îi strigă Chris pazniculuí.

Se urcară pe platformă. Motorul prinse viaţă şi liftul neacoperit pentru materiale începu să se ridice pe o latură a clădirii, deasupra luminilor de pe Park Avenue. Chris văzu pe chipul fratelui său un zâmbet tot mai larg.

— Ţi-a fost dor, nu-i aşa?

— Ţie nu? Când ai lucrat ultima oară la structura metalică a unei clădiri? Doamne, ia uită-te…

— Cum îţi mai merge?

— Muncesc până dau în brânci. Câte şaisprezece ore pe zi, şase zile pe săptămână. Tu?

— Tot aşa. Pe zi ce trece sunt tot mai multe de făcut. Tony?

— Ce-i?

Ajunseseră la înălţimea de la care puteau să vadă acoperişul clădirilor mai scunde. Zgomotul făcut de motorul liftului de marfa se estompa tot mai mult, şi scheletul clădirii era străbătut de un vânticel răcoros.

— Ofertele mele sunt încă valabile. Oferta numărul unu e aceea de a fi avocatul meu, consilierul meu general.

— Ţi-am mai spus că munca de consilier general seamănă cu cea de plasator al forţei de muncă. Sfârşeşti prin a angaja avocaţi adevăraţi care să-ţi facă treaba.

— Oferta numărul doi, asupra căreia insist în mod special, presupune o muncă cu adevărat grea pentru a-ţi câştiga existenţa – să fii partenerul meu.

— Am deja o slujbă.

— N-ai să fii procuror toată viaţa.

— Dar asta *este* viaţa mea.

— Ai tras vreodată cu ochiul la evoluţia părţii tale de moştenire?

— Ştii al naibii de bine că nu.

— Faci bani frumoşi, să ştii.

— Dacă mă mai baţi la cap cu chestia asta, o să donez totul cercetărilor pentru vindecarea gripei.

— Bine, bine. Să lăsăm asta. Dar oferta rămâne în picioare. Până la cât urcasem data trecută? Şase sute de mii plus secretare la orice oră din zi şi din noapte?

— Ţi-am spus, am un serviciu. Şi despre asta vreau să vorbim. Foarte serios. Ce se petrece?

— Nimic.

— Ai vizitat-o la spital. Ai angajat trei specialişti pentru un cucui pe splendidul ei cap. Asta înseamnă „nimic“.

— Ce să spun? Mi-a căzut cu tronc.

— Dar ştii cine e.

— Ştiu cu ce se ocupă familia ei. Ea însă nu e implicată.

— Dar tata…

— Indiferent cine şi ce sunt fraţii ei, asta nu înseamnă că Helen ar avea vreun amestec.

„Oare e o capcană?“ se întrebă Chris. Nu cumva Tony se afla deja pe urmele mafiei sale din umbră? Sau agenţii de supraveghere făcuseră legătura dintre ei atunci, la spital?

Liftul se opri, şi Tony sări pe planşeul de scândură. Chris îl privi cum cuprinde cu braţul o grindă verticală şi-şi ridică

privirea spre cer. Preţ de încă două etaje deasupra podelei acoperite cu lemn se înălţa o pădure de coloane, încadrate de grinzi verticale şi orizontale; cele trei macarale enorme le făceau să pară pitice. Cablurile verticale de susţinere şi braţele înclinate, unite la nivelul planşeului, se desprindeau unele de altele pe măsură ce se îndreptau tot mai sus, la o înălţime egală cu cea a douăzeci şi cinci de etaje, şi aruncau umbre în formă de V pe clădire, de parcă Turnul însuşi ar fi făcut semnul victoriei către stele.

Nu voia să-i arate lui Tony apartamentul de sticlă. Tony desconsidera orice lux şi dispreţuia ideea că un aranjament interior extravagant aducea sume de zece ori mai mari decât cele investite în el, prin reclama gratuită pe care o făcea. Taggart îşi spuse că a avut parte de destule critici pentru o seară şi că e mai bine să elucideze subiectul Helen.

— Cât de duri sunt fraţii ei? întrebă el.

— Cei mai răi.

— Nu e problema ta.

— Tu mi-ai transferat-o. Cum ai cunoscut-o?

— La o colectare de fonduri pentru o nouă şcoală parohială. Făcea parte din comitetul de construcţie.

— Tu ce căutai acolo?

— Biserica îmi cerea să fac o ofertă cu preţ scăzut. Ea era amfitrioana.

Adevărat şi verificabil. Fusese un cocteil aglomerat într-unul din localurile pentru nunţi deţinute de familia ei. El mersese acolo pentru o ultimă evaluare înainte să aleagă clanul Rizzolo pentru planul lui, şi, firește, nu vorbise cu ea. Asta s-a întâmplat după mai multe săptămâni de la răpire, când a vizitat-o la club şi a adus-o acolo, pe şantier.

— Nu ştiai cine e?

Chris răspunse pe un ton spăşit:

— Ba da, mi-am amintit-o, ştii tu, de pe vremea când era doar o puştoaică. Mai ţii minte seara aceea?

— Sigur că da. Mai ţin minte şi cât de urât s-a uitat la mine când l-am închis pe taică-său.

— Ei bine, am vrut s-o văd mai de aproape. Eram intrigat. M-am uitat mai bine la ea şi mi-a plăcut ce-am văzut. O persoană care e mai mult decât fiica unui mafiot. E dură, într-adevăr. E puternică, e extrem de independentă, e al naibii de singură. Îi place muzica şi este atât de frumoasă încât îţi taie respiraţia. Ce altceva aş mai putea adăuga?

— Aşadar, când v-aţi cunoscut?

— Cam pe la jumătatea lunii mai.

— Ştiai că, după vreo săptămână, a fost răpită?

— Răpită? Cum adică?

— Răpită. Luată şi dusă undeva. Nu ţi-a spus?

— Ţi-am zis, nu suntem aşa de apropiaţi.

— Nu sunteţi apropiaţi? Asistentele spuneau că aruncai cu bancnote de o sută de dolari ca un apucat prin secţia de urgenţă. Cum ai aflat că e în spital?

— Stai o clipă. Ce vrei să spui cu răpirea? Cine a răpit-o?

Tony ridică din umeri.

— A fost un fel de problemă de familie.

— I s-a făcut vreun rău?

— S-a întors după câteva zile şi totul s-a muşamalizat foarte repede, aşa că presupun că au rezolvat-o între ei.

— Are vreo legătură cu bomba?

Tony ridică iarăşi din umeri. Taggart nu-şi putea da seama dacă fratele lui vrea să spună că nu ştie, sau refuză să răspundă.

— Cum ai aflat că e în spital? Mi s-a spus că ai ajuns acolo la douăzeci de minute după ce au adus-o.

— Am auzit la radio. Am sunat la hangar. Poliţiştii mi-au spus.

Şi asta se putea verifica, fiindcă exact aşa se întâmplase. Auzise ştirea în maşină, sunase şi ajunsese la spital la mai puţin de jumătate de oră după ea.

— Pot să te întreb ceva? zise Tony.

— Până acum n-ai avut nicio reţinere.

— De ce nu te însori cu Chryl sau cu Vicky?

Chris rânji.

— N-aş putea să mă însor doar cu una, şi-atunci te-aş avea din nou pe cap, cu acuzaţii de bigamie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, însoară-te cu cineva. Aşază-te şi tu la casa ta, ca să te mai potoleşti.

— Eu? Tu ce cusur ai?

— Eu sunt prea ocupat.

— Şi dacă m-aş însura cu Helen Rizzolo?

— Ai putea s-o însoţeşti la închisoare, când îl vizitează pe taică-său. Ştiai că ea e intermediarul între tatăl şi fraţii ei?

— Nu ştiu aşa ceva. Iar tu, probabil, nu faci decât să presupui.

— Ea ştie că tu m-ai ajutat să-l trimit la răcoare?

— Ai de gând să-i spui?

— Mi-ar plăcea foarte tare, pentru că asta ar pune capăt oricărei relaţii între voi. Dar n-am s-o fac.

— Mulţumesc.

— N-ai pentru ce să-mi mulţumeşti. Ai fost o sursă confidenţială şi am promis să nu te deconspir.

— Un om de cuvânt.

— În plus, dacă i-aş spune, fraţii ei te-ar omorî. Şi ţin prea mult la tine ca să admit aşa ceva.

Tony îşi scoase haina şi cravata, îşi descheie nasturii de la manşetele cămăşii şi se căţără pe grinda verticală, fixându-şi picioarele în inelele laterale de sprijin şi ridicându-se cu ajutorul palmelor.

— Unde te duci?

Tony se urcă până la bârna verticală, o escaladă şi se prinse de următoarea grindă orizontală. Chris îl pierdu în întuneric. Îşi scoase la repezeală papionul şi haina de la smoching şi porni pe urmele lui. Tony şedea călare pe cea mai de sus bârnă orizontală, la zece metri deasupra planşeului de scândură şi la nouăzeci şi şase de etaje distanţă faţă de nivelul străzii.

— Chiar ai crezut ce mi-ai spus despre fetele aduse de unchiul Vinnie? Că nu fac decât să câştige şi ele un bănuţ în plus?

Bucuros că fratele său schimbase subiectul, Taggart începu să argumenteze.

— Nu pot să evaluez mereu moralitatea tuturor.

— Chris, Chris. Ştii, uneori cred că eşti cu adevărat ceea ce te prefaci a fi.

— Anume?

— Un simplu om de afaceri. Un geniu când e vorba de construirea zgârie-norilor, dar, altfel, doar un nătâng fericit şi norocos. Fără supărare.

— Sigur, fără supărare.

Rămaseră locului, Tony uitându-se tăcut la priveliştea oraşului, iar Chris punându-şi tot felul de întrebări. Oare Tony se simţea singur când, pentru moment, nu avea prea multe lucruri de făcut, aşa cum i se întâmpla şi lui uneori? Oare acesta era unul din rarele momente când Tony, simţindu-se puţin singur, încerca să repare lucrurile, să adune cioburile rămase din familia lor? Voia oare doar să vorbească, şi-atât? Se folosise de Helen Rizzolo ca de un pretext?

Tony nu avea confidenţi în biroul procurorului general, datorită reputaţiei sale de om de gheaţă pe care şi-o cultivase pentru a-şi masca tinereţea. Faptul că muncea atât de mult îl împiedica să stabilească vreo relaţie de prietenie în afara biroului. Femeile se simţeau atrase de el, aşa cum se întâmplase dintotdeauna; nimfele erau atrase de puterea lui, iar mamele se înduioşau închipuindu-şi că zăresc ceva vulnerabil în adâncul fiinţei lui. Aproape se căsătorise în timpul colegiului, în anul în care murise tatăl lor, şi apoi încă o dată în Washington, când lucrase pe timpul verii la biroul procurorului general. De atunci, Tony refuzase să se mai implice serios, ca un atlet de modă veche care se teme că femeile îi vor secătui puterea. Trecea de la o femeie la alta, preferându-le pe cele la fel de preocupate

de carieră ca şi el; Chris trebuia să fie de acord că şi el ar fi procedat la fel dacă n-ar fi fost Chryl şi Victoria, care, în felul lor, îi echilibraseră viaţa. Asta, până nu demult, căci legăturile lui cu Helen Rizzolo schimbaseră totul.

Tony se ridică şi porni pe grinda orizontală care mărginea structura înaltă de trei sute de metri.

— Uşurel. E întuneric, şi porţi pantofi de stradă.

Tony păşea cu multă siguranţă pe grinda de oţel lată de treizeci de centimetri, spre cel mai apropiat cablu de susţinere al unei macarale. Chris urmări umbra abia conturată a fratelui său, simţindu-se în parte nebun, în parte viteaz şi destul de paranoic.

Într-un fel sau altul, în seara aceea Tony nu părea apăsat de singurătate. Era distant, stăpân pe situaţie şi chiar mai mulţumit de sine decât de obicei. Chris îl ajunse din urmă lângă cablu şi se aşează din nou călare pe grindă. Muncitorii lăsaseră macaraua într-o poziţie aproape verticală, astfel că V-ul dintre braţ şi cablul de susţinere era foarte strâns, cele două braţe fiind oarecum paralele.

Chris îşi reaminti că manevrele înşelătoare şi complicate fac parte din viaţa *lui,* nu din viaţa lui Tony. Tony îşi construia cazurile la tribunal într-o manieră directă, în acelaşi fel în care muncitorii montau un schelet de oţel, ridicând coloane, conectându-le cu grinzi orizontale şi verticale, turnând un planşeu, punând la treabă macaralele ca să ridice alte coloane… Chris ştia că, dacă Tony ar fi avut vreo idee despre acţiunile lui, ar fi atacat problema direct.

Fără niciun avertisment, Tony păşi dincolo de grindă.

— *Ce…*

— Te joci cu focul.

Vocea lui Tony venea de undeva, din întuneric, de la câţiva metri distanţă. Sărise pe cablul macaralei, şi Taggart îl auzea cum urcă. Sări şi el pe cablu şi se caţără după el, deşi nu putea să-l vadă pe Tony în lumina slabă – în parte a oraşului, în parte a stelelor.

— Unde naiba eşti?

— Stai aşa, am o lanternă de buzunar.

Micul fascicul de lumină albă sclipi undeva în lateral. Chris râse. Fiecare se urcase pe alt braţ. Tony se ţinea de braţul uşor înclinat al macaralei, iar Chris se afla pe cablu, la vreo doi-trei metri distanţă. Stătură amândoi tăcuţi o vreme, ascultând şuieratul vântului. Chris îşi aminti un lucru pe care Tony evitase să-l discute ceva mai devreme.

— Ce voiai să spui când ai afirmat că şi Brooklyn face parte din teritoriul tău?

— Procurorul general a creat o nouă agenţie de luptă împotriva crimei organizate, o nouă Strikeforce, mixtă, care acoperă întregul oraş, Long Island, Connecticut şi New Jersey.

— Cine e noul şef?

— Se află sub incidenţa procurorului federal pentru Districtul de Sud, aşa că Arthur Finch o controlează.

— Dar cine-o conduce?

— Mi-a oferit mie conducerea.

Taggart rămase cu privirea în gol. Probabil că totul era de dată foarte recentă, deoarece nici Reggie, nici Jack Warner nu-l informaseră. Aşadar, asta ascundea Tony: nu vreun plan înşelător, ci ceva cu mult mai rău. O nouă agenţie în mâinile răzbunătoare ale fratelui său constituia o ameninţare mortală pentru mafia sa din umbră.

— Nu eşti cam tânăr pentru postul ăsta?

— Am relaţii la Washington de pe vremea când am lucrat acolo pentru procurorul general. S-au gândit că am ajuns să cunosc destui oameni potriviţi pentru a face să coopereze celelalte agenţii.

— Ai acceptat?

— În prezent negociem amănuntele. Încerc să obţin maximum de autonomie pe care Arthur e dispus să mi-o cedeze.

— De ce nu vii să lucrezi cu mine?

— Ce? Ţi-ai pierdut minţile? Mă lupt de zece ani pentru această Strikeforce.

— Tony, vrei să rămâi în serviciul public, şi asta-i bine. Dar trebuie să-ţi lărgeşti orizontul, să câştigi experienţă, să înveţi cum merg afacerile, cu mecanismele lor cu tot.

— Nici nu-ţi închipui cât de multe lucruri despre afaceri poţi învăţa acuzând de corupţie nişte afacerişti veroşi.

— Dar ai nevoie de experienţă managerială.

— Chris, am patruzeci de subalterni direcţi şi sute de agenţi federali în subordine. În postul ăsta nou, conduc o armată.

Exact ceea ce-l îngrijora pe Taggart.

— Şi cum rămâne cu politica? întrebă el, încercând să găsească o cale de a-l despărţi pe fratele său de noua Strikeforce.

— Ce-i cu politica?

— Un tip ca tine ar trebui să intre în politică.

— Poate, într-o zi. Dar acum am alte priorităţi.

— Câtva timp petrecut în lumea afacerilor te-ar pune în legătură cu oamenii potriviţi. Ce naiba, primarul New Yorkului mă sună de două-trei ori pe săptămână; stau la taclale cu guvernatorul – ştiu că şi tu, dar mai mult ca prieten al tatei. Eu discut altfel cu ei. Te pot pune în legătură cu senatori şi membri ai Congresului, cu liderii de partid. Ai nevoie de ei ca să candidezi. Mi-ar plăcea tare mult dacă ai veni să lucrezi cu mine.

— Dar procuratura federală mi-a oferit tot ce am nevoie ca să distrug mafia.

— Nu poţi să distrugi mafia pe calea asta.

— Cunoşti tu una mai potrivită?

— Sigur că nu, zise Chris repede. Dar…

— Aşa că e singura cale.

Taggart îşi lipi obrazul de metalul rece. Se uită în jos şi simţi brusc înţepătura fricii. Oricine poate să cadă.

— De asta ai dat buzna la petrecerea unchiului Vinnie?

— Sigur că da. Trebuia să spun cuiva.

Simţămintele celor doi fraţi circulau între braţele macaralei. Chris avu senzaţia că Tony îi întinde o plasă de

siguranţă.

— Stai acolo!

— Aşteaptă!

Dar Chris îşi fixase deja privirea pe muchia neagră a braţului macaralei; îşi încordă picioarele şi făcu un salt în întuneric. Ceva îi atinse umărul, apoi îşi simţi pieptul lovind metalul rece. Se agăţă de braţul de oţel. Îşi fixă picioarele, linse tăietura proaspătă din palmă şi se uită împrejur.

— Tony? Unde naiba te-ai dus?

— Aici.

Vocea fratelui său venea din spate, de pe cablul pe care Chris tocmai îl părăsise.

— Ţi-am spus să aştepţi. Şi eu am sărit.

Chris se lipi de bârna metalică, cu inima bătând repede.

— Descotoroseşte-te de femeia aia, strigă Tony.

— Ce, ţi s-au aprins şi ţie călcâiele după ea?

— Nu glumesc.

— Tony, m-am îndrăgostit rău de tot. Am de gând să merg până la capăt, să văd ce se întâmplă. O să fac tot ce-mi stă în puteri ca s-o determin să treacă de partea mea.

— Îţi va aduce numai necazuri.

— Mie, nu. Poate ţie, şi dacă e aşa, îmi pare rău.

— Şi dacă-i arestez fraţii? Îţi poţi închipui cum va reacţiona presa când va face legătura între noi?

— Presupun că va scoate articolele despre clinica de avorturi pentru călugăriţe de pe prima pagină din *Post.* Ai să-i arestezi pe fraţii ei?

— Exact despre asta vorbeam. Va pune o barieră între noi.

— Gata cu Omul din Umbră?

— Nu mai pot să vorbesc cu tine, pentru că sunt adjunctul procurorului federal.

— Dar eu sunt fratele tău.

— Care împarte perna cu fiica lui Don Eddie Rizzolo.

— Vrei să tragi şi tu cu urechea la ce vorbim noi?

— *Nu te juca cu mine.* E un lucru serios, frăţioare. Dacă aş putea să pun capăt situaţiei ăsteia, aş face-o.

— Când eram mai mici, ai rezolvat asemenea situaţii, dându-ţi întâlnire cu prietenele mele. De ce nu şi cu Helen Rizzolo?

— M-am şi întâlnit cu ea.

— Ce?!

— În vara când am cunoscut-o, prostule. Am ieşit cu ea.

— Prostii. Te-ai întors la Harvard a doua zi.

— Am venit de la Boston ca s-o văd.

— Ticălosule!

— Hei, asta a fost acum zece ani.

Pe Taggart îl surprinse intensitatea cu care suferea aflând aşa ceva; deşi se simţea un mare cretin, nu se putu abţine să nu întrebe:

— Aţi făcut-o?

— Nu-i treaba ta.

— Ticălos nenorocit!

— De ce te superi pe mine? Era şi ea pe-acolo.

— Ea n-are niciun amestec. Te-am rugat pe *tine* să nu te atingi de ea. M-ai tras pe sfoară, frăţioare.

— Asta a fost acum zece ani, repetă Tony. Hai s-o lăsăm baltă.

— Aş vrea să crezi în corectitudine la fel de mult cum crezi în afurisita aia de justiţie.

Spre surprinderea lui, Tony îşi ceru scuze.

— Îmi pare rău. A fost ultima oară când am făcut aşa ceva. Ţi-am spus acum câţiva ani că nu mă mai amestec în relaţiile tale.

— Trebuie să fi sunat ciudat rechizitoriul împotriva tatălui ei.

— Foarte. Desigur, mai întâi am obţinut aprobarea lui Arthur.

— Bineînţeles.

— Ceea ce vreau eu să subliniez acuma este că Helen Rizzolo aduce numai necazuri, şi, atâta timp cât nu renunţi

la ea, nu mai putem discuta nimic legat de slujba mea.

Taggart zâmbi în întuneric. Lucrul cel mai important era să-şi protejeze legătura cu Strikeforce, dar nu rezistă să nu-l sâcâie pe Tony, ca pedeapsă pentru că-l trădase.

— Nu mai putem vorbi? Şi dacă ţi-aş spune că am auzit de o tranzacţie cu heroină care va avea loc săptămână viitoare?

— Sună la 911.

— Cinci sute de kile.

— Cinci *sute?!*

— Aşa am auzit.

— De la cine?

— Nu de la ea, şi asta-i tot ce am de gând să-ţi spun. Noapte bună, frăţioare.

— Stai o clipă.

— Credeam că nu putem vorbi.

— *Cinci sute de kilograme?* Unde?

Taggart zâmbi din nou. Oamenii lui Reggie se ocupau deja de transmiterea zvonului prin diversele agenţii din slujba justiţiei, aşa că, de bună seamă, subalternii lui Tony aflaseră deja.

— Park Avenue.

18

— Mă bucur foarte mult că ai reuşit să vii, Chris.

Gazda lui Taggart, un omuleţ mărunt cu strângere de mână blândă şi reputaţia de a fi cel mai volubil savant în domeniul muzicii din ultimii patruzeci de ani, îl întâmpină cu efuziune în holul aglomerat al apartamentului de pe East Side pe care-l folosea drept galerie de artă şi sală de muzică. Taggart citise în timpul colegiului manualul scris de el, fără să-şi închipuie nicio clipă că, peste ani, se va număra printre cei patruzeci-cincizeci de invitaţi ai lui la o serată muzicală. Gazda îi făcu cunoştinţă cu compozitorul, care părea agitat şi fericit în egală măsură, şi cu soprana îmbrăcată într-o rochie lungă, verde, ce urma să-i interpreteze noua lucrare. Cei doi plecară grăbiţi, iar Taggart mărturisi:

— E pentru prima oară când sunt invitat la o astfel de serată.

— Băiete dragă, pregăteşte-te să faci faţă unei avalanşe de asemenea invitaţii, din momentul în care se va afla că Taggart Realty promovează tinerii interpreţi.

Aruncă o privire spre holul invadat de un nou val de invitaţi care abia ieşiseră din lift, şi întrebă politicos:

— Cunoşti pe cineva de aici?

Printre oaspeţii lui se numărau bărbaţi şi femei care, presupunea Taggart, erau muzicieni, apoi bărbaţi în vârstă, vizibil înstăriţi – patroni ai artelor – însoţiţi de consoartele lor acre, precum şi câteva figuri cu renume: o feministă înflăcărată, un scriitor şi un reprezentant al primăriei, respectiv adjunctul primarului pe probleme de construcţii,

care-i provoca dureri de cap în privinţa proiectului stadionului.

— Cine e femeia aceea?

— Nu-i aşa că are o figură exotică? Am ţinut odată o prelegere la Sarah Lawrence, şi ea a venit să vorbească cu mine, captivată de o teorie a conspiraţiei potrivit căreia un ticălos cremonez pe nume Guandignini i-a păcălit, vreme de două secole, pe artizanii care confecţionau viori, făcându-i să creadă că Stradivarius, Amati şi Guarneri foloseau lemn netratat.

— Cum o cheamă?

— Helen Rizzolo. Vine întotdeauna singură. Vrei să-ţi fac cunoştinţă cu ea?

— Nu, mulţumesc. Văd că mai vin şi alţi invitaţi.

— În cazul ăsta, găseşti barul în dormitor. Se vor aduce şi ceva gustări, după care o să vă rog pe voi, tinerii, să aşezaţi scaunele pentru spectacol.

Taggart găsi nişte vin alb, apoi se întoarse în sufragerie. Helen purta o rochie neagră de cocteil, puţin cam prea îndrăzneaţă, după părerea lui. Părul ei negru tăciune era mai scurt decât când o văzuse la spital, pieptănat în aşa fel încât să-i lase tâmplele dezgolite, într-un mod elegant pe care Victoria şi Chryl l-ar fi aprobat în mod sigur. Purta cercei cu diamante şi, când se întoarse cu faţa spre el, absorbită de unul din numeroasele tablouri, Taggart văzu pe pieptul ei un colier cu un singur diamant mare.

În momentul în care se apropie mai mult, îşi revizui părerea despre rochia ei. Şi alte femei arboraseră ţinute asemănătoare, numai că trupul ei făcea ca rochia să arate altfel. Un european sclivisit profită de faptul că examina un tablou pentru a intra în vorbă cu ea; Helen ridică privirea spre el şi-l ascultă cu atenţie, făcându-l pe Taggart să simtă un junghi de gelozie.

Se plimbă o vreme prin cameră, aşteptând momentul potrivit pentru a „da peste ea“ ca din întâmplare, şi s-o

întrebe dacă vrea să stea lângă el în timpul spectacolului. Adjunctul primarului îl salută ironic.

— De când eşti un susţinător al artelor, Chris?

— Sunt un potenţial candidat pentru demolarea clădirii Carnegie Hall.

Soţia adjunctului primarului înţepeni înainte ca el să înceapă să râdă, după care plecă hotărâtă spre bar. Locul ei fu ocupat imediat de Kenny Adler, un tip de la relaţii cu publicul pe care Taggart învăţase să-l trateze ca pe un membru al administraţiei primăriei. Cu un ochi la Helen, care încă nu-l observase, întrebă:

— Ce mai aşteptaţi ca să vă daţi acordul pentru stadionul meu?

— Reevaluăm riscurile, replică amabil adjunctul primarului.

— Nici măcar nu-s banii voştri. Pentru numele lui Dumnezeu, nu puteţi să-i vârâţi în tărtăcuţa aia cheală ideea că singurul lucru de care am nevoie e acceptul entuziast al oraşului? De obţinerea fondurilor mă ocup eu. Nu trebuie decât să-mi îmbunătăţiţi imaginea.

— Şi dacă ratezi proiectul, primarul o să treacă drept fraier.

— Am dat eu chix cu vreo clădire?

— Înălţimea sa nu vrea să fie implicat în primul chix. Un stadion înseamnă mult mai mult decât o simplă clădire. Şi e incomparabil mai riscant.

— Vrei să-mi spui că un stadion n-ar fi bine venit în Manhattan? La doi paşi de centrul de conferinţe? Cu acces la un tronson de metrou subvenţionat din fondurile statului? Care-i problema?

Adjunctul primarului privi înjur.

— N-ai auzit de la mine. Circulă ideea că un stadion acoperit, cu loji în valoare de milioane de dolari, e ceva gen „pâine şi circ“.

— Şi suntem într-un an electoral, intră în vorbă Adler. Din nou.

— Şi ce vrea Înălţimea sa de la mine? Un zgârie-nori pentru cei cu venituri mici, în vârful stadionului?

Helen continua să-l asculte cu interes pe european, care o conducea spre un al doilea tablou. Taggart îşi scoase portofelul, şi din el carnetul de însemnări.

— Domnule adjunct, să ştii că mi-ai dat o idee formidabilă. Vrei ceva într-adevăr trăsnet? Ceva ce primarul să poată folosi pentru imaginea lui? Uite. Desenă o sferă mare cu stiloul său de aur. Ăsta-i stadionul, da?

— Renumitul stadion alb, acoperit.

— Acum, priveşte!

Desenă deasupra sferei o piramidă înaltă, subţire.

— Ce-i asta?

— Cea mai înaltă clădire din lume.

Ideea i se contura cu claritate în minte. Ar fi trebuit să se gândească mai demult la aşa ceva şi de bună seamă că ar fi făcut-o, dacă n-ar fi dus două vieţi paralele.

— O clădire foarte, foarte înaltă *deasupra* cupolei. Două sute de etaje. La etajele inferioare un hotel care să deservească centrul de conferinţe, iar mai sus, apartamente pentru oameni de afaceri. Chiar şi ceva spaţii ale primăriei între ele, astfel încât primarul să poată locui acolo atunci când joacă echipele noastre.

— O clădire foarte înaltă înghite o mulţime de bani, protestă adjunctul primarului.

— Pierzi din vedere esenţialul. Banii nu contează în cazul unui proiect de asemenea anvergură. Întreabă-l pe Kenny. New York-ul are nevoie de o clădire care să le depăşească în înălţime pe toate celelalte.

— Cât ar costa?

— E vorba de miliarde, recunoscu Taggart, dar un asemenea proiect are capacitatea de a atrage, la rândul său, bani. Pariez că aş putea să-l obţin fără acordul Corporaţiei de Dezvoltare Urbană. Ducă-se naibii statul. Putem să ne descurcăm foarte bine pe plan local.

Adjunctul primarului se arătă interesat, fiindcă, aşa cum ştia şi Taggart, primarul respingea categoric ideea să cedeze controlul organismelor independente cum era Corporaţia de Dezvoltare Urbană.

— Are şi un nume? întrebă Adler.

— Are un nume pe care se vor înghesui toţi să-l folosească pentru a-şi populariza produsele: Super-Turnul Manhattan.

Adler zâmbi:

— Primarul ar fi încântat să facă în aşa fel încât stadionul Jersey Meadowlands să pară un muşuroi de furnici.

— N-ar strica să luăm prânzul împreună, într-o zi, îi spuse lui Chris adjunctul primarului.

— Săptămâna viitoare iau *cina* cu guvernatorul. Ţine minte că ți-am dat ţie prima şansă. Ne vedem mai târziu.

Traversă repede camera. Europeanul fusese chemat să ajute la aşezarea scaunelor pliante, iar Helen inspecta aperitivele. Se întinse să ia un crevete, dar Taggart i-o luă înainte.

— Scuză-mă.

— E al meu, spuse ea pe un ton glacial. Iar tu eşti un ticălos pentru că mă urmăreşti atât de asiduu.

— Voiam să te văd.

— Eu am venit să ascult muzică. Nu pentru afaceri.

— De afaceri se ocupă Reggie.

— Lasă-mă în pace. Fraţii mei sunt în pragul nebuniei tot aşteptând să apară Cirillo pe stradă într-un tanc, iar tu mă manevrezi de parc-aş fi o marionetă. Crede-mă, am şi eu nevoie să respir din când în când.

— M-a costat o sută de mii de dolari invitaţia din seara asta.

— Ce vrei să spui?

— Mă eviţi sistematic în ultima vreme. Când am auzit că vii aici, am creat un fond pentru un concert de muzică de cameră în noua mea clădire. L-am angajat pe amfitrionul nostru să aleagă interpreţii.

Helen zâmbi şovăitor.

— Doar ca să mă vezi?

— A meritat fiecare bănuţ.

— O să mai obţii şi o reducere la impozite.

— Vrei să cinăm după concert?

— Nu, mulţumesc. Băieţii din maşina mea intră în alertă dacă întârzii prea mult.

Lumina soarelui, reflectată de apele râului, se strecura prin sticla uşilor înalte ale sălii de bal din reşedinţa aflată la sud de Croton-on-Hudson, învăluia plafonul ornamentat şi scălda nişa din zid, prevăzută cu un sistem de control al umidităţii, căzând pe conul perfect de heroină pură. Micul munte alb ca neaua, dar cu un aer ameninţător, cu diametrul de un metru douăzeci şi înalt de un metru, dac-ar fi fost alcătuit din fainã ar fi ajuns pentru prepararea a cincizeci de prăjituri, iar dac-ar fi fost de zăpadă, s-ar fi dovedit suficient pentru construirea unei fortăreţe în curte.

Negustorul de artă de la care agenţii lui Taggart cumpăraseră casa transformase sala de bal într-o galerie de tablouri şi instalase seiful zidit în perete, pe care Reggie Rand îl minase în eventualitatea că ar fi fost descoperit de hoţi sau de poliţie. Arseseră toate ambalajele care ar fi putut da indicii despre diversele surse de provenienţă ale heroinei – legăturile lui Reggie din Birmania, China şi India – şi amestecaseră întreaga cantitate, formând un morman anonim. Acum, purtând măşti chirurgicale, mănuşi de cauciuc şi halate de spital, puneau heroina în pungi pentru a o vinde lui Mikey nebunul.

Reggie băgă ţeava aspiratorului de praf în muntele de heroină. Se formă o cută adâncă, de parcă s-ar fi săpat o peşteră dedesubt, şi coasta muntelui alb începu să se prăbuşească. Granulele de heroină erau absorbite de ţeava aspiratorului cu un sâsâit. Când sacul se umplu, motorul se opri automat. Reggie desfăcu aparatul şi scoase cu grijă sacul doldora, care cântărea aproape un kilogram.

Alegând la întâmplare un sac, pe la jumătatea operaţiei, Taggart strecură în el un dispozitiv electronic de semnalizare. Dispozitivul era un emiţător radio, pe care-l cumpărau de obicei oamenii de afaceri îngrijoraţi de perspectiva de a fi răpiţi. Putea fi ascuns într-o servietă, fixat pe o maşină sau, într-o variantă minusculă, implantat chirurgical sub piele, sursa de alimentare fiind energia nucleară. Dispozitivul lui Reggie fusese modificat, prin aplicarea unui comutator ce putea fi acţionat prin telecomandă, ceea ce îi permitea lui Taggart să activeze emiţătorul de la distanţă, *după ce* oamenii lui Cirillo terminau verificarea heroinei în căutare de dispozitive electronice ascunse, şi să comunice cu exactitate agenţilor Strikeforce destinaţia drogurilor lui Mikey Nebunul.

Reggie înveli sacul aspiratorului într-o folie specială de plastic, sigilabilă la cald, folosită la ambalarea produselor alimentare, şi-l aşează alături de altele pe un cărucior de marfă. Când acesta se umplu, îl încărcară într-un camion argintiu pe care fusese înscris numele unui angrosist din Long Island.

Taggart cunoştea riscurile la care se expunea manevrând el însuşi heroina, dar pericolul ar fi crescut dacă ar fi angajat oameni special pentru asta, deoarece toţi, chiar şi profesionişti, erau înnebuniţi după profit. Cum îi plăcea lui Reggie să-i amintească, în mintea fiecărui om se află întipărită o cifră dincolo de care uită regulile. Ca atare, Reggie urma să parcheze camionul la Hunts Point Market înainte să-şi informeze oamenii unde se află marfa şi cui s-o livreze, asta în eventualitatea că agenţilor săi le-ar putea veni idei personale. În plus, nu avea să le spună că în seara aceea fac o tranzacţie înşelătoare.

Câteva ore înainte de ivirea zorilor, Taggart şi Reggie aşteptară într-o zonă de pe Park Avenue, spre nord, în apropierea liniei de cale ferată Metro North Amtrack. Strada era înţesată de camioane şi dube care se îndreptau

spre pieţele din centru. Un camion plin de antene radio intră pe sub arcada care ducea în 104th Street pe sub şinele de cale ferată.

— Asta-i escorta lui Cirillo, spuse Reggie.

Oamenii din maşină verificau zona, pentru a se convinge că nu există emiţătoare ale poliţiei sau dispozitive de urmărire. După un timp, camionul se retrase şi se îndreptă spre centru, fiind urmat de o dubă hârbuită.

— Laboratorul mobil şi casa de bani.

Apoi sosi Ronnie Wald, la volanul camionului argintiu pe care îl încărcaseră Taggart şi Reggie în Croton. Pe camion scria „Sam Golden Purveyors“. Îl urma îndeaproape un fals taxi, care, la rândul lui, era însoţit de un altul. Reggie examină măsurile de precauţie cu o privire apreciativă.

— Îmi place Wald.

Apoi intră şi el pe Park Avenue, într-un alt aşa-zis taxi. Taggart stătea pe locul din dreapta, uitându-se în urmă. Truismul care domina viaţa duşmanilor lui Taggart ajunsese un laitmotiv şi pentru propria viaţă: când venea vorba de traficul de heroină, îşi făcea mai puţine griji din pricina poliţiei decât din cauza criminalilor. Adevăratul pericol, mult mai iminent decât arestarea, îl reprezenta posibilitatea de a fi escrocat sau ucis.

Camionul lui Wald opri la intrarea pieţei de pe 112th Street, sub un indicator vopsit în culori vii pe care scria „La Marqueta“, cum era cunoscută Piaţa Park Avenue – un vast centru comercial pentru produse alimentare şi îmbrăcăminte – în Harlem. Wald pătrunse cu camionul în piaţă. Îl urmară oamenii săi din falsul taxi. Agenţii lui Cirillo, aflaţi deja înăuntru, urmau să analizeze heroina în timp ce Wald verifica plata – douăzeci de milioane de dolari în numerar şi obligaţiuni la purtător.

— A sosit timpul să facem un erou din Jack Warner, spuse Taggart.

Reggie porni maşina şi merse până la un telefon public de pe Lexington Avenue. Taggart formă numărul de la

biroul procurorului federal şi puse peste microfon o „batistă electronică“ – un model portabil al dispozitivului de modificare a vocii pe care-l foloseau martorii secreţi la şedinţele Comisiei Prezidenţiale de Luptă împotriva Crimei Organizate.

— Dă-mi-l pe Jack Warner. Spune-i că e IC-12.

Informatorul Confidenţial Doisprezece era numele codificat folosit de Warner pentru a identifica sursa cu voce modificată electronic care-l sunase în urmă cu o săptămână cu privire la o presupusă tranzacţie cu heroină a lui Cirillo. Nu avea de unde să ştie că sursa e Taggart, nici că acesta împreună cu Reggie împrăştiaseră zvonul cu multă grijă, recurgând la diverşi indivizi pentru a informa o mulţime de agenţi. Detaliile exacte despre tranzacţie, momentul şi persoanele implicate difereau de la o relatare la alta, dar fiecare informator indicase Park Avenue drept loc de desfăşurare şi menţionase o cantitate de cinci sute de kilograme. Reggie aflase că operaţiunea de interceptare iniţiată în grabă de Strikeforce a primit numele de cod „Park Avenue“, deşi nimeni nu putea decât să presupună unde anume, din întinderea de o sută optsprezece cvartale de pe Park Avenue, se va desfăşură tranzacţia.

— Marfa e în camion, spuse Taggart când Warner răspunse.

Propria-i voce, modificată, se auzea şi în receptor, de parcă ar mai fi fost cineva pe fir.

— Sun din nou peste zece, cincisprezece minute.

— Ai vreo idee unde? veni răspunsul neîncrezător.

— Încă nu. Dar ştiu că e vorba de cinci sute de kile.

Warner întrebă, cu o voce blândă:

— Prietene, vrei să-mi spui de ce faci forţelor de ordine acest serviciu?

După o noapte lungă de aşteptare şi de fumat excesiv, Warner şi colegii lui începuseră să se întrebe dacă nu cumva cineva le joacă vreo festă. Înainte de a închide

telefonul, Taggart dădu un răspuns care să i se pară plauzibil poliţistului corupt:

— M-au tras pe sfoară.

Se întoarseră la La Marqueta, unde se descărca marfa din zeci de camioane. Cinci minute mai târziu apăru Ronnie Wald, la volanul dubei hârbuite. Coborî geamul de pe partea lui – semnalul convenit pentru a confirma că în dubă se găseşte prima tranşă a plăţii pentru heroină – şi porni spre vest escortat de taxiurile clandestine.

— Eşti sigur că Wald o să livreze banii? întrebă Taggart.

— Nu, nu sunt sigur, răspunse Reggie bine dispus. Douăzeci de milioane de dolari reprezintă cea mai tentantă sumă pe care a transportat-o el vreodată. Totuşi, cred că l-am convins că sunt genul de om care ar putea să-i provoace coşmaruri. Banii contează mai puţin în raport cu şansa de a pleca de-aici.

În clipa următoare apăru camionul pe care scria Sam Cordon Purveyors, plin cu heroină, şi se îndreptă spre est. Reggie se luă după el. Dar, după câteva cvartale, trebui să oprească la un semafor, căci la colţul străzii se afla o maşină de patrulare a poliţiei. Camionul cu heroină trecu mai departe, coti şi apoi dispăru.

— Roagă-te să fi terminat verificarea electronică, spuse Taggart.

Apoi apăsă comutatorul dispozitivului de urmărire, şi emiţătorul pe care-l îngropaseră în punga cu heroină scoase un ţiuit puternic. El întinse o hartă a New York-ului şi, după ce semaforul arătă verde, Reggie porni în direcţia indicată de sunet. Merseră mai departe spre est. Taggart verifică ruta pe hartă.

— Un telefon!

Formă din nou numărul lui Warner de la intersecţia First Avenue cu 125th Street.

— Marfa se îndreaptă spre podul Triborough.

Jack Warner era iritat.

— Ai spus Park Avenue! Oamenii mei au înţesat locul.

— Au fost în Park Avenue. Acum se îndreaptă spre pod. E un camion argintiu pe care scrie Sam Gordon Purveyors. Dacă nu citesc în ziarul de mâine un articol despre asta, o să-l sun pe şeful Strikeforce să-i spun că ai dat-o-n bară.

Alergă spre maşină.

— Prinde-i din urmă, în eventualitatea că n-au să reuşească.

Porniră în viteză pe o cale de acces către pod mai puţin circulată. Camionul tocmai plătise taxa de traversare; porni mai departe, trecu peste pod şi apoi o luă pe Astoria Boulevard. Încă nu se vedea nici urmă de FBI. Taggart duse mâna spre telefonul celular.

— Stai puţin.

O maşină neagră, pe acoperişul căreia se afla un mic girofar roşu – FBI – îi depăşi în viteză. Camionul acceleră; o a doua maşină trecu pe lângă Taggart şi Reggie. Apoi, dinspre aeroportul La Guardia apăru o maşină de patrulare a poliţiei newyorkeze, cu sirena în funcţie; camionul traversă trei benzi ale şoselei şi se opri brusc lângă parcul mic de lângă râu. Se deschiseră portierele; doi bărbaţi săriră din maşină şi dispărură în întuneric.

Sirenele poliţiei urlau; Reggie trase pe dreapta pentru a le lăsa să treacă. Maşinile scăldate de luminile roşii şi albastre ale girofarurilor veneau în număr mare dinspre est, dinspre vest şi de la aeroport. Se părea că, pe autostradă, o maşină din trei adăposteşte un agent de la Narcotice cu priviri scrutătoare şi că are un girofar roşu pe capotă.

Taggart apăsă un buton, care transmise semnalul de distrugere. Ţiuitul se transformă într-un şuierat strident şi se opri brusc, semn că, undeva, în jumătatea de tonă de heroină, emiţătorul ardea. Când agenţii Strikeforce vor examina marfa pe care o confiscaseră de la Cirillo, singura probă în favoarea unei înşelătorii va fi un bulgăre de metal topit, amestecat cu heroină.

— Mă întreb cum o să mi-o plătească Mikey.

Aleea de acces până la reşedinţa lui Don Richard nu i se păruse niciodată atât de lungă lui Mikey, căruia îi venea să se târască de-a buşilea. Convocarea din partea tatălui său fusese lapidară. În faţa propriului apartament din Bayside trăsese o maşină, iar şoferul îi spusese scurt: „Tatăl tău vrea să te vadă“.

Mikey, încă treaz, după o noapte nedormită, pe care o petrecuse evaluând pagubele, se bărbierise şi se îmbrăcase la repezeală, apoi traversase cartierul Queens, regretând că nu apucase să bea o cafea. Îi spuse şoferului să oprească la o cafenea, dar acesta pretextă că nu are voie. În locul cafelei, Mikey priză o doză din conţinutul micuţei sale puşti de aur.

— Dacă aş fi mai slab de înger, aş zice că mă duci la o plimbare în pădure, glumi el sumbru.

— Încă nu, replică şoferul taciturn.

Intrară pe alee; maşina opri lângă rond. Casa părea masivă şi severă sub roua dimineţii. Mikey coborî, şi un servitor deschise uşa din faţă – semn nefast. Când lucrurile mergeau bine, folosea uşa de la bucătărie. Dar în ziua aceea se simţea mai degrabă angajat decât membru al familiei; un salariat care a dat-o în bară. Mama lui nici măcar nu ieşi din bucătărie să-l întâmpine. În holul principal îl aştepta un văr care lucra ca secretar al tatălui său.

— Unde-i mama?

— În Florida.

— Chiar atât de gravă e situaţia?

— Îmi pare rău, Mikey.

Îl conduse în bibliotecă, o încăpere cu rafturile înţesate cu tot felul de obiecte ciudate şi fotografii. Tatăl lui şedea pe un fotoliu, cu un obraz spre foc şi privirea aţintită asupra portului şi a oraşului de dincolo de el. Se întoarse spre Mikey cu un zâmbet rece şi-i făcu semn să se aşeze pe un scaun cu spătar.

— Am auzit că ai probleme.

— Ce, ai spioni?

— Spioni? repetă Don Richard cu dispreţ. Am citit ziarul. Cea mai mare captură de heroină din toate timpurile. Cine altul decât tine putea greşi aşa?

— Noi.

— *Nu.* Împărțim pierderile, dar nu şi vinovăţia.

— Tată.

— Ce dracu’ ai făcut?

Mikey lăsă capul în jos şi-şi frământă mâinile mari.

— Nu ştiu.

— Ai negociat o dobândă?

— Doi la sută pe săptămână.

— Jumătate de milion de dolari pe săptămână?

Mikey ridică privirea. Tatăl său aflase deja cifrele. Încă mai erau oameni care-l lucrau pe la spate.

— Perioadă de graţie o lună.

— Minunat. O lună întreagă. De ce ai fost de acord cu dobânda?

— Aveam nevoie de marfa. Eu…

— Cum aveai de gând să plăteşti?

— Nu ştiu.

— Cum ai de gând să obţii altă marfa?

— I-am pus pe toţi să caute. Marfă există. Din păcate, numai în cantităţi mici. Tipul ăsta era foarte bine aprovizionat. Ştii?

Don Richard oftă.

— Vorbeşte-mi despre individul ăsta.

Mikey îi povesti tatălui său puţinul pe care-l ştia despre tipul cu mască, despre barcă, despre englezul care lucra pentru el, cum l-a împuşcat pe paznicul lui şi despre cantităţile enorme de heroină pe care putea să le furnizeze. Când termină, tatăl său spuse:

— Asta-i tot?

— Cred că da.

— A făcut vreodată ceva ciudat?

— Ca de pildă?

Mikey nu voia să vorbească despre noaptea în care a mâncat bătaie împreună cu cea mai bună gardă de corp a sa.

— Se droghează, intravenos?

— Nu cred.

— Prizează cocaină?

Mikey se făcu mic sub privirea scrutătoare a tatălui său, aţintită asupra linguriţei lui de aur.

— Nu.

— Nimic?

— Un lucru, poate… I s-au aprins călcâiele după Helen Rizzolo.

— O *cunoaşte?*

— Cred că da.

— Mă întreb dacă Helen Rizzolo ştie cu ce se ocupă el.

— Tată, tipul ăsta e mai ascuns decât ruşii. Nici măcar maică-sa nu ştie.

Don Richard îşi apropie vârfurile degetelor, se uită pe deasupra lor spre orizont, îşi lăsă apoi privirea să hoinărească peste port şi în cele din urmă îşi aţinti ochii bătrâni asupra lui Mikey.

— Dar *tu* ar trebui să-i cunoşti pe cei cu care faci afaceri.

— Cum? Pentru numele lui Dumnezeu, am încercat. Nimeni nu ştie absolut nimic nici despre el, nici despre englez. De parcă ar fi de pe altă planetă.

— Poate nu te concentrezi. Poate prizezi prea multă cocaină.

— Nu fac excese.

— Atunci poate că-ţi iroseşti mintea cu meciurile de box…

— Asta a fost acum cinci luni! protestă Mikey, întrebându-se cine naiba îl ţinea la curent cu tot ce făcea el. În week-end-ul de Ziua Eroilor. Ce are a face cu ce s-a întâmplat acum? A fost doar…

— Ai pus două fete pe linie moartă vreme de două săptămâni.

— Hai să fim serioşi; au fost unii care-au plătit în plus doar ca să se culce cu ele chiar acolo, pe ringul plin de sânge. Tată, avem o afacere de miliarde de dolari, de ce să ne certăm pentru două curve? Iisuse, e ceva ce nu ţi se spune?

— Asta încerc să te învăţ. Dacă nu ţii seama de amănunte, nu rămâi decât cu vise deşarte. Eu vreau să ştiu totul. Oamenii au aflat lucrul ăsta. Nu se tem să-mi spună ceea ce cred ei că ar trebui să aflu. Ei ştiu că Don Richard nu împuşcă solul.

Mikey îşi feri privirea; se uită pe fereastră, peste apa golfului, către oraşul care-l aştepta ca să-l încerce din nou, şi din nou.

— Acum chiar c-am dat-o în bară, nu-i aşa? întrebă în cele din urmă.

Don Richard îi zâmbi cu bunătate; Mikey tresări. Zâmbetul însemna că tatăl lui s-a resemnat la gândul că fiul lui nu e atât de deştept pe cât sperase.

— Nu-ţi face griji, răspunse Don Richard vag, confirmându-i astfel temerile.

— Cum să procedez pe viitor?

— Porunceşte oamenilor tăi să găsească noi furnizori. Dar tu stai deoparte, fiindcă agenţii Strikeforce au să-i pândească peste tot. Tony Taglione a simţit gustul sângelui.

Mikey lăsă capul în jos.

— Te întorci în arenă, nu-i aşa? O să conduci tu afacerile.

Don Richard ridică din umerii firavi.

— Poate că m-am retras prea repede. Sau m-am plictisit să tot stau degeaba.

— Şi cum rămâne cu tipul ăsta căruia îi sunt îndatorat?

— O să aflu eu ce hram poartă.

Don Richard îi ceru lui Salvatore Ponte, zis şi Sally Deşteptul, *consigliere,* să vină la reşedinţa din Staten Island. Îl recrutase pe chipeşul avocat de vârstă mijlocie de pe vremea când acesta era încă student la colegiu şi-l

făcuse protejatul său, apoi consilier şi, în cele din urmă, când se retrăsese, mentor al băieţilor săi. Steaua lui Ponte se ridicase o dată cu cea a familiei, şi fiindcă era cu mult mai tânăr decât Don Richard, rămăsese sfetnic, mai întâi pentru Nicky, apoi pentru Mikey Nebunul. Dacă era tulburat de revenirea lui Don Richard, nu lăsa să se vadă, deşi profita de orice ocazie pentru a-l apăra pe Mikey, căci Mikey Nebunul rămânea cea mai bună şansă a lui pentru viitor. Dar, aşa cum precizase Don Richard, dacă nu reparau greşeala lui Mikey, nu avea să mai fie niciun viitor.

Se făcură convocări, în urma cărora începu să sosească un val de taxiuri şi automobile banale, aducând musafiri care erau invitaţi în biblioteca mare cu ferestre spre port. Acolo, Ponte îi întâmpina cu cordialitatea cuvenită rangului lor şi i-i prezenta lui Don Richard, care şedea la un birou uriaş şi le punea întrebări. Agenţii Strikeforce, alertaţi de agitaţie, se postară lângă gardul lui Don Richard, întrebându-se ce se petrece. Dar musafirii respectau sfaturile primite, aşa că nimeni din afara cercului lui Don Richard nu ştia că bătrânul cap al familiei Cirillo îşi punea exact aceeaşi întrebare: ce se petrece?

Spre deosebire de Mikey Nebunul, care împlinise vârsta majoratului după ce clanul Cirillo ajunsese să controleze piaţa narcoticelor în New York şi nu ştia mare lucru în afară de comerţul extraordinar de profitabil cu stupefiante, Don Richard avea o viziune cuprinzătoare, dobândită în cei cincizeci de ani de explorare a unei mari diversităţi de activităţi violente şi ilegale. El vedea mafia în sens mai larg, de al doilea guvern. În opinia sa, sindicatele reprezentau mari concentrări de bani şi putere, iar masele amatoare de jocuri de noroc erau propriile plătitoare de impozite. Considera cămătăria o pârghie prin intermediul căreia se folosea de oamenii cu afaceri legale. Îşi vedea locul şi rolul în societate în moduri străine lui Mikey, şi se considera un servitor ingenios al societăţii, în vreme ce Mikey era, cel

puţin în subconştient, un prădător. Aşa se face că vizitatorii lui Don Richard veneau din multe zone.

Şi întrebările lui erau formulate mai cuprinzător. Spre surprinderea lui Ponte, părea să ignore captura de heroină. În schimb, voia să afle amănunte despre rebeliunea familiei Rizzolo în Brooklyn. „Cum de îndrăzneşte familia Rizzolo să preia pariurile din South Brooklyn?“ îl chestionă pe un agent de pariuri. „De ce au scăzut la jumătate împrumuturile pe care le-ai făcut din vară până acum?“ îl întrebă pe un cămătar. De la trezorierul unui sindicat vru să afle de ce n-a făcut presiuni asupra anumitor antreprenori din construcţii ca să includă pe statele lor de plată mai mulţi soldaţi ai clanului Cirillo. Puse întrebări amănunţite despre uciderea recentă a lui Joe Reina, Vito Imperiale şi Harry Bono. Îl uimi pe *consigliere* cu cunoştinţele pe care le avea despre întâmplări aparent lipsite de însemnătate – schimburi de focuri în Bronx, atacuri de stradă, un atentat cu bombă.

Întrebările se adresau unor asociaţi loiali, astfel că răspunsurile erau pe cât de directe, pe atât de tulburătoare. În cele din urmă, Don Richard îi destăinui lui Ponte că se gândeşte să le ceară o întrevedere fraţilor Rizzolo, deşi detesta ideea că până şi cea mai rece solicitare i-ar ridica pe cei doi *cafone* la ranguri mai mari decât meritau.

— Poate că ar trebui să trimit pe cineva la închisoare, la Don Eddie, reflectă el.

Consigliere Ponte protestă vehement:

— Don Eddie e la fel de rău ca băieţii lui. Ei de la cine crezi că au învăţat?

— Poate că băieţii nu mai sunt sub controlul lui. Poate că ar fi suficient să i se spună lui Don Eddie ce fac fiii lui. I-ar opri cu un singur cuvânt.

— Dar fraţii Rizzolo nu-s destul de deştepţi ca să pună la cale singuri toate astea. Precis că Don Eddie îi îndrumă.

— Am rezerve serioase în privinţa inteligenţei cu care acţionează, reflectă Cirillo. Dacă stai să te gândeşti, toate atacurile astea, concomitent cu cele îndreptate împotriva lui Strikeforce, sunt cam prosteşti. Cine are de câştigat? Taglione şi cu FBI-ul. Nu cred că Don Eddie e prost. S-ar putea ca flăcăilor lui să le fi venit ideea asta nebunească de când tatăl lor stă la răcoare.

— Don Eddie te-a trădat cu ani în urmă, obiectă Ponte.

Don Richard flutură mâna osoasă în aer.

— Nu atât de trădare e vorba, cât de dorinţa de a fi independent. Asta e de înţeles. Nu pot ierta, dar înţeleg… Cercetează.

Consigliere Ponte cunoştea diferenţa dintre o discuţie şi un ordin. Fără alte comentarii, trecu în revistă oamenii potriviţi pentru a căuta cea mai bună cale de a-l contacta pe Don Eddie Rizzolo în închisoare. Trebuia să fie o persoană care să treacă de funcţionarii guvernamentali, să obţină permisiunea de a-l vizita şi, în acelaşi timp, să aibă un rang suficient de înalt pentru ca Rizzolo să-l asculte. Trebuiau evitate insultele, reale sau închipuite; atitudinea unui încarcerat e dominată de suspiciune.

Guvernul nu putea să-i interzică lui Don Eddie vizita unui avocat. Ponte se gândi să-l contacteze el însuşi, dar părea prostesc să atragă atenţia asupra familiei Cirillo în felul acesta. În plus, Don Eddie ştia că Ponte îl urăşte pentru că l-a trădat pe Don Richard şi ar putea refuza să-l primească. Ar fi chiar ridicol să facă tot drumul până în nord, aproape de graniţa cu Canada, numai ca să afle de la nişte paznici batjocoritori că domnul Rizzolo nu vrea să-l primească. Apoi îi veni o idee şi se întoarse la Don Richard să i-o spună.

— Fiica lui.

— Helen?

— De ce nu? Invit-o aici, trateaz-o cu respect. Cere-i să transmită mesajul tău.

Don Richard examină propunerea consilierului său. Ultimul contact pe care-l avusese cu Helen Rizzolo fusese în

urmă cu zece ani, când i-a aranjat căsătoria cu fiul unui proprietar de cazino din Las Vegas subordonat familiei Conforti. Pe atunci ea avea numai şaisprezece ani. El încercase astfel să-şi mărească propria putere punând capăt războiului dintre clanurile Conforti şi Rizzolo. Dar, spre dezamăgirea sa, căsătoria eşuase.

— N-o să accepte invitaţia. Şi chiar dacă ar vrea să vină, fraţii ei n-ar lăsa-o. Probabil că dau vina pe noi pentru răpire.

— Nu. Au spus oamenilor că a fost o neînţelegere în familia lor.

— O să mă mai gândesc.

Când Ponte s-a întors a doua zi, a văzut cu uimire un bărbat negru în biblioteca lui Don Richard, plimbându-se în faţa ferestrei şi holbându-se la priveliştea oferită de port ca unul aflat în vizită pe o navetă spaţială. Părea să fie trecut de treizeci de ani şi avea o înfăţişare dură. Purta costum, fără cravată, iar pe mâini îi luceau inele masive. Ponte era sigur că e primul bărbat de culoare care punea piciorul în casa aceea – un alt lucru menit să-i reamintească faptul că Don Richard e mereu imprevizibil. Acesta nu făcu nicio prezentare; se rezumă doar să-i ceară bărbatului necunoscut:

— Spune-i şi lui ce mi-ai zis mie.

— E dus cu sorcova.

— Cine? întrebă Ponte.

— Bătrânul Eddie Rizzolo. A luat-o razna.

Lui Ponte nu-i trecuse prin minte că Eddie Rizzolo acţionează iraţional.

— Ce vrei să spui? De unde ştii?

— Domnul Cirillo mi-a cerut să mă interesez cum o duce bătrânu’ la pârnaie. Oamenii mei au făcut cercetări. E dus rău de tot. Parcă nu mai are creier; e senil.

Negrul arătă spre un plic mare, cafeniu de pe biroul lui Don Richard.

— Oamenii mei au furat o copie după fişa medicală a lui Rizzolo. Totul e scris acolo.

Don Richard îi dădu plicul cu un zâmbet sumbru.

— Citeşte.

Lui Ponte nu-i venea să-şi creadă ochilor.

— Boala lui Alzheimer!

— E dus, oameni buni. Plecat cu sorcova.

Don Richard îl conduse personal pe negru spre ieşire, ţinându-l de braţ cu mâna uscăţivă ca o gheară, şi dădu prieteneşte din cap când îi strânse mâna. Ponte se întoarse cu spatele ca să nu pară că se uită prea insistent. La şaptezeci şi cinci de ani, revenit la conducerea clanului după oarecare ezitări, Don Richard se adapta lumii în schimbare mai bine decât fiii săi. În plus, noua situaţie părea să-i fie pe plac: servitorii îi mărturisiseră că are o poftă de mâncare teribilă.

Uşa se închise şi rămaseră din nou singuri. Don Richard fredona o melodie pe care şi-o amintea de la Glen Island Casino. La prima lui slujbă i se ceruse să rupă degetele muzicienilor care nu reuşeau să-şi plătească împrumuturile şi datoriile de joc; un puşti din cartier pe nume Oxie îl ţinea pe nefericit, al cărui înlocuitor trebuia să achite mai întâi onorariile de iniţiere şi dările către sindicatul local. O mică organizaţie profitabilă.

— Aşadar, cine supraveghează lucrurile? întrebă Ponte.

— Fraţii nu-s destul de inteligenţi, răspunse Don Richard.

— Şi-atunci cine conduce clanul Rizzolo?

— Cred că încep să înţeleg.

Taggart urmări mişcările familiei Cirillo cu ajutorul spionilor lui Reggie din interiorul clanului, al prietenilor proprii din poliţie şi agenţiile federale, şi al contactelor pe care le avea în Comisia Prezidenţială pentru Combaterea Crimei Organizate. Toţi agenţii forţelor de ordine erau intrigaţi de acele întruniri. Scopul lor rămânea însă un mister, deşi avură şansa de a afla nişte indicii, prin

intermediul unui fost *capo* din Brooklyn care intrase şchiopătând în casa lui Don Richard, sprijinindu-se într-un baston de trestie în măciulia căruia un agent FBI întreprinzător strecurase un microfon; însă aceste indicii n-au făcut decât să-i nedumerească şi mai tare, pentru că cei doi au discutat doar despre preluarea de către Rizzolo a unor pariuri pe Ocean Parkway.

Dar Taggart observă că bătrânul Don Richard prezida el însuşi întrunirile. În vreme ce soldaţii şi aliaţii lui Cirillo se aflau pe Staten Island, Mikey Nebunul, presupusul conducător în exerciţiu al familiei, scormonea cele mai jegoase zone din Bronx, Brooklyn şi Manhattan în căutare de importatori de narcotice. Taggart trase concluzia că Don Richard revenise la comandă.

Se întâlni cu Reggie în vârful Turnului; şi el era de aceeaşi părere, aşa că-l avertiză:

— Va ataca.

— Nu. Mikey Nebunul ar ataca. Dar bătrânul va fi mai precaut. E bătrân şi obosit.

— Şi dacă e bătrân şi plin de răutate?

Taggart se depărtă de Reggie şi privi oraşul. Era seara devreme şi o ceaţă de toamnă târzie se prelingea pe străzi. Aerul rece purta în el amintirea antrenamentelor de fotbal după orele de curs, în perioada de pregătire a meciului de Ziua Recunoştinţei.

— Nu, Reggie. În primul rând habar n-are pe cine să atace. În al doilea rând, ştie al naibii de bine că, dacă Tony şi Strikeforce prind de veste că a preluat iarăşi controlul, se năpustesc asupra lui.

— Ar putea foarte bine să-l atace pe cel mai apropiat factor perturbator, replică Reggie. Clanul Rizzolo. În definitiv, pentru asta i-am ales. În ce-l priveşte pe fratele tău şi justiţia, nu uita că Strikeforce reprezintă doar *una* din grijile lui Don Richard. El e ultimul din vechii şefi de clan şi a reluat controlul asupra ultimului din vechile imperii mafiote. Iar tu ai atacat acest imperiu.

19

Helen nu şi-l putea scoate pe Taggart din minte.

Omul acesta cheltuise o sută de mii de dolari, nu conta dacă i se scădeau sau nu din impozite, doar ca să stea lângă ea la serata muzicală. Şi nici măcar nu păruse supărat că ea plecase devreme, deşi zâmbetul lui, profund dezamăgit, îi demonstra cât de mult o place. Trebuia să recunoască cum că nici ea nu-l privea cu indiferenţă; când încercase să-i vorbească despre muzică, o ascultase. Şi în ciuda părului blond şi a hainelor de om de afaceri newyorkez, era italian până-n măduva oaselor. Cum descrisese unchiul Frank bărbatul potrivit pentru o italiancă? „Puternic când trebuie, dar cu o fire blândă şi caldă“? Atinse inelul cu diamant în formă de inimă pe care-l pusese pe deget în dimineaţa aceea. Taggart o cam făcea să-şi piardă cumpătul.

Brusc alertată de nişte zgomote familiare în curtea din spatele casei, alergă la fereastră. Bătrânul Mario, unchiul mamei ei, venise să îngroape smochinul. În fiecare an, în luna noiembrie, apărea echipat cu salopeta albastră şi pantofi de lucru, o lopată, o frânghie şi un ţăruş zdravăn de oţel. Bătea ţăruşul în pământ cu lopata, apoi lega frânghia de trunchi cât putea de sus şi apleca pomul la pământ. Părea o minune că nu se frângea. După ce-l fixa de ţăruş, începea să sape pajiştea şi arunca pământul peste copac.

Îl privea cu mândrie. Într-un oraş în care săracii dorm pe stradă, în familia ei exista loc pentru un bătrânel care nu ducea lipsă de nimic. Şi asta pentru că părinţii o îndemnaseră atât pe ea, cât şi pe fraţii ei, să-şi asume responsabilităţi. Când erau mici, prezenţa bătrânului îi

făcea să se simtă în siguranţă. Acum rolurile se inversaseră. Din aceleaşi motive, când avocaţii îi vor convinge până la urmă pe reprezentanţii statului că tatăl ei e cu adevărat bolnav, ea îl va aduce acasă şi-l vor îngriji cu toţii acolo, în propriul lui pat, cât va trăi.

Bătrânul munci vreme de o oră, fără să se grăbească, fără să bage în seamă paznicii care treceau printre case. Munci până când ramurile smochinului fură acoperite sub o pătură de pământ care avea să le protejeze pe durata iernii. La primăvară se va întoarce, va dezgropa copacul şi-l va îndrepta. În fiecare vară, smochinul dădea roade.

Taggart îi acapara toate gândurile. Oare ar fi putut să aibă totul alături de el, un partener *şi* afacerile ei? Nu era un mafiot oarecare, decis s-o înlăture. Dar cum rămânea cu celălalt aspect al firii lui Taggart pe care-l surprinsese – ura lui nestinsă? Combinată cu puterea pe care o deţinea, putea face din el un adversar redutabil.

Se duse în bucătărie. Pantofii plini de noroi ai unchiului Mario se aflau lângă uşa din spate. Mama ei îl servea cu cafea şi plăcintă cu brânză. Helen îl salută în siciliană, singura limbă pe care bătrânul o cunoştea, iar el mormăi un răspuns. Ea vorbea siciliana bine şi avusese ocazia s-o perfecţioneze când fusese în Italia pentru a da o mână de ajutor sinistraţilor care supravieţuiseră unui cutremur puternic. Sub dărâmăturile zidurilor străvechi muriseră mii de ţărani. Dezastrul o marcase, imprimându-i o teamă puternică de haos, şi în acelaşi timp îi spulberase orice iluzii în privinţa vieţii idilice de la ţară. Acolo, femeile se trezeau devreme, mulgeau vaca, râneau grajdul şi pregăteau micul dejun înainte să-şi trezească soţii, ceea ce-i întări convingerile lui Helen că femeile lipsite de mijloace financiare pentru a-şi sluji familia o serveau ca sclave.

Mama ei îi turnă o ceaşcă de cafea.

— Iar a sunat tipul acela, Chris.

— Ce-a spus?

— Acelaşi lucru. Vrea să vorbească cu tine. Cine e?

— Un tip.

— Ce nu-i în regulă cu el?

Helen ridică din umeri.

— Pare un băiat de treabă.

— Ţi-ar plăcea, mamă. E constructor.

— Un constructor adevărat?

Helen o privi. Uneori, mama ei lăsa deoparte prefăcătoria şi recunoştea că trăiesc într-o lume în care bărbaţii îşi spun „constructori“ doar când simt nevoia să salveze aparenţele.

— Da. În oraş.

— Ce-i în neregulă cu el?

— Arată foarte bine. Şi e manierat.

— Şi ce-i în neregulă cu el? repetă ea.

Helen se întoarse şi începu să vorbească cu Mario în siciliană. Bătrânul era convins că se anunţă o iarnă friguroasă. Voia să învelească rododendronul în pânză. Helen schimbă un zâmbet cu mama sa; de fapt, unchiul Mario voia să transforme peluza din faţă într-o pajişte zucchini. Asculta doar pe jumătate atentă, cu gândul la Taggart, spunându-şi că poate a găsit, în sfârşit, o cale de a avea un prieten fără să-şi primejduiască imperiul.

Sună telefonul. Era cel cu numărul trecut în cartea de telefon, aşa că răspunse mama ei. Îi întinse receptorul.

— Iar el.

— Nu sunt acasă.

— Ba eşti.

Puse receptorul pe masă în faţa lui Helen şi se retrase lângă cafetieră. Helen îl luă aruncând o privire înnegurată spre maică-sa.

— Alo?

— Chris la telefon. Ai ajuns cu bine acasă în seara aceea?

— Da, fără nicio problemă.

— Ia spune, vrei să vii la balul guvernatorului?

— *Unde?!*

— Balul guvernatorului. Este o acţiune filantropică organizată la Waldorf. Au o formaţie straşnică.

— Pare a fi ceva serios.

— Lasă-mă să te conving în timp ce luăm prânzul. Eşti liberă mâine?

„Îmi dă o întâlnire“, îşi spuse ea. „De parcă am fi doi oameni obişnuiţi.“ Cu receptorul în mână, clătină din cap, întrebându-se ce vrea Taggart.

— Du-te, şopti maică-sa. Ce ai de pierdut?

— Te sun eu mâine, zise ea şi apoi închise.

Mama ei părea dezamăgită.

— Nu înţeleg. Ce nu-ţi place la el?

— A apărut la momentul nepotrivit.

— Ce, crezi că Dumnezeu îţi trimite totul exact când vrei tu?

Helen cuprinse obrazul fin al mamei sale în palmă, un gest neobişnuit, căci mama şi fiica se atingeau rareori.

— Mamă, crede-mă pe cuvânt. Pe el nu mi l-a trimis Dumnezeu.

Agenţia Strikeforce extinsă şi întărită, condusă de Tony Taglione, atacă din nou, făcând un raid în camera unui hotel de la aeroportul Kennedy unde un mare contrabandist sicilian încheia o tranzacţie. Confiscară patruzeci de kilograme de heroină şi mai multe milioane de dolari, în numerar, arestară sicilianul şi, în mod cu totul remarcabil, pe unul din şefii de echipă ai lui Mikey Nebunul. Taggart urmări conferinţa de presă a procurorului federal la ştirile de seară, în biroul său, pe care Chryl şi Victoria îl mutaseră la etajul al treilea al Turnului parţial finisat. Reggie şedea lângă el, bând un pahar de whisky.

— Mikey e disperat. Omul ăsta nu avea ce să caute acolo.

Taggart schimba întruna canalele, căutând imagini cu fratele său. Ca de obicei, Tony evita camera de luat vederi şi stătea calm în timpul conferinţei de presă, în vreme ce Arthur Finch vorbea, prezentându-i pe agenţii care făcuseră descinderea. Când îl prezentă pe Tony, expresia de

pe chipul acestuia dădea de înţeles că abia aşteaptă să se întoarcă la lucru în biroul său.

— Haide, fa-ţi un pic de reclamă, îndemnă Chris imaginea de pe ecran. Lume, uită-te la Tony!

Dădu sonorul mai tare. O echipă de filmare de la Canalul Patru îl prinsese într-un lift, iar reporterul îl întreba cu îngrijorare:

— Ca şef al Strikeforce, sunteţi conştient de panica pe care o provoacă pe străzi heroina?

— Sunt conştient că programele de dezintoxicare angajează un număr dublu de participanţi faţă de anul trecut. Sunt conştient că elevii de şcoală primară nu consumă droguri decât dacă le au la îndemână. Sunt conştient că uşurinţa cu care sunt procurate drogurile favorizează în cel mai înalt grad abuzul de narcotice.

— Ce înseamnă asta din punctul de vedere al mafiei?

— Înseamnă că mafia pierde.

Taggart bătu din palme.

— Bine zis, Tony!

— Trebuie să recunosc că vorbeşte bine, remarcă Reggie sec.

— E adevărat că biroul dumneavoastră se pregăteşte să formuleze acuzaţii împotriva capilor clanului Cirillo?

Taggart se uită la Reggie, care-şi ridică umerii înguşti cu un gest elegant.

— Dacă ar fi adevărat, n-aş putea face niciun comentariu, răspunse Tony.

Pe toate trei canale se difuzară spoturi publicitare, aşa că Taggart închise televizorul.

— Asta-i o noutate pentru mine.

— În ultimă instanţă, clanul Cirillo trebuia să fie ţinta lui. Cine a mai rămas în afară de ei?

— Îi vreau pe Cirillo pentru mine.

Se ridică, îşi prepară o băutură şi umplu din nou paharul lui Reggie, apoi rămase cu ochii aţintiţi pe fereastră, spre

Park Avenue. Bulevardul cel lat era luminat de brazi de Crăciun împodobiţi.

Reggie avea dreptate: sigur că agenţiile guvernamentale se aflau pe urmele clanului Cirillo. Dar mai întâi trebuia să-şi regleze el conturile cu acesta.

— Azi am luat prânzul cu Helen. Spunea că i-ai pus microfoane.

Reggie părea consternat.

— Cum de-ai aflat fără ştirea mea?

— Nu ea m-a căutat. Eu am sunat-o.

De fapt, telefonase zilnic timp de o săptămână până când ea acceptase invitaţia lui la masa de prânz.

— Linişteşte-te. Ne-am întâlnit doar noi doi, la o pizzerie de pe Ocean Boulevard. Doar noi doi. Nu voia ca fraţii ei să ştie.

— Singuri?

— A scăpat de gărzile ei de corp.

— Ai observat s-o fi urmărit cineva?

— N-am văzut pe nimeni.

Helen aşteptase în mica maşină roşie în timp ce el adusese pizza. Au pălăvrăgit, iar Taggart a făcut-o să zâmbească imitându-i pe antreprenorii care se plânseseră de investigaţiile făcute de biroul fratelui său cu privire la licitaţia organizată pentru o lucrare a Marinei. Apoi ea îl ţintuise cu o privire serioasă şi-l întrebase:

— De ce?

— De ce ce?

— De ce m-ai ales pe mine? Lasă deoparte toate aiurelile pe care mi le-ai spus în Irlanda.

— Şi de ce să nu te aleg pe tine? În afacerile mele am colaborat mereu cu femeile. De ce să nu lucrez cu o femeie şi în cealaltă afacere?

— Ăsta nu e un motiv.

— În regulă. Sunt fermecat.

— Nici ăsta nu e un motiv valabil.

— O, dar e un motiv foarte bun, răspunse el. Poate nu unul *inteligent.* Spre surprinderea lui, ea zâmbise din nou, ba chiar îi atinsese braţul cu unghiile ei lungi…

Le mai simţea şi acum atingerea pe piele, ca un curent electric.

— N-a fost o întâlnire importantă, Reg. Doar un început.

— Eşti un nesăbuit.

Taggart rânji.

— Dau curs unei dorinţe perfect omeneşti de a…

Uneori, Reggie îl băga în sperieţi pe Taggart; la fel şi în clipa aceea când, brusc, îl scrută cu privirea celui care a văzut multe şi detesta aproape tot ce observase.

— Omeneşti? Trebuie să încetezi să mai fii *uman* când te răzbuni. Nu poţi risca permiţându-ţi să ai o iubită sau, fiindcă tot am ajuns aici, să dai frâu mâniei, cum ai făcut cu Mikey, sau aroganţei, cum ţi se întâmplă zilnic.

— Îmi amintesc: să fiu diabolic pentru a învinge diavolul?

— Diavolul cu care te lupţi e organizat şi disciplinat, altfel n-ar fi supravieţuit atât de mult… Chris, n-ai deloc noţiunea primejdiei?

— Fratele meu a aflat deja de Helen. Ce poate să-mi facă, să mă condamne pentru că m-am îndrăgostit de o femeie mafiotă?

— Nu e deloc amuzant. Apropiindu-te de ea îţi asumi de două ori mai multe riscuri. Uiţi motivul pentru care ai recrutat clanul Rizzolo.

— Reg, pari agitat. Ţi-ar prinde bine să te odihneşti un timp.

— Mă simt foarte bine.

— Ia-ţi un concediu.

— Concediile sunt pentru amatori.

Taggart ridică din umeri şi închise subiectul.

— Mă duc cu ea la balul guvernatorului. E o petrecere cu scop filantropic. Taggart Construction cumpără o masă.

— Pot să întreb de ce, fără să mă trimiţi în concediu?

— Pentru că aşa vreau… În definitiv, e mai bine să fim în contact direct. Lucrurile se accelerează tot mai tare. Nimeni nu trebuie să ştie că-i dau ordine în timp ce dansăm.

Totuşi, nu putea să facă abstracţie de Tony. Dacă guvernatorul Costanza candida într-adevăr la preşedinţie, iar Arthur Finch reuşea să-l învingă pe primar în cursa pentru postul de guvernator, Tony, conducătorul Strikeforce şi omul care pusese mafia pe fugă, avea şansa să-i ia locul lui Arthur în postul de procuror federal. Taggart nu putea să exercite niciun fel de presiune în avantajul lui Tony – în ultimii optzeci de ani biroul procurorului federal n-avea nicio coloratură politică – dar existenţa unui frate care se afişează în văzul lumii cu fiica unui mafiot nu l-ar fi ajutat în obţinerea numirii. În aceste condiţii îl sună pe bătrânul Alphonse şi-l întrebă:

— Îmi împrumuţi un nepot?

— Am lichidat o mulţime de femei, îl asigură pe Sal Ponte ucigaşul plătit, la prima lor întâlnire. Dar niciodată pentru voi.

Chipeşul *consigliere* al lui Don Richard era prea inteligent ca să se ghideze după aspectul exterior, însă remarcase îngrijorat că ucigaşul plătit nu arăta deloc formidabil. Singurul lucru ameninţător la Eddie Berger era reputaţia. Altfel, oricine avea peste un metru şaizeci şi cinci şi şaptezeci de kilograme l-ar fi putut doborî cu uşurinţă. Şi nimic din comportarea şi atitudinea lui Eddie Berger nu te făcea să crezi că, o dată doborât, se va ridica şi va ucide prin oricare metodă posibilă.

Reggie Rand l-ar fi identificat pe loc ca aparţinând acelui tip special de nebuni care cunosc la perfecţie amănuntele vieţii cotidiene, un ţicnit care ştie că poliţiştii nu bagă niciodată în seamă un tip mărunţel ce trage după el o mătură, şi, ca atare, poate umbla încoace şi încolo după placul inimii. Abandonat la vârsta de trei ani într-o cafenea

din Arizona, crescut pe cheltuiala statului, Eddie Berger învăţase foarte devreme că un copil care pare să respecte regulile îşi primeşte cuvenita răsplată. Caietele de teme cu scris îngrijit predate la timp îi atrăgeau laude din partea profesorilor, paznicilor şi a părinţilor adoptivi. Colegii săi de şcoală erau mai puţin încântaţi; spre deosebire de adulţi, ei intuiau pericolul pe care-l prezenta Eddie Berger.

Ajuns la vârsta de nouăsprezece ani, tânărul mărunţel cu înfăţişare comună era deja un criminal în serie şi încă unul de succes, ajuns la a treia duzină de asasinate comise la întâmplare. Adept fidel al respectării regulilor, îngrijit, curat, manierat, rătăcea prin ţară şi muncea din greu, făcând orice fel de treabă domestică ivită în cale. Avea o maşină, era la zi cu ratele, nu bea şi nici nu fuma. Nimic nu-l împiedica să ucidă oameni tot restul vieţii. Când a aflat că poate să şi câştige bani cu asta, a trecut la profesionişti. Ponte ştia că a venit de hac unor oameni foarte greu de lichidat.

— M-au depistat, recunoscu el la a doua întâlnire cu *consigliere* Ponte.

— Cine?

— Un tip cu care femeia s-a întâlnit în apropiere de râu. Poate au auzit că sunt prin zonă, dar nu-mi explic cum a fost posibil.

Ponte îi transmise un ordin direct din partea lui Don Richard.

— Fă-o mâine seară.

— Nu mi-o lua în nume de rău, dar aş vrea să-mi dublezi onorariul.

Chipul întunecat al lui Ponte împietri, iar ochii îşi pierdură orice expresie. Pentru cei care îl cunoşteau, aceasta era un semnal de alarmă. Berger nu ştia şi nici nu-i păsa.

— Sunt nevoit să procedez astfel pentru că, după aceea, va trebui să mă dau la fund, explică el. Fraţii ei or să afle.

— Nu-ţi face griji în privinţa fraţilor ei.

— Nimeni nu păcăleşte strada. Dublu sau nimic.

Ponte cedă. Era mai inteligent să plătească decât să-i explice că, pentru a răzbuna moartea lui Helen Rizzolo, fraţii ei ar fi trebuit să se ridice ei înşişi din mormânt.

20

— Drăguţă masă, remarcă Helen.

— La două miare tacâmul, aşa se şi cuvine, aprobă unchiul Vinnie cu mândrie. Tatăl lui Chris era la fel. Nimic nu i se părea prea scump când venea vorba de Costanza, nici măcar pe vremea când acesta abia îşi începea cariera în Congres.

Grupul lui Taggart şedea la o masă din apropierea ringului de dans, chiar în faţa orchestrei lui Peter Duchin. La dreapta lor stătea primarul împreună cu însoţitorii săi, la stânga guvernatorul Costanza, a cărui popularitate în rândul americanilor de origine iraniană atrăsese o mulţime de oameni dornici să participe la balul de la Waldorf. Camerele de filmat ale diverselor canale de televiziune, stinse în timp ce invitaţii mâncau, erau aliniate lângă perete. Printre susţinătorii plini de bani ai guvernatorului se numărau foşti primari ai New Yorkului şi un ex-guvernator care o dată cu trecerea timpului îşi câştigase afecţiunea bărbaţilor cândva îndrăzneţi, dar actualmente inofensivi.

Actualul primar făcea turul încăperii, în speranţa că ambiţiile prezidenţiale ale guvernatorului Costanza îi vor deschide porţile reşedinţei pe care acesta o ocupa în prezent. Afirmă cu seriozitate că Turnul lui Taggart e cu patru etaje mai înalt decât permite localizarea, iar când guvernatorul se opri la masa lui ca să schimbe câteva vorbe despre propunerea lui Taggart privind stadionul şi să cântărească din ochi femeile, primarul contraatacă.

— Aş putea construi un liceu cu banii de impozite pe care nu-i plăteşte pentru Turn.

Chipul guvernatorului Costanza, care afirma în particular că privilegiile constituie cea mai activă industrie din Manhattan, exprima dorinţa de a nu fi zărit prin preajmă o prietenă de la *New Yorker*.

Taggart îi cuprinse pe politicieni pe după umeri cu braţele sale lungi:

— Şcoli? Eu asigur deja locuri de muncă, posibilităţi de afaceri şi spaţii de locuit cetăţenilor plătitori de impozite. Voi, băieţi, chiar nu sunteţi în stare d*e nimic?*

Îi zâmbi vesel lui Helen, care surâdea şi ea, şi-i făcu cu ochiul omului său de presă care se ridica deja de la masă pentru a purta o conversaţie între patru ochi cu doamna de la *The New Yorker*. Se distra de minune. Vinul era italian, iar Peter Duchin corupea sute de oameni să danseze între felurile de mâncare. Dar partea cea mai bună a serii o constituia Helen Rizzolo, care făcuse ochii mari atunci când el o prezentase guvernatorului şi primarului. Şedea în stânga lui Taggart, purtând diamante şi o rochie roşie care îi dezvelea umerii, şi făcuse impresie chiar şi în prezenţa sclipitoarelor Chryl şi Victoria. Nepotul oferit de Alphonse – masca lui Taggart – părea să se fi îndrăgostit încă din limuzină. Henry Bunker, pus la patru ace, era atât de intrigat de prezenţa ei, încât nevastă-sa nu-i mai dădea drumul din mână.

Unchiul Vinnie o adora, dar care bărbat n-ar fi adorat-o? La fel reacţionase şi mătuşa Marie, care nu se lăsase păcălită de nepotul lui Alphonse. Nu avea nicio vină fiindcă Taggart şi cu Tony nu se însuraseră. Vreme de zece ani, de când fusese ucis Mike Taglione, le făcuse cunoştinţă cu o armată de fete italience, din toate categoriile existente în Queens şi Brooklyn: fete de familie bună crescute în stil tradiţional, fete bogate, fete moderne, fete educate la colegiu, cu combinaţia lor provocatoare de feminitate şi voinţă de fier. Cum nu ştia că familia lui Helen face parte

din mafie, în ochii ei aceasta reprezenta toate categoriile de minunate fete italience amestecate într-o singură fiinţă micuţă şi stilată, care l-ar putea convinge pe nepotul ei cel burlac să-şi întemeieze, în sfârşit, o familie.

Chryl şi Victoria fremătau de curiozitate; ca atare, observă Taggart, se comportau extrem de civilizat, deşi îşi atingeau deseori umărul şi dădeau scurt din cap pentru a-şi împărtăşi gânduri secrete. În cele din urmă, Victoria, care şedea în dreapta lui, îi făcu semn să se apropie şi-i spuse calmă:

— Poate că asta nu e una din aventurile tale de o seară.

— Eşti de acord?

Victoria se aplecă peste însoţitorul ei – un critic de artă bărbos de la o revistă de arhitectură care „demola“ adesea, verbal, clădirile lui Taggart şi părea dezamăgit că bravul constructor nu-i spărsese în cap o sticlă cu şampanie – şi-i spuse lui Chryl:

— Are intenţii serioase.

Chryl îl invită la dans. În vreme ce alunecau pe ring în ritm de dans, îl anunţă:

— Amândouă am ajuns la concluzia că te-ai îndrăgostit, ticălosule.

— Aşa crezi?

Dacă asta era părerea lor însemna că aşa stăteau lucrurile. Chryl şi Victoria reprezentau cele mai bune prietene ale sale. Numai Reggie îl cunoştea mai bine.

— Recunosc că mă cam înnebuneşte.

— Semn bun… O să-ţi ducem dorul. Chiar foarte tare.

— O să ne mai vedem.

— A, nu, nu în felul *acela.* O femeie ca ea ar fi în stare să-ţi scoată inima din piept dacă i-ai fi necredincios.

Taggart o sărută.

— Cine trebuie să fie prudent?

— În niciun caz noi, puştiule. Ar şti ea cine e de vină.

Îl sărută pe obraz, îl mai ţinu o clipă în braţe, după care îl conduse afară din ring.

— Hai să ne întoarcem la grupul tău.

Când Helen se scuză şi se pregăti să meargă la toaletă, Chryl şi Victoria se ridicară şi ele cu un zâmbet şi o urmară. Henry Bunker remarcă:

— Indiferent ce ar vorbi între ele, nu poate fi în avantajul tău.

Taggart se scuză şi el. Găsi o cabină telefonică în hol, închise uşa şi formă un număr pe care Reggie îl obţinuse de la un agent NYNEX.

— Dă-mi-l la telefon pe Mikey Nebunul.

— Cine eşti? De unde dracu' ai obţinut numărul ăsta?

— L-am cumpărat. O mie de dolari fiecare cifră. Ştiam deja codul zonal. Dă-mi-l pe Mikey.

O mână acoperi receptorul; după un timp, Mikey răspunse.

— La telefon omul tău de pe barcă, Mikey.

La celălalt capăt al firului se aşternu tăcerea.

— Voiam să-ţi amintesc că se apropie scadenţa.

— Omule, nu face presiuni asupra mea. Când o să am banii, o să-ţi plătesc.

— Asta nu mă încălzeşte cu nimic. Nu-ţi mai vând niciun gram până nu-ţi achiţi datoria.

— De unde dracu' să obţin bani dacă n-am nimic de vânzare?

— Asta-i problema ta.

— Nu, zău? Şi ce ai de gând să faci în privinţa asta?

— Mikey, ai fost şi tu recuperator. Vorba cântecului: „Poţi fugi, dar e imposibil să te ascunzi". E nevoie să trimit pe cineva să-ţi rupă picioarele?

— Cu cine dracu' crezi că vorbeşti?!

Taggart închise telefonul, se duse la toaleta bărbaţilor, se pieptănă şi reveni la masă. Se întoarseră şi Helen împreună cu Victoria şi Chryl. Helen, care îşi îndreptase până atunci atenţia în special asupra nepotului lui Alphonse şi mătuşii Marie, puse mâna pe braţul lui Chris, făcându-l să tresară la fel ca în maşină, cu o săptămână în urmă, şi-i spuse cu un

zâmbet abia schiţat, pe care doar el îl putea aprecia pe deplin:

— Prietenele tale mi-au făcut o ofertă pe care n-am putut-o refuza.

— Ce ofertă?

— Îmi vor amenaja şi decora un club.

— Glumeşti!

— Tu le-ai spus că am câteva cluburi. Mi-au mărturisit că şi-au dorit dintotdeauna să decoreze unul. Am făcut o înţelegere.

Taggart observă cu întârziere că Victoria arborase atitudinea profesională pe care o avea ori de câte ori negocia contracte cu firme de amenajări interioare.

— Unde? o întrebă el.

— În holul Turnului Taggart, îi răspunse Victoria.

— Holul meu? Dar vorbim de o clădire destinată birourilor de firme.

— Ce-ai zice de un club de dans înalt cât zece etaje? îţi poţi imagina sunetele, *luminile* în spaţiul acela incredibil? Zece etaje de muzică? Va fi ceva mortal. Ce zici, Helen, vrei să-i spunem aşa? „Mortal“?

— Nu.

— Ce părere ai de „Moartea“? interveni Victoria. Ar fi drăguţ. „Moartea.“ Îmi place cum sună.

Helen respinse şi acest nume. Victoria o aprobă:

— Ai dreptate, aduce ghinion.

Taggart repetă:

— E o clădire administrativă.

— Nu şi seara. Chryl are o idee grozavă. Jocurile de lumini şi oglinzile pot fi suspendate, ca decorurile la teatru. Seara le cobori pentru club. Iar dimineaţa le ridici şi nu se mai văd.

Mâna ei graţioasă se înălţa şi cobora, însoţindu-i vorbele.

— Ai idee cât va costa asta, presupunând că obţii acordul primăriei?

— Poţi să-ţi permiţi.

— Eu?

— E clădirea ta.

— Şi dacă nu vreau o discotecă în holul meu?

Victoria se întinse şi-o bătu uşurel pe Helen pe mână.

— Nu-ţi face griji, dragă. Vorbim cu Donald Trump.

— Bine, bine, spuse Taggart. O să mă gândesc.

Victoria zâmbi încântată.

— Du-te şi vorbeşte cu primarul. Acum.

La întoarcere, Chris observă că petrecerea e în pericol să se destrame, căci echipele TV îşi porniseră aparatele de filmat, iar cei opt sute de oameni care până atunci se distraseră de minune şi dansaseră începură să facă semne cu mâna vecinilor rămaşi acasă în sufragerie, la televizor. Taggart plonjă în mulţime, ceru nepotului lui Alphonse fisa de garderobă pentru haina lui Helen provocându-i o dezamăgire uriaşă, şi o luă pe Helen de mână.

— Hai să plecăm de-aici.

— Cum rămâne cu partenerul meu?

— Trebuie să fie la şcoală mâine dimineaţă. Să mergem, vreau să-ţi arăt ceva.

Taggart o ajută să-şi îmbrace haina neagră de vizon, apoi o conduse prin hol. Un semn cu capul spre una din numeroasele gărzi de corp pe care Reggie insistase să le introducă în taină în hotel, şi limuzina sa albă apăru la intrare. Ceasul de pe Helmsley Building arăta ora unu. Park Avenue era aproape pustie, la fel şi străzile laterale, cu excepţia câtorva taxiuri şi limuzine ce se îndreptau spre Waldorf.

Laturile Turnului Taggart ce dădeau spre centru şi spre Park Avenue erau împodobite cu brazi de Crăciun înalţi de cinci etaje, formaţi din beculeţe colorate şi având în vârf Steaua lui David, în cinstea sărbătorii Hannukah.

— Anul viitor, când clădirea va fi dată în folosinţă, vom introduce un sistem de control computerizat al luminilor, astfel încât ferestrele să formeze modele: brazi de Crăciun, inimioare de Ziua Sfântului Valentin, iepuri de Paşte.

— Şi dacă o să vrea careva să lucreze peste program într-un birou neluminat?

— N-are decât să-şi aducă o lanternă.

Maşina se opri în faţa porţii principale de acces pe şantier.

— Ai vrea să-mi vezi apartamentul?

— Clădirea nu e terminată.

Taggart arătă în sus. O lumină aurie, solitară strălucea în vârful turnului cufundat în beznă.

— Locuinţa mea e deja gata.

Helen îi luă mâna în palmele sale; el le simţea căldura chiar şi prin mănuşi.

— Ce-ar fi să facem altceva înainte?

— Sigur. Ce anume?

— Bunăoară să ne uităm la decoraţiile din vitrine?

— Acum? Nu ştiu dacă sunt puse în funcţiune; e trecut de miezul nopţii.

— Funcţionează, spuse ea cu convingere, cuprinsă de o emoţie copilărească. Pe vremuri, tata mă lua noaptea târziu la plimbare, să le vedem. Numai noi doi. În fiecare an, înainte de Crăciun, mergeam la Saks, Lord and Taylor, şi la Altman. Uneori, când se făcea târziu, nu mai eram decât noi pe stradă. Putem merge?

— Sigur că da.

Limuzina se îndreptă spre vest, urmată de un taxi vechi pe care Taggart nu-l observă. Când Rolls-ul alb opri în faţă la Saks, taxiul staţionă cu două cvartale mai în spate. În faţa magazinului erau parcate microbuze; familii cu copii mici treceau prin faţa vitrinelor.

— Exact cum făceam şi noi, spuse Helen.

Ieşiră din maşină să admire priveliştea.

Decoratorii magazinului Saks imaginaseră scene de Crăciun din anii treizeci. În prima vitrină era un cuplu de tineri eleganţi, pregătiţi să plece la petrecere, care urau noapte bună copiilor în pijamale, supravegheaţi de o doică;

în faţa casei redate în cele mai mici amănunte aştepta un automobil Duesenberg miniatural.

— Anii treizeci, zâmbi Helen. Bunicul meu murea de foame pe atunci. Afacerile cu băuturi mergeau groaznic de prost, din cauza prohibiţiei.

— Bunicul meu era zidar. A ajuns şomer după terminarea construcţiei Empire State Building.

Helen ridică privirea spre el.

— De ce mă tot inviţi în oraş?

— Sincer?

— Dacă poţi.

— M-am cam îndrăgostit de tine.

— Domnule Taggart, am instalat în barurile mele microfoane, pentru ca nu cumva angajaţii mei să se apuce de afaceri cu droguri. Microfoanele surprind şi conversaţiile clienţilor. Fraza asta o aud de cel puţin treizeci de ori pe seară.

— Sunt tipi care speră că tu asculţi.

Ea râse, remarcând că întotdeauna complimentele lui îi exprimă cu precizie gândurile. Trecură la următoarea vitrină, care înfăţişa perechea dansând la marele bal.

— Serios, de ce? Ce se întâmplă cu tine?

— Exact ce ţi-am spus.

— Facem parte din lumi diferite. În seara asta am cunoscut oameni care m-ar fi scuipat dacă ar fi ştiut cine sunt.

— Nu şi în prezenţa mea, promise Taggart cu o voce aspră, joasă.

Preţ de o secundă, Helen îi percepu din nou capacitatea de a urî cu ferocitate, pe care nu o ascundea niciodată prea adânc. Trebuia însă să recunoască: nici căldura exuberantă şi tandreţea cu care o învăluia nu erau niciodată departe. Şi una, şi alta o făceau să fie precaută. Se îndoia că el ar putea vreodată să-i provoace vreo suferinţă, dar exista riscul ca într-o zi s-o determine să-şi facă rău singură.

— Nu ştiu ce se întâmplă. Nu-mi dau seama ce vrei. Şi nu ştiu cum se împacă omul din tine cu planul tău.

— Îţi aminteşti când ne-am întâlnit pentru prima oară?

Ea se uită împrejur, dar pe stradă nu se vedea nici ţipenie de om.

— Când eu eram legată de un scaun, iar tu umblai pe lângă mine cu mască pe faţă?

— Nu. În restaurant.

— Care restaurant?

— Abatelli, pe Woodhaven Boulevard. Te-am văzut într-o seară de vară, acum vreo zece ani; erai cu familia.

— A, „logodna“ mea, murmură ea cu un zâmbet ironic. Ezită; avea motive întemeiate să nu-şi amintească cu plăcere de seara aceea, dar ajunsese să ţină la el suficient de mult ca să fie cinstită. Voia să-şi deschidă sufletul. Mă întrebam când o să pomeneşti de seara aceea.

— Ţi-o aminteşti?

— Sigur că da. Te-ai uitat la mine toată seara. Mi-ai zâmbit foarte frumos. Mă întrebam cine eşti.

— M-ai năucit. Nu puteam să-mi iau gândul de la tine.

Helen zâmbi. „Recompensa“ pentru onestitate apăruse imediat; expresia de fericire zugrăvită pe chipul lui Chris dovedea că o place cu adevărat, şi că îi făcea curte pentru ceva ce depăşea graniţele planurilor sale cu mafia. Avea aceeaşi senzaţie pe care o trăise un răstimp foarte scurt în primăvară, la meciul de base-ball al unchiului Frank; se întreba dacă e cu putinţă să i se deschidă o uşă pe care o crezuse încuiată pentru totdeauna. Dar aruncătorul din echipa unchiului Frank, cum l-o fi chemat, făcea parte din altă lume, pe când ea şi Chris avea multe lucruri în comun.

— Ce era cu tine atunci? întrebă ea. Ce căutai acolo?

— Mâncam, asta înainte să mă iau la harţă cu Don Richard Cirillo. Ţii minte?

— Îmi amintesc că ai ieşit cu el. Apoi s-a întors singur.

Taggart se întunecă la faţă; îşi feri privirea o clipă, atingând cu mâna cicatricea de la gură. Apoi o privi pe

Helen din nou, expresia întunecată fiind înlocuită de un zâmbet poznaş, tipic.

— Te-ai dus la toaletă şi te-ai drogat.

Helen zâmbi şi ea.

— Nu, m-am drogat înainte să vin. La toaletă am mai luat o priză.

— Mi-am închipuit că vor să-ţi aranjeze măritişul.

— Ai ghicit corect.

— Nu credeam că aşa ceva se mai poate întâmpla în vremurile noastre.

— Părinţii mei aveau motivele lor.

— Mai târziu am auzit că Cirillo încerca să medieze pacea între familia ta şi clanul Conforti.

— Era mult mai complicat. Părinţii mei nu m-ar fi vândut în schimbul „păcii“, fii sigur de asta. Sunt italieni până-n măduva oaselor în unele privinţe, dar nu de categorie inferioară.

— Atunci, de ce au făcut-o?

Helen ridică din umeri, se uită în jur şi rămase îndelung cu privirea aţintită asupra unei fetiţe pe care tatăl ei o ţinea de mână.

— Aranjându-mi măritişul împuşcau mai mulţi iepuri dintr-o dată. Eram cam sălbatică. Ştiau că, dacă mă ţin acasă, o să le aduc numai necazuri. Şcoala nu mă interesa deloc. Eram *pregătită,* ştii? Aveam şaisprezece ani, şi tot ce mă atrăgea se afla dincolo de zidurile casei.

— Păreai mai tânără.

— Eram o zvăpăiată. Îmi dădeau întâlnire tipi trecuţi de treizeci de ani.

Râse din toată inima, şi Taggart conchise că, fără nicio îndoială, o iubeşte.

— Fraţii mei îşi petreceau jumătate din timp ameninţându-mi curtezanii.

— Pe urmă ce s-a întâmplat?

— O, Doamne! Ce nu s-a întâmplat! În primul rând, aranjamentul nu a fost decât o şmecherie a lui Cirillo, dar

asta am aflat mai târziu. În al doilea rând, bietul puşti cu care m-au măritat era un ratat.

Helen trecu la vitrina următoare, iar Taggart o urmă. Aici, cei doi îşi luau rămas-bun de la gazde, servitoarele ofereau petrecăreţilor întârziaţi lapte de pasăre, afară începuse să ningă, iar automobilul se transformase în chip miraculos într-o sanie trasă de cai.

— Soţul meu era minunat. Avea un suflet foarte bun. Dar nu reuşea să se descurce cu taică-său, cu restul familiei, cu toate presiunile care se exercitau asupra lui. Nu voia să facă parte din mafie. Aşa că se droga pe rupte. Cum se întâmplă cu copiii obişnuiţi din care părinţii vor să scoată doctori, iar ei nu se ridică la nivelul aşteptărilor. La început n-am ştiut. Uneori mai luam şi eu un drog sau altul, aşa că nu-mi închipuiam că la el e altfel. Dar era. Clătină energic din cap. Când eşti măritată cu un dependent de droguri, te confrunţi cu problema singurătăţii. El îmi spunea întruna că mă iubeşte, şi chiar mă iubea, dar trei sferturi din timp şi-l petrecea plutind.

— Tu nu pluteai cu el?

— Am încercat. Dar nu sunt o mare amatoare de droguri. Mă plictisesc dacă „plutesc“ mai mult de două zile. După două zile vreau să-mi recapăt minţile. Şi iată că mă limpezeam, în vreme ce el continua să plutească. Aşa că am suferit de singurătate. Până când mi-am găsit un prieten.

Helen trecu mai departe, urmată de Taggart. Perechea din vitrină se afla de-acum cu sania în Central Park. Helen se uită la el cu o sclipire jucăuşă în ochi.

— Ştii foarte multe despre mine. Ţi-ai dat seama şi cine era prietenul, nu-i aşa?

Taggart clătină din cap.

— Haide, trebuie să ştii.

— Probabil cineva din cazino.

— Sigur. Pe cine altcineva aş fi putut să cunosc în Vegas? Ghici cine era?

— Cineva de care te-ai îndrăgostit.

— Da.

— Probabil tatăl, proprietarul.

— Ai nimerit-o. Ştiai că era vorba de socrul meu. Aş vrea să nu mă mai minţi. Am fost cinstită cu tine, mai cinstită decât cu oricine altcineva. Te-aş ruga să fii şi tu la fel.

— Îmi cer scuze, spuse el cu un zâmbet îndurerat care-o încântă pe Helen. M-am cam dezobişnuit. O să mă străduiesc.

— Mulţumesc. E drăguţ din partea ta. Foarte… Ştiai că am rămas însărcinată cu el?

— Nu.

Ea ridică imediat privirea spre el, apoi încuviinţă ca pentru sine.

— Nimeni n-a ştiut. Habar n-aveam ce să fac. Apoi mi-am zis: foarte bine, o să mă prefac că e copilul soţului meu. Nu trebuia decât să-l fac să se ţină departe de droguri suficient timp cât să reuşească să mi-o pună.

— Logic, replică Taggart, surprins de duritatea exprimării ei.

— Bunicul copilului ar fi fost în realitate tatăl lui. Iar cu tatăl copilului s-ar fi înfrăţit. O familie, nu?

— Aşa cum spui tu, pare simplu.

— Ar fi putut să fie. Numai că socrul şi iubitul meu a fost împuşcat de blestemaţii de Cirillo.

Se duse în faţa ultimei vitrine; o fetiţă de vreo zece anişori îi zâmbi, iar ea o mângâie uşor pe cap. Fetiţa se depărtă. Taggart veni lângă Helen. Cuplul din vitrină îngenunchease în grabă pe covorul din salon şi împacheta în grabă jucării. Alături era o frapieră cu şampanie; bărbatul ţinea degetul pe nodul cadoului, iar femeia făcea funda. Păreau pe punctul de a se săruta.

— Aşa că m-am dus acasă şi le-am spus părinţilor mei: „Îmi datoraţi anularea căsătoriei şi un avort!“ Şi s-au conformat. Nu ştiu cât i-a costat, dar au obţinut anularea căsătoriei. Am făcut avortul. I-am convins să mă lase să merg la colegiu… Asta a fost amuzant. Colegiul Sarah

Lawrence. Ar fi trebuit s-o vezi pe micuţa italiancă, perfect machiată şi cu părul spălat în fiecare zi, în vreme ce fetele celelalte, fetele reale, se îmbrăcau înadins ca să arate ca slujnicele noastre de la bucătărie… La colegiu mi-am însușit primele noţiuni de muzică. Mi-au dat o profesoară, o femeie care cânta dumnezeieşte la vioară, şi un semestru întreg am studiat un compozitor italian de care nu mai auzisem niciodată, Corelli. După aia ticălosul de frate-tău l-a băgat pe tata la închisoare, iar eu a trebuit să vin acasă să-i ajut pe Eddie şi Frank să conducă afacerile…

Taggart îşi dorea să nu fi ales familia ei drept instrument al răzbunării sale.

— Mereu îi numeşti pe ceilalţi oameni „reali“. Şi tu eşti reală.

— Nu ca ei. Ei îşi pot permite să greşească în viaţă. În mafie, o singură greşeală e de-ajuns ca să fii prins. Dar cine are o viaţă perfectă?… De ce te-ai luat la harţă cu Don Richard?

Îl prinsese pe picior greşit.

— Credeam că l-a ucis pe tatăl meu.

— Aşa s-a întâmplat?

Taggart clătină din cap.

— Cineva s-a înfuriat şi şi-a pierdut controlul. Dar mi-a trebuit ceva vreme să văd lucrurile în felul ăsta.

Ea îi puse palma pe gât.

— După puls, aş zice că eşti gata să explodezi.

Taggart evită minciuna necesară sărutând-o pe buze. Ea îi răspunse la sărut; întredeschise buzele şi le lipi tandru de gura lui. Îşi atinseră limbile. Ea se desprinse cu un zâmbet satisfăcut.

— Hei, Crăciun fericit.

Taggart avea senzaţia că, dacă ea nu l-ar ţine de mână, ar începe să plutească peste Fifth Avenue.

— Ce-ar fi să mergem undeva şi să facem schimb de cadouri, sau ceva în genul ăsta?

Ea continua să-l ţină de mână. Îl privi cercetător; ochii ei de culoarea violetelor erau umbriţi de mirare.

— Nu ştiu, zău.

— Vrei să-mi vezi apartamentul?

Ea ridică din umeri, de parcă nesiguranţa pe care o simţea în ceea ce-l priveşte nu mai avea importanţă, atâta timp cât în majoritatea privinţelor era foarte sigură pe sine.

— De ce? se miră ea. De ce ţi-am spus toate astea?

— Pentru că ai presupus că ştiu oricum.

Ea îi zâmbi din colţul gurii.

— Doamne, ce mult i-ai plăcea mamei. Un italian cumsecade, bogat, care nu face parte din mafie.

— Pe jumătate.

Ea se ridică pe vârfuri şi-i şopti cu amărăciune:

— Al cui frate l-a băgat la răcoare pe tatăl meu, şi cine atacă mafia? Minunat, de-a dreptul minunat.

— Mai bine să omiţi ultima parte.

— Chris, eşti nebun.

— Vrei să ne jucăm?

— Mă mulţumesc să mă uit.

— Hai să mergem.

Se urcară în maşină şi porniră spre Park Avenue. Helen se sprijini de portieră, de parcă ar fi cumpănit dacă e cazul să sară sau nu. Apoi, spre încântarea lui, se apropie şi puse capul pe umărul lui. Părul ei era lucios şi emana un parfum slab; îl sărută, şi rămase cu senzaţia că sărută un văl dens de mătase. Taggart se lăsă pe spate, relaxat, fericit să privească defilarea oraşului dincolo de geamurile fumurii. Nu se mai simţise astfel de la… Dar nu exista niciun „de la“. Nu se mai simţise astfel niciodată în toată viaţa lui.

Rolls-ul opri lângă Turn. Un omuleţ cu înfăţişare timidă, îmbrăcat cu o haină militară jerpelită, stătea ghemuit lângă gardul şantierului.

Când Taggart şi Helen coborâră din maşină, porni spre ei cu mâinile în buzunare.

— Domnule, aveţi ceva mărunţiş, să-mi iau o cafea?

Paznicul şantierului apăru în grabă dinspre poartă.

— Bună seara, domnule Taggart.

— Bună seara, Johnny. Mi-au repus liftul în funcţie?

— Da, domnule.

Omuleţul dădu înapoi, temător, la vederea paznicului şi a şoferului limuzinei; tremura, aşa că Taggart desprinse două bancnote de o sută de dolari din agrafa sa pentru bani.

— E frig, îi spuse vagabondului, auzind în minte vocea tatălui său. Cumpără-ţi o haină groasă.

Helen îl urmă în haosul ce domnea în hol. Becuri goale luminau pardoseala de ciment şi structura de susţinere din oţel; cablurile şi schelele aruncau umbre încâlcite pe pereţii din beton şi pe tavanul aflat foarte sus.

— Clubul dumneavoastră, *madame.*

— Victoria şi Chryl chiar pot să facă ce-au spus?

— Dacă au la dispoziţie un cec suficient de „alb“, sunt în stare să facă şi un apus de soare plăcut la est.

— O să te îmbogăţeşti.

— Serios?

— Când un tip sclivisit şi plin de bani va plăti o sută cincizeci de dolari pentru o sticlă de şampanie în Salonul pentru şampanie, o sută douăzeci vor intra în buzunarul tău.

— Pe aici, partenere.

Ea ezită din nou.

— Chiar îţi plac fetele astea, nu-i aşa?

— Suntem foarte buni prieteni.

— Mai mult decât prieteni?

— Am devenit rude. Le-am cunoscut imediat după moartea tatălui meu. Am renunţat la ele când au vrut să se mărite. Când au ajuns să se plictisească de flăcăii lor, le-am făcut rost de cei mai buni avocaţi în materie de divorţuri. Uneori îmi sunt adevărate mame, alteori le sunt eu ca un tată.

— Mi-au arătat fotografii. Fetiţa Victoriei seamănă mult cu tine.

— Da, Annie. Tony spune că seamănă perfect cu mama noastră.

— Tatăl este…

— Copiii poartă numele unor familii bogate, de viţă nobilă. Nu există în toată America o uşă care să le fie închisă în viitor. Iar până atunci, pot apela la unchiul Chris ori de câte ori mami are nevoie de o mână de bărbat pe lângă casă.

— Te mai culci cu ele şi acum?

— Uneori.

— Cu amândouă?

— Chryl şi Victoria sunt o pereche. Ori amândouă, ori niciuna; problemele survenite în căsniciile lor s-au datorat în bună măsură acestui fapt.

— Nu mi se pare normal, dar adevărul e că par foarte fericite.

— Sunt foarte bune în meseria lor, se îmbogăţesc prin munca proprie, iar măgarii cu care au fost măritate le-au dăruit copii frumoşi. Sigur că sunt fericite.

— Tu vei avea vreodată copii?

— Ciudată întrebare. Urcăm?

Puţul liftului încă mai era doar un schelet neacoperit, dar liftul în sine fusese finisat, avea lambriuri lăcuite şi ornamente cromate. În colţuri se aflau vaze de cristal pline cu frezii albe care parfumau aerul, un suport de umbrele din argint şi o sticlă de Moet într-o frapieră tot din argint.

— Toate lucrurile astea, n-au să fie furate?

— Lift particular, direct spre apartamentul proprietarului. Şampanie?

Taggart scoase foiţa sticlei, apoi dopul, şi turnă şampanie în două pahare înalte.

— Noroc.

— *Per cent ’anni.*

Zâmbi la vederea bulelor care urcau spre suprafaţă în pahar, în timp ce liftul continua să urce…

— Chris, cât de bogat eşti?

— Nu chiar atât pe cât arăt, dar în ultimii vreo doi ani mi-a mers destul de bine. Şi, mulţumită conducerii oraşului, care suferă de confuzie iremediabilă, obţin suficiente scutiri de impozite ca să păstrez majoritatea câştigurilor… Înghite în sec, dacă ţi s-au înfundat urechile.

Ea îl întrebă extrem de serioasă:

— Pentru ce faci asta?

— Aceeaşi întrebare e valabilă şi pentru tine.

— Eu îmi protejez familia.

— Şi eu.

— Pare greu de crezut.

Să dea drumul sălbăticiunii închise în sufletul lui? se întrebă Taggart. Să scape, într-un fel sau altul, s-o ia pe Helen şi să plece. Şi să-şi petreacă restul vieţii amintindu-şi o promisiune încălcată? Nu atâta timp cât ucigaşii lui Mike Taglione continuau să controleze New York-ul. Dar după aceea? Se cutremură, incapabil să-şi ducă gândul până la capăt; din fericire, se deschiseră uşile, împiedicându-l astfel să se adâncească în introspecţie. Îi întinse mâna lui Helen, iar ea o luă cu un gest firesc. O conduse în hol. Uşile liftului se închiseră cu un sâsâit în urma lor. Mirosea a vopsea proaspătă, lac de mobilă şi trandafiri.

— Trăieşti bine, remarcă ea.

Se simţi obligat să-i dea explicaţii.

— La drept vorbind, nu costă mai nimic, fiindcă valorează o avere, ca publicitate gratuită. Agentul meu pentru publicitate se va îngriji ca în toate revistele să apară articole despre apartamentul meu. Lumea va afla despre clădirea cea mai nouă şi mai incredibilă. Asta va face din ea un imobil foarte râvnit. Asta înseamnă că voi vinde un apartament în valoare de opt sute de mii de dolari la preţul de un milion două sute, şi voi putea să-i promit cumpărătorului că anul viitor îl va vinde cu un milion şi jumătate, fiindcă pe clădire e scris numele meu.

— Se pare că mi-am ales afacerea nepotrivită.

— Păi, dacă într-o zi o să vrei să-ţi corectezi greşeala… zâmbi el.

— Afacerea asta e a ta, nu a mea.

Chris îşi dădu seama că e impresionată, şi totuşi nu prea tare, de parcă opulenţa modernă era apanajul unor *stranieri,* prea departe de lumea ei ca să o atragă. Îi arătă dormitoarele de la primul nivel, bucătăria, sufrageria şi biblioteca de la nivelurile de deasupra. Mai sus, la ultimul nivel, la capătul unui coridor lung, se vedea o cameră cu pereţi de sticlă. Pe măsură ce se apropiau de ea, vedeau tot mai bine imagini ale oraşului în noapte.

— Uită-te la tavan, spuse el conducând-o înăuntru.

Şi, pentru a doua oară de când se cunoşteau – prima oară fiind cu şase luni în urmă, când îşi scosese masca pe pajiştea irlandeză –, o luă prin surprindere. Helen se uită în sus; deasupra lor, stelele sclipeau tremurător dincolo de plafonul de sticlă. Ea se roti prin cameră, uitându-se la stele. Apoi privirea îi coborî spre pereţii de sticlă, şi, în final, spre podea.

Ţipă; Taggart o cuprinse în braţe.

— *Uşurel.* Te ţin bine.

Helen îşi puse mâna pe piept, respirând precipitat.

— Doamne, Dumnezeule!

Stăteau pe o podea din sticlă, la trei sute de metri deasupra nivelului străzii. Oraşul ţâşnea spre ei ca un monstru apărut din întuneric, cu un milion de dinţi sclipitori.

— Uite cum îmi bate inima, râse ea. Am crezut că o să cădem. Ah, e fantastic!

Chris se sprijini de o coloană, aceeaşi de care atârnase Jack Warner primăvara trecută, şi o urmări pe Helen cum se plimbă prin cameră. Îşi dădu seama că toate acestea deveneau brusc amuzante, într-un fel pe care nu-l mai observase până atunci. Ea aluneca printre piesele de mobilier, atingând cu palma stofele şi suprafeţele lustruite, savurând totul şi privind în jos în repetate rânduri. La un

moment dat se aşează pe un fotoliu, se aplecă peste braţ şi se uită îndelung prin podea.

— Încă mă mai face să tremur.

— Ştiu. Mie mi-a trebuit o săptămână ca să-mi conving genunchii să se poarte frumos.

Ea reîncepu inspecţia; după o vreme se opri lângă peretele exterior, între două grupuri de mobilier.

— Ce sunt liniile astea? întrebă ea, arătând spre nişte sârme din podea, dispuse la intervale egale, atât de subţiri că erau aproape invizibile.

Taggart porni spre ea.

— Atinge-le.

Ea îngenunche şi atinse sticla; rochia se adună în jurul ei ca o corolă de floare.

— E caldă.

— Sistem de încălzire.

Helen privi vârfurile clădirilor din jur printre degete, apoi îl învălui într-un zâmbet.

— Mi-a venit o idee nemaipomenită.

— Asta şi speram.

— Ai mai făcut-o? întrebă ea.

— Încă nu.

— Spui drept?

Taggart se aşează pe podea lângă ea.

— Spun drept. Tu eşti primul meu oaspete. Apartamentul a fost terminat azi. Singura problemă e că podeaua e tare ca piatra. I-am scos din minţi pe proiectanţii mei cerându-le să găsească o podea moale, dar toate materialele pe care le-au încercat erau ceţoase.

— O să ne vadă cineva?

— Asta rămâne la latitudinea ta.

Taggart îi dădu o telecomandă. Ea se jucă zâmbind cu luminile din încăpere şi le micşoră până când camera se cufundă în beznă.

— Parcă am pluti pe cer, şopti ea cu respiraţia tăiată.

Deasupra lor, dedesubt şi împrejur erau noaptea, stelele şi luminile. Ochii lui Taggart se obişnuiră cu întunericul, şi chipul ei prinse contur în lumina oraşului de sub ei. O sărută pe umăr, încântat de moliciunea pielii ei. Helen se lipi de el; Taggart urmări cu buzele breteaua subţire a rochiei şi-i atinse sânii.

— Chris? Ce vrei de la mine?

— Trupul tău, vreme de zece ani, ce părere ai? Şi după aceea mai vorbim.

— Nu glumi. Suntem amândoi implicaţi în aceeaşi afacere.

Deşi în preajmă nu putea fi niciun microfon ascuns, instinctiv ea rosti ultimele cuvinte în şoaptă, la urechea lui. Taggart îi răspunse tot în şoaptă.

— Faptul că învingem mafia nu face decât să îmbunătăţească lucrurile.

— „Învingem“? Vorbeşti ca un poliţist.

— O facem să ne aparţină, se corectă el, remarcând tonul tăios al vocii ei. *Priveşte!* Îşi trecu mâna pe suprafaţa netedă a podelei ca şi cum ar fi mângâiat luminile de dedesubt.

— Suntem ca nişte cuceritori barbari care galopează pe pantele munţilor; acolo e oraşul, care aşteaptă să-l luăm în stăpânire. Dacă-l vrem, ne aparţine.

— Eşti beat, spuse ea cu o voce nesigură.

El se aplecă încă o dată spre buzele ei şi o sărută pătimaş; când se opri, tremurau amândoi.

— Oamenii beţi nu ştiu să sărute. Sunt beat?

Helen se desprinse din îmbrăţişare şi se ridică în capul oaselor.

— Mă bagi în sperieţi.

— Tu m-ai băgat în sperieţi, din ziua când te-am văzut pentru prima oară.

— Chris, doar nu crezi ce spui. Asta era acum zece ani. Eu aveam şaisprezece ani.

— Eu dau viaţă dorinţelor mele şi le transform în realitate.

— Eşti nebun.

— De când a fost ucis tatăl meu, n-am făcut nici măcar un lucru despre care oamenii să nu spună că e o nebunie. Dar, dacă sunt nebun, atunci sub noi nu e nicio podea; plutim în aer. Nu există niciun Turn Taggart, doar aerul deasupra unei amărâte de clădiri părăginite, cea pe care a trebuit s-o dărâm ca s-o construiesc pe asta. Aşa că, dacă sunt nebun, nu ştiu cum am ajuns aici sus, dar ştiu că acum cădem, şi încă repede.

Ea privi oraşul-premiu de dedesubt.

— Ţine-mă în braţe.

— Nu pot. Cădem.

— Am o paraşută.

Cu o mişcare rapidă, graţioasă, Helen îşi descheie rochia, o dezbrăcă şi-o ridică deasupra capului.

Taggart o privea cu nesaţ. Strălucirea oraşului pătrundea prin podea şi îi lumina blând sânii mici, rotunzi, cu sfârcuri întunecate. Picioarele ei, întinse lângă el, erau lungi, suple, cu o formă elegantă. Purta ciorapi cu jartiere, deasupra cărora coapsele ei luceau de parcă ar fi fost luminate dinăuntru, şi chiloţi din dantelă decoltaţi. Îl privi şi ea, cu oarecare sfidare şi oarecare mândrie.

— Nu eşti reală. Tot mai cădem.

La început, împreunarea lor a fost blândă, aproape şovăitoare, căci Taggart, conştient şi stânjenit de statura sa impunătoare, se controla de teamă să n-o zdrobească în entuziasmul său. Apoi visul şi realitatea deveniră totuna – visul se evaporă sub dogoarea realităţii.

Eddie Berger purta haine negre pe sub jacheta militară de care se descotorosi într-un subsol. Încălţări de pânză neagră, ciorapi negri, trening negru, fes negru; îşi vopsise şi faţa în negru. Aproape invizibil în umbrele ce dominau scările de beton, cu excepţia albului ochilor îngustaţi la

maxim. Şi în desăvârşită tăcere, mulţumită tălpilor de cauciuc ale încălţărilor, escaladă cele nouăzeci şi şase de etaje până în vârful Turnului Taggart. Avea obiceiul să alerge cincizeci de kilometri săptămânal ca să fie în formă pentru misiuni ca aceasta, aşa că ajunse la ultimul etaj respirând în continuare normal.

Sus de tot era un planşeu de scândură, care părea să reprezinte un viitor acoperiş. Aşteptă acolo, nemişcat precum zidul, în vreme ce privirea i se adapta la întuneric. Treptat, începu să distingă macaralele de construcţie şi o lumină slabă pe latura de sud a clădirii. Când izbuti să vadă grinzile împrăştiate în jur, porni în tăcere printre ele, îndreptându-se spre locul de unde venea lumina slabă. La marginea planşeului de scândură descoperi partea superioară a cubului de sticlă care depăşea latura clădirii – sufrageria suspendată a lui Taggart.

La început se simţi nedumerit; ştia că au urcat aici, dar nu-şi dăduse seama că clădirea neterminată era locuibilă. Se aşteptase s-o găsească pe Helen Rizzolo ţinându-se de mână cu iubitul ei cel bogat pe acoperiş, şi când colo descoperise un apartament luxos care plutea în aer. Îi trebui puţin timp să-şi dea seama că se uită la ei printr-un acoperiş de sticlă. Chiar în acea clipă luminile se micşorară, apoi se stinseră, iar el rămase holbându-se în beznă.

Aşteptă din nou să i se acomodeze privirea. În cele din urmă văzu stelele oglindindu-se în sticla neagră, ca în apele unui râu. Mişcându-se precaut, atent să nu facă niciun zgomot, înaintă până la marginea acoperişului de sticlă şi se uită în jos.

I se strânse stomacul şi simţi că-şi pierde echilibrul. Dedesubtul sticlei, unde se aştepta mai puţin, era oraşul. Treptat, înţelese la ce se uită: o cameră în formă de cub, având probabil latura de cinci metri, cu acoperiş de sticlă, trei laturi de sticlă şi o podea tot din sticlă. Ici şi colo distingea piese întunecate de mobilier. În mijloc era oarecare mişcare. Pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu

întunericul, îi văzu conturaţi de luminile oraşului: Helen Rizzolo şi iubitul ei, constructorul, făceau dragoste pe podeaua de sticlă.

Eddie Berger se lăsă pe sticlă, descoperi că e rezistentă şi avansă, milimetru cu milimetru. Cei doi nu erau decât contururi mişcătoare, dar exista ceva profund erotic în felul cum pluteau în aer, la şase metri sub el, de parcă ei trei ar fi fost ultimii locuitori ai planetei. Îi privi timp îndelungat, fascinat de mişcările lor lente, de graţia cu care schimbau poziţiile, ca într-un dans; părea că plutesc cu adevărat pe o apă caldă, vie. Îşi dorea să-i poată auzi, şi constată cu surprindere că perechea îi place nespus de mult.

Luminile străzii de sub ei şi cele ale cerului de deasupra nu dezvăluiau decât frânturi, chinuitoare – coapsa ei lucioasă când se rostogoli pe spate, părul lui blond, dinţii ei luminaţi parcă de însăşi pasiunea pe care o trăiau. Brusc, cei doi înţepeniră. Crezu că l-au văzut. Dar nu; un ţipăt se făcu auzit prin sticla groasă, apoi un altul. Urmă o tăcere îndelungată, apoi râsete, şi cei doi se prăbuşiră îmbrăţişaţi.

Eddie Berger îşi lipi obrazul pe sticlă, să-şi tragă şi el răsuflarea. Dar privise prea mult timp, şi acum descoperea cu groază că, mânat de emoţie, înaintase până aproape deasupra lor. Când vor ridica privirea spre stele, cum vor face cu siguranţă într-o asemenea încăpere, îi vor vedea silueta, cum îi văzuse şi el.

Îngheţă, temându-se să respire, aşteptând îngrozit ca ei să deschidă ochii şi să privească în sus. Îi era tot mai frig. Se ruga ca perechea să se ridice şi să meargă să-şi ia ceva de băut. Dar ei rămaseră acolo. Se apropiară; se atinseră încet, se lipiră unul de altul, se cuprinseră în braţe, se uniră. Eddie Berger zâmbi din nou, cu temerile evaporate; îşi dorea să li se poată alătura. Şi, într-un fel, o va face, îşi spuse alunecând spre marginea tavanului transparent.

Cercetă acoperişul. Peste tot se găseau grinzi de oţel în dezordine, iar în mintea lui se formă imaginea însufleţită a unui astfel de monstru cu o lungime de şase metri,

cântărind mai multe tone, care pătrunde prin acoperişul de sticlă al lui Taggart, trece prin încăpere şi străpunge podeaua, căzând apoi o dată cu trupurile lor.

Macaralele pentru manevrarea grinzilor de oţel îşi proiectau V-urile strâmbe pe cer. Se duse lângă cea mai apropiată, care se afla la o distanţă foarte mică de apartamentul lui Taggart. Putea să prindă în cârlig o grindă, s-o ridice şi apoi s-o prăvălească peste casa de sticlă a lui Christopher Taggart. Dar îi lipsea un partener care să manevreze maşinăria la sol, căci cablul care ridica şi cobora braţul, cu cârligul lui cu tot, era lung cât toată înălţimea clădirii, desfăşurându-se de pe un tambur aflat la baza ei. Se vedea nevoit să improvizeze.

Braţul uriaş se îndrepta spre est, iar sufrageria lui Taggart se afla spre sud. La baza braţului se găsea o roată uriaşă de oţel. Eddie Berger se prinse de el, se lăsă cu toată greutatea şi simţi cum braţul, bine echilibrat, începe să se rotească. Existau frânghii legate de el, menite să ajute la dirijarea încărcăturilor foarte grele, dar braţul, lipsit de orice povară, se deplasa cu mare uşurinţă, deşi cântărea mai multe tone.

Se uită în sus. Braţul macaralei, înclinat, se profila mai mult ca o umbră nedefinită sub stele. Depăşea în lungime distanţa între turnul macaralei şi apartamentul lui Taggart. Continuă să tragă de roată până când braţul ajunse deasupra acoperişului de sticlă.

Apoi plecă să caute un instrument pentru tăiat cabluri. Trei etaje mai jos, sparse uşa unei magazii bine utilate şi găsi un bomfaier. Lama era cam uzată, aşa că mai căută până descoperi o lamă nouă.

În liniştea camerei de sticlă, Taggart sesiză un scrâşnet când Eddie Berger începu să rotească braţul macaralei – nu atât sunetul, cât o senzaţie, pe care n-o puse în legătură conştientă cu macaraua de pe acoperiş. Se încordă o clipă, încercând fără prea mult chef să înţeleagă ce se petrece.

Apoi Helen îl atinse, şi impresia se dizolvă ca împrăştiată de vânt.

— E aşa de linişte, că aud cum ne bate inima, şopti ea.

Zgomotele străzii nu pătrundeau prin sticla groasă, securizată.

Turnul neterminat era învăluit de o linişte absolută în absenţa circuitului normal de aer, gaz, electricitate şi apă prin măruntaiele sale.

Amintirea zgomotului de mai înainte reveni şi, o dată cu ea şi vaga senzaţie de nelinişte a lui Taggart. Stăteau alături, atingându-şi degetele, întorcându-se lent de foarte departe. El se ridică pe jumătate şi ascultă încordat. Dar între timp Eddie Berger pornise spre magazia de unelte şi singurul sunet pe care-l auzea Taggart era respiraţia lui Helen. Se întinse la loc pe podea şi-o aduse deasupra lui.

— Cât e de frumos! şopti ea. Apoi, cu un zâmbet încântat care se simţea în voce: O, uită-te la noi!

Ca într-o vrajă, lumina abia perceptibilă făcea să li se oglindească trupurile pe peretele de sticlă din apropiere. Deasupra, imaginea lor se desena pe tavan: Helen plutind printre stele. Deasupra ei, umbra unui braţ de macara se clătina încet, ca un dragon curios.

Cablul care susţinea platforma macaralei era din sârmă de oţel împletită, cu diametrul de cincisprezece milimetri. La scurt timp după ce începu să-l taie, lui Eddie Berger îi trecu prin minte că ar trebui să se pună la adăpost în eventualitatea că, o dată tăiat, capătul liber al cablului o să-l lovească. Braţul cântărea probabil vreo cinci tone, aşa că, după ce o să taie ultimele fire ale cablului şi măgăoaia o să pornească spre apartamentul lui Taggart, avea să se dezlănţuie iadul. Se trase mult în spate faţă de şanţul prin care trecea cablul de-a lungul turnului şi reîncepu să taie cât de departe putea, cu mişcări scurte, smucite. Nu avea cunoştinţe despre forţele implicate, dar instinctul, ascuţit

poate de tensiunea imensă din cablu, îl făcu să ridice mâna cealaltă ca să-şi apere faţa.

Munca avansa încet. Se oprea în repetate rânduri să asculte, în eventualitatea că ei ar auzi zgomotul, dar lama nouă tăia bine şi făcea mult mai puţină gălăgie decât la tăierea lemnului. După zece minute de efort intens, pipăi tăietura şi-şi sfâşie degetul mare în capetele firelor de metal. Înjură şi supse sângele care începu să curgă. Transpira, în ciuda frigului; totuşi, după felul cum arăta tăietura din cablu, părea că n-a reuşit decât să ciupească firele exterioare.

Şi dacă fata a plecat deja? Alergă la margine şi se uită prin acoperişul de sticlă. Remarcă iritat că cei doi erau tot pe podea, absorbiţi de jocul lor erotic. Îl durea degetul rănit, iar plăcerea lor nesfârşită îl enerva. Era o nedreptate ca ei să se simtă atât de bine în vreme ce el trebuia să stea afară, în frig. Se întoarse grăbit la cablu, mânat de un imbold nou, se apropie puţin mai tare şi începu să taie cu toată forţa.

Brusc, tensiunea din cablu se modifică. Simţea că împletitura de sârmă e gata să plesnească. Tăie cu şi mai multă forţă, privind capătul braţului, ca să ştie să se ferească în clipa când acesta se va prăbuşi.

Auzi un bubuit, ca de împuşcătură. Ferăstrăul îi zbură din mână. Firele de sârmă se desfăcură atât de repede încât mişcarea lor era invizibilă. Rotindu-se ca o spadă uriaşă, îi retezară mâna pe care o ridicase să-şi apere faţa şi, cu repeziciune, îi hăcuiră capul şi umerii, transformându-le într-o pulbere roşiatică.

Braţul uriaş porni spre acoperiş, prinzând viteză cu fiecare metru parcurs.

Stăteau faţă în faţă, Helen cu genunchii strânşi la piept, Taggart cuprinzând-o cu picioarele şi râzând.

— De ce râzi? se interesă Helen.

— Sunt aşa de al naibii de fericit, că până şi oasele mi-s fericite.

— N-am cunoscut niciodată un tip care să râdă.

— Ştii la ce mă gândesc? Ce-ar fi să vindem tot ce avem şi să cumpărăm un castel în Europa? Şi să facem dragoste până când…

Ea îi atinse buzele şi murmură tandru:

— Chiar vorbeşti serios, nu? Să las afacerile, la asta te referi.

Taggart îi sărută degetele.

— Poate ar trebui să discutăm când se va termina totul.

— *Ce-i asta?!*

Bubuitul puternic semăna cu un foc de armă. Taggart o împinse spre mobilierul din apropiere. Ea căzu pe spate ţipând. O umbră enormă acoperi stelele şi umplu cerul deasupra lor. Taggart se uită în sus şi înţelese, prea târziu, sensul semnalelor de avertisment pe care le ignorase – scrâşnetul perceput mai devreme şi imaginea braţului de macara într-un loc unde nu fusese înainte.

Braţul de macara, lung de douăzeci de metri, cădea cu viteză spre cubul de sticlă. Dacă ar fi luat în seamă avertismentele, ar fi putut să câştige o fracţiune de secundă vitală. Dar în minte i se învârteau întrebări inutile: Cum s-a mişcat braţul macaralei? Şi de ce cade?

O trase pe Helen după el prin încăperea suspendată, spre adăpostul depărtat al holului din corpul principal de clădire. Braţul lovi mai întâi zidul exterior, izbindu-se cu zgomot de structura de oţel. O fracţiune de secundă rămase suspendat între acoperişul clădirii şi peretele exterior al cubului de sticlă. Apoi, cu un scrâşnet cumplit, se prăbuşi şi sfărâmă tavanul.

În jurul lor ploua cu cioburi de sticlă. Braţul macaralei, aflat în cădere, pătrunse ca o suliţă prin podea şi-o făcu ţăndări. Fotoliile, canapelele şi hainele răspândite prin cameră căzură în noapte. Taggart şi Helen Rizzolo se târau la mică distanţă de intrarea în hol când sârmele sistemului

de încălzire se arseră cu o scânteie incandescentă. Apoi, ca nişte patinatori pe gheaţa subţire a unui lac, văzură cum podeaua de sticlă dispare de sub picioarele lor.

21

Taggart plonjă, trăgând-o pe Helen cu o mână şi întinzând-o pe cealaltă spre coridorul luminat. Ea încercă să sară, dar podeaua de sticlă de desprinse de zidul lateral al clădirii şi se prăbuşi, sclipind tot mai mică pe măsură ce parcurgea distanţa de trei sute de metri ce-o despărţea de stradă. Coridorul păru să se înalţe. Oraşul rece mugea dedesubt.

Din fosta podea de sticlă atârnau cabluri electrice. Taggart se prinse de un cablu şi rămase aşa, pendulând, în timp ce pe lângă ei treceau bucăţi de sticlă, ca nişte lame de ghilotină, ciocnindu-se de zidul clădirii şi dispărând în beznă.

Se prinseră cu greu de podeaua din lemn a holului. Taggart apucă tocul uşii cu degetele, o cuprinse pe Helen cu cealaltă mână şi-o împinse pe podea. Mâna îi alunecă şi simţi cum cade, bâjbâind în beznă în căutarea unui cablu. Dar ea îl prinse de braţ într-o fracţiune de secundă, cu ambele mâini; începu să alunece, fiindcă el era mult mai greu decât ea.

Sprijinindu-se cu picioarele de zidul clădirii, el se folosi de mâna liberă ca să se ridice până ajunse pe podeaua solidă, lângă ea. Rămaseră lungiţi pe jos, încercând să-şi recapete răsuflarea şi uitându-se fără să le vină să creadă la grinzile goale ale fostei sufragerii.

— Eşti teafără?

— Nu ştiu.

— Ai vreo tăietură?

— Nu ştiu.

Taggart îi pipăi corpul în bezna aproape deplină. Erau dezbrăcaţi; hainele lor se împrăştiaseră o dată cu mobila şi toate celelalte. Ea tresări.

— Te doare?

— Nu, râse ea în hohote isterice abia controlate, atenuate de veselia pură a faptului că supravieţuise. Nu-mi vine să cred, dar ceva mă excită din nou.

Taggart, privind dincolo de muchia coridorului, simţea aceeaşi mirare că încă mai are ochi să vadă şi mâini să simtă. Helen se întinse spre el. Vântul aducea spre ei sunetele stridente ale sirenelor de pe maşinile de poliţie şi pompieri. Se ghemuiră pe podeaua rece.

— Din câte-l ştiu pe Reggie, va apărea dintr-o clipă într-alta.

— Spune-i să se întoarcă după ce află cine a făcut chestia asta.

Îmbrăcată în haina de vizon pe care o lăsase în holul de la intrare împreună cu pantofii, fără nimic pe dedesubt, Helen aştepta în maşină ca Taggart să termine cu poliţia. Reggie îi scosese pe ascuns din clădire cu un lift de marfa. Declaraseră că în apartament nu se afla nimeni când a căzut platforma. Reggie descoperise un bomfaier pe acoperiş, lângă un cadavru mutilat, ceea ce confirma ipoteza că prăbuşirea platformei n-a fost un accident. Luând bomfaierul de acolo, lăsase poliţiei doar simple speculaţii despre o persoană necunoscută, decapitată în timpul accidentului provocat de cablul care plesnise.

De îndată ce poliţiştii se convinseră că nimeni n-a fost ucis la sol, iar superintendenţii lui Taggart se prezentară la faţa locului să evalueze pagubele şi să ia măsuri, acesta îl întrebă pe ofiţerul superior, un vechi protejat al unchiului Eamon, dacă are ceva împotrivă ca el să se ducă acasă. Ofiţerul nu formulă nicio obiecţie, aşa că Taggart se îndreptă spre Rolls-ul lui şi-i spuse şoferului să pornească spre Canarsie. Reggie îi urmă într-un fals taxi plin cu

oameni de încredere aleşi pe sprinceană din „bandele“ lui de stradă.

— Încă mai tremur, spuse Helen.

— Şi eu.

Ţinând-o cu un braţ, turnă coniac într-un pahar din care băură amândoi.

— Vrei să-ţi spun ceva bizar? întrebă Helen.

— Ce?

— În seara asta m-am simţit extraordinar de bine.

— Vrei să mai ieşim?

— Când?

— În seara asta?

— Doamne, ce păcat că nu locuiesc singură! Aş vrea din toată inima să te duc acasă şi să dorm cu tine toată ziua.

— Ce zici de un hotel?

— N-ar fi acelaşi lucru. Ne vedem diseară?

— Ce-ai vrea să facem? Mergem la un incendiu? Sau să vedem un accident aviatic?

— Plicticos, spuse ea cu un zâmbet nesigur. Poate ar trebui să încercăm ceva cu adevărat periculos…

— Ca de pildă?

Nu reuşea s-o descifreze. Părea dintr-o dată speriată.

— Ca de pildă, să discutăm despre castelul acela.

Taggart răspunse cu multă grijă:

— Imediat ce-i terminăm pe Cirillo.

Helen îl privi ţintă.

— Înainte să apari tu mă gândeam să renunţ. Simţeam că n-aveam încotro. Acum, că suntem puternici, e alegerea mea, şi devine mai dificil. În seara asta m-ai făcut cu adevărat fericită.

— Mă bucur.

— Ştii de ce?

— Spune-mi.

— Eşti primul bărbat cu care mă culc şi care nu se poartă de parcă ar fura ceva.

— Dă-mi o listă. Îl pun pe frate-meu să-i aresteze.

— Memoria mea n-a reţinut niciun nume.

Un răspuns complet care-i şterse din minte toate gândurile despre ea şi Tony împreună. Helen părea dispusă să spună mai multe; aşteptă încordat, temându-se că dispoziţia o va determina să spună „Hai să renunţăm acum la tot restul“. Dar, spre uşurarea lui şi spre vaga lui dezamăgire, căci asta îşi dorea, dar nu putea să aibă, ea-şi întoarse privirea spre geamurile fumurii. Afară, străzile oraşului începeau să prindă viaţă: primii alergători matinali, primii portari şi bucătari de cafenele.

— Ei văd ceva înăuntru?

— Nu.

Îl atinse.

— Crezi că ai putea…

Taggart băgă mâna pe sub haina de blană.

— Mi-ar plăcea să încerc…

— Poliţişti, anunţă şoferul lui Taggart prin interfon când Rolls-ul ajunse în apropierea casei lui Helen, iar Reggie claxonă drept avertisment.

Helen se desprinse de Taggart şi se lipi impacientată de geam. În faţa casei ei erau parcate şase maşini de poliţie ale căror girofaruri îşi răspândeau luminile roşii-albastre pe zidurile caselor, iar aparatele de emisie-recepţie se auzeau tare în lumina argintie a zorilor. Pe trotuar patrulau poliţişti înarmaţi cu puşti. Zări şi câteva maşini ale FBI, fără niciun însemn, cu excepţia unor becuri roşii de pe acoperiş. Nişte ofiţeri în uniformă opriră Rolls-ul şi le făcură semn să coboare geamurile, dar atenţia lui Helen era atrasă de o ambulanţă care ieşea încet de pe alee, cu girofarul stins.

Ţâşni pe uşă înainte ca Taggart să poată face vreun gest, trecu printre poliţişti şi porni în goană spre casă. Nişte agenţi o opriră în faţa porţii.

— Staţi aşa, domnişoară.

— E casa mea. Daţi-mi drumul!

— Cine sunteţi?

— Helen Rizzolo. Daţi-mi drumul! Ce s-a întâmplat?

Tony Taglione coborî dintr-o maşină fără însemne.

— Ce s-a întâmplat? ţipă ea. Lăsaţi-mă să intru.

Tony îi puse o mână pe umăr şi-o privi în ochi.

— Fratele tău, Frank, a fost omorât.

Ea se clătină de parcă ar fi plesnit-o peste faţă.

Ştia că nu poate fi adevărat. Era o greşeală; probabil unul din paznici. Poliţia făcuse o greşeală. Apoi văzu duba lui Frank pe aleea îngustă de lângă casă. Parbrizul antiglonţ fusese lovit în zeci de locuri de gloanţe puternice care treceau prin orice blindaj, uşa din dreapta era deschisă, iar lângă cauciuc se vedea o baltă întunecată de sânge.

L-am trădat, îşi spunea ea. *Mi-am trădat fratele.*

— Şi Eddie? întrebă, temându-se să audă răspunsul.

— L-au împuşcat şi pe Eddie. E în operaţie.

— Cât de grav?

— Nu ştiu. Mama ta e cu surorile ei.

Helen se întoarse spre casă. Taglione o prinse de braţ.

— Helen, cine a făcut asta?

— Poftim?

— Cine l-a ucis pe fratele tău?

Ea se crispă.

— Ticălosule!

— Nu *eu* l-am ucis, strigă Tony la rândul său. L-au ucis oameni pe care-i cunoşti *tu. Cine?*

Ea îl privea prin ceaţa lacrimilor. Era vina ei. Îi manipulase pe Frank şi Eddie ca să aibă încredere în ea; îi convinsese s-o asculte, pentru ca ea să-l servească pe Christopher Taggart. Frank, paznicul ei tăcut şi loial, fusese ucis în timp ce ea se afla la Waldorf şi se iubea de bărbatul vinovat de moartea lui.

— Cine, Helen? repetă Taglione cu asprime.

Ea-şi descărcă furia asupra lui.

— Animalule! Cum poţi să-mi vorbeşti aşa?

El răspunse cu brutalitate:

— Frank nu e o victimă nevinovată. Nici Eddie. Nici tu. Fraţii tăi au făcut ceva ca să-i determine pe ucigaşi să vină chiar la voi *acasă.* Ar fi putut s-o omoare pe maică-ta, alte rude. Dă-mi un indiciu, Helen. Care e motivul războiului?

În ochii negri ai lui Taglione se oglindeau reflectoarele sistemului de securitate. I se părea că priveşte chipul unui robot. Îşi dădu seama, cu o tristeţe sfâşietoare, că Tony Taglione avea capacitatea de a urî a fratelui său, dar nu şi disponibilitatea lui de a iubi.

Se uită spre stradă, la Taggart, care încerca să treacă de poliţişti, pentru a ajunge la ea.

— Nu ştiu.

— Îi deranja faptul că Eddie şi Frank se extindeau, nu-i aşa? Nu-i puteau ierta fiindcă au preluat Brooklyn-ul? Ce i-a făcut să creadă că Cirillo va sta cu braţele încrucişate?

— Du-te dracului!

— Mulţumesc, Helen. Hai să mai vorbim şi altă dată – după ce mor şi alţii.

Cine-a mai rămas? se întrebă ea sumbru în timp ce devenea conştientă de rolul mârşav pe care-l jucase în această chestiune. *Eu le-am dat ideea, iar ei au avut încredere în mine...*

Taggart încercase s-o urmeze, fără să-i pese cine îl vede, dar poliţiştii îl opriseră.

— Staţi aici, domnule. Vorbeşte cu un procuror federal.

— Sunt Chris Taggart. E fratele meu. Trebuie să ajung la el.

Unul din poliţişti făcu legătura.

— Salut, Chris. Poate nu mă ţii minte, dar ne-am cunoscut la un supeu al Ligii de Atletism a Poliţiei. În regulă. Stai puţin să mă duc să întreb.

Ofiţerul se apropie de Tony şi Helen şi aşteptă un moment să poată interveni. Taggart văzu cum Tony ridică şovăitor mâna spre umărul ei, şi pentru o clipă Helen se apropie de el. Apoi se depărtă, trupul i se chirci şi păru că dispare în haina de blană. Brusc, ţipă la Tony, iar acesta strigă şi el. Pe

urmă rămaseră tăcuţi, ca doi actori lăsaţi în lumina reflectoarelor după ce-şi terminaseră de spus replicile. Poliţistul se apropie de Tony şi-i şopti ceva; Tony se uită spre Taggart şi aprobă din cap cu chipul golit de orice expresie. Taggart alergă lângă ea.

— Helen.

Chipul ei, scăldat în lacrimi, deveni de nepătruns. Îi întoarse spatele lui Taggart şi urcă scările cu paşi nesiguri. Mama ei deschise uşa, şi Helen îi căzu în braţe. Plângând îmbrăţişate, femeile intrară în casă. Uşa se închise cu un bubuit.

— Ce i-ai făcut?

— I-am spus că cineva i-a ucis fraţii.

— *Ce-ai zis?!*

— Dacă ai uitat cumva, Chris, aminteşte-ţi că prietena ta face parte din mafie.

Taggart privi casa lui Helen. Toate ferestrele erau luminate, la fel şi cele ale caselor învecinate. Reflectoarele sistemului de securitate luminau dubele parcate pe aleea principală, în garajul din spate şi pe mica peluză pătrată din faţa casei, a cărei iarbă era de-acum uscată. Duba din faţă avea parbrizul sfărâmat.

— Cine a făcut-o?

Tony ridică din umeri.

— Ai ei au intrat în conflict cu familia Cirillo. Aceştia s-au coalizat cu familia Conforti şi alţi câţiva neisprăviţi şi au atacat agenţiile de pariuri pretutindeni în Brooklyn. Era limpede că asta va urma.

Taggart era consternat. Căderea braţului macaralei reprezentase doar începutul. Replica lui Cirillo la atacurile sale fusese mult mai amplă. Şi doar Reggie îl avertizase. Dar el a fost prea sigur pe sine. Iar acum Helen îl considera răspunzător de cele întâmplate.

— Ar trebui să mă duc înăuntru, s-o consolez, spuse ca pentru sine.

Abia apoi îşi dădu seama, cu întârziere, că Tony era mai furios şi se purta mai rece decât oricând.

— Chris, ce mama dracului cauţi aici?

— Am condus-o pe Helen acasă. S-a numărat printre invitaţii mei de la Waldorf.

— Ca parteneră a nepotului lui Alphonse? întrebă Tony batjocoritor.

— Ai pus să fiu urmărit?

Tony scoase din maşină ediţia din acea dimineaţă a ziarului *Daily News* şi-o desfăcu sub becul de pe stradă. Ziarul era deschis la pagina mondenă a lui Suzy Knickerbocker, unde se afla o fotografie a lui Taggart dând mâna cu primarul. În stânga lui se aflau Helen şi nepotul lui Alphonse care o privea admirativ.

— Familia ei e implicată într-un război al mafiei, spuse Tony calm, aproape rugător. Dacă nu-ţi pasă de reputaţia ta, sau de a mea, aminteşte-ţi că ai putea fi ucis dacă stai în preajma ei.

Taggart îşi dădu seama, cu uşurare, de semnificaţia cuvintelor lui Tony, anume că poliţia locală nu adusese la cunoştinţa organizaţiei Strikeforce povestea cu macaraua; poliţiştii crezuseră într-adevăr versiunea accidentului. Singura grijă care-i mai rămânea era Helen.

— Îmi asum riscurile. În ce priveşte „masca“ mea, nepotul lui Alphonse, singurul ei scop a fost acela de a-ţi apăra reputaţia ta preţioasă… Pot să te întreb ce cauţi *tu* aici?

Tony îi aruncă o privire scurtă.

— Îmi fac meseria.

— Nu eşti poliţist, ci avocat.

— Taci din gură, Chris… Haide, urcă în maşină. N-am de gând să mă cert cu tine pe probleme de familie, în stradă.

Închiseră portierele; Tony îl atacă imediat:

— Nu-mi vine să cred că ai aşezat-o pe femeia aia la aceeaşi masă cu unchiul Vinnie şi mătuşa Marie.

— E o femeie de afaceri ca oricare alta.

— Şi nu-i decât o coincidenţă faptul că linia ei de transport urban, casele de nunţi şi cluburile de noapte sunt afaceri care produc bani gheaţă şi care, din pură întâmplare, sunt folosite pentru spălarea banilor mafiei, nu-i aşa?!... Îl uiţi pe tata, şi toate lecţiile de viaţă pe care ţi le-a dat?

— Aha, acum îi descoperi calităţile? Dar n-a avut destule pentru a te determina să lucrezi pentru el. Nu, tu a trebuit să slujeşti nenorocitul de guvern.

— N-am pomenit de calităţile tatei. Am spus doar că ne-a dat lecţii de viaţă.

— A făcut mai mult decât atât.

— Chris, el ne învăţa una şi făcea alta. L-am iubit şi eu, dar trebuie să accepţi faptul că tata aranja licitaţiile în industria materialelor de construcţii. Şi că mituia mafia.

— Ţine-ţi gura! *Tatăl meu nu a fost un om necinstit.*

— Nu, de altfel nici Nixon n-a fost, replică Tony cu un dezgust amar.

Taggart strânse pumnii. Un agent bătu în geam. Tony se întoarse spre el; pe obrazul alb de furie se vedea clar cicatricea făcută de Chris în urmă cu zece ani. Taggart dădu cu ochii de ea şi îngheţă. Se ghemui lipit de portieră. Nu putea să-şi lovească fratele din nou, orice ar fi spus acesta. Tony coborî geamul, dar continuă să-l fixeze pe Chris, îndemnându-l parcă să ridice mâna.

— Ce vrei?

— Domnule Taglione, tocmai am fost anunţaţi prin radio: i-au venit de hac şi bătrânului Rizzolo, în închisoare.

— La naiba! strigă Tony. Şi doar le-am spus să aibă grijă de el. Dădu cu pumnul în scaunul tapiţat al maşinii. Am fi putut să scoatem totul de la el, acum că i-a omorât fiul.

Taggart sări din maşină.

— Opriţi-l!

Chris ajunse până în faţa uşii. Chiar în clipa când trei şerifi îl opriră, auzi soneria telefonului înăuntru, în casă. Se luptă cu ei până la sosirea lui Tony.

— Lasă-mă să intru, frăţioare, te rog. Helen îl adora. Asta o s-o ucidă.

— Du-te acasă, Chris!

— Ce ai de gând să-i faci?

— Sper că, poate, acum că fraţii şi tatăl ei au fost ucişi, o să fie dispusă să vorbească, să-mi spună cine a făcut-o. Şi pentru ce.

— Dar ea nu ştie.

— Chris, sunt în exerciţiul funcţiunii. Cară-te naibii de aici!

Din casă se auziră voci de femei ridicându-se într-o jelanie fără cuvinte, ascuţită, pătrunzătoare, cutremurătoare. Auzind vocea profundă, atât de frumoasă a lui Helen cum se transformă într-un geamăt strident, Taggart îşi simţi inima zdrobită. El era vinovatul. Îşi acoperi urechile, dar degeaba: vocea ei se auzea clar. Helen gemea de parcă un cerc de oţel rece i-ar fi încleştat inima. Nu putea s-o abandoneze.

— Tony, te rog, are nevoie de mine.

— Du-te acasă.

El continuă să se lupte să ajungă la uşă.

— Trebuie s-o ajut.

— *Luaţi-l de aici!*

Agenţii îi târâră pe Taggart până la limuzina lui şi-i ordonară şoferului să plece. În timp ce maşina întoarse în faţa casei, Taggart privi cum Tony urcă treptele de la intrare şi bate tare în uşă.

CARTEA A III-A

MOARTEA UNUI MAFIOT

(în prezent)

22

— Ai zice că o femeie uriaşă şi-a scăpat ciorapul pe jos, remarcă unul din muncitori, cu ochii la dezastrul din vârful Turnului Taggart.

Maiştrii lui Taggart mestecau gumă şi discutau cu macaragiii şi inginerii modalităţile de îndepărtare a urmelor accidentului. Braţul macaralei atârna de-a lungul structurii exterioare a clădirii; mijlocul său continua să străpungă rămăşiţele fostei sufragerii de sticlă, iar vârful pendula peste Park Avenue.

În cele din urmă, Ben, principalul şef de şantier de la Taggart Construction, dădu glas opiniei majoritare:

— Să-l dăm jos, e uşor. Greu e să facem asta fără să-l scăpăm.

— Treceţi la treabă, porunci Taggart cu asprime. Acum!

În ultimele trei nopţi nu dormise aproape deloc, astfel că era extrem de irascibil. Avea chipul brăzdat de linii aspre, cu un aspect neîngrijit, accentuat de perii aurii ai bărbii nerase. Purta jeanşi şi un pulover irlandez vechi şi duhnea a whisky.

— Grinda aia e strâmbă.

— Poţi s-o îndrepţi?

— La mine acasă n-aş face aşa ceva.

— Îndreapt-o!

— Da, domnule.

Fierbând de mânie, Taggart supraveghe operaţiunea; macaragiii şi muncitorii tăiară braţul desprinzându-l de turnul macaralei, reparară roata metalică de la baza braţului, care era îndoită, şi ridicară cu macaraua un nou

braţ. Oamenii îl priveau încordaţi, crezând că furia lui se datora pagubelor suferite, dar de fapt eşuarea planului său îi alimenta supărarea.

În oraş, oamenii lui Reggie îl căutau pe Don Richard ca să egaleze scorul. Fără îndoială că Don Richard reuşise să-i convingă pe membrii supravieţuitori ai familiilor Conforti, Imperiale şi Bono să se alăture clanului Cirillo în sângerosul atac de proporţii desfăşurat împotriva clanului Rizzolo. Faptul acesta era atât de evident încât Tony Taglione convinsese un mare juriu să-l convoace pe Don Richard pentru a aduce lumină asupra cazului. Dar Don Richard dispăruse.

Şi consilierul său primise o citaţie. Sal Ponte arborase în faţa juriului masca obişnuită, cea a avocatului american de origine italiană, un gentilom tulburat, şi zădărnicise toate eforturile lui Taglione de a-l înfăţişa realist, ca mafiot important. Nu, nu mai auzise nimic de clientul său de o săptămână întreagă. Deloc neobişnuit, adăugase cu un zâmbet prietenos adresat juriului, căci bătrânul domn Cirillo devenise cam excentric.

Şi Taggart întâmpinase aceleaşi greutăţi ca fratele său. Cu o zi înainte îşi descărcase nervii pe Reggie, care îl readusese însă la realitate:

— Ultima oară când Don Richard s-a dat la fund, nimeni, dar absolut nimeni nu l-a văzut la faţă vreme de cinci ani. Din 1965 până în 1970, şi-a condus afacerile ca omul invizibil.

— Găseşte-l!

— Am pus în mişcare toate resursele de care dispunem. Agenţii mei sicilieni caută în Sicilia, cei newyorkezi în New York, bandele de negri scotocesc zona de est din Harlem, unde s-a născut; alte bande întorc pe dos fiecare colţişor din Chinatown. Oamenii noştri care se ocupă de pariuri adulmecă prin Atlantic City, ba chiar şi mafioţii pensionaţi de pe statul meu de plată caută prin sud. Avem, probabil,

un avans faţă de FBI, dar nu prea mare. Agenţii federali sunt mai numeroşi.

— La ce te-ai referit spunând „sud“? Florida?

— Florida, Carolina de Sud, Caraibe. E un om bătrân, iar bătrânilor le place căldura.

— Ponte.

— Sigur că da. Îl ţinem sub supraveghere pe Sal Ponte.

Taggart făcu un efort ca să-şi controleze furia atât cât să conceapă un plan.

— Contactează-l pe Ponte. Aminteşte-i că Mikey ne datorează bani. Asigură-l de înţelegerea noastră pentru dificultăţile cu care se confruntă, dar cere-i să ne achite ce ni se cuvine. Spune-i că suntem dispuşi să discutăm pentru a găsi o rezolvare onorabilă.

Reggie oftă.

— Ai uitat că l-ai ameninţat pe Mikey Nebunul cu privire la Helen?

În cele din urmă, în a treia zi de la masacrarea familiei Rizzolo, în revărsat de zori, spionii lui Reggie au aflat că Salvatore Ponte şi-a anulat pe neaşteptate toate întâlnirile. Reggie trimisese o echipă la biroul acestuia de pe Fifth Avenue, iar Taggart aştepta rezultatele.

Riley veni la el şi-i spuse:

— Au sunat muierile alea cu amenajările interioare. Trebuie să fac modificări în hol? Pretind un purcoi de bani, cât pentru un tronson de metrou.

— Anulează modificările. Spune-le că o să le explic eu când o să am timp.

Douăzeci de minute mai târziu, Chryl şi Victoria apărură pe acoperiş. Evaluară pagubele cu priviri experte şi glumiră cu muncitorii, comparând ceea ce vedeau cu accidentele clasice prin care trecuseră cu toţii pe alte şantiere. Victoria flutură mâna veselă:

— Victoriosule! Trump o să moară de invidie, să ştii.

— Ce vreţi?

— Ne-am gândit că a sosit timpul să bei un păhărel şi să tragi un pui de somn.

— Mă simt bine.

— Ben spunea că eşti aici de trei zile. Haide cu noi, fă şi tu o pauză. Băgă mâna pe sub puloverul lui. Doamne, ce puţi! Rectific: o *baie,* un păhărel şi-un pui de somn.

— Sunt ocupat.

— La fel şi noi. Vrem să trecem la treabă cu clubul. Haide, baia Jacuzzi încă mai funcţionează.

Chris se răsti la ele, clocotind de furie.

— *Nu mai facem niciun club!*

Victoria zâmbi:

— Ce, v-aţi şi certat?

— Nu citeşti blestematele alea de ziare?

— Ştii al naibii de bine că nu avem timp de ziare, interveni Chryl. Când o să ajungem bătrâne, o să citim cărţi despre ce s-a scris în ziare.

Victoria îl atinse din nou.

— Uite ce-i, flăcăule, eşti foarte obosit. Hai să mergem.

Taggart se răsuci şi se repezi la ele, cu o privire atât de violentă că un muncitor schiţă gestul de a-l opri.

— Dispăreţi de pe şantierul meu! Amândouă!

Victoria făcu câţiva paşi înapoi, apoi porni în fugă spre lift. Chryl rămase să-l înfrunte, albă ca varul din cauza mâniei.

— Îmi pare rău, spuse Taggart. Ce-am…

— Să nu te mai porţi *niciodată* aşa cu ea, răspunse Chryl şi fugi după prietena sa.

În timp ce liftul cobora, o ţinu pe Victoria în braţe, îi netezi părul şi-i sărută obrajii uzi de lacrimi.

— Lasă, nu te mai gândi. Are probleme prea mari, asta-i tot. Regretă sincer izbucnirea de adineauri.

— Niciodată nu ne-a mai vorbit aşa.

Chryl atinse cu blândeţe buzele Victoriei.

— Mai devreme sau mai târziu, tot avea să întâlnească pe cineva. Amândouă ştiam lucrul acesta. Nu a fost al nostru

decât pentru o vreme.

— Nu-i vorba de asta! Nu ştiu cum… dar începe să mă sperie.

Reggie se întoarse la căderea nopţii. El şi cu Chris îi lăsară pe mecanici să instaleze luminile de lucru pentru schimbul de noapte şi găsiră o terasă bătută de vânturi pe partea de nord a clădirii.

— Ce s-a întâmplat?

— A scăpat. Şi-a dat seama, cumva, că funcţionarii din parcare nu-s ceea ce par, ci sunt oamenii noştri, şi a şters-o pe uşa din spate.

— La naiba. Cine a dat-o în bară?

— În loc să caut ţapi ispăşitori, aş recunoaşte mai degrabă meritele lui Don Richard, îl sfătui Reggie.

— Îl vreau mort. Acum.

— S-a dat din nou la fund şi mă tem că aşa va rămâne.

— Şi cum îşi va supraveghea afacerile?

— Don Richard o să-i dea instrucţiuni lui Ponte. Ponte i le va transmite lui Mikey. Iar Mikey le va aduce la îndeplinire.

— Noi l-am făcut pe Mikey. Ticălosul nu era decât un mardeiaş de duzină înainte să ajungă, graţie nouă, cel mai mare distribuitor de droguri din New York.

— Între noi fie vorba, ceea ce am făcut noi a fost să-l readucem în acţiune pe Don Richard.

— Am să-l scot definitiv din acţiune..

— Din punctul de vedere al armatei tale, clanul Rizzolo este efectiv distrus, răspunse Reggie. Nu avem mijloacele necesare să anihilăm întreaga reţea a lui Don Richard.

— Atunci atacă din nou la vârf. Mobilizează toate grupurile străine pe care le ai. Adu-le în ţară cu ambulanţele aeriene. Atacăm reşedinţa din Staten Island. Locuinţa lui Ponte din Alpine. Apartamentul lui Mikey din Whitestone. Le dărâmăm dracului din temelii. După aia…

— Nu.

— Cum adică, nu?

— N-are niciun sens. Toţi oamenii din eşalonul superior s-au dat la fund. Nu-s acasă.

— Nu-mi pasă. O să distrug…

Reggie îl privi cu răceală.

— Să le omori nevestele şi copiii? Nu asta îţi doreşti.

Taggart tăcu. Sigur că nu voia aşa ceva; vorbea şi el într-o doară. Dar simţea nevoia să facă ceva.

— Pune mâna pe Ponte. Fă-l să scuipe tot ce ştie.

— În clipa de faţă, Salvatore Ponte e mai bine protejat decât preşedintele Statelor Unite. În plus, agenţii Strikeforce nu-l scapă o clipă din ochi, fiindcă ştiu că el va fi intermediarul.

— Al dracu’ de grozav, n-am ce zice.

Taggart urmări muncitorii din schimbul de noapte care ieşeau din lift, îndreptându-se spre locurile lor de muncă, şi întrebă mohorât:

— Cum crezi că ar reacţiona Helen dacă l-aş şterge pe Don Richard de pe faţa pământului?

— I-ar mânca ficaţii cu cea mai mare plăcere.

— Dar oare m-ar ierta?

— Noapte bună.

— Poftim? Unde pleci?

Reggie scoase un bilet de avion cu emblema Air France Concorde din buzunarul hainei.

— Mi-ai sugerat nu de mult să-mi iau o vacanţă.

— Nu acum, când am nevoie de tine.

— Trebuie să-ţi elaborezi un plan, Chris. Eu nu pot face nimic câtă vreme femeia aceea îţi întunecă judecata. Ai pierdut din vedere faptul că voiai să te răzbuni. Nu mai ştii ce vrei.

— N-am judecata întunecată. Simt că-i datorez ceva, asta-i tot. Tatăl şi fraţii ei au murit din cauza mea.

— Erau nişte mafioţi.

— Spune-i ei asta. Ea mă consideră pe mine vinovat.

— Tot ce s-a întâmplat a avut la bază iniţiativa ta.

— Nimic din toate astea nu s-ar fi petrecut dacă mafia nu mi-ar fi ucis tatăl.

— Aşa mai vii de-acasă.

— N-am uitat.

Reggie îşi frecă bărbia şi privi oraşul. Soarele de iarnă apunea dincolo de Statuia Libertăţii – un disc roşu pe cerul cenuşiu.

— Ţii minte noaptea când garda de corp a lui Mikey Nebunul mi-a rupt coastele?

— Îmi amintesc că te-ai prefăcut că n-ai nimic, până când ai început să scuipi sânge.

— Prima mea reacţie a fost să i-o plătesc cu aceeaşi monedă. Dar ar fi fost suficient să-i provoc durere ca să-l determin să mă omoare. Aşa că trebuia să mă concentrez numai asupra obiectivului imediat, acela de a-l imobiliza. Ceea ce am şi făcut. Chestia asta e valabilă şi pentru tine, doar că la scară mult mai mare. Trebuie, pur şi simplu, să-ţi aduni minţile, să uiţi dorinţa de a te răzbuna pentru atacul ăsta şi să te rezumi la scopul tău iniţial. La drept vorbind, nu-ţi pasă cu adevărat ce a păţit familia Rizzolo. E vorba de tatăl tău. Aşa că, ori găseşti o cale consistentă de a ataca clanul Cirillo, ori laşi totul baltă.

— Tu pentru ce ai opta?

Reggie îl privi lung.

— Care-i opţiunea ta? Haide, spune-mi.

— Opreşte-te cât nu e prea târziu. E doar o chestiune de timp deconspirarea noastră fie de către autorităţi, fie de către mafie.

— „Autorităţile“? Asta pare un eufemism pentru „fratele meu“.

— De pe poziţia pe care o ocupă, fratele tău poate afla foarte uşor.

— Nu renunţ.

— Şi-atunci ce ai de gând să faci?

Taggart evită să-l privească pe Reggie în ochi.

— L-am susţinut pe Mikey pentru a-l scoate pe Don Richard din bârlog. Cred că am cam subestimat reacţiile bătrânului ticălos.

— Asta e o exprimare eufemistică.

— De ce nu m-ai oprit?

— Dă-mi voie să-ţi amintesc un aspect, replică Reggie cu asprime. Iniţial, în planul tău era permis atacul lor asupra clanului Rizzolo. De fapt, chiar făcea parte din plan. Aminteşte-ţi, ai creat o mafie din umbră care să atace şi să suporte consecinţele acţiunilor sale. Un tampon între tine şi duşmanul tău. În schimb, planul nu prevedea că te vei îndrăgosti de conducătoarea acestei mafii din umbră.

— Ia-ţi vacanţă, răspunse Taggart cu răceală. O să descâlcesc eu treaba asta.

*

Acţiunile sale de până atunci fuseseră încununate de succes şi, ca urmare, mafia era tot mai puternică. Revenirea lui Don Richard la comandă avea ca rezultat întărirea clanului Cirillo care, având o conducere puternică, umplea golul apărut în urma distrugerii familiilor mafiote rivale de către Taggart.

În acelaşi timp, Taggart îl făcuse pe Mikey Nebunul mult mai puternic decât ar fi ajuns vreodată prin forţe proprii. Căci, în etapele parcurse pentru a-l ademeni pe Mikey Nebunul să facă o datorie pe care acum nu mai putea s-o plătească, Taggart îl crease pe „Omul Care Poate“, cum îl porecliseră distribuitorii negri de heroină pe mezinul clanului Cirillo. În ciuda cantităţilor de marfă pierdute, contrabandiştii independenţi se întreceau în a-i contacta pe clienţii lui Mikey, care controla în prezent traficul de heroină din New York într-o măsură mai mare ca oricând.

Taggart îşi dădu seama că mai rea decât puterea obţinută de Mikey era stabilitatea la care ajunsese clanul Cirillo cu ajutorul său involuntar. Pentru că ajunsese să facă atât de

mulţi bani şi pentru că-l avea drept aliat pe însuşi consilierul tatălui său, Mikey Nebunul câştigase o poziţie solidă care-i permitea să preia controlul asupra familiei încă din clipa morţii bătrânului Don Richard. Astfel, chiar dacă Taggart reuşea să-l descopere pe Don Richard şi să-l ucidă, preluarea imediată şi ordonată a puterii de către Mikey n-ar face decât să întărească şi mai mult clanul.

Taggart ajunse la concluzia că are o singură şansă de a-şi îndeplini răzbunarea: să-i distrugă concomitent pe toţi trei membrii triumviratului. Să-i ucidă pe Don Richard, pe Mikey Nebunul şi pe *consigliere* Ponte într-un interval de timp foarte scurt, astfel încât subalternii lor să se sfâşie unii pe alţii luptându-se pentru putere. Agenţii Strikeforce ai lui Tony puteau să ducă ei treaba la bun sfârşit.

Mikey şi Ponte reprezentau ţintele la care se putea ajunge mai uşor. Deşi erau protejaţi în faţa rivalilor şi a forţelor de ordine, asasinii plătiţi ai lui Reggie puteau, în cele din urmă, să-i împuşte. Dar lichidarea lui Mikey Nebunul şi a lui Ponte nu afecta în niciun fel menţinerea controlului ferm asupra familiei de către Don Richard. Iar acesta putea foarte bine să mai trăiască încă vreo zece ani. Totul se reducea, în esenţă, la bătrân. Trebuia să-l găsească pe Don Richard.

Taggart apelă la contactele sale din rândul forţelor de ordine. Vorbi cu poliţişti, cu agenţi FBI şi de la Narcotice, cu un investigator din Strikeforce şi cu prietenul său Barney din Comisia Prezidenţială. Nimeni nu avea nici cea mai vagă idee unde se ascunde Don Richard; până şi zvonurile erau contradictorii. La urmă se întâlni cu Jack Warner.

— Lăsaţi-o baltă, domnule Taggart, îi zise Warner privind anxios oraşul de sus, din vârful Turnului. Ultima oară când s-a dat la fund, a dispărut pentru cinci ani întregi.

— Jack, toată lumea îmi spune lucrul ăsta. De la tine aştept mai mult.

— Mi-aş dori să ştiu unde e. Ar fi şansa carierei mele, ca să nu mai vorbim de faptul că aş face o avere pe seama

dumitale.

— Află şi poţi să te şi pensionezi.

— Mă străduiesc, domnule Taggart. Dar, vă spun cinstit, n-o să iasă nimic.

Încercă apoi şi o altă cale. Poate că Mikey Nebunul şi *consigliere* Ponte destăinuiseră unei persoane de încredere locul unde se află Don Richard, sau poate că cineva din cercul lor auzise ceva, sau avea o bănuială. Taggart era dispus să plătească orice sumă, oricât de mare, pentru această informaţie. Încercă să-i tragă de limbă pe câţiva dintre spionii lui Reggie care se învârteau în jurul lui Mikey şi a lui Ponte. Trei dintre aceştia petreceau destul de mult timp cu Mikey: o gardă de corp, un prieten cu care Mikey lua masa adeseori şi proprietarul unui bordel ce-l însoţeau atunci când se ducea la femei. Dar nici unuia nu-i destăinuise locul unde se ascundea Don Richard. Reggie avea dreptate: numai Mikey Nebunul şi *consigliere* Ponte ştiau unde se află bătrânul.

Cum ar fi putut să pătrundă în chiar eşalonul superior al clanului Cirillo, o performanţă neatinsă nici de Reggie, nici de agenţii Strikeforce? Cântări ideea de a-l răpi pe Mikey ori pe Ponte, pentru a-i obliga să divulge ascunzătoarea lui Don Richard. Dar a răpi pe cineva era mult mai dificil decât a-l ucide. Amândoi bărbaţii se înconjuraseră de oameni bine pregătiţi şi aflaţi permanent în alertă. Ponte părea o ţintă mai uşoară, dar, deşi nu era un luptător, ca Mikey, rareori putea fi văzut singur. Gărzile de corp îl însoţeau permanent între locuinţa din Alpine, New Jersey şi biroul de pe Fifth Avenue. Masa de prânz o lua cu asociaţii săi la restaurantul Cristo de pe Lexington Avenue – o distanţă scurtă şi uşor de apărat. Duminicile se ducea însoţit în vechiul său cartier din Brooklyn pentru a-şi conduce mama la biserică. Restul timpului şi-l petrecea în spaţii închise, iar bronzul atrăgător probabil că-l obţinea cu ajutorul unei lămpi cu ultraviolete.

Într-a doua duminică petrecută la biserică, incapabil să-şi reprime starea de frustrare, Taggart porni la întâmplare cu

maşina prin Brooklyn, până când se trezi în Canarsie. Intră pe strada lui Helen, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Casa ei avea un aer sumbru. Jaluzelele şi draperiile întunecate acopereau ferestrele, iar de cununa festivă de Crăciun agăţată de uşă, acum uscată, fuseseră legate panglici negre. Simţi că maşina îi e urmărită; încetini şi văzu oameni apărând din casele învecinate, fiecare cu o mână la spate, ca pentru a ascunde o armă. O dubă merse în spatele lui până ieşi din cartier.

Se întoarse o oră mai târziu. Ea se afla pe peluza din faţa casei, într-un trening negru, înconjurată de gărzi de corp, făcându-şi încălzirea. La curbă aşteptau mai multe maşini cu motorul pornit. Taggart merse mai departe; fusese de ajuns să-i zărească chipul o clipă ca să nu-i mai iasă din minte. Helen îşi ridicase privirea atunci când el trecuse prin faţa casei. Vântul rece îi biciuia pletele mătăsoase; avea ochii adânciţi în orbite, buzele supte şi cute amare pe chip. El se duse în Canarsie Park, merse pe jos până pe ţărm, unde ştia că Reggie o întâlnise adesea. Într-adevăr, Helen apăru, alergând cu paşi mari, armonioşi, cu părul lucind în soare şi răsuflarea transformată în aburi de frigul de afară. Era mult în faţa gărzilor care o însoţeau; Taggart ar fi putut foarte uşor să-i iasă în faţă şi să intre în ritm cu ea. Dar ce-ar fi putut să-i spună? Ce merita să spună? Se întoarse cu spatele şi porni grăbit spre maşină.

Trecu o a treia săptămână fără niciun fel de roade. Apoi, pe neaşteptate, când aproape că-şi pierduse orice speranţă, i se oferi ocazia de a-l obliga pe *consigliere* Ponte să divulge ascunzătoarea lui Don Richard. Unchiul Vinnie apăru într-o zi la biroul din Turnul Taggart, aducând o pungă mare de hârtie cerată şi un termos.

— M-am gândit să bem o cafea împreună.

Ceea ce însemna că vrea să stea de vorbă cu el. Taggart nu era nici pe departe într-o dispoziţie adecvată, dar nu putea să-i refuze nimic cumnatului preferat al tatălui său.

— Tot munceşti, tot munceşti, spuse Vinnie pe un ton însufleţit.

Dar avea muşchii feţei încordaţi, ba mai şi învârtea punga de hârtie în mâinile sale grăsune.

— Singura cale de a te îmbogăţi. Cum o mai duci?

— Grozav, grozav. Chiar foarte bine… Am adus câte ceva de mâncare.

— Ia să vedem.

Chris făcu loc pe birou, iar unchiul Vinnie scoase la iveală *cannoli,* nişte spaghetti Napoleon şi plăcintă italiană cu brânză şi lămâie. Desfăcu termosul şi turnă cafea espresso tare în pahare de plastic.

— Mi-am zis că, din moment ce apartamentul tău e distrus, n-o să ai cafea. Cum merg reparaţiile?

— Cunoşti pe cineva care să aibă nevoie de un braţ de macara îndoit?

— Ce-i cu tipul pe care l-au găsit?

— Jumătate din el. Nu ştie nimeni nimic.

— Am auzit vorbindu-se despre sabotaj.

— Crezi că încerca să rupă cablul cu dinţii?

— E un noroc că n-a mai fost rănit nimeni altcineva.

— Mda, în miezul nopţii.

— Dumnezeu te are în paza lui. Unchiul Vinnie băgă în gură un cannoli şi se strâmbă. Îi detest pe bucătarii care pun umplutura în chestiile astea mai devreme decât trebuie. Aluatul parcă-i de cauciuc.

Taggart luă şi el un *cannoli* şi bău din cafea.

— Aşadar, cum îţi mai merge?

— Păi, am o problemă.

— Stai jos.

Unchiul Vinnie se potoli, mai luă o îmbucătură şi se apucă să studieze covorul chinezesc al lui Taggart.

— E vorba de fratele tău.

— Ei, drăcie. Te are în vizor?

— Nu, nu, nici vorbă de aşa ceva. Eu n-am făcut nimic rău.

— Asta-i bine, fiindcă n-aş putea să-ţi întind o mână de ajutor.

— Să intervii într-un caz al lui Tony? Ai ajunge la răcoare înaintea mea. Nu. Tony vrea ca eu să pun la cale o cacealma.

— Ce fel de cacealma?

— Ştii, ceva de genul ăsta: să te dai drept proprietarul unei firme-fantomă ca să ademeneşti câte un isteţ să facă o prostie.

— Da, ştiu ce-i o cacealma. L-am ajutat şi eu în vreo două rânduri. Ce anume urmăreşte Tony?

— A fost într-o seară la noi la cină, şi a adus vorba despre o cacealma când mătuşă-ta Marie era în bucătărie. După aia s-a uitat la mine… ştii tu, privirea aia a lui, de parcă ştie toate relele pe care le ai pe suflet, ba chiar şi cele pe care ai de gând să le faci.

— Aşa s-a uitat la mine în ziua când m-am născut.

— Se aşteaptă să-i dau o mână de ajutor. Ştii, ca şi cum aş fi unul din acei furnizori asupra cărora se exercită presiuni ca să facă oferte la preţuri mici. Dar asta ar însemna să calc pe coadă o mulţime de oameni. Dacă ar fi fost altcineva în locul lui Tony, i-aş fi spus să se ducă învârtindu-se. Dar pe el mi-e imposibil să-l refuz. Poţi să vorbeşti tu cu el?

Taggart rămăsese cu privirea în gol. Avea senzaţia că Dumnezeu i l-a trimis pe unchiul Vinnie, favoritul tatălui său, exact când avea mai multă nevoie de ajutor. Căci, fără să ştie, Vinnie tocmai i-l oferise pe Sal Ponte pe o tavă de argint.

— Te rog, vorbeşti cu Tony?

— Pot să ţi-l iau de pe cap, astfel încât să nu-ţi mai ceară niciodată un asemenea serviciu, răspunse Taggart tărăgănat.

Se gândea intens cum să folosească la maximum această ocazie. Dacă *el* nu putea să-l răpească pe Sal Ponte ca să-l facă să divulge locul unde se află Don Richard, de ce să nu

manevreze Strikeforce, prin Tony, în aşa fel încât aceasta să ducă treaba la bun sfârşit în locul lui?

— Sigur, pot să ţi-l iau de pe cap, dar ştii la fel de bine ca mine că Tony nu te va ierta niciodată pentru că n-ai vrut să-l ajuţi.

— Ştiu, fir-ar să fie, zise unchiul Vinnie amărât.

— Prin urmare, esenţial e să scapi din situaţia asta fără să-ţi pierzi cinstea obrazului. Aşa-i?

— Aşa-i. Dar cum naiba să procedez?

Taggart luă cuţitul de plastic furnizat de brutărie şi tăie o felie de plăcintă cu brânză. „Ia-o uşurel; fii precaut“, îşi spuse sieşi.

— Vinnie? Ştii cine-i Sal Ponte?

— Avocatul mafiei?

— *Consigliere* al bătrânului Cirillo, aşa am auzit eu.

— Ce-i cu el?

— Ai auzit vreodată spunându-se despre el că face lucruri necurate în branşa noastră?

— Sigur. Ştii şi tu.

Taggart ştia, desigur, dar îl întrebă:

— Ce se spune despre el? Aruncă o privire prin încăperea mai mult goală şi coborî vocea. Ţine sub papuc sindicatele de construcţii din Jersey până-n Westchester. Şi-a vârât coada când s-a pus problema semnării contractului meu de la aeroportul Newark pentru pista aceea. Ca să n-am necazuri cu şoferii de utilaje, a trebuit să închiriez betonierele de la ei. Din banii ăştia, o mare parte au intrat direct în buzunarul lui Ponte.

Westchester se afla în limitele Districtului de Sud, teritoriul lui Tony. Taggart mai tăie o felie de plăcintă şi i-o întinse lui Vinnie, ţinând-o în echilibru pe lama cuţitului.

— Ce lucrări ai în Westchester?

— Un magazin în White Plains; o clădire administrativă mică în Armonk.

— Ceva mai mare?

— Licitez pentru un nou garaj subteran la aeroport. Ce legătură are Ponte cu Tony?

— Tony ar vrea foarte tare să-l pună la zid.

— Şi cum va reuşi?

— Să zicem, prin extorcare de fonduri. Sau măsluirea licitaţiilor. Şmecherii sindicale ilegale. Facturi false. Ce părere ai?

— Nu pricep.

— Ce-ar fi să-i spun lui Tony că nu te poţi angaja într-o cacealma pentru el fiindcă faci deja una cu mine?

— Cum adică, cu tine?

— Ţi-am spus, când şi când îl mai ajut şi eu pe Tony. Acum vreo doi ani am pus în legătură nişte agenţi FBI cu o firmă falsă de instalaţii electrice ca să-i poată prinde pe nişte isteţi din Chelsea. O să-i spunem lui Tony că ai vrut să te consulţi cu mine înainte de a vorbi cu el.

— Crezi că o să te creadă?

— O să-i spun că abia începusem să pun totul la cale şi că aveam de gând să-l informez cât de curând. Dar mai întâi, tu şi cu mine o să licităm pentru garajul acela de la aeroport şi o să-l obţinem, ca să-l determinăm pe Ponte să facă presiuni asupra noastră. Asta o să-l bucure pe Tony foarte tare… Ce s-a întâmplat?

— Ştii, nu vreau să am necazuri cu Cirillo.

— Nu-ţi face griji, n-o să te amestec deloc. Sarcina ta e ca la licitaţie să ceri un preţ suficient de mic ca să obţii contractul acela.

— Eşti sigur că Tony o să marşeze?

Taggart nu era sigur, dar, în gura unchiului Vânnie, cacealmaua părea mult mai plauzibilă decât dacă i-ar fi prezentat-o el însuşi lui Tony.

— Să-ţi spun ceva, dar rămâne între noi doi. Acum vreo câteva săptămâni m-am certat cu Tony. Ne-am spus lucruri urâte, legate de tata, şi altele despre care nici măcar nu vreau să vorbesc. Am tot căutat o cale prin care să-l împac,

iar asta mi se pare perfectă. Îţi sunt recunoscător că ai venit la mine.

Vinnie încă mai părea nehotărât.

— Şi după ce obţin contractul, ce se întâmplă?

— După aia, o să iei prânzul cu domnul Ponte. Ca să-ţi exprimi respectul şi să-l asiguri că ai vrea să fie o lucrare fără probleme. Agenţii lui Tony o să-ţi pună un microfon şi astfel se va înregistra momentul când Ponte o să-ţi ceară bani.

Vinnie se ridică, dând la o parte plăcinta.

— Nici nu mă gândesc! Chiar crezi că o să depun mărturie împotriva *mafiei?!*

— A, nu, nu să depui mărturie. Tony n-o să vrea să intenteze un proces pentru o infracţiune neînsemnată ca şantajul, împotriva unui mafiot atât de important cum e Ponte. Nu, el va folosi dovezile ca să-l oblige pe Ponte să-i furnizeze informaţii despre şefii lui, aşa încât să poată instrumenta nişte cazuri de anvergură. Nimeni nu va afla vreodată că Ponte a fost arestat. Ideea e ca agenţii să-l aresteze în taină, ca nimeni să nu ştie că a devenit informatorul autorităţilor. Ca un fel de răpire.

— Ponte o să ştie că e arestat, şi o să cunoască motivul.

— Îţi garantez că Ponte nu va putea să facă absolut nimic în privinţa asta. Ascultă, o să fim parteneri la lucrarea asta. Cine-i antreprenorul general?

Vinnie numi o firmă din Westchester, Eastern Casting.

— Cumpăr eu lucrarea.

— N-au s-o vândă. Afacerile le merg ca pe roate.

Taggart râse. El era Chris Taggart, proprietarul firmei Taggart Construction, din nou în forma cea mai bună şi pus pe lucruri mari.

— Dacă Eastern n-o să vândă lucrarea, îi cumpăr cu totul.

După plecarea unchiului Vinnie, trimise o telegramă pe adresa unui hotel din Paris unde-şi primea Reggie Rand mesajele: „Vacanţa s-a terminat“.

23

Trecuseră douăsprezece săptămâni de la dispariţia fără urmă a lui Don Richard; Reggie Rand îi fixă lui Jack Warner o întâlnire într-o parcare din apropierea autostrăzii interstatale 84, care permitea supravegherea împrejurimilor în toate direcţiile. Aerul nopţii de primăvară era răcoros. La marginea parcării exista o mică mlaştină, de unde batracienii îşi trimiteau chemări stridente la împerechere. Cei doi bărbaţi ieşiră din bătaia becurilor şi se percheziţionară reciproc în căutare de microfoane ascunse.

Se scurseseră zece luni de la week-end-ul de Ziua Eroilor, când Taggart îşi pusese în aplicare planul de răzbunare, informând agenţii Strikeforce de tranzacţia cu heroină a subalternului lui Nicky Cirillo şi în acelaşi timp răpind-o pe Helen Rizzolo. Reggie avea impresia că percepe o acumulare de forţe – într-un fel sau altul – şi-l îngrijora că nu poate să prevadă ce explozie va provoca răzbunarea lui Taggart.

— Vreau să-ţi dau ceva, îi spuse lui Warner.

Acesta chicoti.

— Tu vrei să-mi dai *mie* ceva? Eu sunt cel care ar trebui să-ţi dea ceva-uri. Tu scoate banii.

Detectivul cel voinic era primul agent trădător din Districtul de Sud în ultimii optzeci de ani, şi Reggie Rand, care admira această instituţie de elită, se mândrea cu performanţa sa. Banii reprezentaseră calea de acces către acest vlăstar inteligent al cartierului newyorkez Lower East Side, absolvent al liceului de elită Stuyvesant. Reggie depusese deja o sută optzeci de mii de dolari în contul

elveţian al poliţistului, dar estimase cifra magică a lui Warner la jumătate de milion şi intenţiona să-l ţină la distanţă de această sumă cât timp avea nevoie de el. Warner era genul de om capabil să trădeze cu uşurinţă, dar merita să-şi asume riscul. Cunoştea mafia newyorkeză atât de bine încât era invitat în mod regulat să ia parte la şedinţele Strikeforce pentru planificarea operaţiunilor şi se bucura, la fel ca oricare poliţist de elită, de încrederea lui Tony Taglione, procurorul general adjunct şi şeful Strikeforce.

— Salvatore Ponte are o amantă.

Warner nu mai râdea.

— Nu-i adevărat.

— E extrem de precaut în ce-o priveşte. Nimeni nu ştie, nici măcar Don Richard.

— Cum dracu’ ai aflat?

— Te interesează?

— În cel mai înalt grad.

Această informaţie aparent banală avea o valoare enormă, fiindcă, dacă Ponte se ducea la ea pe furiş, singur, putea fi arestat discret, fără ca prietenii lui să prindă de ştire, şi convins să coopereze.

— Cum o cheamă?

— Întreabă-te mai întâi de ce ţi-am spus.

— Îţi dau orice vrei, numai să pot. Ce vrei?

— Dacă şi când foloseşti informaţia aceasta împotriva lui Ponte, vreau rezultatele imediat, într-o oră. Ne-am înţeles?

— Voi fi plătit pentru acele rezultate?

— Desigur.

Warner se uită în jur, scrutând autostrada, refugiile de pe margine, puţinele maşini din parcare pe care le inspectase minuţios în aşteptarea englezului. Un BMW porni pe rampa spre ieşire şi parcă lângă un Saab. Warner aşteptă până când amândouă maşinile plecară în sensuri opuse.

— Există, totuşi, o problemă. Noi îl luăm de sub plapuma amantei lui, îl arestăm în taină, şi-l facem să vorbească. Şi

dacă ne dezvăluie nişte lucruri tari de tot? Eu îţi spun ţie, şi dacă tu transmiţi informaţia cui nu trebuie, el o să sfârşească mort. Şi în cazul acesta, Taglione să răcnească „Cine a vorbit?!“

— N-o să păţească absolut nimic. Ai cuvântul meu.

— Nu-i de ajuns. Nu-mi place chestia asta.

— Îmi pare rău, dar de data asta nu accept un refuz, spuse Reggie cu blândeţe. Trebuie să accepţi.

— Regret, amice.

— Şi eu, răspunse Reggie, lăsându-se pe vine şi scoţând pistolul de la gleznă dintr-o singură mişcare continuă.

Dădu câţiva paşi înapoi, adăpostind arma lângă trup, căci era de la sine înţeles că un poliţist newyorkez care supravieţuise timp de optsprezece ani pe străzi este un om periculos. Warner rânji.

— Chiar nu-mi vine să cred că ai de gând să tragi. N-o să dezarmez pe cineva care n-are niciun motiv să mă împuşte.

— Nu te mişca.

— Regret, rânji Warner din nou, încercând răbdător să se dumirească unde bate Reggie.

Acesta băgă mâna în buzunar şi-i aruncă un obiect metalic mic.

— Ştii ce e?

Warner întoarse obiectul în lumina becurilor din parcare.

— Sigur. Încărcătorul de la pistolul pe care-l ţii la gleznă.

— Mai uită-te o dată.

Warner încercă să scoată un cartuş, dar nu reuşi.

— Ce-i asta?

— Casetofon.

Warner simţi cum i se urcă sângele la cap.

— Ce?!

— Îl pun în armă ori de câte ori sunt mai interesat să înregistrez decât să împuşc, ceea ce s-a întâmplat la fiecare din întâlnirile noastre.

Warner ţâşni spre el.

— Dar nu şi-n seara asta, replică Reggie făcând un pas rapid în spate şi trăgând piedica.

— Ce dracu’ încerci să-mi faci?

— Când îmi spui tot ce i-a mărturisit Ponte lui Tony Taglione, îţi plătesc trei sute cincizeci de mii de dolari.

— Remarcabil, Reggie, remarcabil. De ce te porţi aşa cu mine? Eu nu ţi-am făcut niciun rău.

— O să fii un om bogat.

— Există şanse serioase s-o încurc rău de tot. Va trebui să exercit presiuni ca să se facă arestarea.

— O să am grijă de tine, Jack. Ţine minte, domnul Taggart te consideră şi acum un om foarte valoros.

Warner îşi trecu mâna prin păr şi se uită la noroiul de pe pantofii lucraţi manual pe care-i purta.

— Bine. Cum o cheamă?

— Doamna Hugel. E măritată şi locuieşte în Great Neck. Se pare că Ponte o iubeşte foarte mult.

— Cum dracu’ ai aflat?

Reggie zâmbi.

— De ce ţi-aş spune? Acum ascultă-mă. Spune-i lui Taglione că poţi să-l arestezi pe Ponte în taină când se furişează la întâlnire. Sugerează-i eventual să folosească femeia ca o pârghie în plus, pentru a-l determina să vorbească.

— Cred că la asta se poate gândi şi singur.

— Du-te la maşina ta. Nu te uita în urmă.

Warner făcu un pas, dar fu străfulgerat de o idee.

— Spune-mi şi mie, ce te face să crezi că Taglione are motive să-l aresteze pe Ponte?

— Mi-a şoptit o păsărică.

Întorcându-se în oraş, Warner ajunse la concluzia că englezul a comis o greşeală spunându-i de casetofon. Existenţa dovezilor ce-l incriminau însemna că, dacă Taggart avea să fie prins vreodată, el se va oferi de îndată să depună mărturie împotriva acestuia, ca să nu ajungă şi el la puşcărie. Dar oricum, cariera lui în poliţie va fi

compromisă, îşi spuse Warner cu un aer nefericit. Se consolă la gândul că Taggart e prea precaut ca să se lase prins. În ciuda situaţiei dificile în care se afla din cauza lui Reggie, Warner se trezi întrebându-se cum naiba se potriveau intrigile lui Taggart cu lucrurile ciudate care se petreceau în sânul mafiei.

Mai întâi, Taggart ieşea cu Helen Rizzolo în vreme ce familia fetei se extindea tot mai mult în Brooklyn. Pe urmă, Cirillo atacă clanul Rizzolo şi, pe neaşteptate, Taggart îşi manifestă interesul faţă de Sal Ponte, consilierul lui Mikey Nebunul şi al bătrânului Don Richard. De ce? Brusc, îşi aminti că, în urmă cu un an, în noaptea când îl ţinuse atârnat la ultimul etaj al clădirii sale, Taggart pusese la cale arestarea lui Nicky Cirillo. Warner zâmbi pentru sine. Avea să petreacă o noapte lungă alături de dosarele sale.

Reggie merse pe nişte drumuri lăturalnice până când se convinse că Warner nu fusese urmărit, apoi se îndreptă spre Auberge Maxime din nordul Salem-ului. Întrucât era o seară târzie de la mijlocul săptămânii, muşteriii localului se pregăteau să-şi termine desertul. Excepţie făcea un grup de bărbaţi graşi ce mâncau raţă aşezaţi la o masă lungă – maeştri bucătari de la alte moteluri din Westchester, Putnam şi Fairfield – şi Christopher Taggart, care, aşezat la o masă din colţ, stătea singur, citea meniul şi bea vin de Bordeaux.

— Vin?

— Whisky, te rog.

Chelnerul preluă comanda.

— Cum a mers?

Reggie îşi acoperi faţa cu palmele şi se frecă la ochi.

— Splendid, presupun.

— Care-i necazul?

Reggie ridică din umeri şi-şi cumpăni răspunsul.

— Sper că ştii ce faci. Warner e un om predispus la trădare. Acum, după ce l-am ameninţat, poate deveni

periculos.

I se aduse băutura.

— Noroc.

— Noroc. Şi zâmbeşte, Reg. În faza următoare, trebuie să-l aducem pe Mikey înapoi la adăpătoare.

— Şi cum propui să facem asta?

— Spune-le oamenilor lui că o să-i reeşalonăm datoria, astfel încât s-o poată plăti pe parcursul tranzacţiilor viitoare.

— Chiar dacă o să fie de acord, tot n-avem heroina.

— Mai dispunem de vreo douăzeci-treizeci de kile.

— Nu-i destul pentru Mikey.

— E mai mult decât destul, zâmbi Taggart. Trebuie doar să-i trezeşti interesul.

— Vrei să-mi mulţumeşti? întrebă unchiul Vinnie când îl sună Tony Taglione. Atunci vino să cinezi cu mine şi cu fratele tău.

— Sunt ocupat până peste cap.

— Şi el a contribuit. Hai, puştiule, îmi eşti dator. La Abatelli. Ora zece. N-ai decât să lucrezi până târziu dacă vrei. Oricum trebuie să mănânci. După aia te poţi duce şi tu acasă să dormi.

Se întâlniră. Taggart cu un aer precaut, şedea faţă-n faţă cu Vinnie şi Tony. Acesta, subţire ca o nuieluşă faţă de rotunjimea ca de minge a lui Vinnie, a fost la început rezervat, dar în scurtă vreme privirea i se încălzi de afecţiune.

— Unchiule Vinnie, să ştii că ai făcut un lucru nemaipomenit cu Sal Ponte. Nu pot spune mai mult, dar ai deschis o adevărată cutie a Pandorei.

— Ei, n-am fost doar eu, protestă Vinnie. Şi Chris a contribuit.

— Sigur. Amândoi. N-o să scrie nimic despre voi în ziare, dar să ştiţi că aţi făcut un serviciu legii.

— Cu multă plăcere, spuse Taggart.

Helen Rizzolo îşi făcea exerciţiile de încălzire în faţa casei. Eddie se afla lângă ea, dând instrucţiuni gărzilor ei de corp:

— Dacă faceţi vreo tâmpenie, vă trimit să-l păziţi pe unchiu-meu din Westport. Niciun bar, nicio femeie, niciun film. Numai copaci de jur-împrejur.

— Mai bine la puşcărie, replică unul din ei.

Eddie râse forţat; tot forţat făcea şi glume proaste, străduindu-se din greu să le menţină tuturor moralul ridicat, în vreme ce soldaţii lui îşi pierdeau minţile în aşteptarea următoarei surprize din partea lui Cirillo. Helen îi aruncă o privire îngrijorată.

Sub aspect fizic, Eddie părea indestructibil; singurele amintiri de pe urma celor trei gloanţe încasate de la Cirillo erau un uşor şchiopătat şi, uneori, dureri de cap. Dar părea pierdut fără Frank alături, mai irascibil ca oricând şi tot mai înclinat să rişte. Frank, cu firea sa calmă, avusese darul să-l tempereze.

Eddie fusese afectat şi de moartea tatălui lor, mai mult decât şi-ar fi închipuit Helen. Se trezise brusc capul familiei, abia trecut de treizeci de ani, ceea ce era prea devreme pentru un italian cu un tată puternic. Pe ea părea că o detestă, ca şi cum ar fi fost furios că ei doi le-au supravieţuit, lui Frank şi tatălui lor. Ba, mai rău decât atât, părea hotărât să demonstreze că se poate descurca singur. Mama lor presupunea că-şi face griji în privinţa ei, afirmaţie care, la prima vedere, exprima un adevăr elementar; dar, desigur, mama lor nu ştia cât de periculos putea fi Eddie dacă acţiona de capul lui.

Helen îi făcu semn să se apropie.

— Ce ai de gând să întreprinzi în absenţa mea?

— O să sap o groapă în pământ.

— Eddie! Fără tranzacţii cu droguri.

— Stai liniştită!

— Vorbesc serios. Nu mai vreau să văd pe niciunul din aşa-zişii importatori pe lângă casă. Asta ar mai lipsi, să fii arestat!

— Nu-ţi face griji!

— Ba-mi fac. Numai pe tine te mai am.

Helen sări peste gardul viu scund şi începu să alerge pe trotuar. Eddie se întoarse furios spre gărzi:

— Ce naiba mai aşteptaţi, caraghioşilor? Uite-o, a străbătut deja jumătate de cvartal.

Trei soldaţi Rizzolo ţâşniră în picioare şi porniră după ea, urmaţi de câteva maşini.

Helen alergă câteva mile, până când, în cele din urmă, tremurul interior i se potoli, iar efortul consumă adrenalina care i se vărsase în sânge, sfâşiind-o ca o mulţime de cuţite. După ce înconjură Canarsie Park, încetini ca să studieze pânzele pictorilor amatori care, profitând de căldura neobişnuită a zilei, ieşiseră pe promenadă ca tot atâtea păsări de apă cu picioare lungi. Departe, lângă zid, stătea un pictor solitar. Cu inima strânsă, se îndreptă spre el, îşi încrucişă braţele şi-i studie pânza. Înfăţişa aceiaşi pescăruşi deasupra aceloraşi insule golaşe din Jamaica Bay, dar acest pictor avea, în plus faţă de ceilalţi, un talent special în redarea luminii; surprinsese unghiul soarelui extrem de precis, parcă pentru a imortaliza momentul acela de început de primăvară.

— Tabloul ăsta l-ai cumpărat, sau chiar îl pictezi?

Reggie Rand apăsă unghia degetului mare în vopseaua de pe pânză pentru a crea un nou pescăruş, apoi îşi şterse degetul pe o batistă ieşită pe jumătate din mâneca halatului călcat impecabil. Se întâlniseră deseori în felul acesta, până la masacrul de la Crăciun, însă de astă dată picta cu adevărat.

— M-am apucat de pictură în ulei într-un moment de restrişte, când eram în convalescenţă. Un balsam pentru sufletele răvăşite.

— Da, înţeleg ce vrei să spui. Eu învăţ să cânt la vioară.

— Stai cu faţa spre apă când vorbeşti, în eventualitatea că tipii folosesc microfoane puternice pentru distanţă.

— Zău? Şi dacă sunt acolo, într-un submarin? Spune-mi, ce face Taggart? Ştie ce ni se întâmplă?

— Domnul Taggart a menţionat aceste riscuri încă de la început.

— Suntem decimaţi.

— Mai puteţi rezista puţin?

— Cât să mai rezistăm?

— Te asigur că domnul Taggart are un plan în derulare.

Helen rămase tăcută câteva clipe. Nu-i făcea plăcere să pună întrebarea, dar n-avea încotro.

— Reggie?

El o privi şi-o întrebă cu blândeţe:

— Spune!

— De ce nu vrea să vorbească personal cu mine?

Reggie ridică pensula. Ea regretă că-l întrebase; probabil o considera naivă.

— Rămâne între noi?

— Cum doreşti.

— Îi e ruşine să dea ochii cu dumneata.

— Ruşine?

— Nu se va întâlni cu dumneata decât după ce-şi va repara greşeala. Nu poate să-şi ceară iertare decât dacă face ceva ca să îndrepte lucrurile.

— Aşa că te trimite pe tine.

— Noi colaboram încă înainte de povestea asta.

Supărată pe ea însăşi pentru că-şi recunoscuse sentimentele, stânjenită în faţa lui Reggie şi înfuriată pe Taggart pentru că o evita, spuse pe un ton agresiv:

— Aşadar, te scoate şi pe tine în faţă, exact ca pe mine, amândoi suntem nevoiţi să ducem greul. În ce-l priveşte, n-are de gând să se implice în niciun fel.

Reggie muie pensula în vopsea cenuşie şi retuşă din câteva trăsături de penel marginea vestică a insulei, unde valurile măcinaseră ţărmul şi formaseră o plajă îngustă.

— Oamenii fac o mare greşeală considerând cenuşiul o culoare intermediară aflată undeva între alb şi negru. Cenuşiul e cenuşiu, draga mea. Nu vrea să fie nici alb, nici negru. Îi *place* să fie cenuşiu, aşa cum mie îmi face plăcere să-l servesc pe domnul Taggart. Tinereţea şi exuberanţa lui au darul să mă stimuleze. Iar eu, pe măsură ce îmbătrânesc, tânjesc după ceva mai mult decât după simpla emoţie pe care o simţi când ucizi de amorul artei. Deşi nu mi-am pierdut apetitul, adăugă cu un zâmbet rece. Ne-am înţeles?

— Nu mă ameninţa!

— Nici nu-mi trece prin minte. Domnul Taggart nutreşte sentimente „complexe“ pentru dumneata, şi acesta e singurul lucru care contează pentru mine. Ca atare, dumneata şi cu mine nu suntem duşmani. Iar ceea ce ai numit „ameninţare“, ar putea fi considerat un sfat prietenesc de a nu încerca niciodată să creezi o ruptură între domnul Taggart şi mine.

Helen privi ochii englezului, şi-şi văzu propria imagine reflectată de suprafaţa lor impenetrabilă.

— Ai ceva sânge italian în vine?

Reggie îi răspunse cu un zâmbet la fel de rece şi de lipsit de veselie ca al ei. Helen o rupse brusc la fugă. Gărzile ei o urmară, şi când întoarse capul, îl văzu pe Reggie mânuind o pensulă lungă, absorbit de ceea ce făcea. Oare şi pe englez l-ar fi surprins să constate omniprezenţa lui Taggart în gândurile ei?

„Sentimente complexe?“ Iată o expresie care reflecta propriile ei simţăminte, deşi era mult prea blândă. Tatăl ei murise. La fel şi Frank – motive suficient de puternice pentru a-l urî pe Taggart. Încercase, dar eşuase lamentabil, căci nu putea să uite întâmplările din prima parte a nopţii când tatăl şi fratele ei fuseseră ucişi: mândria afişată de Taggart la balul de la Waldorf, felul cum ea îşi destăinuise toată viaţa în faţa vitrinelor magazinului Saks, nesaţul cu care făcuseră dragoste şi reacţiile lui prompte, aproape

animalice când o salvase de la căderea din vârful Turnului şi aproape că se lăsase ucis pentru a o proteja. Departe de a-l urî, simţea o pornire vinovată să-l cuprindă în braţe, să se ghemuiască la pieptul lui, să împartă responsabilităţile şi s-o ia de la capăt.

Jack Warner descoperi că amanta lui Sal Ponte, doamna Hugel, era o femeie frumoasă, blondă, de vreo patruzeci şi cinci de ani. Soţul ei conducea o reprezentanţă Volvo şi niciunul dintre ei nu avea legături cu mafia. Înarmat cu mandate de arestare semnate de însuşi Tony Taglione, Warner a urmărit-o, împreună cu un partener de-al său, o săptămână întreagă. În a opta zi, ea a plecat de acasă din Great Neck, îndreptându-se spre nord; după o oră de mers, a oprit la Boxtree Inn din localitatea Purdys. Femeia a intrat cu un zâmbet timid în motelul lambrisat cu scândură albă; la scurt timp după aceea a apărut, într-un Cadillac închiriat, nimeni altul decât Sal Ponte şi s-a strecurat înăuntru după ea.

— Singur, remarcă Warner. Ticălosul a venit singur.

Agenţii se ghemuiră în staţia de metrou aflată peste drum de autostradă, ca să supravegheze motelul. După-amiaza trecea; se întuneca treptat şi se făcea tot mai frig. Fumau, vorbeau şi-şi imaginau perechea făcând dragoste în motelul aproape gol. Pentru Warner, ea era întruchiparea tuturor femeilor bogate pe care le vedea prin magazine, despuiată de hainele elegante, transpirând abundent, cu respiraţia precipitată de plăcere. Gândurile partenerului său, rostite pe un ton egal, îl iritau.

— Crezi că şi bărbatul ei calcă pe de lături?

— Dacă o face, e un idiot.

— O fi ştiind că Ponte e mafiot?

— Nu, zise Warner cu hotărâre.

Alungă gândurile despre femeia din patul lui Ponte şi reexamina stadiul relaţiilor sale cu Taggart, ceea ce nu avu darul să-i ridice moralul. Se părea că Taggart se alăturase

familiei Rizzolo, dar asta nu era cu putinţă: nicio familie nu accepta un străin la nivelul conducerii, mai ales un clan atât de demodat ca Rizzolo. Şi de ce îl interesa Ponte pe Taggart? Oare încerca să-l găsească pe bătrânul Don Richard?

Partenerul lui Warner încerca să ghicească la ce oră trebuie să se întoarcă femeia acasă.

— Şase.

— Copiii ei sunt mari, la colegiu.

— Şapte.

La ora cinci traficul spre nord se înteţi, aşa că se apropiară de motel, aşezându-se în faţa magazinului de legume şi fructe. Câteva minute mai târziu, cei doi ieşiră şi se urcară fiecare în maşina cu care venise, Ponte în cea închiriată, iar doamna Hugel în Volvo-ul soţului său. Merseră în tandem pe Route 684 până la Hutchinson River Parkway, de unde ea o luă spre podul Whitestone şi Long Island unde locuia, în vreme ce Ponte intră pe Cross County Parkway, claxonând şi aprinzând faza scurtă în semn de rămas-bun.

Partenerul lui Warner acţionă în momentul în care şoseaua de legătură Thruway South, ce se desprindea din Cross County, dădu într-un drum de acces. Ţâşni în faţa lui Ponte, care încetinise să vadă dacă drumul e liber, şi tăie drumul Cadillacului, forţându-l să intre în parcarea Howard Johnson.

Warner îi arătă prin parbriz insigna. Ponte respiră uşurat când înţelese că nu e atacat de ucigaşi plătiţi. Scoase din buzunar o batistă de mătase roşie şi se şterse sub nas.

— Mandat?

— Patru. Unul pentru biroul tău, unul pentru locuinţa ta, unul pentru tine şi unul pentru maşină. Deschide portiera.

Warner îi dădu mandatele şi-l înghionti.

— Dă-te la o parte!

Prinse cătuşele de încheietura mâinii lui Ponte şi de cadrul metalic al locului pasagerului, pentru a-i da de

înţeles mafiotului că dăduse de bucluc, şi se îndreptă spre New York, lăsându-i timp să citească acuzaţiile. Nu spuse nimic până nu ieşiră de pe FDR Drive şi intrară în Manhattan.

— Mandat RICO, Sal. Ai în faţă perspectiva a douăzeci de ani sau mai mult.

Ponte împături mandatele cum putu mai bine cu o singură mână şi i le înapoie cu calm.

— Vrei să-l sun pe şeful Strikeforce? Să vedem dacă este dispus să stea de vorbă cu tine?

Ponte zâmbi fără pic de veselie şi clătină din cap.

— Nimeni nu ştie că ai fost arestat.

Ponte îşi feri privirea. Warner continua să-l preseze.

— Pot să te duc direct la puşcărie. Sau putem să ne întâlnim cu şeful. Nu pierzi nimic dacă vorbeşti… Vrei să încerc?

— Dacă vreau să *încerci?* îl imită Ponte. Pe cine crezi că duci de nas? Ştiu de ce m-ai înhăţat ca din oală. Tony Taglione vrea să ajungem la o înţelegere.

Jack Warner zâmbi şi el.

— Domnul Taglione oferă douăzeci de ani. Ai ceva care să valoreze cât douăzeci de ani?

Warner parcă în spatele Centrului Corecţional Manhattan.

— Asta-i închisoarea. Comunică cu clădirea Procuraturii Federale şi cu cea a Tribunalului Federal. Şi acolo e o capelă.

— Da’ ce eşti, ghid turistic?

Warner continuă pe un ton neutru:

— Îmi place cum sunt adunate. Asta-mi aminteşte întotdeauna de un castel medieval. Reşedinţa regelui – curtea, capela şi turnul. Tot ce ţine de lege şi civilizaţie într-un singur loc. Regele coexistă cu Dumnezeu, legea şi pedeapsa.

— Du-te-n mă-ta!

— Desigur, vremurile se mai schimbă. Blestemata de Curte Supremă a abolit proba focului. Aşa că acum regele e de fapt procurorul federal. El trebuie să convingă juriul pentru ca judecătorul să te poată întemniţa în turn… De data asta te-am prins, Sal. N-ar fi mai bine să vorbeşti cu regele?

Ponte ridică din umeri.

— Sunt dispus să ascult pe oricine.

Warner îi făcu semn partenerului său, care eliberă de spectatori o intrare laterală. Mafiotul parcurse împleticit drumul de acces în clădirea procuraturii, apoi coridoarele pustii, şi păşi cu insolenţă în lift. Ajuns la etaj, ridică o sprânceană, ironic, la vederea indicatorului pe care scria „Strikeforce“.

Warner observă că un singur lucru îl făcuse pe Ponte să tresară: o fotografie color înfățișând o duzină de agenţi ai Serviciilor Secrete care păzeau limuzina preşedintelui. Limuzina părea învăluită cu un fel de putere pe care Ponte părea s-o înţeleagă. Însă în clipa următoare spuse cu dispreţ, privind mochetele şi piesele uzate de mobilier:

— Cineva ar trebui să-i spună regelui că trăieşte ca un ţăran.

— Ai putea s-o faci chiar tu?

Warner îl conduse pe Ponte într-un birou aglomerat, inundat de lumina intensă a soarelui ce apunea. Pe masa de lucru, pe scaune şi pe pervazurile late ale ferestrelor se aflau grămezi de hârtii. Fişetele ce acopereau pereţii erau doldora de rapoarte şi transcrieri. Dintr-un cărucior de supermarket aflat lângă uşă se revărsau cutii cu probe materiale. Pe masă se mai aflau câteva telefoane, ale căror cordoane creau impresia unui cuib de şerpi.

Tony Taglione şedea la masa de lucru; purta cămaşă albă şi cravată albastră. Îşi suflecase mânecile, dând la iveală antebraţele suple, şi îşi desfăcuse nodul de la cravată. Îl fixă cu privirea pe mafiot ca un preot mâniat, îngreţoşat şi neîndurător.

— Convorbiri interceptate de pe telefonul tău secret, spuse Taglione întinzându-i lui Ponte nişte transcrieri. Cel din biroul de la capătul holului.

Ponte încercă să-i susţină privirea ameninţătoare, dar nu reuşi, aşa că examină hârtiile din faţa sa.

— Am aflat numărul de telefon cu ajutorul unui microfon instalat în localul Cristo, unde mâncai fripturi cu antreprenorii pe care-i jefuiai.

Taglione îl privi cum răsfoieşte prin hârtiile cu transcrieri. Când Ponte ajunse la transcrierile convorbirilor interceptate în restaurant, îi spuse:

— Chelnerul care servea masa voastră servea doi stăpâni.

Taglione porni casetofonul stereo de lângă el, un mamut argintiu de ghetou, cu ditamai difuzorul de înalte. Vocea mafiotului umplu încăperea, tare şi răspicată, pe fundalul alcătuit de clinchetul veselei şi de murmurul conversaţiilor de la alte mese. Ponte privea fix casetofonul. Taglione opri caseta la mijlocul frazei.

— Erai în formă maximă sub aspectul vocii, Sal. Juriul nici măcar n-o să aibă nevoie de căşti.

— Astea-s tâmpenii. Tipul cu care eram nu va depune mărturie împotriva mea.

— Nici nu trebuie s-o facă. De fapt, nici nu-i vom cere. Dar chelnerul va depune mărturie. Taglione îşi permise să zâmbească cu răceală. Profitabilă investigaţie, Sal. Extorcarea ne-a dus la narcotice. Ai făcut o mulţime de afaceri la aceeaşi masă. Richie Cirillo e curat de data asta, dar *tu* eşti terminat.

— Nu poţi folosi porcăria asta la tribunal.

— Prevederile Articolului trei, Sal. Aprobat la Washington de către însuşi procurorul general. Respectate cu minuţiozitate. Când ai sunat-o pe fetiţa ta s-o feliciţi pentru aniversarea de şaisprezece ani, agenţii au oprit înregistrarea. Când finul tău, Mikey Cirillo, a telefonat în legătură cu heroina care ajunge în şcolile din Bed-Stuy,

agenţii au reluat înregistrarea. Probe admisibile sută la sută.

— Avocaţii mei…

— Mandat RICO, Sal: *Racketeer Influenced Corrupt Organizations.* Parc-ar fi numele tău mic.

— Avocaţii mei…

— E un delict federal, să organizezi şi să comiţi crime. Fiecare *consigliere* din oraş ştie că asta e calea pe care ajungem la boşii cei mari. Tu şi cu micul Richie sunteţi ultimii mohicani.

— Avocaţii mei…

— Avocaţii tăi or să te îndemne să accepţi târgul. Eu te sfătuiesc să cazi la învoială acum.

— Crezi că mă poţi băga la puşcărie? răbufni Ponte. N-ai decât, bagă-mă la puşcărie.

— Asta e simplu. Dar am o idee mai bună. Cu permisiunea procurorului federal, o să-ţi ofer imunitate…

— N-ai decât să te ştergi la fund cu Programul de Protecţie a Martorilor.

— Nu vreau să depui mărturie.

— Nu? întrebă Ponte precaut, uitându-se pe furiş la Warner, a cărui privire era total inexpresivă. Cum adică, nu vrei să depun mărturie?

— Am nevoie de un informator.

— Informator? Ţi-ai pierdut minţile. Am fost în tabăra cealaltă prea mult timp ca să mă întorc împotriva oamenilor mei. Prefer să fac închisoare.

— Douăzeci de ani, de dragul clanului Cirillo? Ei nu sunt sânge din sângele tău. Ai de gând să le spui soţiei şi copiilor tăi că *douăzeci* de ani nu e mare scofală?

— Prefer ca fiii mei să ştie că nu sunt genul de om care cedează la presiuni.

— Jack, află dacă domnul Koestler şi doamna Gallagher mai sunt în birourile lor. Vreau să asiste nişte avocaţi la conversaţia noastră cu acest domn.

— Uite că ajungem şi la asta, remarcă Ponte după ce Warner închise uşa după ei.

— La ce anume?

— Varianta a treia. Chiar dacă nu vorbesc, o să le spui oamenilor mei că i-am turnat. Iar ei mă vor omorî.

— Noi nu ne rezolvăm cazurile în felul ăsta, Sal. Te vom înfunda pe cinstite şi pe faţă, la tribunal.

Taglione îl studie pe Ponte. Era, într-adevăr, un om care nu cedează la presiuni. Dar, în acelaşi timp, se îndrăgostise foarte tare şi pe neaşteptate la vârsta de cincizeci şi unu de ani, ceea ce făcea ca acea femeie să-l poată determina să cedeze, căci acum avea mai multe de pierdut decât în tot restul vieţii sale. Pentru un infractor de talia lui, era o scăpare rară, una care trebuia exploatată la maximum. Iar Ponte ştia al naibii de bine că Jack Warner nu-l prinsese dintr-o pură întâmplare la intersecţia de la Thruway.

— Pentru cineva de vârsta ta, douăzeci de ani de închisoare sunt totuna cu o condamnare pe viaţă. Chiar dacă reuşeşti să obţii eliberarea condiţionată, tot vei fi trecut de şaizeci.

Ponte se strâmbă, dar se vedea bine că suferă.

— Pentru ce faci porcăriile astea? Te amuză să închizi oameni despre care crezi că sunt corupţi?

Taglione răspunse politicos, pentru a-l face pe Ponte să renunţe mai uşor.

— Dacă îţi dedici viaţa concetăţenilor, aşa cum am procedat eu, atunci crezi, în mod firesc, că oamenii au dreptul să trăiască în ordine şi siguranţă. Cei de teapa voastră încalcă acest drept.

— Hai să fim serioşi! Dacă vrei infractori, n-ai decât să arestezi toată suflarea de pe Wall Street.

Taggart ridică din umeri, deşi îi venea tot mai greu să joace rolul adversarului înţelegător şi respectuos.

— Democraţia e prea fragilă ca să supravieţuiască atacurilor iniţiate de cei de teapa voastră.

— Noi apărăm democraţia, protestă Ponte, lansându-se într-o apărare fervent㠍. Noi suntem ca nişte revoluţionari. Noi îi protejăm pe cei săraci de regulile celor bogaţi. Cataloghezi acţiunile noastre „crime“, dar contrabanda a fost în America o necesitate încă de la Revoluţie. Ştii şi dumneata că tatăl lui Jack Kennedy a făcut contrabandă cu alcool. Organizarea sindicală? Ce s-ar alege de forţa de muncă fără sprijinul nostru? Ai ceva împotriva împrumuturilor? Spune asta băncilor, care nu-i bagă în seamă pe micii întreprinzători.

— *Palavre stil Robin Hood!* Voi îi încolţiţi pe cei slabi. Impuneţi propriile reguli de joc, şi după aceea îl acaparaţi. Iar dacă victima protestează, o ucideţi.

— Hei, dacă n-ar fi nevoie de noi, afacerile noastre n-ar exista.

— „Afacerile“ voastre, după cum spui, s-au impus prin forţă.

— Noi oferim nişte servicii de care oamenii au nevoie.

Taglione simţi cum i se suie sângele la cap.

— Nu mai face pe prostul cu mine! Mafia spune: *„Noi* suntem aici, iar *tu* eşti acolo! *Noi* facem ce vrem *noi.“* Voi reprezentaţi duşmanul, Sal, o a doua societate, una brutală, care-o înghite pe prima. Poate că vă urăsc pentru asta, poate că nu, dar un lucru e al dracu’ de sigur: n-o să vă las să scăpaţi fără să vă primiţi pedeapsa.

— *Poate?* întrebă Ponte ironic. Poate? Toată lumea ştie că ne urăşti, Taglione. Procurorul e al dracu’ de mare şi tare, până când lucrurile iau o turnură personală; atunci intervine răzbunarea. Ce poate fi mai tipic sicilian?

— Dacă aş vrea răzbunare, aş face ceea ce ai spus mai devreme, replică acesta strângând documentele de pe masă. M-aş folosi de crimă, şantaj şi droguri drept scuză pentru a le spune alor tăi că ai vorbit. Şi i-aş lăsa pe prietenii tăi să aibă grijă de tine.

— Ce te împiedică să procedezi aşa?

— Nu suntem toţi nişte gangsteri jegoşi, Sal, indiferent ce le-aţi băgat oamenilor în cap.

Ponte înţepeni.

— Asta-i o expresie pe care n-am mai auzit-o de foarte mult timp.

— Tatăl meu o folosea când se referea la deştepţi ca voi. Îndărătul acelui aşa-zis birou de avocatură elegant al tău, nu eşti decât un gangster jegos.

— Pentru că taică-tău a păţit-o, acum vrei să te răzbuni pe întreaga mafie?

Tony Taglione simţi că i se întunecă vederea şi-i vuieşte capul. Îşi lipi palmele cu degete prelungi pe urechi, se duse la fereastră şi-şi privi imaginea oglindită în geam. Soarele apusese, iar sticla ferestrei era aproape neagră. Ponte dădu să se ridice de pe scaun.

— Stai jos!

— Nu te înţeleg, zise Ponte. De ce nu poţi să accepţi realitatea, ca fratele tău?

— Ai grijă ce spui, Sal.

— Chris Taggart s-a împăcat cu trecutul. El a mers mai departe. Şi-a asumat responsabilitatea pentru afacerea familiei. Tatăl vostru ar fi fost mândru de un asemenea fiu.

Taglione îşi băgă mâinile în buzunare înainte ca Ponte să le surprindă tremurul.

— Ai văzut vreodată un bărbat care să îndure o asemenea durere încât să izbucnească în plâns?

Ponte ridică din umeri.

— Eu sunt avocat. Nu cunosc treburi din astea.

— Nu mai rămăsese în el decât durerea care-l făcea să plângă.

— Spui că nu ştii? Atunci să-ţi spun eu, Robin Hood, cum şiroiesc lacrimile o dată cu sângele; dar mai rău decât asta sunt sunetele… Tatăl meu a avut, în cele din urmă, curajul să spună unui gangster să se ducă învârtindu-se, aşa că unul ca tine, dintr-un blestemat de birou de pe Fifth

Avenue, a dat ordinul; l-au nenorocit atât de tare că a murit plângând.

— Nu s-a făcut un film despre asta?

— Jack, vino încoace! Hai să-i pregătim ticălosului ăstuia actul de acuzare.

Warner se întoarse, iar Tony îl fixă îndelung pe Ponte, obligându-l să-şi coboare privirea în podea. Apoi se întoarse la fereastră şi se uită la geamurile luminate care semnalizau prezenţa femeilor de serviciu în clădirile de pe Wall Street. Făcuse prostia să-şi piardă stăpânirea de sine, permiţându-i lui Ponte să-l atace direct.

Ponte ridică privirea când uşa se deschise din nou şi văzu o femeie tânără care intră în birou.

— Lasă jos carnetul de stenografie, draga mea. N-am nimic de spus.

Taglione îi mulţumi printr-un semn scurt din cap, şi chipul ei se lumină.

— Domnişoara Gallagher nu-i stenografă, Sal. E procuror. De fapt, a făcut parte din echipa care l-a acuzat pe Pauly Conforti. Acum mă bate la cap s-o las să se ocupe de cazul tău, dacă nu reuşim să ajungem la o înţelegere pe care ar urma s-o aprobe procurorul general. Domnişoară Gallagher, ţi-l prezint pe Salvatore Ponte – Sally Deşteptul, pentru prietenii apropiaţi.

Sarah întinse mâna, îl lăsă pe Ponte să-i evalueze cu o privire apreciativă părul blond, aproape alb, şi întrebă:

— Ei bine, avocate, ce va fi? Douăzeci de ani de închisoare, sau un mic serviciu adus în taină cetăţenilor?

— Pauly o să facă recurs.

— N-o să facă, fiindcă e eliberat pe cauţiune, zâmbi Sarah. Şi oricum, eu nu pierd recursuri.

Taglione îi făcu semn să vină lângă el la fereastră. Ponte părea afectat de aluzia la numărul nelimitat de procurori federali de elită, fermi şi enervant de tineri de care dispunea. Districtul de Sud abia reuşise să-l scoată din sărite pe şeful Strikeforce, şi iată că se trezea înfruntat de o

femeie de douăzeci şi opt de ani, nerăbdătoare să muncească oricât de mult pentru a-l vedea pe el după gratii.

— Te descurci foarte bine, îi spuse Tony lui Sarah. Unde-i Ron?

— Îi naşte soţia.

— La naiba! Chiar aveam nevoie de el. Tu cu ce te ocupi acum?

— Trebuie să pregătesc mandatele pentru raidul FBI.

— Las-o pe mai târziu puţin. Hai să-l scuturăm niţel pe capsomanul ăsta.

— Vrei să fiu amabilă cu el?

— Încă nu.

Tony se întoarse şi-l ţintui pe Ponte cu cea mai dură privire de care era capabil.

— Cine e amanta ta, Sal?

Ponte păru alarmat:

— Soţul ei are o reprezentanţă Volvo. Amândoi sunt oameni cinstiţi, ai cuvântul meu.

— Cuvântul tău? replică Tony luând de pe masă transcrierile. Sal, am sub ochi dovezi de trafic de droguri, de extorcare. Şi-mi vine foarte greu să-ţi accept cuvântul de onoare.

— Spun adevărul. Ea…

— Ai minţit şi-ai înşelat toată viaţa ta, ticălosule. Preferi s-o sfârşeşti în puşcărie, sau vrei ca lucrurile să meargă aproape la fel de bine ca înainte să punem mâna pe tine?

— Ce vrei să spui?

Taglione trase un scaun şi se aşeză în faţa lui. Pe pielea bronzată a mafiotului luceau broboane de transpiraţie.

— În schimbul imunităţii în faţa acestor acuzaţii, şi numai a acestora, vreau rapoarte regulate asupra operaţiunilor clanului Cirillo.

— Nu pot să-mi trădez prietenii.

— Te asigur că bătrânul Richie o să te trădeze pe *tine,* când am să-l găsesc.

— Don Richard mi-a fost prieten de…

— O va face pentru a-şi salva copilul… Taberele se conturează dincolo de uşa asta. Oamenii mei fac arestări în dreapta şi-n stânga. În noaptea asta e ultima ta şansă.. De mâine încolo acţionezi pe cont propriu.

Îi făcu semn lui Sarah. Ea se apropie de Ponte, dând la o parte şuviţele de păr care-i acopereau obrazul, şi şopti, de parcă toţi trei ar fi conspirat, ceea ce se şi întâmpla, desigur:

— Familia Cirillo e foarte mare, domnule Ponte. Şi nu toţi membrii ei îţi sunt prieteni.

Ochii lui Ponte exprimau un amestec de viclenie şi frică. Pe neaşteptate, Taglione îi adresă ceea ce asistenţii lui numiseră „zâmbetul“. Ironic şi fugar, zâmbetul sugera că faptele sale sunt comise cu voia Domnului, şi că poate data viitoare roata se va învârti şi *consigliere* va fi acuzatorul, iar Taglione – prizonierul lui. Nu credea aceasta nicio clipă, dar era o tactică foarte eficientă cu nemernicii cărora le plăcea să creadă că, în adâncul fiinţei lor, sunt de fapt nişte oameni oneşti.

— Sarah are dreptate. Poţi să-ţi salvezi viaţa.

Ponte îşi plimbă privirea de la el la Sarah şi apoi iar la el. Taglione îşi ţinu respiraţia. Sunetele care punctau tăcerea dintr-un birou – şoapta sistemului de aer condiţionat, bâzâitul lămpilor fluorescente, murmurul traficului dincolo de geamurile groase – căpătau profunzime. Taglione îşi asculta bătăile inimii, se uita cum pulsează sângele într-o venă albastră de pe tâmpla lui Sarah şi privea buzele lui Ponte, tot mai strânse. Acesta se uită cu jind la uşă.

— O să mă duceţi la pieire.

— În niciun caz. Vom fi foarte, foarte precauţi. Valorezi prea mult atâta vreme cât eşti în viaţă. Jack va pregăti o casă conspirativă.

Ponte tot mai ezita.

— S-ar putea să ieşi din mizeria asta relativ neatins, Sal, spuse Taglione. Eşti destul de tânăr ca să te retragi, să

porneşti o afacere cinstită şi poate chiar să-ţi faci o viaţă nouă. Noi nu-ţi vom sta în cale, dacă ne dai ceea ce-ţi cerem.

Căută într-un sertar şi scoase o fotografie Polaroid făcută de Jack Warner cu teleobiectivul.

— Pariez că *ea* crede că eşti deja un om cinstit.

Ponte dădu aprobator din cap. Taglione îi întinse acordul de imunitate.

— Depinde de aprobarea procurorului general.

Ponte zâmbi acru.

— Foarte sigur pe tine. Îl aveai pregătit.

— Mai degrabă contam pe faptul că nu eşti prost.

Ponte scoase capacul unui stilou de aur şi semnă. Taglione şi Sarah semnară ca martori.

Tony spuse:

— Ai cuvântul meu: dacă joci corect cu mine şi eu îţi voi răspunde cu aceeaşi monedă. Dar dacă revii vreodată asupra înţelegerii noastre, eşti un om terminat.

Întinse mâna ca să pecetluiască târgul.

— Du-te dracului! Nu dau mâna cu tine.

Ponte îşi aruncă stiloul în coşul de hârtii, plin până la refuz, al lui Taglione. Acesta se uită la stiloul din vârful grămezii de hârtii; părea a fi aur masiv şi, cu siguranţă, valora mai mult decât oricare alt obiect din biroul lui.

— Crezi că totul se va încheia când ne vei prinde? strigă Ponte. Crezi că o să câştigi?

— Noi chiar câştigăm, Sal. O să vă învingem. Vom distruge mafia.

— O să câştigaţi un rahat, râse Ponte aspru. Nu faceţi decât să săpaţi gropi în nisip. Alţii ne vor lua locul.

— Dar nu oameni cu treizeci de ani de experienţă, *consigliere* Ponte. Nu profesionişti ca tine.

— Poate alţii mai periculoşi.

Ponte porni orbeşte spre uşă, urmat de Warner.

— Sal? Încă ceva, înainte să pleci.

— Ce mai vrei?

— Unde-i Don Richard?

Jack Warner aşteptă până când Sal Ponte înapoie maşina închiriată fără niciun incident. Apoi, în timp ce se uitau după un taxi pe East Fourty-eighth Street pentru ca Ponte să se întoarcă la biroul său, la gărzile sale de corp şi la viaţa sa adevărată, Warner spuse:

— Sal, dacă mă dai de gol vreodată, am să le divulg prietenilor ce s-a întâmplat în seara asta.

— Du-te naibii. Am făcut un târg cu Taglione, iar tu trebuie să mă protejezi.

— Ai făcut târgul cu un procuror. Eu sunt poliţist. Nu m-ai văzut în viaţa ta.

Zâmbind, luă mâna lui Ponte, ca un om de afaceri care-şi ia rămas-bun de la alt om de afaceri, şi-i strânse degetele până când *consigliere* se crispă de durere.

Se apropie un taxi fals. Ponte făcu semn, dar Warner îl opri şi-i chemă un taxi galben. Pe urmă porni pe jos spre Second Avenue. După ce taxiul lui Ponte dădu colţul, cel fals se apropie şi Warner urcă.

La volan se afla Reggie Rand, purtând şapcă şi nişte ochelari atât de negri că Warner se minuna că vede ceva prin ei noaptea.

— Ce-a spus?

Warner oftă. Nu avusese intenţia să-i dea raportul lui Reggie atât de curând, în speranţa că agenţii FBI îl vor găsi pe Don Richard în scurt timp. Dar când Reggie opri la un semafor, îşi scoase ochelarii şi-l învălui într-o privire impenetrabilă, nu putu să rişte o minciună.

— Micul Richie e în Miami.

— Altceva?

— Altceva?! E cel mai mare secret de pe faţa pământului.

Reggie ridică din umeri şi-şi concentră din nou atenţia la trafic.

— Mă interesează orice altceva mai dezvăluie Ponte în viitor.

Era atât de indiferent, încât Warner se alarmă.

— Ai să mă plăteşti?

Reggie ridică privirea spre oglinda retrovizoare:

— Fireşte, Jack. Te-am plătit întotdeauna. Unde să te las?

— Foley Square.

Reggie îl lăsă la vreo sută de metri de clădirea procuraturii şi porni apoi mai departe. Warner urcă la etaj, mai nedumerit ca oricând în privinţa jocului lui Christopher Taggart cu mafia. La început crezuse că acesta are de gând să-l omoare pe Don Richard şi se temea că se va pârli şi el la dogoarea consecinţelor ce decurg de aici. Lui Reggie îi plăcea să se joace cu el precum o pisică cu un şoarece, dar, pe de altă parte, nu păruse deloc impresionat la auzul veştii despre locul unde se ascunde capul clanului Cirillo. Tony Taglione se afla tot la masa lui de lucru, deşi era aproape ora nouă.

— Gata treaba pe ziua de azi?

— Ponte a plecat spre birou în condiţii normale.

— Bun. Jack, stai jos puţin. Pune alea pe duşumea.

Warner luă un teanc de hârtii de pe scaun şi se aşează, în gardă.

Era neobişnuit ca Tony Taglione să-ţi ceară să stai jos înainte să treacă la subiect.

— Am o problemă. Cred că tu mă poţi ajuta.

Oare o făcuse de oaie? Îl trădase englezul?

Taglione îşi lipi palmele una de alta şi se uită la Warner peste vârful degetelor.

— Vreau să ştiu ceva.

— Ce anume?

— Cu cine se întâlneşte fratele meu, Chris.

Warner îşi reprimă un zâmbet de uşurare. *Fratele* lui Taglione, gangsterul solitar. Iar el crezuse că şeful Strikeforce îl are în vizor.

— Nu sunt sigur că ştiu la ce te referi, zise el.

— Exact ce am spus. Dar vreau să afli fără să faci valuri.

— Ai vreo idee ce ar trebui să caut?

Taglione oftă, vizibil supărat.

— Nu ştiu. Familia Rizzolo, poate. Ştii de relaţia lui Chris cu sora lui Eddie Poliţistul?

Warner încuviinţă precaut.

— Am auzit nişte zvonuri.

— Zvonuri! Caută în presă.

— Credeam că asta e de domeniul trecutului.

— Sper că da, dar vreau să ştiu ce-i cu ea şi cu oricare altă femeie cu care el are de-a face.

Warner ezită, încercând să găsească o cale optimă pentru a profita de ceea ce părea să fie o ocazie foarte bună.

— Îmi permiţi să spun ceva? întrebă în final.

— Te rog.

— Uite ce e, domnule Taglione. Nu-i o plăcere ca fratele tău să iasă cu fata unui mafiot, dar dacă e s-o iei la bani mărunţi, ce mare scofală? Nu există nicio lege care să-ţi interzică să regulezi o femeie care arată bine, chiar dacă fratele ei e, din întâmplare, un gangster.

Taglione roşi.

— Sau e vorba de ceva mai mult decât nişte simple întâlniri?

— Nu ştiu. Am o presimţire sumbră.

— Poţi să…

— Nu! Află cu cine iese şi atât.

Warner se ridică.

— Foarte bine.

Taglione îi adresă un zâmbet forţat.

— Ai făcut treabă bună cu Ponte. Mulţumesc, Jack.

— Vrei să merg în Miami?

— Nu. FBI-ul l-a trecut pe Don Richard pe lista celor mai căutaţi zece criminali. Îl vor găsi. Tu ocupă-te de ce te-am rugat.

Taglione se întoarse la hârtiile lui, concediindu-l astfel pe Warner. Acesta puse teancul de hârtii înapoi pe scaun şi plecă. Amuzant era că începuse deja să se informeze pe cont propriu despre Taggart. Se duse în Chinatown, găsi un

telefon public, apelă robotul telefonic al lui Reggie Rand şi apoi aşteptă câteva minute să fie sunat.

— Informaţia asta merită cincizeci de miare.

— Asta hotărăsc eu.

— Şefu' mi-a cerut să-l ţin la curent cu întâlnirile amoroase ale fratelui său.

Urmă o tăcere scurtă, apoi Reggie spuse:

— Banii tăi vor fi depuşi mâine.

— Ce să fac?

— Trage de timp. Mai avem nevoie de un răgaz.

Reggie închise şi se întoarse spre Taggart, care studia atent un pistol cu amortizor.

— Jack Warner a sunat. Fratele tău devine curios cu privire la prietenele tale.

— O să irosească vreo şase luni pentru Helen. Am avut dreptate să mă afişez în lume cu ea.

Reggie îşi spuse că Taggart manifestă un optimism exagerat.

— Poate, dar…

Taggart îl întrerupse cu un gest şi reveni la pistolul pe care-l studia; amortizorul aluneca pe ţeavă cu fineţe, iar încărcătorul era compact şi greu.

— Vor folosi garantat arma asta, da?

Îi întinse lui Reggie pistolul, iar acesta îl puse într-o servietă, într-un suport căptuşit cu catifea verde.

— Garantat.

— Cum pot fi absolut sigur? întrebă Taggart.

— Ucigaşii plătiţi nu mint niciodată.

Don Richard Cirillo stătea la soare, lungit pe un şezlong. Se afla pe o plajă particulară, pustie, la nord de Miami. Casa din spatele lui era proprietatea unui individ pe care nu-l cunoştea nimeni. Oceanul scânteia, când verde, când albastru. Alături de el şedea Frankie DeLuca. Cei doi se cunoşteau de cincizeci de ani, de pe vremea uceniciei lui

Don Richard la cazinoul Glen Island, când îndeletnicirea lui era să rupă degetele datornicilor.

Briza caldă aduse spre ei o minge de plajă viu colorată. După minge venea o fată care încerca s-o prindă. Don Richard observă că fata e frumuşică, aşa că încercă să oprească mingea, dar aceasta sări peste adâncitura lăsată de un pas în nisip, prinse avânt cât să sară peste piciorul lui şi se rostogoli mai departe, un vârtej de roşu, alb şi albastru. Fata privi peste umăr. Departe, pe plajă, un copil mic venea cu paşi nesiguri pe urmele ei. Se afla prea departe ca Don Richard să-şi dea seama dacă micuţul plânge, dar presupuse că aşa era.

— Pariez o mie de dolari pe minge.

Frankie DeLuca îşi ridică privirea de pe formularul de curse, se frecă la ochi, îşi puse ochelarii de soare şi văzu mingea, care era deja departe de ei. Apoi o evaluă pe fata care o rupse la fugă, hotărâtă.

— S-a făcut, zise Frankie, pariind că fata va prinde mingea.

Dar, aşa cum presupusese Don Richard, nu-l observase pe micuţ, fiindcă Frankie era mai aproape de umbrela menită să-i apere de vânt şi care-l împiedica să-l vadă. În plus, vederea lui se deteriora tot mai mult.

Fata se uită în urmă la copil şi iuţi pasul; atingea nisipul cu paşi fermi, care-i făceau sânii să salte. Frankie arătă cu mâna spre apă, unde un catamaran cu pânză portocalie se apropia de plajă.

— Fugi unde-i nisipul tare! Pe nisipul tare! Aproape de linia apei!… Ce-şi închipuie, că e la o cursă în noroi?!

Fata se uită iarăşi peste umăr, se opri brusc şi alergă înapoi ca să ia copilul în braţe. Mingea se rostogoli mai departe, un punct viu colorat, tot mai depărtat, pierzându-se la orizont, unde un grup de zgârie-nori sclipeau ca nişte jucării din staniol. Frankie îşi şterse fruntea cu palma şi-şi reluă formularul.

— Pentru asta sunt folosiţi jocheii.

— Îmi datorezi o mie.

— Poţi aştepta până la prânz?

Don Richard îşi observă gărzile de corp, doi tineri localnici, apropiindu-se când catamaranul se opri pe plajă. Pânza portocalie flutura în vânt, cu plesnituri ce semănau cu focurile de armă. Din ambarcaţiune săriră patru bărbaţi, doi negri cu înfăţişare dură şi doi albi cu prosoape de plajă. Negrii erau cei care manevrau barca. Păreau indigeni veniţi pe calea apelor direct din Jamaica. Traseră de catamaran, aducându-l din nou în apa puţin adâncă, şi stopară fluturarea pânzei. Cei doi albi porniră spre Don Richard, dar gărzile acestuia îi opriră, la vreo cinci-şase metri distanţă.

— Ce-a fost asta? întrebă Frankie ridicându-şi din nou privirea de pe hârtii la auzul celor două sunete înăbuşite.

Zgomotele fuseseră mai slabe decât cele ale pânzei care flutura în bătaia vântului, dar gărzile căzură la pământ. Turiştii păşiră peste ei şi se aşezară pe vine în faţa bătrânilor. Sub prosoape aveau pistoale cu amortizoare lungi, groase.

— Domnul Cirillo?

Don Richard arătă cu degetul spre vechiul său prieten, Frankie.

— El.

24

Christopher Taggart stătea cu spatele lipit de uşa camerei. Se afla într-un hotel de lângă aeroportul LaGuardia. Camera era cufundată în beznă. Lemnul uşii vibra sub el la fiecare trecere a unui avion prin apropiere. O dungă cenuşie subţire, abia vizibilă, marca punctul de îmbinare a draperiilor trase, iar jarul roşu al unei ţigări semnala prezenţa ucigaşului plătit, aflat în plină euforie, căci luase o doză de cocaină. Niciunul din ei nu putea să vadă chipul celuilalt. Pentru dublul onorariului său obişnuit, ucigaşul lui Don Richard descria operaţiunea. Era un neozeelandez care cutreiera lumea ca angajat la bordul unui iaht; avea un accent destul de slab, un fel de combinaţie între engleza scrobită a lui Reggie şi accentul californian al lui Ronnie Wald. Omul descrise în puţine cuvinte cum a acostat pe plajă şi i-a împuşcat pe paznici.

— Şi au căzut ca doi bolovani; noi trecem peste ei şi ne ducem la babalâcii care stau la soare. „Domnu' Cirillo?“ întreb eu de parcă l-aş chema la telefon în palmieru' de-alături, şi ce crezi că face moşu'? Îmi zice că prietenul lui e el. Ei, drăcie. Doi babalâci unu' lângă altu', fără păr, fără dinţi, slabi de li se văd coastele, cum mă-sa să ştiu care-i care? Da' am noroc, că englezoiu', când mi-a încredinţat misiunea, mi-a dat poza lui Cirillo. Aşa că mă uit la poză şi-i clar ca bună ziua că Cirillo îi dă brânci în groapă ăluilalt, amicu' lui. Amicu' arată de zici că acuş începe să plângă; şi cum să nu, când Cirillo l-a vândut ca să-şi scape pielea. Ce să-ţi mai spun? A, da. Zic: „Asia-i pentru Mike şi Helen“. Aşa cum mi-a zis englezoiu'… Amicu' stă liniştit şi zâmbeşte

când totul se termină, de parcă ar fi câştigat o cursă fin'că a reuşit să trăiască mai mult. Mă uit la el şi ştiu precis că babalâcu' o să spună, când o fi să vină poliţia, că dormea buştean. Aşa că-i zic „Pa-pa", zice şi el „Pa-pa", şi după aia ne întoarcem, ne urcăm în barcă şi ne facem nevăzuţi.

— Cirillo a înţeles ce i-ai spus?

— Ştia că o să moară.

— Dar a înţeles *de ce?*

— Vrei să ştii dacă a întrebat „Şi cine-s ăştia, Mike şi Helen?" Amice, dacă n-a priceput, atunci are la dispoziţie vreo opt milioane de ani în rai ca să se lămurească.

— În rai?

Ucigaşul râse.

— Ticăloşii ca ăsta dau telefon dinainte şi fac rezervare. Îl aşteaptă cu fanfară şi covoru' roşu.

Taggart părăsi camera; traversă un coridor lung, coborî nişte scări şi luă liftul. Planul lui era aproape încheiat, la mai bine de zece ani de la asasinarea tatălui său. Uneori, noaptea, se întrebase dacă nu cumva anii lungi de aşteptare nu-i vor micşora satisfacţia. Dar n-o micşoraseră.

În holul de la recepţie îl întâmpinară doi ofiţeri din poliţia statală, în uniformă.

— Vă căutam, domnule Taggart. Avionul guvernatorului tocmai a aterizat. Vrea să meargă în oraş cu maşina dumneavoastră.

— Suntem în întârziere. Voi avea nevoie de o escortă.

— Girofaruri şi sirene?

Poliţistul zâmbi larg, ştiind cât de bun prieten era Taggart cu poliţia, şi dădu să-l bată amical pe spate. Dar Taggart se îndrepta deja spre uşă cu paşi mari, iar privirea lui glacială îi dădu de înţeles tânărului agent că prietenul guvernatorului nu e într-o dispoziţie prea cordială.

Plecară grăbiţi de la hotel, traversară autostrada şi pătrunseră în aeroport pe o cale de acces laterală. Şoferul lui Taggart îndreptă Rolls-ul spre zona de parcare pentru avioanele particulare exact în clipa în care avionul

guvernatorului Costanza apărea şi el dinspre pista de rulare. Guvernatorul coborî cu agilitate rampa şi urcă în maşina lui.

— Bun venit acasă, îi ură Taggart, fluturând o sticlă de Moet pe care se lupta s-o deschidă cu mâini tremurătoare.

— Cu ce ocazie?

— Am obţinut o mare realizare.

Scosese sârma, dar nu reuşea să prindă dopul cu degetele.

— Lasă-mă pe mine, spuse Costanza.

Taggart apăsă butonul care acţiona geamul despărţitor şi-i dădu şoferului sticla de şampanie.

— Deschide asta. N-o scutura.

Şoferul bâjbâia.

— Pentru Dumnezeu, ţine dopul şi răsuceşte sticla!

În fine, dopul ieşi şi Taggart înşfacă sticla din care se revărsa spuma. Umplu două pahare şi-i oferi unul lui Costanza, care-l privea cu curiozitate.

— Să bem pentru tatăl meu.

— Cu mare plăcere.

Guvernatorul ridică paharul şi ciocni cu Taggart.

— Pentru Mike Taglione.

— *Pentru Mike Taglione.*

Taggart bău cu poftă. Maşina se puse în mişcare; părăsiră aeroportul în viteză, încadraţi de maşini ale poliţiei. Guvernatorul se aşează comod.

— E delicios. Ce-ai mai făcut de data asta? Ai pus mâna pe Gracie Mansion?

— Nu mă provoca. Dacă totul o să iasă aşa cum vreau eu, primul eveniment sportiv de pe Stadionul Super-Spire va fi dedicat strângerii de fonduri pentru Prietenii Animalelor, iar pe ticălosul ăla chel o să-l arunc în cuşca unui leu. Spune, cum stăm?

În drum spre Manhattan discutară despre proiectul stadionului. Guvernatorul tocmai se întorsese de la Washington, unde obţinuse unele rezultate la

Departamentul Transporturilor în privinţa tronsonului de metrou, dar, aşa cum îi aminti lui Chris, nu puteau ignora indiferenţa primarului. Taggart opri la World Trade Center, destinaţia guvernatorului; înainte să coboare, acesta repetă un lucru pe care i-l tot spunea în ultima vreme:

— Ar fi grozav dacă ai reuşi să obţii sprijinul primarului. Eu te susţin, Chris, aşa cum ţi-am promis, şi voi face presiuni unde e nevoie, dar ştii foarte bine că, în Manhattan, influenţa mea este mai mică decât a lui.

— Într-o bună zi o să-i vin eu de hac, pentru că se joacă cu mine.

Costanza îl privi cu reproş.

— Uiţi că politica nu e un război. Nu poţi câştiga distrugând un individ pe care data viitoare o să-l vrei de partea ta. Nu te ambala, Chris. Şi transmite fratelui tău salutări din partea mea.

Taggart îi ceru şoferului să se întoarcă în Queens.

La *Visions,* clubul lui Helen, barmanii se pregăteau să deschidă localul. Intră, scrise un bilet şi le ceru celor trei zdrahoni sicilieni care barau accesul la biroul ei să i-l ducă.

Helen se afla la masa de lucru; impresia de frumuseţe rece a chipului său era accentuată de bluza albă din mătase şi costumul din catifea neagră pe care le purta. El observă că pare mai în vârstă, mai temperată, cumva, mai înţeleaptă, în pofida amărăciunii din privire. Îşi schimbase oja de unghii roşie cu una roz; şi nuanţa rujului era mai deschisă. Purta cercei mari cu diamante. Oamenii lui Reggie o supravegheaseră îndeaproape şi nu descoperiseră niciun indiciu că s-ar întâlni cu cineva, dar, chiar şi aşa, se întrebă dacă nu cumva primise bijuteriile în dar, şi în acel moment simţi împunsătura geloziei.

Ea atinse biletul cu unghiile sale lungi.

— Veşti bune?

— Ştii că Don Richard a fost cel care ţi-a atacat familia.

— Ştiu asta, zise ea cu răceală. Cunosc şi motivul.

— E mort.

— *Când?!*

— Astăzi. În Florida. Împuşcat. Ziarele vor afla în curând.

Ea îi studie expresia triumfătoare de pe chip înainte să remarce:

— Tatăl meu ar fi fost mulţumit.

— Dar tu?

— O parte din mine se bucură să constate că bătrânii se scot reciproc din joc. Cealaltă parte se întreabă ce importanţă mai are.

— Eu am adus vestea pentru partea care se bucură.

— Şi tu cum te simţi?

— Cum adică?

— Nu-l învinovăţeai şi de uciderea tatălui tău?

— Ţi-am spus că nu.

— N-am crezut asta nicio clipă.

Taggart dădu aprobator din cap; nu reuşise s-o păcălească.

— E o veste bună şi pentru mine. Foarte, foarte bună. Mi-am plătit o veche datorie.

— Şi acum ce urmează?

— Mi-am plătit o datorie şi faţă de tine. Urmează Mikey Nebunul.

— Şi pe urmă?

Taggart ar fi vrut să spună „Pe urmă ne retragem“, dar nu era momentul potrivit. Mai trebuia rezolvată problema lui Mikey Nebunul. Se mulţumi să adauge:

— După Mikey, vom discuta despre castele.

— Castele? Helen luă un stilou şi începu să deseneze stele pe o scrisoare din faţa ei. Între timp, noi am pierdut teritoriu şi elan. Eddie şi cu mine ne ţinem cu ghearele şi cu dinţii de ceea ce avem.

— Ştiu cum stau lucrurile.

— Oare? Ţi-a luat cineva clădirile? Ţi-a bombardat cineva fabrica, ori utilajele?

Liniile pe care le desena erau tot mai apăsate, adâncite în textura foii de hârtie. Întoarse scrisoarea spre Taggart cu o

mişcare bruscă.

— Vezi asta?

Pulsul lui Taggart se acceleră. Emblema Departamentului de Justiţie. Şi, sub text, semnătura cu linii ascuţite a fratelui său.

— E o „invitaţie“ de a merge acolo pentru o mică discuţie.

— Nu te poate obliga. Avocatul tău poate să rezolve problema.

— Am fost deja.

— De ce?

— Din curiozitate. În plus, tatăl meu obişnuia să spună: „Orice întrebare îţi oferă un răspuns“.

— Ce investighează Tony?

Helen zâmbi straniu.

— Totul… şi nimic.

— Ce întrebări ţi-a pus?

— Niciuna. Mi-a spus să-mi ţin mâinile „murdare“ departe de tine.

— Tony te-a chemat la el la birou special pentru asta?

Ea ridică privirea şi-i surise timid.

— Ştii ceva? Mi-e greu să recunosc lucrul ăsta, dar ţi-am simţit lipsa în ultimele trei luni.

— Trei luni, două săptămâni şi o zi. Nu puteam să vin decât după ce rezolvam problema lui Don Richard.

Ea încuviinţă.

— Cred că ăsta e unul din lucrurile care îmi plac la tine… Ce mai fac femeile tale?

— Nu m-am întâlnit cu ele decât în interes de serviciu.

Ea se ridică, ocoli biroul, îl cuprinse pe Taggart cu braţele pe după gât şi-l sărută.

— Îmi pare bine. Îţi mulţumesc că te-ai întors.

— Ce i-ai spus lui Tony?

— L-am acuzat că abuzează de postul pe care-l deţine. Că profită de puterea cu care a fost învestit. I-am mai zis că ar trebui să dau statul în judecată.

— N-ai idee cât de greu i-a fost să facă asta.

— Ba ştiu. Nu putea să-şi ascundă afecţiunea faţă de tine. O clipă am crezut că mă va omorî chiar acolo, în birou.

— Nu încearcă decât să mă salveze de mine însumi.

— E mult prea târziu.

Ea rosti cuvintele zâmbind, îl sărută iarăşi, ba chiar îi permise s-o ducă în braţe, grăbit, pe canapea, pentru un fel de sărbătorire primitivă. Dar se simţea îngheţată pe dinăuntru de tonul indiferent cu care îi adusese la cunoştinţă crima. O speria privirea glacială pe care o avuseseră ochii lui albaştri-cenuşii când promisese că urmează la rând Mikey. Membrii clanului Cirillo erau duşmanii ei de moarte, da, şi meritau mai mult ca oricine să moară. Dar Chris nu părea în stare să înţeleagă că, la un moment dat, va fi prea târziu să se prefacă că e diferit de ei; şi asta destul de curând. Prea târziu să se prefacă mai departe că jocul lor cu castelele e altceva decât un vis.

„Şi ce-ţi pasă?“ se întrebă ea. Răspunsul, ironic, era că iubeşte – o stare periculoasă a inimii şi minţii ei, ce dezvăluia frumuseţea acolo unde nu o văzuse niciodată şi orori pe care tatăl ei o învăţase să le ignore.

Sal Ponte plecase să se întâlnească cu doamna Hugel când auzi ştirea la radio. Întoarse maşina şi intră pe Hutchinson Parkway, spre Long Island. Gărzile de corp ale lui Mikey Nebunul locuiau în apartamente alăturate locuinţei acestuia; când Ponte sosi, doi dintre ei supravegheau uşa de la intrare a lui Mikey, iar alţii trei aşteptau într-o maşină.

Mikey bea cafea, singur, la masa din bucătărie. Era o bucătărie modernă, cu un colţ rezervat pentru micul dejun; totul sclipea de curăţenie. Ferestrele dădeau spre East River şi podul Whitestone. Mikey purta un pulover de caşmir, pantaloni scurţi, mulaţi şi nelipsitul lanţ de aur cu linguriţa pentru cocaină. Ponte simţi iz de parfum, dar fata plecase.

— Am veşti proaste, copile.

— Am auzit. Stai jos.

— Cine ţi-a spus?

— Blestematul de radio. Stai jos, Sal.

Ponte se lăsă moale pe scaun.

— Mai ai puţină cafea?

— Numai noi doi ştiam unde se află. Eu n-am spus nimănui. Ceea ce înseamnă că trădătorul eşti tu.

— Stai o clipă!

— Ce ţi-au oferit în schimb?

— Cine?

Ponte zări ceaşca de cafea în mâna încleştată a lui Mikey, o văzu că se apropie, dar nu reuşi să se ferească destul de repede. Ceaşca se făcu ţăndări de fruntea lui; cafeaua fierbinte îi ardea pleoapele. Forţa loviturii îl aruncă de pe scaun şi, în cădere, se lovi cu capul de frigider. Mikey înhăţă cafetiera de pe plită şi-o înclină deasupra capului lui Ponte.

— Ce ţi-au dat oamenii lui Rizzolo ca să le spui unde e tatăl meu?

— N-am spus nimic oamenilor lui Rizzolo!

O spuse cu o convingere atât de fermă – în definitiv, era purul adevăr – încât Mikey ezită suficient de mult ca Ponte să apuce să vorbească.

— De ce naiba le-aş fi spus oamenilor lui Rizzolo? Crezi că v-aş fi trădat pe tine şi pe tatăl tău pentru o adunătură de *cafone* din Brooklyn? Ce, sunt nebun?

Mikey nu se clinti.

— Cineva le-a spus.

Ponte pregătise un răspuns pe drum, venind la Mikey. Era şubred, dar îşi spuse că, dacă el însuşi n-ar fi ştiut că l-a vândut pe Don Richard agenţilor Strikeforce şi că cineva din Strikeforce a dat greş, ar fi făcut o presupunere similară.

— Probabil că i-a dat cineva de urmă. Ghinion.

Mikey clătină din cap.

— Nu pot face afaceri crezând în ghinion. Ştii ceva? S-ar putea să nu le fi spus oamenilor lui Rizzolo.

— Aşa e.

— Atunci *cui* ai spus?

Ponte simţi că leşină. Mikey înclină cafetiera; jumătate de ceaşcă de cafea fierbinte i se prelinse lui Ponte pe faţă. Acesta strigă şi-şi acoperi obrajii. Inima îi bătea de parcă ar fi fost gata să explodeze.

— Sal, nu sunt aşa de prost pe cât crezi. Cui ai spus unde se află tatăl meu?

Ponte ştia că are o singură şansă: să-şi susţină cauza cu claritate.

— Îmi acorzi o favoare, pentru toţi anii în care ţi-am servit părintele?

— Ce favoare?

— Eşti dispus să-mi asculţi motivele?

Întrebarea echivala cu mărturisirea trădării; Mikey înţepeni.

— *Ridică-te!*

Mikey mătură cu palma cioburile de sticlă de pe masă, scoase o ceaşcă din dulap, o umplu, i-o dădu lui Ponte şi-şi completă ceaşca proprie, după care puse cafetiera la loc pe plită.

— De ce ai făcut-o?

— Pentru tine.

— Pentru mine… Mikey se uită pe fereastră, apoi iar la Ponte. Mi-ai ucis tatăl spre binele meu? Nu-mi plăcea ticălosul, dar ştiai al naibii de bine că nu-l urăsc suficient de mult ca să-l ucid.

— Am făcut-o şi pentru el.

— Nu te juca cu mine.

— N-am spus oamenilor lui Rizzolo. I-am spus lui Tony Taglione.

— *Taglione?!*

— Mă strânsese cu uşa. Trebuia să-i ofer ceva.

— Cum adică, trebuia să-i oferi ceva? ţipă Mikey. Cum adică, *„ceva“?!* Dacă te avea la mână, n-aveai decât să-ţi ispăşeşti pedeapsa. De când e permisă trădarea?

— Am făcut-o din mai multe motive, nu doar pentru mine.

— Ai face bine să-mi spui câteva, şi asta cât mai repede.

— În primul rând, ca să te pot îndruma când vei prelua conducerea. Nu-ţi sunt de niciun folos din închisoare. Avem opt sute de soldaţi, Mikey. Jumătate dintre *capi* se consideră îndreptăţiţi să-ţi ia locul. Mai cu seamă cei mai în vârstă, pentru care eşti doar un copil.

— N-ar fi trebuit să preiau conducerea dacă tatăl meu n-ar fi murit.

— N-am vrut să-i provoc moartea. Am făcut-o ca să-i salvez viaţa. Mai devreme sau mai târziu, familia Rizzolo l-ar fi găsit. De unde era să ştiu că au pe cineva în interiorul Strikeforce?

— Familia Rizzolo n-ar fi reuşit să-şi strecoare un om în Strikeforce nici dacă ar fi fost invizibil.

— Vrei să spui că agenţii FBI ţi-au împuşcat tatăl?

Mikey izbi cu pumnul în masă.

— Tot n-ai priceput? *Altcineva* e responsabil. *Altcineva* din interiorul FBI. *Altcineva* mi-a ucis tatăl.

— Cine?

— De unde mă-sa să ştiu? Mikey se uită furios la Ponte; apoi se calmă şi reveni la subiectul anterior. Ştii, mai există un motiv pentru care l-ai turnat pe taică-meu. Pentru el erai doar consilier. În cazul meu, fiindcă eşti mai bătrân şi mai inteligent, ţi-ai închipuit că mă poţi manipula. Ţi-ai spus că, o dată îndepărtat tatăl meu, eşti aproape şeful cel mare. Zâmbi. Recunoaşte, Sal, trebuie să te fi gândit niţel la asta.

Nemaiavând nimic de pierdut, Salvatore Ponte riscă un răspuns sincer.

— Niţel.

Mikey Nebunul se uită pe fereastră. Tăcerea lui se prelungi un minut, încă unul; Ponte privea secundarul ceasului din bucătărie târându-se pentru a treia oară în jurul cadranului şi simţea că ajunsese la capătul răbdării.

— Ce ai de gând să faci?

— Să-l sun pe Eddie Rizzolo şi să pun capăt blestematului ăstuia de război.

— Eddie Rizzolo?

— Şi de ce nu? Ştiu că nu el mi-a ucis tatăl. De-o vreme încoace tot încearcă să ia legătura cu mine. Vrea să ne ocupăm de nişte droguri împreună. Şi de ce nu? Suntem tineri amândoi. E loc destul în New York pentru amândoi. Şi dacă mai apare altcineva, îi venim de hac. Ce crezi, *consigliere?* Mai bine punem capăt războiului înainte ca Strikeforce să ne lichideze.

— Tatăl tău susţinea că soră-sa conduce totul.

— Nimeni nu mi-a spus.

— Asta era părerea lui.

— Tu ce crezi?

— Poate. E deşteaptă.

— Dă-l încolo pe Eddie, râse Mikey. Mai bine fac o coaliţie cu soră-sa.

— Nu te sfătuiesc.

— Glumeam. Dar de ce nu, *consigliere?*

— Tatăl tău mi-a cerut să angajez un tip ca s-o lichideze.

— Iisuse Hristoase! A fost ideea ta?

— Nu.

— Eddie ştie?

— Tipul a ratat. Nu ştiu ce a aflat Eddie. Habar n-am dacă ea i-a spus sau nu.

— Probabil că nu. Altfel, Eddie n-ar mai vrea să facem pace. Râse încet. Pentru unul ca Eddie, să-i omori tatăl şi fratele e una, dar e de ajuns să laşi impresia că vrei să-i faci vreun rău surorii lui, că te şi provoacă la un afurisit de duel.

— Acum ştii.

— Mulţumesc pentru avertisment, spuse Mikey.

Apoi se cufundă iarăşi în tăcere. Ponte îşi mută încet privirea spre fereastră şi rămase cu ochii pe o ambarcaţiune cu pânze care aluneca pe apă. Ziua era atât de frumoasă! Spera ca…

— Ştii ce ţi-aş putea face, Sal?

— Ştiu.

— Ce i-aş putea face iubitei tale?

— Ştiu, spuse Ponte, întrebându-se cum a aflat Mikey, dar deja nu-l mai mira nimic.

— Chiar şi familiei tale, dacă ar trebui.

— *Familiei mele?*

— Sal, mi-ai ucis tatăl!

— N-am vrut.

Mikey se ridică şi se întinse; muşchii braţelor sale puternice se ghiceau pe sub puloverul de caşmir. Ponte văzu brusc în el omul nou creat de evenimente, prinţul războinic devenit rege.

Nu mai putea să suporte tăcerea. Detestându-se pentru teama care i se strecura în voce, întrebă:

— Ce ai de gând să faci?

— O să iau legătura cu Eddie Rizzolo.

— Şi în privinţa mea?

Mikey Nebunul se apropie de naşul său; Ponte crezu că vrea să-l sărute. Dar în loc de asta, Mikey luă în mână linguriţa pentru cocaină care-i atârna la gât şi puse cu blândeţe ţevile puştii miniaturale între buzele lui Ponte.

— Gândeşte-te, Sal. Cel mai bun lucru, pentru tine, pentru mine, pentru soţia ta, pentru iubita ta, e să te arunci în faţa metroului.

Epuizat şi dezgustat de sine, Jack Warner stătea lungit pe pat, privind ţintă tavanul şi aşteptând ca Tony Taglione să-şi dea seama cine a divulgat informaţia despre ascunzătoarea din Miami a lui Don Richard. Ziarul *The New York Post* zăcea, nedesfăcut, pe jos. Pe prima pagină se afla imaginea unui metrou, pentru acei cititori care nu văzuseră unul până atunci, şi o fotografie a lui Sal Ponte, prezentat ca „Sally Deşteptul, consilierul ucis al unui lider mafiot“.

De îndată ce şeful Strikeforce s-ar fi eliminat pe sine, pe Sarah Gallagher, noua lui asistentă, şi poate pe asistentul principal, Ron Koestler din cercul suspecţilor care ar fi

putut lăsa informaţia să se scurgă – ceea ce i-ar fi luat vreo cinci minute –, poate că avea să se oprească asupra agenţilor FBI care primiseră misiunea de a-l găsi pe Don Richard. Ar beneficia astfel de un răgaz de câteva zile, cât era nevoie pentru a se dovedi că nici unuia din agenţii FBI nu i-a scăpat informaţia, intenţionat sau accidental. Dar în cele din urmă, el, Warner va fi un om terminat. Sau, mai exact, se gândi cu dezgust, unul care şi-a făcut-o cu mâna lui, lăsându-se ademenit de Taggart şi Reggie Rand. Fireşte că-l vânau pe Don Richard. Altfel, de ce i-ar fi plătit trei sute cincizeci de mii de dolari? Măcar plătiseră, îşi verificase contul din Elveţia. Tare-i mai folosea asta, îşi zise el în timp ce zăcea pe pat, într-un apartament înghesuit de pe East Ninth Street, la un cvartal distanţă de clădirea unde crescuse. De câte ori scârţâiau treptele scării de acces, se uita la uşă, aşteptându-şi partenerii să dea buzna înăuntru, fluturând pistoale şi mandate de arestare – în ordinea asta. Arma lui era încuiată în seiful pentru arme, un cub de oţel cântărind o sută de kilograme, aflat sub pat. „Al dracu’ să fiu dacă am de gând să omor pe vreunul din băieţi“, îşi spuse.

Când sosiră, tocmai aţipise. Un tip intră pe fereastră agăţat de o frânghie, ca Tarzan. Era îmbrăcat din cap până-n picioare în piele groasă, menită să-l protejeze de cioburile de sticlă. Ochii îi luceau prin fantele măştii de pe faţă. Ţinând un pistol îndreptat spre Warner, desfăcu grilajul de la fereastra care dădea spre scara de incendiu, o deschise şi-i întinse mâna englezului. Reggie Rand sări graţios de pe pervaz şi-i spuse lui Tarzan să iasă pe uşă.

— Nu, n-am venit să te lichidez, îi zise lui Warner după ce rămaseră singuri.

— Ai trecut pe la mine să-ţi ceri scuze?

— Ai cuvântul meu, întâmplările mi-au scăpat de sub control, replică englezul. Voi face tot posibilul ca să mă revanşez.

— Ce-ai zice de o graţiere din partea preşedintelui?

Warner nu se clintise nici măcar un centimetru, şi nici n-avea de gând să se mişte. Zăcea acolo, cu mâinile sub cap, întrebându-se de ce-şi dă englezul atâta osteneală să-l ucidă personal, când Tarzan ar fi putut s-o facă în locul lui.

— În seara asta te trimit în Europa. În străinătate eşti un om bogat. Vei avea nevoie de un specialist în chirurgie plastică. Ar putea fi şi mai rău.

— La puşcărie ar fi mai rău, recunoscu Warner. Şi moartea ar fi mai rea.

— Vorbeşti rusa, nu-i aşa?

— *Da.* Am prins-o în cartierul unde m-am născut.

— Nu-ţi face griji, zise englezul, iar Warner începu să spere că poate spune adevărul. Dacă o să ajungi să te plictiseşti de banii tăi, vei găsi destule lucruri interesante de făcut.

— Stai aşa, să mă lămuresc. Îmi salvezi pielea pentru că ţi-ai încălcat cuvântul cu privire la uciderea păduchelui ăluia de Ponte. Iar eu nu trebuie să fac nimic în schimb.

— Un singur serviciu mic.

Aşa deci.

— Care? Să deturnez avionul?

— La aterizarea pe aeroportul Orly, o doamnă îţi va indica un american care ţine socoteala celor care vin şi pleacă, pentru CIA. Îl vei lăsa să te intercepteze şi, înainte să dispari, o să-i oferi informaţia că Mikey Cirillo zis Nebunul pune la cale o tranzacţie cu heroină pe râul Hudson.

— Ce le pasă celor de la CIA?

— Va părea o scuză faţă de foştii tăi colegi.

— Şi dacă tipul nu mă lasă să dispar?

— Se va ocupa doamna de el.

Warner se ridică în capul oaselor pe marginea patului şi-l privi pe Reggie cu interes. Acum ştia că Reggie n-o să-l ucidă. Şi, în final, începea să înţeleagă intenţiile lui Taggart – deşi tot nu-şi dădea seama care-i erau motivele. Dar nu mai avea timp să-şi folosească teoria împotriva lui Taggart,

şi-n plus se confrunta el însuşi cu necazuri prea mari ca să-şi mai bată capul.

— Se pare că Taggart îi pregăteşte lui Mikey o capcană.

— Te poţi gândi la vreun suflet care s-o merite mai mult ca el?

Tony Taglione împinse pe masă o fotografie lucioasă, alb-negru, care trecu din mână-n mână prin grupul de agenţi adunaţi în biroul lui. Teancurile de hârtii de pe mese, scaune şi pervazuri fuseseră luate şi îngrămădite în hol. Fumul de ţigară invadase încăperea. Procurorilor subordonaţi nu le permitea să fumeze în prezenţa lui, dar poliţiştii şi anchetatorii aveau alt statut.

— Ce-i anormal la fotografia asta? întrebă el.

Patru mafioţi coborau dintr-o limuzină. În fundal se vedeau alţii, adunaţi la porţile din fier, în stil baroc, ale unui cimitir din New Jersey, unde rudele şi asociaţii lui Don Richard se adunaseră pentru înmormântarea acestuia.

— Haideţi, oameni buni. Patru mafioţi care coboară dintr-o maşină.

— Păi, în primul rând, Eddie Rizzolo zis Poliţistul şi cu Mikey Nebunul nu se împuşcă reciproc, zise o femeie.

— Bun. Ce altceva?

Interveniră şi alţii.

— Mâna lui Eddie s-a vindecat.

— Ce-a mai rămas din ea.

— Arată ca un muncitor la sfârşitul programului, cu patru beri în faţă.

— Las-o baltă! Începând de vara trecută, când clanurile mafiote din New York au intrat în război, printre morţi se numără cinci capi de familie: Imperiale, Conforti, Bono, Rizzolo şi Cirillo. După acţiunile noastre care au distrus consiliile de conducere, pe de o parte, şi crimele comise de unii împotriva altora, pe de altă parte, întreaga mafie pare să fie cu susul în jos.

— De fapt, interveni un detectiv din poliţie, tipii pe care i-am băgat la puşcărie s-au dovedit a fi cei norocoşi.

Intervenţia stârni râsete, la fel şi remarca unui mucalit de la Narcotice, care observă:

— Poate cu excepţia lui Eddie Rizzolo Senior.

Taglione puse capăt cu asprime hazului general:

— Niciunul dintre noi nu se poate mândri cu o crimă petrecută în închisoare. Întâmplarea e la fel de dăunătoare pentru prestigiul Strikeforce ca şi trădarea blestematului de Jack Warner. Aşa că, să nu ne dăm rotunzi. Privirea lui străpungătoare îi îngheţă pe toţi. Dar toate astea sunt de domeniul trecutului. Acum trebuie să profităm de partea bună a acestor vărsări de sânge continuând să-i urmărim pe succesori câtă vreme nu şi-au recăpătat echilibrul, şi să sperăm că vom reuşi să-i stăvilim înainte să fie prinşi la mijloc cetăţeni nevinovaţi. Dar trebuie să aflăm care vor fi noii lideri. Cine o să preia conducerea?

— Ia uitaţi-vă la rânjetul de pe mutra lui Eddie Poliţistul, se aventură un agent. Pare foarte fericit, deşi tatăl şi frate-său au fost omorâţi nu demult.

— Clanul Rizzolo profită din plin de puterea sa.

— Am auzit că pe Eddie îl interesează din nou tranzacţiile cu droguri.

— La fel am auzit şi eu.

— Da, sigur.

Taglione întrebă:

— Ce-ar fi să desemnăm mai mulţi oameni ca să-l supravegheze pe Eddie Rizzolo? În felul acesta o să aflăm cu cine e în legătură.

Ieşiră cu toţii entuziasmaţi din birou, dar el continua să se frământe. De câte ori avea necazuri – ceea ce se părea că se întâmplă şi în momentul acela – Tony Taglione apela la şeful şi mentorul său, Arthur Finch, procuror federal cu aer aristocratic. Se hotărî să-i lase mesaje pe robotul telefonic din birou. Arthur apăru la etajul Strikeforce, se strâmbă, ca de obicei, la vederea haosului înstăpânit acolo, şi-l întrebă:

— Ai timp să bem ceva?

— Nici vorbă. Uită-te la transcrierile astea ale convorbirilor interceptate începând de vara trecută.

— În lumea reală se obişnuieşte să se spună „Mulţumesc, Arthur, dar în seara asta nu“.

Taglione îi arătă o foaie aleasă la întâmplare:

— Uită-te la asta. Telefon public în faţa unei pizzerii din Rego Park.

Arthur îşi puse ochelarii şi citi cu vocea-i cultivată, de absolvent la Harvard, rândul subliniat cu marker galben.

— *„Plăteşte-le jigodiilor cât vor. Au legături cu familia Rizzolo.“*

Taglione îi dădu altă hârtie.

— *„Am nişte informaţii despre Frankie Rizzolo“,* citi Arthur. Îi înapoie foaia. Nu încetează să mă uimească *lenea* de care dau dovadă mafioţii. De ce nu se urcă în maşină să se ducă un kilometru mai încolo, la un telefon sigur?

— Aroganţă. Uite altul.

— *„Ne descurcăm bine. Am stabilit legătura cu Rizzolo.“*

— Şi…

— *„Cunoşti pe careva din clanul Rizzolo? Atunci întreabă-i pe ei.“*

— Rizzolo, Rizzolo şi iar Rizzolo. Dintr-o dată, în mai puţin de un an, în vreme ce noi îi vânăm pe cei din clanul Cirillo, familia Rizzolo devine cap de afiş, a doua familie ca importanţă în New York.

Arthur împinse hârtiile de pe marginea unui scaun şi se aşează.

— Stai aşa. Vrei să spui că oamenii lui Rizzolo i-au omorât pe şeful lui Tommy Lucia, pe Vito Imperiale, pe Joey Reina, pe Harry Bono, pe Al Conforti şi pe Richard Cirillo?

— Constat că familia Rizzolo a obţinut avantaje de pe urma acestor asasinate.

— Până când Eddie senior şi fiul lui, Frank, au fost ucişi.

Taglione îi arătă fotografia de la cimitir.

— Dar uite-l aici pe Eddie „Poliţistul“ la înmormântare, cu aerul că spune „Hai să facem pace“.

— În stilul oamenilor de stat.

— Eddie e un mardeiaş oarecare. FBI-ul se aştepta să fie de cealaltă parte a străzii, cu puşca după el.

— Aşadar, ne putem întreba cum a ajuns un mardeiaş să dea dovadă de atâta inteligenţă? spuse Arthur scoţându-şi ochelarii şi îndreptându-şi cravata ţipătoare.

Taggart găsi altă fotografie.

— Surioara lui.

Arthur citi dosarul lui Helen Rizzolo, care cuprindea evenimentele importante ale vieţii ei: căsătoria, anularea căsătoriei, colegiul, vizitele făcute tatălui ei la închisoare şi zvonurile despre răpire. Apoi ridică privirea cu un zâmbet vag.

— Presupun că n-ai discutat teoria asta cu oamenii tăi.

— Ai auzit de Chris?

— I-am văzut împreună la balul guvernatorului. Izbitoare pereche, ca Adonis cu întunecata lui Persefona… „Vai, vai ţie, Adonis.“

— Ce zici de teoria mea?

— Îmi place. La început, ea reprezintă mesagerul tatălui. E inteligentă, are ceva educaţie şi fler pentru afaceri, şi-şi lasă fraţii iubitori de violenţă să se ocupe de treburile murdare.

— Doar un lucru nu se potriveşte. Jack Warner aterizează la aeroportul Orly, face o figură stil James Bond, după care dispare. Corect? Până prinde Interpolul de veste, se primesc rapoarte despre mai mulţi zdrahoni de vreo treizeci şi nouă de ani, americani de origine irlandeză, cu alură de poliţişti newyorkezi, care traversează graniţele Elveţiei, Italiei şi Spaniei, pleacă din diverse porturi şi navighează pe Mediterana. Cum naiba a reuşit clanul *Rizzolo* să-l scoată pe Jack din ţară?

— Şi de ce au riscat în felul ăsta?

— Aveau legături pe aeroportul Kennedy, la transportul de mărfuri, aşa că poate au izbutit să-l urce la bordul unui avion. Poate.

— Dar la Paris? Asta nu pot eu să pricep. Pe cine cunosc ei în Franţa?

— Şi cine i-a procurat actele lui Jack? Departamentul de Stat jură că e imposibil să zburde prin Europa fără nişte falsuri de primă mână.

— De fapt, spuse Arthur cu blândeţe, exact întrebările astea mi le pune procurorul general. S-a exprimat cam aşa: Cum se face că o gaşcă de macaronari din Brooklyn au devenit maeştri în spionajul internaţional? El crede că familia Rizzolo şi-a creat contacte internaţionale.

— Strălucit. Dar prin cine?

— Cineva pe care ea ar fi putut să-l cunoască în Europa. Ştiai că a făcut o călătorie în Italia pentru a contribui la operaţiunile de ajutorare a populaţiei sinistrate în urma unui cutremur?

— Cu ani în urmă.

— Totuşi, procurorul general crede că merită să investigăm o eventuală verigă siciliană.

— Aiurea. M-am gândit la asta din primul moment, dar cred că e vorba de ceva mai sofisticat.

Arthur ridică o sprânceană.

— Analizează modul cum s-au produs crimele, replică Taglione. Joe Reina ucis de o bombă pusă într-o maşină şi acţionată prin telecomandă, ca-n Orientul Mijlociu. Imperiale împuşcat cu arme Beretta, de doi atacatori, în stilul israelienilor. Agenţii mei mi-au spus că Imperiale arăta de parcă ar fi fost muşcat de o armată de şerpi. Aşa sunt învăţaţi să tragă ucigaşii israelieni.

— Dar atacatorii erau negri.

— Înseamnă că fuseseră instruiţi de israelieni, care mişună prin toate părţile Africii. Şi păţania gorilelor lui Joey Cirillo în Bronx, cu un lansator de rachete? Nu par toate

astea prea sofisticate pentru nişte „macaronari“ din Bronx, ba chiar şi pentru sicilieni?

— Ba da.

— Şi mai e un lucru de care procurorul general nu ştie. O femeie cu care am lucrat pe vremuri la Washington şi care a intrat între timp la CIA mi-a spus că Jack Warner a transmis un mesaj. Un fel de dar de despărţire.

— Ce anume?

— Înainte să dispară, Warner l-a căutat pe agentul CIA de pe Orly ca să-i spună că a auzit că Mikey Cirillo cumpără o mare parte din heroină chiar aici, în New York, de la un tip cu care se întâlneşte o dată pe săptămână pe o barcă, pe râul Hudson.

25

Două bărci cu motor ultrarapide stăteau alături la pontonul acoperit din Tarrytown al lui Taggart: cea neagră pe care Taggart o folosea pentru întâlnirile cu Mikey Cirillo şi o alta, roşie, de lux. Noua ambarcaţie, furată cu o noapte înainte din portul Hawk Racing Yard din Mamaroneck, avea o formă asemănătoare, dar coca era din aluminiu, ceea ce făcea din ea ţinta perfectă a radarelor.

Reggie scosese capacul unuia din cei opt cilindri în V ai bărcii negre, în vreme ce Taggart se ocupa cu depozitarea pungilor cu heroină sub podeaua bărcii roşii. Englezul purta cămaşă albă şi cravată şi, cu toate că umbla la valve cu o cheie şi un şubler, manşetele îi rămăseseră la fel de imaculate ca heroina.

— O să-mi fie dor de tine, Reggie, spuse Chris.

— De ce nu te mulţumeşti să-l *omori* pe Mikey, şi cu asta basta?

— Pentru că într-o zi va începe să vorbească; poate nu în momentul arestării, ci mai târziu, în timpul procesului sau chiar în drum spre închisoare. Şi ştie destule ca să distrugă întreaga organizaţie a clanului Cirillo şi ce a mai rămas din familiile Conforti şi Imperiale.

— Şi de ce ar vorbi?

— Numai Mikey a mai rămas din familia lui. Frate-său e la închisoare, taică-său şi Ponte au murit. Ceilalţi şefi mai mari sau mai mici îi sunt duşmani. Iar dacă nu vorbeşte, o să putrezească în puşcărie pentru tot restul vieţii. Aşa că, şi într-un caz, şi-n celălalt, tatăl meu şi cu mine ne-am luat revanşa.

Reggie fixă capacul la loc şi inspectă firele conectate la explozibilul din santina bărcii negre. Apoi ieşi din compartimentul motorului, porni motoarele şi închise compartimentul. Întorcându-se spre Taggart, îl învălui în privirea sa întunecată, impenetrabilă.

— Şi *după aceea* te vei retrage din joc?

— Mi-ai pus aceeaşi întrebare acum zece ani.

— Ai memorie bună.

— Categoric.

— Şi domnişoara Rizzolo? Dacă ea nu vrea să renunţe?

Taggart zâmbi.

— O reformez.

— Şi dacă se împotriveşte să fie reformată?

— O răpesc iarăşi şi-o duc în Europa.

— Ştii, ea te poate distruge.

— Ăsta ar fi un act sinucigaş. Dar nu are motive. De fapt, s-ar putea chiar să fie îndrăgostită de mine. N-ai vrea să-mi fii cavaler de onoare?

— „… Şi vom trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi.“

— Cu excepţia lui Mikey Nebunul.

— Şi redutabilul Eddie Rizzolo?

— Eddie constituie un motiv în plus pentru a o reforma pe Helen. Vreau ca Helen să iasă din joc înainte ca nătărăul ăla să facă o tâmpenie şi să fie condamnat.

— Grăbeşte-te! În momentul de faţă adulmecă de zor în căutarea unei tranzacţii.

Reggie desfăcu parâmele şi porni cu barca roşie pe apele râului, care deveniseră violete în lumina amurgului.

La ora când Taggart îl privea pe Reggie dispărând în aval pe Hudson, Tony Taglione primi un telefon de la şeful agenţilor FBI din Strikeforce. Un agent plantat pe post de instructor la clubul de sănătate din Manhattan unde Mikey Nebunul acceptase să-l întâlnească pe Eddie Rizzolo făcuse o înregistrare incredibilă. Douăzeci de minute mai târziu, agentul sosi în fugă, cu pardesiul descheiat. Tricoul roşu,

mulat pe pieptu-i impresionant de musculos, provocă fluierături admirative din partea agenţilor şi procurorilor pe care Taglione îi adunase în pripă ca să audieze noile probe. Taglione băgă caseta în casetofonul mare, strident ornamentat, gen ghetou. La început se auzi un scrâşnet puternic, punctat de sâsâieli ascuţite.

— Ai zice că-i un afurisit de şarpe.

— Sunetul puternic e produs de lanţul care ridică şi coboară greutăţile. Microfonul este ascuns în aparatul cu greutăţi.

— Ce-i sâsâitul ăla?

— Respiraţia nemernicului. Încep acuşica să vorbească. Mikey e la aparat, face ridicări. Eddie „Poliţistul“ vine şi stă lângă el, în picioare. În jur sunt numai gangsteri care încearcă să se întreacă unii pe alţii, lucru caraghios, pentru că mulţi dintre ei au o burtă cât toate zilele – deh, macaroanele! E un club legal, aşa că mai sunt o mulţime de tipi şi tipe, cetăţeni oneşti, care circulă şi fac schimb de aparate. Îi puteţi auzi în fundal. Eu stau lângă Mikey şi-i dau instrucţiuni partenerei mele, Zell, cum să-şi antreneze plămânii… Bun. Începe imediat. Mikey se preface surprins că-l vede pe Eddie, de parcă n-ar fi stabilit totul în urmă cu o săptămână.

Aparatul revărsă în cameră vocea răguşită a lui Cirillo:

— *Ce mă-sa?*

Agenţii râseră.

— Terminaţi! interveni Taglione.

— Da, domnule. Acum vorbeşte Eddie, subtilitatea în persoană.

Vocea lui Eddie Rizzolo vibră; avea o tonalitate profundă, specifică unui prezentator radio:

— *Am auzit că-i eşti dator unui tip.*

— *De unde ai aflat-o şi pe asta?*

— *Pe străzi se spune: „Omul Care Poate e dator vândut“.*

— *Am înţeles că vrei să închei o tranzacţie.*

— Tu ai dat de veste că vrei pace. Tatăl meu obişnuia să spună că afacerile sunt cea mai bună cale pentru a pune capăt războiului. Cei care cumpără şi vând nu trebuie neapărat să fie prieteni, dar nu pot fi duşmani.

— N-am nevoie să fac afaceri cu tine.

— Cu cât vinzi mai mult, cu atât îţi achiţi datoria mai repede.

— Nu mă interesează afacerile tale.

— Brooklyn.

— Ce-i cu Brooklyn?

— Dacă nu-mi furnizezi marfă, am de gând să iniţiez un program de dezintoxicare pentru dependenţii de heroină în Brooklyn.

— Ce tot spui?

— Mda. E o metodă nouă. În loc de metadonă, consiliere şi toate rahaturile alea, noi o să punem bandele de puştani pe urmele oamenilor tăi.

Se auzi din nou scrâşnetul lanţului. Răsuflarea lui Mikey se auzea sâsâit, la fiecare mişcare. Agentul remarcă:

— Fiţi atenţi, Mikey se poartă foarte frumos. Vreau să spun că nu-i Mikey Nebunul pe care-l cunoaştem şi-l iubim cu toţii. Zâmbeşte, de parcă Eddie ar face glume.

— De unde ai să ştii care-s oamenii mei?

— Toţi cei care nu-s ai mei. Aşa că fii Omul Meu Care Poate, şi vom avea amândoi de câştigat.

— De când te ocupi de marfă?

— Am aşteptat furnizorul potrivit. Asta eşti tu. Ascultă, îţi ofer lumea pe tavă. O piaţă de desfacere stabilă din partea unui tip în care poţi avea încredere.

O altă perioadă de linişte, punctată de sunetul aparatului. Taglione întrebă:

— Sunt oameni în jur?

— Da, dar nu prea aproape. Şi-şi văd cu toţii de treburile lor. De fapt, ce-au spus până acum?

— Nemernici aroganţi!

— Ce părere are sora ta?

— Soră-mea nu are nimic de-a face cu chestia asta.

Taglione fixă cu privirea casetofonul, conştient de faptul că celorlalţi le e teamă să se uite la el.

— Relaxează-te! Întrebam doar.

— Daa, sigur, spuse agentul.

— Tacă-ţi gura!

Taglione se aplecă spre casetofon, dar Mikey Cirillo schimbă brusc subiectul.

— Ţi-am spus. Ne-am făcut unul altuia zile fripte cu vârf şi-ndesat. Tatăl şi fratele tău au murit. Fratele meu e la răcoare. Tatăl meu a fost ucis. Consilierul lui, naşul meu, s-a sinucis.

— De remuşcare, remarcă Sarah Gallagher.

— Cine-a mai rămas? continuă Mikey. *Tu şi cu mine. Cum ziceai şi tu, suntem doi tipi tineri. Lucrăm pe cont propriu. Putem să ne înţelegem.*

— Aşadar, când îmi faci cunoştinţă cu omul tău?

— Asta va fi o problemă. El a spus „fără parteneri “.

— Cine-i individul ăsta? întrebă Taglione. De ce nu putem obţine nicio informaţie despre el?

— Ce dacă? Facem presiuni asupra lui, spuse Eddie. *Îi spui, de pildă, că n-am vorbit serios. O să-şi dea seama că riscă să rămână fără clienţi.*

— Tipul e independent.

— Fii realist, e om de afaceri. N-o să se lupte cu două familii. Dacă o face totuşi, îl putem lichida, şi-atunci nu mai datorezi nimănui nimic. Gândeşte-te, ce ai de pierdut?

— O sursă al dracului de bună, asta am de pierdut.

— Regret, Mikey. Dacă e vorba să avem încredere unul în altul, trebuie să-l cunosc.

Lanţul scrâşni din nou.

— Fiţi pe fază, interveni agentul. Vă amintiţi, n-au pe ei decât pantaloni scurţi.

— Eddie? Te deranjează dacă te controlez ca să mă asigur că n-ai vreun microfon asupra ta?

— Apoi Mikey se ridică de pe banchetă şi-l caută pe Eddie de microfon, şi toată lumea din sala de sport încremeneşte.

Imaginaţi-vă, doi tipi în pantaloni scurţi care îşi inspectează reciproc bucile de parcă…

— Unde se întâlnesc cu furnizorul lor?

— Nu ştiu, Tony. Au intrat apoi la saună. M-am ţinut aproape de ei, dar n-am prins prea mult.

— Au spus ceva despre o barcă?

Agentul păru surprins.

— Glumeşti?

— Nicidecum. Ce-au spus?

— Mikey i-a zis lui Eddie: „Sper că n-ai rău de mare“.

Taglione se uită la cei din birou. Cineva remarcă:

— S-ar părea că se întâlnesc pe o ambarcaţiune, undeva în larg.

— Să-i prindem pe ăştia, pe amândoi, cu o încărcătură de heroină?

— În niciun caz.

— Imposibil. Până şi Eddie e suficient de deştept să nu se apropie de marfă.

— Îl puteţi supraveghea în permanenţă pe Eddie Rizzolo? îl întrebă Taglione pe agentul şef de la Narcotice.

— E nevoie de o mulţime de oameni.

— Nu-mi pasă nici dacă e vorba de o sută de oameni. Vreau să ştiu în fiecare clipă unde se află. Şi, pe toţi dracii, oricine o feşteleşte de data asta poate să se ducă direct după Jack, în Europa.

Planul lui Taggart era simplu: să-l blocheze pe Mikey în barca roşie, în care era ascunsă heroina, să predea barca pe mâna agenţilor FBI şi să lase forţele de ordine să tragă singure concluziile. Plecă din Tarrytown la miezul nopţii şi porni în josul râului, în adierea răcoroasă a vântului. Ambalate doar pe jumătate, la numai treizeci şi cinci de noduri, motoarele torceau abia auzit, fără efort, astfel că distingea şoapta valurilor undeva, în întuneric. Trecu pe

sub podul Tappan Zee, zări podul George Washington şi acceleră. După o jumătate de oră, şiragul de lumini al podului George Washington umplu orizontul, iar pe ecranul radarului său, undeva în sectorul din dreapta, jos, apăru o ţintă masivă, cu fiecare clipă tot mai mare, ca o uriaşă floare albă.

Taggart îşi trase masca pe cap şi schimbă direcţia bărcii. Îl găsi pe Reggie cu barca roşie ancorată la două mile înaintea podului şi două sute de metri de Palisades; colinele se profilau întunecate pe ţărmul dinspre New Jersey. Mikey Nebunul se afla la pupa, alături de un zdrahon pe care, la început, Taggart îl luă drept gardă de corp. Dar, când aduse barca neagră alături de cea roşie şi-i aruncă lui Reggie o parâmă pentru a le lega una de alta, observă că şi Reggie făcuse aceeaşi greşeală.

Lângă Mikey, cu braţele încrucişate pentru a ascunde lipsa celor câtorva degete, rânjea Eddie Rizzolo.

— El ce dracu’ caută aici? întrebă Taggart în şoaptă.

— A ajuns la bord înainte să-mi dau seama că nu este garda de corp. Am decis că e cel mai bine să las lucrurile aşa.

— I-ai verificat să n-aibă microfoane?

— A, da. Şi ei m-au controlat pe mine. Eddie a adus bani. Numerar.

— Cât timp avem la dispoziţie?

— Nu timpul e problema noastră, ci Rizzolo. Telefonul va transmite automat un mesaj înregistrat cu această poziţie, când stabilesc legătura prin radio. Cum facem să-l separăm pe Eddie de Mikey?

Taggart privea undeva, în noapte. Luminile podului aveau să semnaleze orice barcă venind dinspre sud. Dar la nord era beznă, aşa că pericolul putea veni fără ştirea lor.

— Du-te la radar. Nu-mi place deloc treaba asta.

— E periculos, cu barca de aluminiu atât de aproape, avertiză Reggie trecând la bordul bărcii negre.

Taggart urcă pe barca roşie.

— Ţi-am spus că nu vreau parteneri.

— Dacă vrei să-ţi primeşti banii, trebuie să fii mai tolerant.

— Nu „trebuie“ să fac nimic. Dacă vrei să cumperi de la mine, cunoşti regulile.

— În seara asta n-o să facem decât să discutăm despre schimbarea regulilor. Tu nu-ţi asumi niciun risc. Fă cunoştinţă cu partenerul meu şi vezi dacă vrei să faci afaceri cu noi amândoi.

— Dacă plătesc, vreau să ştiu unde se duce mălaiu’ meu, interveni Eddie Rizzolo.

Taggart trebuia să-l îndepărteze pe Eddie de barca roşie.

— Bine, Mikey. Îl iau pe Eddie să facem o plimbare. Tu aştepţi aici.

— Nici pomeneală, spuse Mikey.

— Eu n-am nimic împotrivă, zise Eddie. Nu mă deranjează.

— Pe mine da, replică Mikey. E furnizorul meu. Dacă urci în barca lui, poţi să-ţi iei adio de la străzile tale.

Eddie rânji; dinţii îi luciră, luminaţi de becurile de pe pod.

— Poate ar trebui să te arunc peste bord.

„Pare gata s-o facă“, îşi spuse Taggart, şi apoi se întrebă: de ce nu? Dar Mikey valora mult mai mult viu decât mort.

— Omorâţi-vă în altă parte. Vii, Eddie?

Mikey se dovedi însă mai iute de picior. Înşfăcă servieta cu echipamentul electronic de verificare şi sări în barca neagră.

— În regulă. Eu fac o plimbare cu englezul. Voi doi staţi de vorbă.

Taggart se uită la Reggie, care-şi dezlipi o clipă privirea de pe ecranul radarului. Oare avea Mikey vreo bănuială, sau nu era decât instinctul primitiv de a se retrage din calea pericolului? Oricum ar fi fost, Taggart şi Eddie se aflau pe barca nepotrivită. Barca roşie nu numai că era o ţintă radar, dar conţinea şi heroină.

De undeva, dinspre apele întunecate de la nord se auzi zgomotul unor motoare puternice.

— Unul din voi a fost urmărit, spuse Reggie cu calm în vreme ce ecranul radar prinse viaţă, arătând o duzină de puncte albe, mişcătoare.

— Poliţia, strigă Eddie Rizzolo.

Dinspre sud se auzi un elicopter bâzâind pe sub pod, sclipind când galben, când albastru în luminile podului. Taggart văzu cum atenţia lui Mikey se mută de la elicopter la zgomotul bărcilor, apoi la ecranul radar, înălbit de ţinte şi, în final, la Reggie, care se afla la comenzi.

— Barca asta! strigă Taggart. E mai rapidă.

Porni motoarele bărcii roşii, care începură să urle. Reggie se năpusti peste bord de parcă i-ar fi fost viaţa în cumpănă. Mikey prinse cârma bărcii negre în palme.

— Sări, ţipă iarăşi Taggart. E mai rapidă.

Mikey ezita, frământând înnebunit linguriţa de cocaină în formă de puşcă.

— Grăbeşte-te!

— Aşteaptă-l, strigă Eddie.

Mikey dădu drumul linguriţei pentru cocaină, scoase la iveală o puşcă adevărată cu ţevile retezate, pe care o ascunsese în servieta cu echipament electronic şi îndreptă ţevile căscate spre Taggart şi Reggie:

— Jos! Treceţi pe cealaltă barcă! N-am de gând să fiu prins conspirând cu voi.

Taggart şi Reggie se retraseră.

— Dacă scăpaţi, mai vorbim. Dacă ne prind, pe mine şi pe Eddie, nu suntem decât doi plimbăreţi nocturni. Aşa-i, Eddie?

— Aşa-i, răspunse Eddie.

Deşi părea surprins, desfăcu parâma care lega bărcile una de alta, în timp ce Taggart şi Reggie urcau în barca neagră. Taggart lăsase motoarele pornite, iar Reggie le ambală.

— Sper că-şi aduce aminte să ridice ancora.

Dar timpul fusese prea scurt. Lumina unui reflector străpunse bezna nopții; apoi încă unul, şi un al treilea din lateral, un disc alb, orbitor, centrat exact pe ţintă. O voce amplificată tună:

— *Nu mişcaţi, nenorociţilor!*

26

Bărcile de patrulare apărură din beznă: o duzină de ambarcaţiuni, unele robuste, altele suple şi rapide, având la bord nenumăraţi agenţi înarmaţi. Din amplificatoare se revărsă ca un tunet avertismentul: „Nu mişcă nimeni!” Taggart se repezi la dulapul în care ţinea ochelarii în infraroşu, în vreme ce Reggie ambală motoarele bărcii la maximum şi trase tare de timonă. Văzu barca roşie ţintuită în lumina reflectoarelor, înconjurată de ape spumegânde, căci elicele se străduiau s-o propulseze, iar ancora o ţinea pe loc în ciuda forţei motorului. Mikey Cirillo zis Nebunul şi Eddie Rizzolo se luptau în cabină pentru a pune mâna pe timonă.

Prova bărcii negre se ridică în aer şi ambarcaţiunea se roti cu o sută optzeci de grade, ca un cal de luptă. Reggie smuci timona în direcţia opusă, îndreptându-se spre un spaţiu liber, tot mai mic, din şirul bărcilor de patrulare. Una dintre acestea ţâşni cu intenţia de a acoperi spaţiul rămas gol, dar, când ambarcaţiunea neagră, lungă de cincisprezece metri năvăli înspre ea, barca micuţă fugi din calea ei. Motoarele cu suprainjecţie urlau; barca, cu Reggie la timonă, străbătu cordonul poliţiei şi începu să prindă viteză tot mai mare. Taggart crezu că scăpaseră, dar o clipă mai târziu, deasupra lor se revărsă lumina puternică a unui reflector, dintr-un elicopter al poliţiei.

Şi iarăşi se auzi tunetul vocii amplificate, ale cărei avertismente erau estompate de bubuitul motoarelor, iar câteva clipe mai târziu fugarii auziră răpăielile stridente, în succesiune rapidă, ale unei mitraliere. La doar câţiva centimetri deasupra capetelor lor, aerul păru să explodeze.

Reflectorul îi căuta; razele lui trecură peste cocpit, reveniră, dar vopseaua neagră, mată a bărcii de camuflaj o făcea să se contopească cu noaptea, iar materialele folosite pentru construcţia ei, precum şi lipsa de suprafeţe reflectorizante împiedicau radarul s-o depisteze. Barca ţâşni pe râu în jos, cu o viteză de peste şaptezeci de noduri, în timp ce elicopterul continua să cerceteze apele mult în urma lor. Câteva clipe mai târziu trecură pe sub podul George Washington, apoi ieşiră din zona luminată a podului şi se cufundară în beznă.

Taggart auzi un sunet nou: un piuit strident.

— Ce naiba e asta?!

Se uită în urmă, la flotila Strikeforce care înconjura barca cea roşie. Reggie îi arătă ecranul radarului, unde apăruseră două puncte luminoase, care veneau dinspre Jersey şi se apropiau cu repeziciune. Taggart îi puse lui Reggie ochelarii în infraroşu, apoi îşi luă şi el o pereche. Cercetând împrejurimile, acum strălucitoare, văzu două bărci mici care-i urmăreau, lăsând în urma lor un siaj puternic.

— Credeam că radarul nu ne poate depista.

— Nu poate, strigă Reggie. Dar folosesc nişte afurisiţi de ochelari în infraroşu, la fel ca ai noştri. Şi au să transmită poziţia noastră blestematului de elicopter.

Cârmi către malul dinspre Manhattan, îndreptându-se spre luminile portului de iahting din dreptul Seventy-ninth Street, aflat la circa patru mile. Barca neagră înghiţi aproape două mile în mai puţin de două minute.

— Sunt tot mai aproape, anunţă Taggart.

Reggie apropie barca la câţiva metri de malul stâncos, de-a lungul căruia maşinile goneau pe West Side Highway. Bărcile poliţiei îi urmară, apropiindu-se atât de mult, încât Taggart reuşea să distingă siluetele oamenilor din echipaj: câte un om la timonă şi unul cu o armă cu ţeavă lungă în mână. Reggie se uită în urmă şi reduse viteza.

— Ce faci?

— Uită-te înainte! Vezi unde sunt barierele împotriva gheţii.

În urma lor, foarte aproape, se auzi un portavoce. Taggart cercetă cuprinsul apei, între ei şi docurile luminate.

— Uite-le!

La două sute de metri înaintea iahturilor şi bărcilor de tot felul înşirate în port, un şir de bariere în formă de V întors se înălţau din apă. Barierele erau făcute din şine de cale ferată şi aveau menirea de a proteja portul de sloiurile de gheaţă care pluteau uneori pe râu.

Reggie privi din nou în urmă şi, când barca din frunte ajunse aproape lipită de pupa lor, acceleră la maxim şi cârmi drept spre bariere. Taggart se prinse cu mâinile de bord; spaţiile dintre bariere erau înguste, iar ei se apropiau cu o viteză de peste şaptezeci de noduri. Când ajunseră atât de aproape încât Taggart reuşi să distingă conturul fiecărei şine în parte, Reggie cârmi spre tribord, trecu printre două bariere şi îndreptă barca neagră spre mijlocul râului. Taggart, pe care forţa virajului îl aruncase în peretele opus al cabinei, se uită în urmă. Barca urmăritorilor aflată în frunte se ciocni de o barieră; propria viteză o propulsă de-a lungul barierei în formă de V întors. După ce pluti prin aer vreo sută de metri se prăbuşi pe o parte înapoi în apă.

A doua barcă trecu razant pe lângă o barieră, se ridică în aer câţiva metri, cu motoarele urlând, şi ateriză pe apă în poziţie corectă.

— O mie de draci smoliţi, mormăi Reggie. Se opresc să-i ajute pe ceilalţi?

— Da, înconjoară… nu! Nişte oameni de pe doc îi scot pe ceilalţi din apă. Se apropie!

Barca poliţiei se năpusti pe râu după ei, câştigând iarăşi viteză. Se auzi bubuitul portavocei, subliniat de o rafală de focuri de armă.

— Barca lor e vătămată, spuse Reggie.

În clipa următoare, un glonţ îl trânti pe punte. Taggart se aplecă spre el:

— Reg!

— Treci la timonă!

— Eşti teafăr?

— Nu. Dar o să murim amândoi dacă nu preiei timona! Ţine capul jos.

Taggart se strecură la timonă şi corectă direcţia, aruncând priviri neliniştite spre pupa şi spre Reggie, care-şi ţinea strâns braţul stâng; printre degetele lui se vedea o pată de sânge.

— Îndreaptă-te spre Twenty-Third Street înainte să anunţe elicopterul. Clubul Internaţional de Iahting.

Două mile. Taggart se pricepea la bărci, dar nu era nici pe departe la fel de bun ca Reggie şi ştia că n-ar fi reuşit niciodată cascadoria cu barierele împotriva gheţii. Trecură în urlet de motoare de-a lungul centrului Manhattanului. Goneau cu viteză maximă pe mijlocul râului; barca urmăritorilor se apropia. Taggart zări vârful auriu al Turnului său proiectat pe cer şi se întrebă dacă-l va mai vedea vreodată.

— Te simţi bine?

Reggie se ridică în picioare; braţul stâng îi atârna fără vlagă pe lângă trup.

— Nu chiar.

Se târî spre barul aflat în partea cealaltă a cabinei, puse gheaţă pe rană şi-o înfăşură la repezeală cu nişte prosoape.

— Uite şi elicopterul.

Taggart văzu cheiul indicat de Reggie apropiindu-se cu repeziciune.

— Nu ne putem mulţumi să scăpăm cu viaţă. Trebuie să împingem barca mai departe şi s-o aruncăm în aer, spuse el.

— La asta mă gândeam şi eu, aprobă Reggie.

Scoase apoi o cheie roşie din buzunar, o băgă într-un panou aflat sub cârmă şi apăsă pe câteva butoane; de fiecare dată, un led roşu de alarmă clipea scurt. Se uită iarăşi în urmă.

— Înconjurăm cheiul şi reducem viteza la minimum. Tu sari din barcă. Avem în port un iaht cu motor, *Popeye.* Înoţi până la el şi urci pe scara de la pupa.

— Şi tu?

— Vin şi eu, de îndată ce-i fac vânt bărcii.

— Tu ai doar un braţ sănătos, Reg. Aranjez eu barca.

— Nu mă contrazice. Ţin eu timona. Tu redu viteza când îţi spun.

Reggie trecu la timonă. Barca neagră trecu ca o săgeată pe lângă portul de iahting şi înconjură cheiul care delimita portul de râu, dinspre aval.

— Acum!

Barca încetini, de parcă s-ar fi lovit de un zid. Reggie îndreptă barca din nou cu prova spre râu şi-i spuse lui Taggart:

— Du-te! *Ce faci?!*

— Îmi pare rău, bătrâne prieten. Mi-am pierdut deja tatăl. N-am de gând să rămân şi fără înlocuitorul lui.

Taggart îl ridică pe Reggie în braţe, uimit cât de uşor este, şi-l scoase din cabină. Reggie se lupta cu braţul sănătos.

— Pentru asta mă plăteşti.

— Acum e rândul meu.

Îl aruncă pe Reggie peste bord, cârmi pe lângă el, acceleră la maximum şi trimise barca spre râu. Barca urmăritorilor înconjură cheiul; elicopterul zbura deasupra ei, ţinând-o în lumina reflectorului. Taggart sări şi el peste bord. Barca neagră trecu pe lângă el cu motoarele urlând; coca îi atinse capul şi el se cufundă, instinctiv, în apa rece ca gheaţa. Auzi un zgomot de motor, văzu silueta întunecată a bărcii urmăritorilor venind direct spre el şi încercă să plonjeze sub apă. Barca îi atinse în trecere spinarea, ceea ce-l cufundă şi mai adânc. Avea senzaţia că pe deasupra capului său trece un tren în viteză. Ieşi la suprafaţă, dând din mâini şi din picioare în spuma lăsată în urmă-i de ambarcaţiunea care se năpustise spre barca neagră.

Urletul motoarelor celor două bărci se auzea tot mai departe pe râu, însoţit de zumzetul elicopterului. Brusc, în mijlocul râului Hudson izbucni o lumină incandescentă. Flăcările şi tunetul exploziei străpunseră noaptea. Câteva clipe mai târziu se înstăpâni liniştea, tulburată doar de mormăitul surd, frustrat al bărcii Strikeforce, care căuta infractorii supravieţuitori pentru a-i aresta.

Taggart înotă spre chei şi-l văzu pe Reggie escaladând puntea din lemn de tek a navei *Popeye,* un iaht luxos de mari dimensiuni, ancorat într-o parte întunecată a portului. Taggart îl ajută.

— De unde ai făcut rost de ăsta?

Reggie se ridică în picioare şovăielnic. Îşi pierduse ochelarii în infraroşu; Taggart văzu că încearcă să zâmbească.

— Noi nu acordăm niciodată o a doua şansă, dar păstrăm întotdeauna o alternativă în rezervă. Nu-ţi scoate ochelarii; e mai bine ca oamenii mei să nu-ţi vadă faţa.

Un căpitan cu înfăţişare de om dur îi întâmpină în salon. Reggie îi dădu porunci rapide.

— Medicul navei, baie fierbinte pentru amândoi, haine uscate şi o maşină până la avionul sanitar.

O oră mai târziu, Taggart şi Reggie ieşeau din port. Maşina opri la intersecţia Park Avenue şi Twenty-Third Street; Reggie întinse mâna. Avea chipul cenuşiu, de durere şi oboseală, dar privirea lui era la fel de impenetrabilă ca întotdeauna.

— Ţi-ai atins scopul. A fost interesant.

— Ăă… hai să… dacă nu te doare braţul prea tare, hai să mergem să cinăm. Localul Tina’s e chiar la colţ.

— Trebuie să mă grăbesc. Dacă nu te deranjează, te las aici. Sunt un pic cam dărâmat.

Spre surpriza lui Reggie, Taggart îl îmbrăţişă. Voia să-i spună ceva, dar nu reuşi să rostească decât:

— Unde te duci?

— În Europa.

— În seara asta?

— În seara asta. După ce fratele tău şi oamenii lui din Strikeforce vor termina cu interogatoriul lui Mikey Nebunul, probabil că vor începe să caute un englez.

Taggart rămase pe trotuar şi privi maşina lui Reggie îndepărtându-se. Apoi se uită spre Park Avenue, unde partea superioară a Turnului său, luminată, părea un far. Lui Mike Taglione i-ar fi plăcut; o fracţiune de secundă simţi prezenţa tatălui său, ca şi cum inima lui Mike ar fi bătut în trupul lui.

Apoi căută în grabă un telefon public şi încercă s-o sune pe Helen, pentru a vedea ce poate face pentru fratele ei, dar toate liniile ei erau ocupate.

Tony Taglione acceptă propunerea unui şerif federal de a-l duce cu maşina acasă, ceva ce făcea rareori. De obicei nu ceda tentaţiei de a abuza de puterea pe care o deţinea, aşa că fie lua un taxi, fie mergea cu maşina personală. Dar în noaptea aceea – în dimineaţa aceea, mai bine-zis, căci prin ceaţă se zărea discul alb, incandescent al soarelui – îşi câştigase acest drept.

Mikey Cirillo zis Nebunul şi Eddie Rizzolo „Poliţistul“ fuseseră prinşi pe o barcă destinată contrabandei, mulţumită agenţilor care-l urmăriseră pe Eddie Rizzolo şi puseseră microfoane exact în aparatul de gimnastică potrivit. Eddie aruncase peste bord o servietă – nu-i spusese nimeni că banii plutesc? Opt milioane de dolari. Iar sub puntea bărcii găsiseră cincizeci de kilograme de heroină pură.

Fiecare dintre ei susţinea că e vorba de o înscenare, ceea ce, îşi aminti Taglione cu un surâs obosit, îi făcuse pe unii din cei mai duri agenţi de la Narcotice să chicotească. De-acum începea munca procurorului. Cincizeci de kilograme însemnau imposibilitatea eliberării pe cauţiune, astfel că, în timp ce pregăteau rechizitoriul, procurorii din subordinea lui aveau suficient timp să-l convingă pe unul dintre cei doi

să vorbească. Nu pe Eddie, ci poate pe Mikey Nebunul, dacă ştiau cum să-l ia. Una peste alta, fusese cea mai rodnică zi a lui de când lucra în Strikeforce.

— Am ajuns, domnule Taglione. Vreţi să vă aştept?

— O să dorm vreo câteva ore. Poate careva să vină să mă ia la ora unu?

Parcurse cu paşi împleticiţi aleea ce ducea spre casă, luă de pe trepte ziarele din ultimele două zile şi intră. În ciuda oboseli, ştia că nu va adormi uşor. Îşi puse într-un pahar o porţie zdravănă de whisky Canadian Club, sec. Privirea îi căzu pe pianul la care cântase cândva, şi pe macheta clădirii tatălui său.

— Salut, tată. Ce mai faci?

Micuţa macara, pe care Chris o rupsese în seara zilei când îl înmormântaseră pe Mike, şedea neclintită, pe o parte, pe capacul pianului. Taglione îşi jură că-şi va găsi cât de curând timp să repare macheta, aşa cum i se întâmpla de fiecare dată când o vedea. Roti privirea prin cameră, bucuros că rămăsese în casa aceea. Acolo, mama şi tatăl lui continuau să trăiască. Lăsase salonul neschimbat. Într-una din încercările de a-i câştiga prietenia, Vicky şi Chryl îi recomandaseră câţiva profesionişti din East Side – tapiţeri şi oameni de serviciu – care se ocupau de casă.

Într-o bună zi, va trebui să plece de acolo. Era aproape un păcat ca o singură persoană să ocupe atât de mult spaţiu, într-un oraş aşa de aglomerat. Dar casa răspundea nevoilor sale. Când şi când, la insistenţele lui Arthur, accepta câte un interviu, iar reporterul întreba invariabil: „Nu vă simţiţi singur, nefiind căsătorit?“ Renunţase să mai spună adevărul; se mulţumea să afirme că munca reprezintă totul pentru el. Aşa şi era, dar… în casa aceea simţea că are o familie. Casa, amprenta pe care părinţii săi şi-o puseseră asupra ei, cartierul. Vecinii şi mătuşile continuau să se strecoare în casă pe uşa din dos şi să-i lase în frigider castroane cu mâncare şi tăvi cu plăcintă cu brânză. Iar timpul zbura. Copiii care se plimbau acum

câţiva ani cu bicicletele ajunseseră adolescenţi cinstiţi care-l întrebau care e cea mai bună facultate de drept. Băiatul care aducea ziarele tocmai absolvise Academia de Poliţie, iar fetişcana care plivea straturile de flori ale mamei sale îşi începea practica la biroul lui, vara următoare.

Urcă la etaj; preluase dormitorul părinţilor săi. Era mare şi confortabil, avea propria baie şi un pat dublu, aspecte foarte convenabile când venea cu vreo prietenă acasă. Folosea biroul tatălui său, aşezat într-un colţ al camerei, iar pentru lectură avea, în alt colţ, un fotoliu comod. Draperiile erau atât de groase încât lumina zilei nu pătrundea deloc prin ele.

Fie că alcoolul începea să-şi facă efectul, fie că nu mai vedea bine de oboseală, abia după ce se aşeză pe pat, încercând să-şi scoată pantofii, îşi dădu seama că nu-i singur. Simţi miros de parfum; ridică privirea. Se aprinse o veioză; acolo, pe fotoliul lui, cu picioarele sub ea şi o sclipire stranie în ochii negri, se afla Helen Rizzolo.

27

— Unde ţi-s gorilele, în dulap?

Îi era teamă, şi sub imperiul spaimei deveni furios. Auzise procurori vorbind despre asemenea întâmplări. Se foloseau mijloacele de precauţie obişnuite – numere de telefon secrete, protecţia poliţiei în cazul în care se primeau ameninţări, chiar transferarea condamnaţilor agresivi în închisori mai aspre, pentru a li se aminti că nu procurorul, ci guvernul este cel care împarte dreptatea.

— Am venit singură, spuse ea.

— Atunci pleacă aşa cum ai venit. Ce dracu’ cauţi în casa mea?

— Fratele meu a fost arestat.

— Ştiu.

— L-ai acuzat de trafic de droguri.

— Domnişoară Rizzolo, te rog să pleci de-aici.

— El nu face trafic de droguri.

— Afară!

— Eu nu-i *permit* să facă tranzacţii cu droguri.

— Domnişoară, vorbeşti cu un om al legii. Trebuie să te avertizez că tot ce spui poate fi folosit împotriva ta. Vrei să-mi dai şi alte informaţii cu privire la ceea ce-i permiţi sau nu fratelui tău?

— Tatăl meu a murit. La fel şi fratele meu Frank. Numai Eddie mi-a mai rămas.

— Nu te pot ajuta în privinţa asta.

Se ridică de pe pat, dar oceanul de suferinţă şi osteneală din privirea ei îl îndemnă să întindă mâna pentru a o ajuta să se ridice din fotoliu.

— Eşti frântă de oboseală, spuse el. Du-te acasă şi culcă-te. Lasă-i pe avocaţii voştri să-şi facă meseria.

— Familia mea e pe moarte.

— De ce-mi spui mie asta, drăguţă? Nu-i vina mea. E vina lor. Au făcut rău unor oameni. Au luat ce nu li se cuvenea, au pervertit. Şi au fost prinşi. Îi vom închide, ca pe toţi cei din clanul Cirillo. Şi ca pe tatăl tău.

Ea ridică privirea. Avea ochii umezi şi se întreba: oare i-ar fi frică, dacă n-ar avea nimic de oferit în schimbul a ceea ce voia să ceară? Ar îngrozi-o Taglione dacă ea ar fi lipsită de apărare? S-ar resemna oare la gândul că fratele ei va rămâne închis pentru totdeauna? Dar astfel de întrebări erau colaterale. Nu intrase în casa procurorului cu mâna goală. Avea destule de oferit, dacă era necesar; mai multe decât îşi putea închipui Taglione – dacă o va lăsa inima să procedeze astfel. Dar Helen se ruga, totuşi, să existe şi o altă cale.

— Tatăl meu… Îşi umezi buzele cu vârful limbii. Nu te-ai uitat la mine nicio clipă, în timpul procesului.

— Eram ocupat. Mă confruntam cu cel mai important caz, din toate la care pledasem până atunci.

— Avocaţii lui spuneau că eşti foarte bun.

— Trebuia să dea şi ei vina pe cineva.

— Tatăl meu nu şi-a învinovăţit avocaţii.

Taglione zâmbi cu răceală.

— Am uitat: gangsterii columbieni îşi împuşcă avocaţii, dar cei italieni înţeleg puterea unui tribunal, aşa că împuşcă martorii.

— De ce nu voiai să te uiţi la mine?

— A mă trezi pălmuit sau muşcat de rudele de sex feminin ale mafioţilor contravine concepţiei mele despre conduita oamenilor într-o sală de judecată.

— Ştii mai bine ca oricine că n-aş face una ca asta.

Taglione ridică din umeri. Fusese nedrept.

— Sigur că te-am văzut. Ai venit la tribunal în fiecare zi, îngrijită şi demnă: micuţa directoare a companiei de

transport, cu taior de in, eşarfă de mătase şi servietă Gucci. Şi lanţul acela gros de aur pe care-l purtai la gât, astfel încât nimeni din cei aflaţi de partea ta să nu uite cât de bogaţi şi puternici sunteţi voi.

Helen îi zâmbi, uşurată să constate că, undeva îndărătul privirii severe de preot, în el mai sălăşluiau sentimente. Taglione simţi că alunecă şi se cufundă în privirea ei… se trezi plutind în trecut, cu zece ani în urmă, aproape unsprezece, o amintire intensă, o clipă spontană, minunată, nesfârşită… un moment de nebunie a vieţii lui, declanşată în noaptea când Chris mâncase bătaie la Abatelli.

— I-ai spus vreodată? şopti ea.

Era înspăimântător, cât de bine îi citea Helen gândurile.

— Ce să spun, cui? întrebă el, dar zâmbetul involuntar îl dădu de gol, arătând că ştie despre ce e vorba.

— Fratelui tău, i-ai mărturisit că ne-am întâlnit în cabina telefonică?

— Abia toamna trecută, când voi doi aţi început să ieşiţi împreună. E fratele meu mai mic; el te-a văzut primul, şi i s-au aprins călcâiele. Nu puteam să-i fac o asemenea figură.

Helen îşi feri privirea: aşadar, Chris îi spusese adevărul. Chiar se îndrăgostise de ea la prima vedere.

— Şi înainte de asta, nu i-ai pomenit niciodată de întâlnirile noastre?

— Nu… N-am vrut. Era ceva care-mi aparţinea.

— Nu numai ţie.

— Dar nici lui. Sau tatălui meu. A fost ultima nebunie din viaţa mea.

— Ai deschis uşa cabinei telefonice, îşi aminti ea. Şi ai surâs. Îmi mai zâmbiseşi o dată, când ai trecut pe lângă masa mea. Şi mi-am zis „Ce naiba, n-au decât să mă mărite dacă vor, dar ăsta e secretul meu.“

— Ai ieşit din toaletă, drogată până-n vârful firelor de păr. Doamne, erai o fată atât de frumoasă!

— De câte ori văd un Lincoln vechi mă gândesc la maşina tatălui tău… Nu te-am întrebat niciodată cu cine vorbeai la

telefon atunci.

— Un detectiv de la secţia penală a procuraturii federale. M-a pus să aştept cât timp a verificat ce-i cerusem: informaţii despre tatăl tău.

— M-am întrebat întotdeauna dacă ieşeai cu mine ca să-mi spionezi familia. Aşa a fost?

— Aşa ceva nu se învaţă la facultatea de drept.

— De ce nu ai mai încercat să mă cauţi?

— După ce m-am întors la Harvard, când am reuşit, în fine, să gândesc logic, mi-am dat seama că nu pare a fi o relaţie de viitor. În plus, erai logodită.

— Credeam că motivul a fost refuzul meu de a mă culca cu tine.

Tony zâmbi.

— Să-ţi spun drept, Helen, a fost mai plăcut să te sărut şi să te mângâi în maşina tatălui meu decât să mă culc cu alte femei.

— Mulţumesc.

— Şi de ce n-ai vrut?

Ea râse.

— Tu marcai un moment de cotitură în viaţa mea, Tony Taglione. A fost prima dată când am avut remuşcări în privinţa unui tip. Îţi sunt datoare. Tu m-ai ajutat să-mi găsesc un echilibru. M-am măritat. Şi chiar dacă mariajul meu a eşuat, am devenit o femeie adevărată, astfel că, atunci când familia mea a avut nevoie de mine, eram pregătită. Poate că întreaga mea familie îţi datorează ceva.

Tony se crispă şi veselia din priviri i se stinse.

— Te-ai gândit la mine când l-ai acuzat pe tatăl meu?

— Sigur că da. Şi nu numai o dată. Îţi sunt dator pentru o amintire care-mi revine în minte în cele mai bizare, mai nepotrivite momente. E o amintire pe care o preţuiesc şi acum.

— N-ai pomenit despre asta când m-ai avertizat să-ţi las fratele în pace.

— Amintirea aceea datează de mai mulţi ani. Nu mai face parte din viaţa mea. Nici dintr-a ta.

Privirile li se întâlniră; se uitară îndelung unul la altul, fără să scoată un cuvânt.

— Îl iubesc, zise ea. E un sentiment autentic, pentru amândoi.

— Asta voiai să-mi spui?

— Nu m-am aşteptat să se întâmple.

— Îţi spun de pe acum că nu voi putea veni la nuntă.

— N-am ajuns acolo, nu încă.

— Am auzit că nu v-aţi mai întâlnit de când a fost ucis tatăl tău. Helen încuviinţă, deşi el ar fi putut să mintă; nu era exclus ca agenţii săi să-l fi văzut pe Chris venind la clubul ei, după ce l-a omorât pe Don Richard.

— A fost o perioadă cumplită, zise ea.

— Mda.

— Aşadar, cum stăm?

— Ca şi până acum. Tu de o parte a străzii, eu de cealaltă.

— Tony, nu putem ajunge la o înţelegere?

— Doar pentru că acum zece ani ne-am întâlnit de câteva ori?

— Trecutul ne poate ajuta să comunicăm. N-am venit cu un avocat.

— Nici măcar avocaţii tăi n-ar intra în casa mea prin efracţie.

— Uşa din dos era deschisă.

— La ce înţelegere te-ai gândit?

— Fratele meu.

— Ce oferi? O depoziţie?

— Voi depune mărturie împotriva lui Mikey Cirillo.

— Cu privire la ce?

— Orice ai nevoie.

— Vrei să spui că vei depune mărturie mincinoasă?

— Ce informaţii vrei?

— Ai de gând să inventezi?

— Spune-mi ce fel de informaţii ai nevoie.

— Am deja ce-mi trebuie: pe amândoi ticăloşii la închisoare.

— Dar mai rămâne totuşi să obţii condamnarea lui Mikey. Este cel mai mare şef mafiot din New York. Fratele meu e doar un prostănac.

— Chiar crezi că te-aş lăsa să depui mărturie mincinoasă, doar ca să câştig? Helen, eşti mai pervertită decât mi-am închipuit.

Ea tresări, dându-şi seama că făcuse o greşeală foarte mare abordându-l astfel.

— Dă-mi-l pe Eddie înapoi. Te rog.

— Ai vorbit cu avocaţii voştri? Ai văzut acuzaţiile?

— A fost tras pe sfoară, Tony. Mikey Nebunul i-a întins o capcană.

— Cum îţi explici faptul că Mikey se află în celula alăturată?

— Unul din duşmanii lui l-a trădat.

— Fratele tău a fost arestat pe o barcă, în mijlocul râului, cu cincizeci de kilograme de heroină pură.

— A fost păcălit.

— Multă vreme, am făcut speculaţii cu privire la activităţile fratelui tău. Şi la cele ale lui Mikey. Dar acum am terminat cu asta. Am pus mâna pe amândoi. Cel puţin şase detectivi vor jura că l-au văzut pe Eddie aruncând în apă o servietă plină cu bani.

— Mint.

— Uite, vrei să vezi?

Tony se aplecă să ia servieta, pe care o lăsase lângă pat. Scoase o fotografie alb-negru, lucioasă, şi i-o dădu lui Helen. Hârtia era încă moale, de la substanţele folosite la developare.

Ea strânse din ochi, dar nu înainte ca imaginea să i se întipărească pe retină: Eddie arunca o servietă peste bordul unei bărci, cu o expresie înnebunită pe chipul luminat necruţător de reflectoare, ca un băieţel pe care preotul l-a surprins cu o revistă porno.

— Renunţă, Helen. Eddie a făcut o greşeală prostească şi a fost prins. Până şi avocaţii voştri de cinci sute de dolari pe oră au amuţit când au văzut asta.

Ea deschise ochii.

— Ce pot face?

— Vrei sfatul meu?

— Fac orice.

— Dacă eşti implicată, retrage-te. Am început de mult să dezmembrăm mafia. I-am prins pe cei bătrâni, iar acum vom pune mâna şi pe cei tineri.

— Nu sunt implicată, replică ea automat.

Tony luă de la ea fotografia şi închise servieta.

— Îţi ofer un singur lucru, Helen. Nu în numele trecutului, ci de dragul fratelui meu. Un avertisment cinstit. Vezi tu, eu cred că eşti consilierul lui Eddie. Poate chiar mai mult, de la moartea tatălui vostru. Retrage-te! Pentru că, în clipa când voi găsi dovezi că tu conduci clanul Rizzolo, va veni şi rândul tău. Voi pune mâna pe tine, la fel cum am făcut şi cu tatăl tău sau cu cei din clanurile Cirillo, Bono şi Conforti. Când voi putea dovedi că eşti implicată, vei ajunge şi tu în închisoare.

Helen se întrebă dacă Taglione ar accepta mărturisirea cu privire la implicarea ei, în schimbul eliberării lui Eddie. Întrebarea îi stătea pe buze, dar şi-o reprimă. Cine ar mai proteja familia, dacă ea ar fi la închisoare? Nu putea să aibă încredere în Eddie, singur. Fără supravegherea ei, avea să fie prins din nou, iar mama ei, oamenii din vechea gardă, afacerile, toate s-ar duce de râpă.

— Retrage-te, spuse Taglione. Nu te mai amesteca cu lumea interlopă. Şi pleacă din oraş.

— Unde? întrebă ea mohorâtă.

— Ai putea să încerci să te duci la unchiul tău din Westport. E un om cinstit.

— Mă bucur să constat că mi-ai supravegheat toate mişcările.

— Supraveghez mişcările fiecărui gangster din oraş.

— Ţi-a scăpat unul.

— Asta ce vrea să însemne?

Helen Rizzolo îi zâmbi cu răceală, dar simţea cum încep să-i tremure buzele, ca şi cum trupul ei ar fi ştiut, înaintea minţii, că nu există nicio ieşire, nicio altă modalitate de a-şi salva familia.

— Am venit la tine pentru fratele meu. Eliberează-l pe Eddie.

— Eddie nu se poate întoarce acasă.

— Vreau să se renunţe la orice acuzaţii împotriva lui. Sunt dispusă să plătesc.

— Opreşte-te!

— Sunt dispusă să plătesc.

— Să plăteşti? Ai de gând să-mi plăteşti *mie?* Asta-i mituire. Helen cu siguranţă că nu vrei să spui…

Ochii i se umplură de lacrimi.

— *Voi plăti.*

— În casa asta nu există nimic de vânzare.

— Ba da, este.

— Nu e nimic.

— Întotdeauna există ceva de vânzare. Chiar şi în viaţa unuia care se crede Dumnezeu.

— Te avertizez: dacă mai scoţi o vorbă, te acuz de încercare de mituire. Se ridică în picioare şi-o luă brutal de braţ. Ieşi afară din casa mea.

Helen se smuci din strânsoare.

— Ticălosule, am venit să mă târguiesc. Şi îţi pot oferi ceva în schimb.

— Ce? întrebă el cu dispreţ.

— *Chris.*

El simţi cum sângele i se scurge din obraji; avea chipul îngheţat şi inima cuprinsă de flăcări. Dintre toate gândurile care-i dansau în minte, îl rosti pe primul care i se păru acceptabil:

— Minţi!

— Despre ce? întrebă ea. Încă nu ţi-am spus nimic.

— *Minţi!*

— *Fratele tău în schimbul fratelui meu.*

— Fratele meu nu e un infractor.

După expresia de extremă suferinţă de pe chipul lui Taglione, ea înţelese că a câştigat. I se frângea inima, dar nu avea încotro.

— Să încep cu răpirea mea de către oamenii lui? Sau cu ziua când a fost ucis tatăl vostru?

28

— Chris? Helen la telefon.

Sylvia se grăbise să răspundă când sună telefonul de pe linia lui personală, dar Taggart ajunsese înaintea ei; când auzi vocea lui Helen, îi făcu semn să iasă din birou. Sylvia îl întrebă pe muteşte:

— Ce facem cu răspunsul negativ al primarului?

— Scuză-mă, îi zise lui Helen. Apoi acoperi receptorul şi spuse cu violenţă: Ducă-se în mă-sa! Împreună cu întregul Comitet orăşenesc. M-am săturat. N-are decât să-şi construiască singur un stadion.

— Chris, stai o clipă. Pe cealaltă linie aşteaptă Henry Bunker. Kenny Adler l-a sunat, cu rugămintea de a face pe intermediarul.

— N-am nevoie de rahaturile astea.

— E *Henry*. Te rog, vorbeşte cu el.

— La dracu'. Bine, bine. Helen, mai aşteaptă o clipă. Apăsă furios butonul. Henry?

— Chris, uite ce-i: sunt la fel de furios ca şi tine. Dar m-a sunat Kenny. Domnul judecător consideră că, între tine şi primar, lucrurile au cam scăpat de sub control.

— În sfârşit, suntem de aceeaşi părere.

— Asta e o mare concesie, ţinând seama de faptul că vine din partea lui; nu uita că e un tip iute la mânie, care, din întâmplare, deţine douăzeci şi două la sută din voturile cetăţenilor din oraşul nostru. Voia să-ţi spun că regretă. Zicea că poate reuşim să începem lucrările anul viitor.

— Asta mi se oferă? Să aştept un an?

— Anii trec repede când plăteşti dobânzi.

— Vrei să-i transmiţi ceva, Henry?

— Sigur.

— Mesajul e: „Du-te dracului, Domnia ta.“

— Chris, hai să nu ne purtăm prosteşte!

— O să-i spun Sylviei să-i trimită o scrisoare de confirmare. Trânti receptorul.

— Nu mai vreau niciun telefon, Sylvia. Şi trimite scrisoarea aia prin curier.

Sylvia ieşi, descurajată. Taggart se reculese şi reveni la telefon.

— Bună! Mi-a fost foarte dor de tine.

— Mda, ştii, am fost cam hărţuită în ultima vreme.

— Cum îi merge fratelui tău?

— Nu prea grozav. Se încaieră cu gardienii. Dar fratelui tău?

— Răsfăţatul lui *New York Post* – „Tony Războinicul“. Păcat că urăşte publicitatea.

— Vreau să te văd.

— Într-o jumătate de oră e prea devreme?

— Am putea să plecăm undeva la sfârşit de săptămână?

— Asta e ca întrebarea pe care prima Elenă, din Antichitate, i-a pus-o constructorului grec de corăbii – a vrut să ştie dacă are ceva care să plutească pe apă. Hai să plecăm la ţară. Tot mai e frig ca naiba, dar o să facem un foc mare, şi…

— Du-mă în Atlantic City. Vreau să merg la un cazinou.

— Cazinou? Te duc la Monte Carlo.

— Nu. Mai degrabă Atlantic City.

— Ştii ce, o să închiriez un Concorde. Mergem la Monte Carlo, Macao şi apoi în Atlantic City, la întoarcere.

Ea râse.

— Singurele drumuri pe care vreau să le fac sunt de la pat la masă şi înapoi. Mi-ar plăcea să câştig, şi iar să câştig, şi să cheltuiesc totul pe mese şi pe cadouri.

— Bine. Îl sun pe Trump, să-mi dea etajul lui.

— Un pat mare într-un apartament va fi perfect. Conduc eu.

— Nici gând; nu intenţionez să-mi prind degetele în schimbătorul de viteze. Vin să te iau cu Rolls-ul. Nu uita să te îmbraci comod. E un drum lung.

Helen puse receptorul în furcă; în minte îi reverberau cuvintele lui pline de încredere.

— Aţi auzit.

Tony Taglione, împreună cu Marty, agentul spătos al FBI infiltrat în clubul de sport al lui Eddie Rizzolo din East Side şi Zell, partenera lui cea platinată, îşi scoaseră căştile de pe urechi.

— Asta înseamnă că trebuie să-i punem ei microfonul, spuse Marty. Speram să-l putem plasa undeva în maşină.

— Să-mi puneţi mie microfonul? Nu i-aţi auzit vocea? Omul ăsta mă iubeşte. Ce-aţi vrea, să-i dau peste mână dacă încearcă să mă atingă?

La început, Tony Taglione refuzase s-o creadă. Îi ceruse dovezi menite să demonstreze că n-a inventat povestea despre planul de răzbunare al lui Taggart pentru a obţine anularea acuzaţiilor aduse fratelui ei. Voia să se convingă de vinovăţia fratelui său chiar din gura acestuia. Aşa că preţul pentru eliberarea lui Eddie Rizzolo se ridicase: Helen trebuia să-l păcălească pe Taggart, să-l determine să recunoască modul în care dobândise controlul asupra mafiei din New York, urmând ca totul să fie înregistrat pe bandă.

— Zell, ce părere ai?

— Mda, avem o şmecherie nouă pe care ar putea s-o poarte. E moale şi chiar drăguţă. Se potriveşte cu tenul tău… eşti brunetă autentică, sper?

Taglione interveni:

— Relaţia lor e una intimă. Un microfon e prea periculos. Dacă-l descoperă?

— N-o să-mi facă niciun rău.

— Eu unul nu m-aş bizui pe asta, spuse Marty.

Zell încuviinţă din toată inima. Helen se întoarse spre Tony.

— Hai să lămurim ceva: ştii al naibii de bine că n-o să-mi facă niciun rău.

Strategia era simplă. Ea trebuia să se prefacă că vrea să fie cu el, ceea ce corespundea realităţii; că vrea să se culce cu el, ceea ce, de asemenea, era adevărat. Urma să se poarte ca şi cum l-ar fi adorat la fel de mult cum o adora el. Partea dificilă era să ascundă faptul că ştie care va fi deznodământul. Încă şi mai greu îi venea să-şi ascundă regretele.

Tot drumul spre Atlantic City l-au petrecut dezmierdându-se ca doi adolescenţi, pe bancheta din spate a Rolls-ului. Apartamentul lor avea o masă de biliard la care ea l-a bătut de două ori, o cadă cu apă fierbinte pe care au abandonat-o pentru cearşafurile răcoroase, aşternute pe patul cu oglindă deasupra, şi un pian alb, care-l făcu pe Chris să-şi exprime regretul că nu ştie să cânte. Ieşiră să cineze, dar seara de vineri se transformă într-un dezastru: ea a plâns tot timpul în braţele lui. El a alinat-o, crezând că suferă doar din cauza lui Eddie.

Sâmbătă dimineaţa şi-au luat revanşa; au rămas în pat până la prânz, apoi s-au întors şi-au luat-o de la capăt. În aceeaşi seară, Taggart, lungit în pat, savura priveliştea pe care i-o oferea Helen îmbrăcându-se.

— N-am mai cunoscut o altă fată care să poarte portjartier.

— Numai în ocazii speciale.

— Ai nevoie de ajutor?

— Stai acolo.

— Nu ţi-e frig?

— Înapoi. Înapoi, am zis.

— Exhibiţionistă!

Ea îi aruncă o privire peste umăr.

— Ce termen sofisticat foloseşti pentru „a tachina“.

— I-am spus lui Reggie că vreau să mă însor cu tine.

Cuvintele lui îi sfâşiau inima. Încercă să-şi ascundă suferinţa tachinându-l.

— Ce-i cu băieţii ăştia italieni? Imediat ce trec de treizeci de ani, simt că e timpul să se însoare?

— Te-aş fi cerut chiar dacă aş fi avut doar zece ani.

— Ce-a spus Reggie?

— A fost de acord să-mi fie cavaler de onoare.

— Mai întâi ar trebui să-l găsim. Unde e?

Tony Taglione şi asistenţii lui plini de zel fuseseră de acord că existenţa lui Reggie Rand i-ar susţine în mare măsură relatarea. Dar ea ştia că Taggart nu l-ar trăda niciodată pe englez în mod conştient.

— Vrei?

— Ce să vreau.

— Să te căsătoreşti cu mine.

— Nu.

— De ce nu?

El părea să-i uşureze misiunea, întinzându-şi singur capcane, şi asta o ucidea. Făcu un efort de imaginaţie pentru a şi-l închipui pe Eddie, însângerat, pe o pardoseală de beton, bătându-se cu gardienii. Asta îi dădu puterea necesară pentru a profita de ocazia apărută.

— Pentru că se întâmplă lucruri despre care tu nu ştii.

— Ca de pildă?

— Trebuie să mă întâlnesc cu nişte oameni.

— Cu cine?

— Nişte oameni din Philadelphia.

— Stai o clipă.

Taggart se ridică din patul cu aşternuturi boţite şi scoase din dulap o servietă.

— Sunt unele obiceiuri care nu dispar.

— Ce faci?

— Verific dacă nu sunt microfoane în cameră.

— Am luat camera în ultima clipă, sub nume false. Cine să ne pună microfoane?

— Nu ştiam că o să facem afaceri, replică Taggart descuind servieta.

— Nici nu facem.

Helen îşi trase rochia pe ea, înconjură patul şi-i învălui corpul cu trupul ei.

— Am venit să jucăm. Vreau doar să-i verific. Poţi să tragi afurisitul ăsta de fermoar?

— Nu ştiu dacă o să mă pot abţine să te dezbrac în loc să te îmbrac. Când ai luat legătura cu cei din Philadelphia?

— Glumeşti? Ei m-au contactat. Au venit la mine, la masa de joc, în clipa când tu ai plecat la plimbare.

— Şi dacă-s poliţişti?

— A, nu. I-am recunoscut. I-am văzut în Vegas, şi o dată la New York.

— Ce ţi-au spus?

— Merita să-i auzi. Parcă-s din altă ţară: vorbesc aşa, din colţul gurii.

— De unde te cunosc?

— Chris, nu poţi păcăli strada. Toată lumea ştie că clanul Rizzolo e cel mai puternic. Philadelphia şi New England trebuie să stabilească legături în New York. Mi-au făcut invitaţia de a-mi încerca puterile în Atlantic City ceea ce seamănă cu o propunere de pace. Desigur, ar trebui să mă lupt ca să păstrez ce-aş câştiga, dar e vorba de foarte, foarte mulţi bani. Prin comparaţie cu oraşul ăsta, Vegas-ul pare o simplă fantomă. Singura problemă este că oamenii implicaţi nu reuşesc să ajungă la o înţelegere. Cei din Philadelphia, nişte *cafone* cu toţii, se împuşcă reciproc, îşi distrug imaginea şi irosesc o şansă fantastică. Oricum, pentru asta mă îmbrac: iau cina cu un tip.

— Ce tip?

— Unul dintre cei care m-au contactat.

— Te deranjează dacă vin şi eu?

— Nu-ţi face probleme, e cu prietena lui.

— Oricum aş vrea să vin. Mi se pare interesant.

Gazdele lor îi aşteptau într-un restaurant italian, la distanţă de un cvartal de Broadwalk. Marty era un tip cu pieptul lat şi un râs conspirativ, dar inimos. I-l amintea lui Taggart pe unchiul Vinnie, mai ales prin remarca:

— N-arată cine ştie ce, dar e plăcut, intim şi mâncarea e bună.

Zell, prietena lui Marty, era îmbrăcată cu oarecare ostentaţie, dar vorbea puţin; roşi când Chris îi zâmbi larg, amuzat, fiindcă o surprinsese holbându-se la vânătăile „din dragoste“ lăsate de Helen pe gâtul lui.

— Te cunosc, spuse Marty. Eşti constructorul.

— Tu cu ce te ocupi? întrebă Taggart.

— Şi eu sunt constructor. N-ai cum să fi auzit de mine. Încă n-am ajuns aşa de sus.

— Construieşti prin zonă?

— Pennsylvania. Pe-aici e mai mult distracţie, dar vorbeam mai devreme cu Helen despre viitorul pe care-l are oraşul ăsta.

— Şi eu lucrez în construcţii, interveni Zell.

— Ce anume?

— Dragă… o admonestă Marty. Are o firmă de instalaţii. Ştii, dorinţa de afirmare.

— Dar eu conduc afacerile, insistă Zell.

— Stai în banca ta, iubito. Procedaţi la fel şi-n New York, Chris? Să vă folosiţi de anumite firme ca paravan?

— Eu unul nu.

Taggart se uită la Helen, care nu scosese o vorbă de când veniseră. Ea ridică din umeri abia vizibil.

— Au încercat întruna să ghideze conversaţia într-o direcţie anume, remarcă Taggart în drum spre hotel. De parcă ar fi urmărit un scop numai de ei ştiut.

— Nici mie nu-mi plac.

— S-au străduit prea mult să-şi etaleze calităţile, zise el după ce ajunseră în cameră. Cred că sunt nişte prefăcuţi.

— Cum adică?

— Nişte gangsteri de mâna a şaptea care încearcă să profite de tine.

Chris ieşi pe terasă; o vreme stătu acolo, uitându-se la ocean. Ieşi şi ea după el. Când o văzu că tremură de frig, o cuprinse în braţe.

— Nu eşti cu adevărat interesată de Atlantic City, nu-i aşa? Am putea merge în Europa, şi…

Ea-şi întoarse faţa. Îi venea să ţipe: *„Da,* hai să plecăm! Acum! Fugi!“

— E o mină de aur, Chris.

— Dar…

— Aş putea să-mi fac o situaţie aici şi să plec naibii din New York. Mai puţine riscuri.

— Chiar crezi asta?

— Am toate şansele să preiau controlul. Să pun capăt luptelor de-aici. Şi nimeni nu va încerca vreodată să-mi ia ce-am câştigat. E ca un cadou pentru familia potrivită.

Intrară în apartament şi-şi pregătiră ceva de băut. Taggart era tăcut. Ieşi din nou să privească oceanul. Ea îl urmări, cu inima bătând nebuneşte. Îl văzu cum se apleacă peste balustrada terasei, ca să vadă luminile strălucitoare aliniate de-a lungul plajei. Ea ştia că tot aşa privea şi New York-ul, căutând spaţiile întunecate pe care să le umple cu noi clădiri.

Reuşise. Îi băgase în cap ideea că îi aşteaptă un premiu valoros. „Şi partea cea mai bună e că, chipurile, fac şi eu parte din premiu“, îşi spuse cu amărăciune. Prăjitura otrăvitoare. Se gândi la fratele ei, la familie. Dacă n-ar fi fost ei, ar fi ieşit pe terasă şi s-ar fi aruncat de la etaj.

Taggart rămase afară mult timp, gândindu-se. Când se întoarse, ea îşi atârna rochia pe umeraş. Veni în spatele ei, îi cuprinse cu o palmă sânul, cu cealaltă abdomenul şi-i atinse urechea cu buzele.

— Am de gând să-ţi fac o ofertă.

Ea se întoarse iute şi-i acoperi gura.

— Ne mai gândim până dimineaţă.

— E nebunească. O să-ţi placă foarte tare.

Ea-l atrase spre pat.

— Nu mai spune nicio vorbă până dimineaţă.

— Vorbesc serios.

— Taci. De câte ori deschizi gura, sunt tentată s-o astup cu mine însămi. Sst.

— Ascultă-mă…

— Te-am avertizat…

Dimineaţa, ea se trezi devreme, se duse în camera alăturată şi sună la room-service pentru a comanda cafea. Chris se întoarse somnoros pe partea cealaltă când sosi chelnerul. Ea luă cafeaua, apoi se întoarse în pat, îi puse capul în poala ei şi rămase aşa, bând cafea şi mângâindu-i părul. Îşi dorea ca timpul să se oprească în loc.

— Pot să vorbesc?

— Îmi spui la micul dejun.

— O să fie aproape prânz, avertiză el în glumă.

În cele din urmă, cu puţin timp înainte de prânz, aşezată în sufrageria cu arcade a hotelului, ale cărei ferestre lăsau să se vadă reclamele luminoase ale unui cazinou, Helen Rizzolo desfăcu în poală şervetul de in roz, ciocni un pahar cu Taggart şi-l ascultă cu o privire gravă.

— Dacă vrei să ai Atlantic City…

— Nu ştiu, şopti ea. Poate ar trebui să…

— Mi-ai înaripat imaginaţia. M-am gândit cum era Las Vegas cu ani în urmă. Cu sprijinul tău, aş putea să fiu un fel de Howard Hughes în Atlantic City. Am deveni proprietarii acestui oraş. E un loc grozav pentru a construi hoteluri, mai ales că femeia pe care o iubesc e în măsură să mă ajute la stabilirea zonelor. Oraşul are deja mai mult stil decât a avut vreodată Las Vegas. Putem să-l conducem după bunul nostru plac. Noi vom fi proprietarii. Fără amestecul statului.

— Chris, eşti sigur?

— Consideră că e cadoul de nuntă. Dacă vrei să preiei controlul asupra Atlantic City, asta vei primi.

Ea îşi feri privirea, căci, dacă s-ar fi uitat în ochii lui, ar fi izbucnit în plâns. Dar până în acel moment nu-l făcuse să spună nimic care să-l ajute pe Tony Taglione să construiască un dosar. Era „acum ori niciodată“.

— Ei, ce spui? insistă el.

— Cum vom proceda?

— Exact ca-n New York. La naiba cu caraghioşii ăia de aseară. Nu avem nevoie de ei. Vom acţiona în stilul nostru. O să căutăm o familie bună, unită, ca a ta, ca să ne reprezinte pe stradă. Dacă nu putem găsi o familie, organizăm noi una sau aducem oamenii noştri. Apoi am să vorbesc cu Reggie să ne furnizeze drogurile şi oamenii cu ajutorul cărora acea familie va ajunge cea mai puternică. Putem cuceri oraşul ăsta într-o lună – dacă eşti sigură că vrei să mai facem asta odată.

— Nu ştiu, şopti ea.

Îi luă mâna şi-o apăsă între coapsele ei, acoperind microfonul, dar era prea târziu. Văzu cum intră agenţii, pe mai multe uşi.

— Eu sunt sigur, spuse Taggart. Aici aş putea construi vreme de zece ani fără întrerupere, dacă am controla instituţiile statului. E o ocazie grozavă, dinamită curată. Şi partea cea mai grozavă e că vom face totul împreună.

Helen se aplecă peste masă şi-i cuprinse ceafa cu palmele. Se uită pierdută în ochii lui. Taggart văzu, uluit, că ochii ei se umplu de lacrimi.

— Ce-i? o întrebă. Ce s-a întâmplat?

Ea îşi apăsă cu putere buzele pe gura lui. Când el întredeschise buzele, îl trase şi mai tare spre ea. Trupul ei tremura de efort. Chris îi simţi dinţii, apoi gustul sângelui. Cu un tremur convulsiv, ea îi dădu drumul. Când se despărţiră, el avu senzaţia că va muri.

— *Iisuse!* Hai să mergem sus.

— Iartă-mă, spuse ea.

Pe buzele ei era sânge, o picătură de un roşu aprins – al lui, al ei? Nu avea să afle niciodată.

— Aş vrea ca lucrul ăsta să nu se fi întâmplat niciodată, spuse Helen.

— De ce?

Ea întoarse capul. El ridică privirea, cu inima bătând şi acum nebuneşte, şi se trezi zâmbind surprins:

— Tony! Uite-l pe Tony! Hei, Tony! Ce faci, eşti pe urmele vreunui răufăcător? Stai jos, frăţioare. La-ţi un scaun. Chelner!

Chelnerii se retrăseseră lângă perete. Aşteptau să se întâmple ceva. Taggart se uită la Helen. Obrazul ei era alb; gura – o dungă frământată, cu colţurile lăsate. Se întoarse iarăşi spre fratele lui, văzu agenţii care se răsfirau în spatele lor şi-şi spuse: „L-au prins pe Jack Warner.“ Cu Tony erau patru indivizi solizi, iar la fiecare uşă aşteptau alţi agenţi.

— Ce se petrece, Tony? Cine-s greii?

— Au venit să te aresteze, Chris.

— Poftim?

— Eu am venit să-ţi citesc drepturile. Orice vei spune ar putea fi folosit împotriva ta. Ai dreptul la un avocat. Ai dreptul…

— Pentru ce naiba?

— Trafic de heroină.

Taggart râse. Lucrul acesta era imposibil de dovedit.

— Hei, nu-s decât un om de afaceri.

— Activităţi în cadrul crimei organizate.

— Las-o baltă.

— Şi crimă, încheie Tony cu răceală. N-am crezut-o pe Helen… n-am *vrut* s-o cred. Aşa că am avut nevoie de asta pentru a deschide dosarul.

Scoase un minicasetofon Sony din buzunar şi-l porni.

— *Exact ca-n New York. La naiba cu caraghioşii ăia de aseară. Nu avem nevoie de ei. Vom acţiona în stilul nostru. O să căutăm o familie bună, unită, ca a ta, ca să ne reprezinte pe stradă. Dacă nu putem găsi o familie, organizăm noi una, sau aducem oamenii noştri. Apoi am să*

vorbesc cu Reggie să ne furnizeze drogurile şi oamenii cu ajutorul cărora acea familie va ajunge cea mai puternică.

Tony opri aparatul.

— Cine-i Reggie?

Taggart avu senzația că luminile din încăpere încep să se învârtă în jurul lui. Se uită la Helen; pe obrazul ei aluneca o lacrimă. Se întinse s-o ia de mână, dar făcu un pas înapoi.

— Unde ai ascuns microfonul?

— În portjartier.

— Aş vrea să ascult restul casetei, dacă n-am făcut-o să se topească. Vrei să-mi spui de ce?

— Nu spune nimic. Orice afirmaţie poate fi folosită împotriva ta.

— Vreau să ştiu de ce.

— Eddie. E un târg; pentru fratele meu.

— Dar noi…

— Noi suntem *stranieri,* şopti ea. „O soţie e ceva, o soră înseamnă ceva mai mult.“

29

Doi agenţi se apropiară de masă.

— Vă rog să vă ridicaţi.

Taggart îndreptă degetul spre fratele său.

— Ştii şi *tu,* la fel de bine ca şi mine, că mafia ne era datoare.

— Era datoare justiţiei. Ca şi tine acum. Încearcă să nu-mi îngreuiezi misiunea, iar eu voi face, la rândul meu, tot posibilul ca să-ţi uşurez situaţia. Cine e Reggie?

Încăperea se rotea în jurul lui Taggart. În mijloc era Helen; lacrimile îi cădeau pe mâini, căci şi le ridicase în dreptul buzelor.

— Reggie? Nu e puştiul ăla bogat din benzile desenate cu Archie?

Helen avu impresia că un cutremur puternic zguduie încăperea ţipător ornamentată: prin gluma aceea, el îi dădea de înţeles că i-a iertat trădarea, ca şi trădările viitoare, care aveau să vină în timpul procesului. Iar asta era mai groaznic decât faptul că nu va mai putea să-l vadă niciodată. Decât înapoia gratiilor închisorii, ca pe tatăl ei.

Înainte să-l urce în avionul închiriat, i-au legat cătuşele de un lanţ petrecut în jurul mijlocului. Poliţia newyorkeză îi escortă cu girofarurile şi sirenele în funcţiune de la aeroportul LaGuardia până în Piaţa Foley. Pe treptele Tribunalului federal se aflau două şiruri de poliţişti înarmaţi care strigau „Faceţi loc! Faceţi loc!“

Tony Taglione, căruia deontologia profesională îi interzicea să se implice direct în cazul fratelui său, observă

desfăşurarea procedurii de punere sub acuzare a lui Taggart din colţul de sală rezervat publicului. Nu scoase un cuvânt în vreme ce agenţii Strikeforce citiră acuzaţiile, dar privirea lui, când furioasă, când plină de suferinţă, strălucea ca raza unei lanterne pe gheaţă.

Taggart îşi susţinu nevinovăţia. Era încă profund zguduit de arestare. Atingerea cătuşelor îl copleşea; în răstimpuri destul de dese era nevoit să se lupte cu sine pentru a-şi reprima impulsul de a sfărâma metalul.

Avocaţii lui Taggart, care făcuseră şi ei parte cândva din secţia penală a procuraturii federale, înaintară cererea de eliberare pe cauţiune.

Asistenţii lui Tony acţionară imediat pentru a influenţa stabilirea cauţiunii. Îl caracterizară pe Taggart ca fiind un criminal cu relaţii internaţionale, care dispunea de mijloacele necesare pentru a ieşi de sub jurisdicţia tribunalului înainte ca statul să poată încheia investigaţiile referitoare la amploarea conspiraţiei lui.

Şeful echipei de apărare a lui Taggart replică sarcastic:

— Dacă am face o analogie între inconsistenţa cazului împotriva clientului nostru şi cel mai subţire conductor al unui element electronic de dimensiuni microscopice, ar fi de ajuns ca să-l invalidăm. Nu vom învrednici cu atenţia noastră această înşelătorie a unei femei demne de dispreţ – o femeie cu un frate mafiot la puşcărie, aflată ea însăşi într-o poziţie extrem de fragilă – menţionând-o vreodată, de aici înainte. Doamnă judecător, domnul Taggart solicită eliberarea pe cauţiune exclusiv pe temeiul apartenenţei sale la comunitate.

Se aşează şi şopti:

— Dacă se va ajunge vreodată la proces, o să le mâncăm la micul dejun „martorul-complice“.

— Fă ce ştii, dar nu-i lăsa să mă bage la închisoare.

Asistenţii lui Tony prezentară al doilea argument: acela că acuzatul constituie un pericol pentru comunitate.

Avocatul lui Taggart se ridică din nou în picioare, aparent amuzat.

— Un *pericol* pentru societate? Poate că domnul procuror a confundat realitatea cu văicăreala vreunui membru dezamăgit al Comisiei pentru Monumente Istorice. Dar eu unul resping categoric ideea că domnul Christopher Taggart, care a construit patru zgârie-nori în Manhattan numai anul acesta, plus un liceu în Queens şi mai multe mii de locuinţe pentru familiile cu venituri mici în Bronx, constituie un pericol pentru comunitate. Dumnezeule atotputernic, domnul Taggart *este* însăşi comunitatea, doamnă judecător.

Judecătoarea, o femeie de vârstă mijlocie, cu faţă rotundă şi înfăţişare banală, replică:

— În mod evident, acuzaţiile aduse sunt extrem de grave. La fel de evident, ceea ce apărarea numeşte „apartenenţa la comunitate“ a acuzatului i-ar putea asigura mijloacele – adică bogăţie şi putere – de a fugi, ieşind de sub jurisdicţia tribunalului. De aceea, acuzatul va preda paşaportul său procurorului federal. Iar cauţiunea este fixată la opt sute de mii de dolari.

Taggart ridică mâinile.

— Doamnă judecător, s-ar putea să mi se scoată astea, ca să completez cecul?

30

— Și, desigur, spuse chefliul, ai auzit de povestea băiatului de la Eton care a fugit de la şcoală. Pentru a-şi şterge urma şi-a încheiat ultimul nasture de la vestă.

Jack Warner îşi pipăi vesta – blestemăţia era încheiată de sus până jos; îşi termină berea răsuflată şi ieşi din cârciuma anostă din apropierea staţiei de metrou Charing Cross. Apoi rătăci o vreme fără ţintă pe străzile reci şi umede ale Londrei. Detesta situaţiile ale căror reguli îi scăpau de sub control. Plictisit de săptămânile petrecute în Europa continentală, se refugiase în Anglia; dar Anglia îi plăcea chiar mai puţin. În rezumat, totul era de mâna a doua. Sau, altfel spus, nimic nu se putea compara cu New York-ul. Îi lipseau portoricanii, negrii şi chinezii. Tânjea după străzile murdare, periculoase, şi după italienii puşi pe căpătuială. I-ar fi plăcut să ştie care-s băieţii buni şi care-s băieţii răi. Dar, mai presus de toate, îi era dor de meseria lui de poliţist.

Se îndreptă spre un stand de ziare pentru a cumpăra o hartă a Irlandei şi descoperi, cu surprindere, fotografia lui Christopher Taggart pe prima pagină. Cum naiba l-au înfundat pe ticălosul acela viclean? Warner începu să citească articolul din *International Herald Tribune,* dar la jumătatea primei coloane sări ca ars şi făcu semn unui taxi.

— Aeroportul Heathrow!

— Ce-ai găsit în ziar, amice?

— Biletul meu spre casă.

Vameşii nici nu clipiră la vederea paşaportului fals pe care i-l dăduse Reggie Rand când fugise din New York.

Warner reuşi să treacă de lucrătorul de la Imigrări de pe aeroportul Kennedy şi prinse un taxi care-l duse până la apartamentul său din Lower East Side. Se strecură înăuntru neobservat, intră în cămară şi deschise o uşă micuţă din spate, dincolo de care se afla un panou electric străvechi. Da, Helen Rizzolo îi *spusese* lui Tony Taglione ce a făcut frate-său, dar a şti şi a *dovedi* sunt două lucruri complet diferite, fapt cunoscut oricărui poliţist din lume.

Pe panoul metalic erau cinci siguranţe; apăsă comutatorul principal şi dezactivă panoul. Luminile se stinseră, iar frigiderul se opri cu o zguduitură care făcu să se cutremure podeaua. Lucrând la lumina lanternei, scoase şuruburile panoului, îl dădu la o parte, băgă mâna înăuntru şi extrase un cilindru lung de carton, de genul celor folosite în serviciile de mesagerie. Apoi băgă cilindrul de carton în buzunarul pardesiului şi porni spre St. Andrew’s Square.

Recepţionerul de la sediul Strikeforce îl privi neîncrezător.

— Spune-i lui Taglione că-l caută Jack Warner de la Poliţia oraşului New York, şi-ţi garantez că o să lase totul baltă.

Ca poliţist, determinase mulţi arestaţi să vorbească; fraza-cheie era *„Te bag în închisoare*”, şi cei care ţineau la libertate cooperau. Un agent FBI sosi şi-l percheziţionă, precaut. Ba chiar examină interiorul cilindrului de carton.

— N-am venit să-l împuşc, fraiere.

— Aş fi preferat ca ăsta să fie motivul; mi-ar fi oferit o scuză să te împuşc eu pe tine. Uite mandatul pentru arestarea ta.

— Scuteşte-ne pe amândoi de complicaţii şi aşteaptă să vorbesc cu şefu’.

Taglione era la telefon. Câţiva asistenţi cu figuri obosite îl aşteptau cu diverse documente în mână. Mai mulţi agenţi umblau agitaţi pe coridor, fumând încontinuu. Warner zâmbi. Exact aşa cum bănuise când citise primul articol din presă: toate promisiunile acestui caz important se dovediseră a fi vane.

Taglione acoperi receptorul şi-l străpunse cu privirea sa pătrunzătoare.

— Ai venit să te predai?

— Discut doar cu tine, singur.

Taglione îl studie cu un dispreţ sumbru, mormăi ceva în receptor şi le ceru asistenţilor săi să revină peste cinci minute. Warner închise uşa şi se sprijini de ea.

— Nu vreau decât să-mi recapăt insigna.

— *Insigna?!* Eşti norocos dacă primeşti numai zece ani. De ce ţi-aş da insigna înapoi?

— Pentru că, fără mine, n-ai nicio dovadă împotriva lui Taggart.

— Avem un martor-complice. N-aş zice că e vorba de un caz slab.

— Nu ai pe nimeni care să confirme acuzaţiile.

Taglione se mulţumi să-l privească fix.

— Hei, am lucrat pentru fratele tău. Ştiu cât de precaut era. Muieruşca n-are nicio dovadă pe care s-o poată folosi împotriva lui. El n-a făcut decât să-i relateze cele întâmplate.

— Jack, ai trădat cea mai prestigioasă forţă de ordine din America. Ai vândut-o şi-ai fugit. Nu-ţi pot da insigna înapoi.

Warner ridică din umeri.

— Atunci fratele tău scapă.

— Iar tu intri la închisoare.

— Grozav. Grangurele scapă, iar executantul intră la pârnaie. S-ar putea ca procuratura din Kansas să procedeze aşa. Dar cea a Districtului de Sud din New York...?

Taglione se înroşi violent şi Warner înţelese că l-a convins. Tony spuse:

— Chiar dacă Arthur Finch o să fie de acord, poliţia se va opune. Toţi ştiu că ai fugit.

— N-am fugit, spuse Warner ironic. De unde ţi-a venit ideea asta? A fost o înscenare. De fapt, eu lucram sub acoperire, la o capcană importantă, pentru tine.

— *N-a fost aşa.*

— Dar dacă tu şi cu Finch le spuneţi tuturor că am fost siliţi să înscenăm o fugă, înseamnă că am ieşit basma curată, iar tu poţi să-ţi construieşti dosarul.

Taglione îl privi crunt, de parcă ar fi fost pe punctul să-l ucidă, dar nu avea alternativă şi ştia lucrul acesta.

— Ca să putem fi de acord cu chestia asta, va trebui să faci al naibii de multe.

Warner râse.

— Hei, nimeni nu ştie mai multe despre mafie decât Jack Warner.

Luă cilindrul de carton din buzunar, scoase capacul şi revărsă conţinutul pe biroul lui Taglione: însemnări, copii xerox, transcrieri după înregistrări, evidenţe telefonice, nume şi date. Tony le frunzări cu ambele mâini.

— Ce înseamnă toate astea?

— Înseamnă că, dacă-mi recapăt insigna, o să-mi folosesc dosarele ca să orientez investigaţiile voastre în cincisprezece direcţii diferite, urmate în trecut de fratele tău. Helen Rizzolo nu ştie nici jumătate.

Arthur Finch, procurorul federal, îi invită pe Taggart şi avocatul acestuia la o şedinţă în biroul său. Când sosiră, îl găsiră acolo pe Tony Taglione aşezat pe o canapea; după privire, s-ar fi spus că are febră. Avocatul lui Taggart începu să se plimbe prin cameră, adulmecând primejdia şi învârtind un trabuc între degete. Taggart stătea calm lângă fereastră, privind spre podul Brooklyn; aştepta să audă în ce consta întorsătura foarte proastă a lucrurilor. Arthur se aşeză la masa de lucru.

— Îi voi da ocazia clientului tău să accepte o înţelegere.

— Nu ne interesează.

— Ai să mă implori, după ce o să afli ce dovezi avem.

— Vorbe goale, Arthur. Asta e o mascaradă menită să-mi sperie clientul. Chiar mâine dimineaţă voi face o moţiune pentru a se renunţa la toată aiureala asta.

Ochii lui Finch căpătară lucirea oţelului; pentru prima oară, după ani mulţi de când se cunoşteau, Taggart înţelese valoarea moştenirii juridice a lui Finch.

— Ai terminat, domnule avocat?

Finch îl fixă cu privirea pe avocatul lui Taggart până când acesta se uită, stânjenit, în altă parte.

— Până acum ştiam doar ce a făcut clientul tău. Acum putem dovedi prin ce mijloace.

— Dacă eşti aşa de sigur, Arthur, cum se face că vorbeşti despre o înţelegere?

— Pentru că prefer o listă completă a tuturor oamenilor din aparatul de stat pe care i-a corupt clientul tău, a mafioţilor susţinuţi de el, precum şi a reţelelor de droguri pe care le-a creat, decât să-l bag imediat la închisoare pe clientul tău.

— Ar trebui să oferim şi un leac împotriva cancerului?

— Am încheiat un acord de cooperare cu unul din ajutoarele clientului tău. El ne îndrumă în toate direcţiile în care avem nevoie. Conspiraţia e mult mai amplă decât am crezut.

— Las-o baltă. Care „ajutor“?

Avocatul se uită la Taggart, care ridică din umeri şi-şi spuse: „Jack Warner“.

— Sunt dispus să transform toate acuzaţiile, adică acelea care au fost deja formulate, ca şi cele care vor fi formulate, în două mandate RICO pentru trafic cu heroină, fiecare însemnând douăzeci de ani, cu executarea simultană a pedepselor. Nu vreau să-ţi văd clientul umblând pe stradă înainte să împlinească cincizeci de ani.

— Nu-mi vine să-mi cred urechilor. Care „ajutor“? Cine e „ajutorul“ ăsta?

Atmosfera din încăpere devenise apăsătoare. Taggart întredeschise fereastra. Îşi ridică faţa spre adierea răcoroasă, apoi se întoarse să-i studieze pe cei care-i discutau soarta. Arthur îi aruncă o privire tăioasă şi Taggart înţelese că procurorul federal voia în acelaşi timp să-l bage

pe el la închisoare şi să-i salveze cariera lui Tony. Gura avocatului său era o dungă îngustă, exprimând îngrijorarea. Iar masca lui Tony alunecă; Chris observă pe obrazul fratelui său un tic pe care-l cunoştea din copilărie.

— Domnule, vrei să părăseşti încăperea? îi spuse avocatului său.

— Domnule Taggart…

— Pleacă! Te rog.

— Insist să-mi asculţi sfatul…

Taggart se uită la Tony. Acesta se ridică în picioare.

— Arthur? Ce ai zice dacă fratele meu şi cu mine am face o plimbare?

— N-am nimic împotrivă. Domnul avocat şi cu mine ne putem petrece timpul depănând amintiri din vremurile bune de odinioară, înainte ca el să fi abandonat serviciul public pentru a se îmbogăţi.

— Unii dintre noi nu s-au născut cu un supozitor de argint în găoază, replică avocatul iritat. Domnule Taggart, ceea ce faci este periculos. Îţi atrag atenţia…

— Ies la o plimbare cu fratele meu, şi-atât.

În lift, şi apoi în drum spre piaţetă, Taggart simţi că Tony îl studiază, de parcă n-ar fi ştiut cum să-l abordeze pentru a-l face să vorbească.

— „Domnule Comunitate”, deocamdată eşti eliberat pe cauţiune. Ce-ţi doreşti? O plimbare? O băutură? Un hamburger la Mick’s? zise Tony făcând semn cu capul spre sediul poliţiei, alături de care se afla un bar aglomerat, frecventat de poliţişti.

Taggart ridică ochii spre vârfurile clădirilor.

— Hai să mergem în Turn.

— Ai de gând să vorbeşti?

— Da. O să găsim noi o soluţie. Vreau să văd şantierul.

Se îndreptară în grabă spre Center Street şi luară un taxi.

— Aşa, începu Tony ridicând geamul despărţitor dintre ei şi şofer. Acum suntem doar noi. Totul e adevărat, nu-i aşa?

— Tu ce crezi?

— Dar *de ce?* Pentru ce ai făcut toate astea?

— Pentru tata.

Tony se holbă la el.

— Răzbunare?

— Ţi-am spus de-acum zece ani. Ne erau datori.

— Totul pentru tata?

— Totul.

— Şi banii?

— Care bani? Am cheltuit mult mai mult decât am câştigat.

Rămaseră tăcuţi până când taxiul ajunse în Union Square.

— Tot nu eşti conştient de faptele tale, nu-i aşa? întrebă Tony. Nu înţelegi delictele. Ai vândut droguri.

— Momeală.

— Ai ucis oameni.

— Nişte mafioţi jegoşi.

— Ai corupt…

— Am fost prins.

— Dar nu înţelegi ce-ai făcut?

— Ba da. Am distrus cea mai mare familie mafiotă din New York.

— Nu se poate face aşa ceva!

— Se poate. Eu am reuşit. Am subminat clanul Cirillo. N-ai decât să te ocupi de rămăşiţe.

— Ai mers pe o cale greşită.

— A *funcţionat.*

— Ai subminat totul. La ce bun un guvern, dacă tu poţi decide orice şi poţi să ucizi oameni ca să-ţi satisfaci dorinţa de răzbunare? La ce mai foloseşte justiţia?

— Spune-mi tu.

— Pentru că un om poate să greşească oricând. Iar noi, ceilalţi, trebuie să fim protejaţi în faţa celui supus greşelii.

— Dar eu am avut dreptate. Şi tu ştii foarte bine că aşa e. Ne-am certat pe tema asta încă de la început. Tu tot mai

încerci să impui teoriile în faţa realităţii. Dar ştii că am avut dreptate.

— Nu chiar. O să ajungi la închisoare.

— Asta mai vedem.

— A, nu, chiar vei face închisoare. Acum aparţii justiţiei.

— Aceeaşi justiţie care n-a mişcat un deget când a fost ucis tata.

— Tata! ţipă Taglione. Dă vina pe tata!

— Dar l-au ucis pe tata!

— Tata! Şi cu *mine* cum rămâne?!

— Poftim?

— Te-ai folosit de mine, de meseria mea. M-ai manipulat, Chris. M-ai păcălit şi m-ai determinat să-ţi fac munca murdară.

— Ţi-am dat indicii reale.

— Mulţumesc. Voi doi, tu şi cu tata. Ţii minte cum făceaţi glume pe seama mea? Vă distraţi de minune. „Tony e corect, Tony e cinstit, e ca un preot. Seamănă cu mama.“ Şi apoi tata continua: „Tony are să fie avocatul meu“.

— Şi ce-i rău în asta? Te iubea. Tu erai fiul lui cel mare.

— Tata ştia că nu voi putea fi avocatul lui într-o mie de ani. Nu te-ai întrebat niciodată? Pe cine a numit ca executor testamentar? Pe tine. Eu studiam dreptul, dar te-a preferat pe tine ca să administrezi banii.

— Eu eram implicat în afacere, protestă Taggart.

Adevărul e că şi el se mirase la momentul respectiv şi, în ciuda mândriei de a fi fost ales, regretase pentru Tony. Acum îşi dorea să fi spus ceva atunci, când ar fi contat.

— Da, iar Tony cel corect făcea exces de zel, spuse Taglione cu amărăciune.

— *Eu* am vrut să fii avocatul meu. Ţi-am cerut-o de nenumărate ori.

— Nu voiai un avocat, ci un om care să manipuleze. Doreai ca eu să găsesc modalităţi de a eluda legea, de parcă ar fi fost vorba de un joc pe care-l câştigi dacă eşti deştept Ei bine, astea-s tâmpenii. Legea e menită să apere

oamenii neajutoraţi de cei care sunt atât de puternici încât cred că pot face orice vor – oameni ca tine, frăţioare. Oameni înspăimântători… Recunoaşte: îţi doreai să plec din Strikeforce pentru că ştiai că, până la urmă, o să-ţi vin de hac.

— Tot ce a vrut tata vreodată, tot ce mi-am dorit şi eu a fost ca tu să participi la afacerile familiei.

— M-ai folosit. M-ai minţit. Vorbeşti despre familie, dar m-ai tratat de parcă aş fi fost vreuna din amărâtele tale de femei.

— Hei, nu-mi vorbi despre femei. Nu le cunoşti.

— A, dar tu le cunoşti?! explodă Tony. Ticălos arogant! „Fă orice ai chef, oricând ai chef.“ Aşa trăieşti tu. Dacă te înfurii, omori pe cineva, nu-i aşa, frăţioare? E evident că tu l-ai omorât pe Rendini sau ai pus pe cineva să-l omoare. Ai întâlnit o fată din mafie şi, gata, te-ai îndrăgostit. Fratele tău, pe care spui că-l iubeşti, îmbrăţişează o meserie la care ţine, aşa că-l foloseşti pe nătărău. Eşti complet lipsit de scrupule. N-ai nicio măsură. Pic de *caracter.* Uită-te ce-ai făcut: ai distrus totul. Firma, pe noi, chiar şi pe tata. Şi eu l-am iubit, să ştii. Nu era nevoie să fiu de acord cu el ca să-l iubesc. Tu crezi că tata te-ar fi susţinut într-o asemenea acţiune? Chiar nu-ţi dai seama cât de departe ai ajuns cu fărădelegea? Îţi închipui că tata te-ar fi *aprobat?!*

— Singurul lucru pe care-l regret e că ţi-am pricinuit necazuri, replică Taggart mânios. Îmi pare nespus de rău. N-ai fi avut de suferit dacă n-aş fi fost prins şi, crede-mă, Tony, nu intenţionam să mă las prins.

— Dar cine te crezi, Dumnezeu? Era normal să fii prins.

Taggart roşi violent.

— Numai pentru că Eddie Rizzolo s-a băgat în tranzacţia aceea capcană cu heroină. La cercetări, vei vedea că-i întinsesem o cursă lui Mikey Nebunul. El era ultimul. L-am lichidat pe Don Richard, l-am terminat şi pe Sal Ponte. Am dezmembrat toată familia aia blestemată. Mai era Mikey, şi cu asta aş fi terminat. Iar moartea tatălui meu… a tatălui

nostru, ar fi fost răzbunată. *Nu-mi cer scuze pentru că l-am răzbunat pe tata.*

— Dar n-ai fi putut să renunţi, strigă Tony. Îţi place puterea pe care a trebuit s-o obţii ca să-i înfrângi. *Un Howard Hughes pentru Atlantic City!*

— Eu…

— Sau poate un Al Capone pentru Chicago? Ori, de ce nu, un Mussolini al Italiei?!

Taggart îi susţinu îndelung privirea. Ce era să spună? Că a acceptat pentru Helen? În parte, da. Dar trebuia să recunoască cum că acţionase în egală măsură şi în propriul interes. Castelul din Europa era o fantezie. Trebuia să muncească. Să construiască clădiri. Iar construirea lor fără să întâmpine nicio piedică reprezenta o tentaţie atât de mare…

— Conteşti afirmaţia?

— O ai pe casetă, recunoscu el.

Câteva clipe nesfârșite, singurele sunete pe care Taggart le auzi fură cele ale cauciucurilor taxiului pe asfalt şi bubuitul slab al tobei de eşapament ruginite.

— Poate că asta e adevărata crimă ce derivă din împlinirea răzbunării, spuse Tony încet. Te face să te simţi prea bine ca să le mai poţi opri.

Taggart întoarse capul şi-n minte îi apăru brusc imaginea tatălui său, în faţa gratiilor unei celule de închisoare. Mike Taglione avea haina pe braţ şi o privire dezamăgită în ochi, chiar dacă încerca să-i zâmbească încurajator.

— Chris?… Chris!

Halucinaţia dispăru, şi-l văzu iarăşi pe Tony, alături de el, în taxi. Mâinile începură să-i tremure atât de violent că se sperie. Se uită prin geamul despărţitor din plastic şi prin parbrizul de dincolo de geam. În depărtare se vedea Turnul lui, tot mai mare.

— Ce-i? întrebă apatic.

— Ţi-a sunat ceasul, fără doar şi poate, şopti Tony. E doar o chestiune de timp. Dacă nu cooperezi, Arthur te va

închide pentru tot restul vieţii. Iar oamenii mei vor trebui să-l ajute.

Şoapta lui Tony se stinse, ca vocea unui copil gata să izbucnească în plâns. Brusc, Taggart îşi dădu seama că nu va putea ieşi niciodată din această fundătură. Oricât s-ar lupta, Strikeforce îl va închide. Nu exista nicio cale să învingă. Mâinile îi tremurau în continuare. Tony observă.

— Trebuie să vorbim, spuse el. Să găsim compromisul cel mai bun pentru tine. Chris, asta e tot ce pot face.

În vreme ce taxiul trecea pe lângă Helmsley Building şi intra în Park Avenue, Tony îi punctă informaţiile pe care avea să le ceară Arthur Finch pentru a accepta un acord de cooperare.

— Multe lucruri nu le ştiu. Nu m-am plimbat încoace şi-ncolo cu o puşcă-n mână.

— Bun, şi atunci cine ştie?

Taggart ridică din umeri.

— Vorbeşte cu Jack Warner.

— Am vorbit deja. Cine-i Reggie Rand?

— Las-o baltă!

— Chris, e vorba de viaţa ta.

— Îmi pare rău, dar nu-mi trădez prietenii.

— Chryl şi Victoria au vreun amestec?

— Iisuse, nu.

— Sylvia? Şefii tăi de şantier?

— Nu. Afacerea e perfect legală.

— Ne întoarcem la Rand, nu-i aşa?

— Uită de el.

— Trebuie să ajungi la o înţelegere. Dacă Arthur te aduce la tribunal, nu mai ieşi din închisoare.

Taxiul încetini, din cauza traficului tot mai intens. Taggart se cufundă într-o tăcere profundă, care, în ciuda insistenţelor şi sfaturilor lui Tony, dură până când ajunseră, în cele din urmă, la poarta şantierului. Acolo, Tony fu surprins să-şi vadă fratele revenind exploziv la viaţă; Taggart îi plăti grăbit taximetristului şi sări pe trotuar,

nemaiavând ochi decât pentru construcţie. „La fel ca tata“, îşi spuse Tony. „Şeful: exact ca Mike Taglione.“

Chris intră în şantier, cu paşi mari. Tony alergă după el, la fel cum, pe vremuri, se străduia să ţină pasul cu tatăl şi fratele lui. Când îl ajunse din urmă, îl văzu pe Chris făcând semne unui maistru:

— Charley, e vai de fundul tău dacă o să ia foc containerul ăla de gunoi. Scoate-l de aici!

— Scuze, Chris; camionul de gunoi e pe drum.

— Ar fi şi cazul, ce naiba. Ce-ţi fac copiii?

— Se străduiesc să intre în *Little League.*

— Vorbeşte cu Sylvia pentru uniforme. Ţi-l prezint pe fratele meu, Tony. Poate convingi procuratura federală să sponsorizeze o echipă.

Maistrul, care citea ziarele, se holbă la ei. Tony înşfacă două căşti de protecţie şi-l urmă pe Chris spre construcţie. Săriră pe un lift de marfa care începuse deja să se ridice. Pe măsură ce urcau de-a lungul clădirii aproape terminate – etajul zece, douăzeci, patruzeci, optzeci – Taggart devenea tot mai gânditor. Contururile oraşului păreau mai clare, privite de sus, în lumina după-amiezii târzii.

— O să-mi fie dor de asta, spuse el încet. De acest moment al zilei, când lumina soarelui face clădirile să arate mai bine decât în realitate. Pentru o clipă, fiecare clădire capătă individualitate. Îi zâmbi lui Tony; liftul se opri. Acum e clipa de maximă frumuseţe a oraşului.

Acoperişul era aşternut cu pietriş rotund, alb, proaspăt pus. Îl traversară, ajunseră pe margine şi se căţărară pe singura structură de oţel dezgolit care mai exista – noile grinzi care le înlocuiau pe cele distruse de macaraua ce se prăbuşise peste apartamentul suspendat al lui Taggart. Acesta merse pe o grindă îngustă până la capăt şi se odihni rezemat de o coloană singuratică. Tony îl ajunse din urmă, îl ocoli cu mişcări agile şi se sprijini de partea cealaltă a coloanei. Vântul le învolbură hainele şi părul. Tony bătu oţelul cu palma:

— Ce-i asta?

— A trebuit să scot o grindă care a fost distrusă în timpul accidentului – apropo, n-a fost deloc un accident; Don Richard a trimis un tip s-o omoare pe Helen. Şi mi-am zis: ce naiba, dacă tot fac reparaţiile, hai să mai adaug o cameră.

Fu tentat să glumească pe seama primarului căruia nu-i ceruse aprobarea de a mai adăuga clădirii o suprafaţă neautorizată, dar brusc, durerea pe care începuse s-o simtă încă din Atlantic City ieşi la suprafaţă şi-l înghiţi ca un val uriaş. Reuşi să îngaime:

— Ar fi trebuit să fie o surpriză… un mic salon pentru muzică, în nori.

Tony îşi adună curajul şi încercă să privească chipul lui Chris. Se aplecă de cealaltă parte a coloanei şi văzu lucrul de care se temuse de la bun început. Existau oameni care supravieţuiau la închisoare şi oameni care nu supravieţuiau. Fratele lui avea să se stingă treptat, ca un vultur captiv.

— *Cum ai putut fi atât de prost încât să ai încredere în Helen Rizzolo?!*

Taggart îl privi nedumerit, încercând să desluşească sensul celor spuse de Tony.

— Acum nu mai vorbeşti despre bine şi rău. Pui problema în cu totul alţi termeni.

Tony tremura.

— M-ai auzit foarte bine. Cum ai putut fi atât de prost? Mi te-a oferit pe tavă.

— Nu regret că m-am îndrăgostit.

Sudoarea umezea palmele lui Tony. Erau atât de transpirate încât începură să-i alunece pe bârna de oţel. Şi le şterse pe pantaloni şi cuprinse iarăşi grinda. Ştia că el e singura forţă de pe pământ care-l poate salva pe Chris, dar pentru asta trebuia să renunţe la toate lucrurile în care credea. Încercă din nou să găsească o soluţie.

— Ascultă, dacă l-aş putea convinge pe Arthur să mai reducă pedeapsa cu câţiva ani, i-ai da ceea ce vrea? Ştii,

poate aş reuşi să te scot, condiţionat, peste câţiva ani.

— Nu-l pot denunţa pe Reggie Rand.

Tony îşi şterse palmele din nou.

— Aşa mi-am închipuit şi eu, şopti Taglione.

Chris simţi mâna fratelui său şi se uită în jos: Tony îi strecurase în palmă o cărţulie mică, albastră, subţire.

— Ia-l!

Taggart se holbă la el, în culmea uimirii. Era paşaportul lui.

— Ai la dispoziţie trei ore.

Faţa prelungă a lui Tony era încordată, iar ochii negri – opaci.

— Trei ore. Urcă-te într-un avion. Pleacă. *Nu te mai întoarce niciodată.*

— Ce se va întâmpla cu tine?

— E cam târziu să-ţi mai faci griji pentru asta. Du-te! Din câte ştiu deja, poţi să dispari cu eleganţă.

Taggart răsfoi paginile tari. Vântul le frunzărea şi el cu repeziciune, ca degetele abile ale unui traficant. Vizele de intrare în peste douăzeci de ţări erau ca o hartă a tot ce făcuse, de-a lungul anilor, pentru a-şi răzbuna tatăl. Se aplecă la rândul lui de cealaltă parte a coloanei, să vadă chipul fratelui său. Ticul din copilărie făcea să tresalte din nou obrazul lui Tony, iar flacăra din ochii lui murea.

— Şi legea?

— Nu pot schimba legea ca să ţi se potrivească.

— Dar postul tău? Şi Strikeforce?

— O să mă descurc.

— Nu, e imposibil. Legea este familia ta, aşa cum tata a fost familia mea. N-o poţi trăda.

— Numai pentru tine.

Spiritul de sacrificiu al lui Tony avu asupra lui Taggart impactul unei lovituri de baros.

— Acelaşi lucru am simţit şi eu pentru tata! *De asta am făcut totul!*

— Du-te!

— Nu. Nu te pot lăsa să plăteşti în locul meu.

Încercă să strecoare paşaportul în mâna lui Tony. Acesta se feri.

— Nu fi nebun, frăţioare. O să-ţi petreci cei mai frumoşi ani ai vieţii la închisoare.

Taggart se cutremură. Helen îi va face o vizită pe săptămână, din loialitate, până la sfârşit. Căci, într-un mod cumplit, tulburător, el devenise o parte a familiei Rizzolo, şi ea îl va sluji cu credinţă. Dar nu putea să-i ceară asta, aşa cum nu-i putea pretinde lui Tony să se dezică de el însuşi.

— Dacă fug, cariera ta juridică va fi terminată. Iar sufletul tău – mort.

Taggart se retrase de partea lui, dincolo de coloană, şi privi oraşul. Oriunde i se îndrepta privirea, descoperea frumuseţe: orizontul plin de reliefuri, formele luminate de soare, învelişurile strălucitoare de sticlă ale clădirilor, noi structuri de beton înălţându-se spre cer. Se aplecă să vadă pământul. Patru sute de metri mai jos de ei, Park Avenue se întindea ca un râu lat mărginit de două ţărmuri de sticlă. Pe mijlocul bulevardului, straturile lungi de narcise galbene păreau să plutească, aidoma unui şirag de barje aurii.

— Dar ai să mori în închisoare, insistă Tony. Lasă-mă să fac asta pentru tine.

Taggart îngenunche pe bârnă şi îndesă paşaportul în fanta care marca locul de întâlnire a grinzii orizontale cu cea verticală, ca să nu-l ia vântul. Se ridică încet şi cuprinse obrazul fratelui său în palmele-i mari.

— Cred că e mai mult decât merit.

— *Chris!*

Tony se întinse spre el, dar fratele lui fu mai iute.

— Te iubesc, spuse Taggart, prăbuşindu-se în gol.

EPILOG

SFINŢI RĂZBUNAŢI, ÎNGERI SEDUȘI

(două luni mai târziu)

Un Rolls-Royce alb rula încet pe Mott Street.

Jack Warner tocmai urcase dealul pe Mosco Street, pe traseul lui obişnuit din Police Plaza până la Hunam House, şi respira anevoie. Singurul lui gând era să se desfete cu un păhărel de tărie şi o bere chinezească rece, aşa că nu observă limuzina decât în clipa când se întâlni cu ea în faţa restaurantului.

— Jack!

Warner tresări. În limuzină se afla Reggie Rand.

Prins pe picior greşit, Warner îşi dădu seama că nu poate fugi, aşa că acţionă instinctiv: sări, se aruncă în compartimentul pentru pasageri al limuzinei şi-şi propti pistolul în abdomenul lui Reggie.

— *Jack!* Uşurel.

În loc de armă, Reggie avea în mână un pahar rudimentar; arăta de parcă ar fi băut deja câteva porţii, impresie întărită şi de izul respiraţiei sale. Chiar şi aşa, Warner îl percheziţionă amănunţit, dar pistolul de la gleznă lipsea, la fel şi tocul de armă şi cuţitul pe care le purta uneori la centură.

— Vrei ceva de băut?

Warner închise portiera şi-şi puse arma în toc. Geamul despărţitor era ridicat, şoferul – invizibil, iar aparatul de

aer condiţionat crea o răcoare plăcută în maşină.

— Ce faci în New York? Jumătate din agenţii FBI din America te caută.

— Duc la bun sfârşit nişte treburi rămase neterminate. Te-am văzut pe stradă şi mi-am spus…

— De unde ai maşina? Am crezut că FBI-ul a confiscat-o.

— Aveam mai multe, în eventualitatea că am fi fost urmăriţi. De fapt, adăugă Reggie sec, îmi amintesc că în vreo două rânduri te-am făcut şi pe *tine* să ne pierzi urma în felul ăsta. Whisky?

Warner încuviinţă, întrebându-se dacă n-ar fi mai bine să-l aresteze chiar el pe englez. Grea decizie. Îl studie cu luare-aminte; Reggie deschise barul, îşi umplu mai întâi paharul propriu, cu mâini tremurătoare, şi mai umplu unul, pentru Warner, fără gheaţă.

— Pentru ce să bem? întrebă Reggie cu o privire ironică, golind paharul dintr-o înghiţitură. Pentru supravieţuitori?

— Aşa să fie. Pentru supravieţuitori.

Reggie umplu iarăşi paharele.

— De data asta cu gheaţă?

— Mda.

— Scuză-mă că o iau cu mâna. Cineva a şterpelit afurisitul ăla de cleşte.

Warner sorbi o înghiţitură zdravănă şi se lăsă pe spate, ca să simtă cum alcoolul îşi face efectul. Bine… mult mai bine. Fără doar şi poate, Reggie îl speriase de moarte. Îşi spuse că, totuşi, are reflexe bune. Chiar dacă cineva ar fi încercat să-i facă de petrecanie, poate că ar fi reuşit să se salveze prin acţiunile sale rapide.

— Ce ai de gând să faci? îl întrebă pe Reggie. Ai vreun plan?

— Nu sunt prea sigur, răspunse acesta. A fost un şoc puternic, neaşteptat.

— Păi, dacă te apuci de vreo chestie, ţinem legătura. Înţelegi ce vreau să zic.

Reggie învârtea paharul şi se uita la băutură cu aerul unei bufniţe în plină zi. Bău, umplu din nou paharul şi mai turnă puţin în al lui Warner.

— Ciudat, spuse Warner rupând tăcerea.

— Ciudat?

— E o zicală din bătrâni: „Să nu ai niciodată încredere într-o femeie“.

— Helen? A, nu ştiu ce să spun. Familia ei a fost pe primul plan. Acesta era codul ei de onoare, şi trebuie respectat faptul că l-a urmat.

— Italiencele nu uită niciodată. Dacă le tragi pe sfoară o dată, nu scapi nepedepsit. Mai mult ca sigur că el i-a făcut ceva.

Reggie puse paharul j os.

— Indiferent ce a fost între Helen Rizzolo şi domnul Taggart, Helen a făcut *un sacrificiu* ca să-şi salveze fratele. Merită să i se respecte tăria, ca şi… onestitatea?

— L-a turnat.

— A apărat o valoare superioară. Ceea ce se deosebeşte radical de trădarea făcută în interesul propriu.

— Poftim?

— Jack, domnul Taggart ar fi reuşit să demonstreze că acuzaţiile formulate împotriva lui erau nefondate, dacă fratele lui n-ar fi primit dovezi suplimentare. Dovezi pe care numai tu sau eu i le-am fi putut furniza. Eu unul n-am făcut asta.

Maşina se puse în mişcare. Jack băgă mâna în buzunarul de la haină şi atinse pistolul.

— Ţi-a trecut prin cap vreo idee ţicnită de a face ceva în privinţa asta? Hei, amice, vorbeşti cu un poliţist. Pot să-ţi zbor creierii şi să-ţi predau leşul la cea mai apropiată secţie de poliţie.

— Ţi-ai trădat insigna. Ţi-ai trădat partenerii din poliţie. Şi l-ai trădat pe domnul Taggart. Totul pentru Jack şi numai pentru el. Tu nu te afli în slujba nimănui… Mi-ai fi stârnit mila, dacă trădarea ta egoistă nu mi-ar fi distrus prietenul.

— Ce ai de gând să faci în privinţa asta?

Reggie ridică braţul, strâmbându-se de parcă ar fi avut o rană încă nevindecată, şi desfăcu brăţara ceasului. Acul unui cronometru parcurgea cadranul. Apăsă un buton şi acul se opri, tremurând.

— Faptul e consumat.

Warner clipi. Reggie părea brusc foarte treaz. Maşina încetini la un semafor. Pe lângă ei treceau chinezi şi turişti care priveau nepăsători spre geamurile fumurii.

Warner îşi simţi gâtul încleştat. Se uită la pahar.

— Are un gust ciudat.

— E otrava, spuse Reggie cu gravitate.

Warner se întinse spre portieră, dar aceasta părea să se afle la distanţă de câţiva kilometri. Iar Reggie crea impresia că se prăbuşeşte într-o groapă adâncă, devenind din ce în ce mai mic. Warner încercă să vorbească, dar vocea lui nu era decât o şoaptă şi efortul îi provoca nişte dureri atroce. Reuşi să articuleze o întrebare, în ciuda ghearei care-l sugruma:

— Cum se face că nu m-ai împuşcat?

Ca răspuns, Reggie coborî geamul despărţitor, iar Warner văzu cu uimire că englezul are un nou şef. Helen Rizzolo, aflată la volan, se întoarse spre el; părul ei negru, mătăsos se revărsa de sub cascheta de şofer.

— N-aş fi avut conştiinţa împăcată, spuse ea. Domnul Taggart ar fi vrut să ştii că a fost răzbunat.

— Ai câştigat totul, fură ultimele cuvinte ale muribundului Warner.

Poate că aşa e, îşi spuse Reggie. Poate că Helen a câştigat – ce a mai rămas de la Taggart. Dar privirea ei sumbră era întunecată de suferinţă, iar din vocea ei răzbătea amarul singurătăţii.

Sfârşit